

ОТДАВАНЕТО

А
М
А
Н
Д
А

К
У
И
К

Том 1

Р
О
М
А
Н
Т
И
Ч
Н
И

В
р
е
м
е
н
а

1

КАЛПАЗАНОВ

АМАНДА КУИК ОТДАВАНЕТО

Превод: Анна Златева

chitanka.info

Това е една прекрасна история за необикновено ухажване и вълнуващи среднощни приключения, която се разиграва в ослепителните салони на лондонското висше общество и в едно далечно прокълнато имение. Една история за тайни срещи, водещи единствено към любовта.

Виктория Хънгтингтън смята себе си за много опитна в отблъскването на авантюристи и зестрогонци, докато не попада на Лукас Колбрук, загадъчния и вълнуващ млад граф на Стоунвейл. И когато той я хваща здраво в примките на диви и безразсъдни среднощни лудории и лунни разходки с коне, тя открива, че е безсилна да се съпротивлява. Но да участва в приключенията задно със Стоунвейл, се оказва много по-опасно, отколкото Виктория би могла да си представи. Защото привлекателният граф ще използва всяка нейна слабост, за да я спечели и в крайна сметка да се ожени за нея. И не след дълго дамата с кехлибарените очи се озовава в едно запустяло имение в дълбоката английска провинция, където истинската причина за прибързаната ѝ сватба излиза наяве и където призраците от тъмното ѝ минало се съюзяват, за да застрашат нейния живот, честта ѝ и единствения мъж, когото обича.

ПРОЛОГ

Часовникът в хола удари полунощ. Това беше смразяващ звън. Красивата, старомодна, ужасно тежка рокля не ѝ стоеше добре, понеже беше скроена за друга жена, и спъваше нейното безумно тичане по коридора. Тънката вълнена тъкан се заплиташе в краката ѝ, заплашвайки да се смъкне при всяка отчаяна стъпка. Тя повдигна краищата на роклята високо, почти до колената, и хвърли един поглед през рамо.

Той се приближаваше към нея, преследвайки я като хрътка, полудяла от кървава страст, гонеща елен по степта.

Неговото лице, някога демонично красиво, довело една невинна, доверчива жена първо до брак, а после до гибел, сега бе маска на ужас и убийствено горяща ярост.

С обезумели и изцъклени очи, с разрошена коса, той я дебнеше с нож в ръката, който скоро щеше да се забие в гърлото ѝ.

— Проклетата кучка! — отекна неговият яростен вик надолу по стълбите за хола. Светлината на една мъждукаща свещ осветяваше страшното острие в ръката му. — Ти си мъртва! Защо не ме оставиш на мира? Заклевам се, че ще те изпратя обратно в ада, където ти е мястото, и този път ще го направя наистина. Чуй ме, проклет призрако! Този път наистина ще го направя!

Тя искаше да изкрещи, но не можеше. Единственото, което беше по силите ѝ, бе да тича.

— Аз ще гледам как кръвта ти се стича по пръстите ми, докато пукнеш! — крещеше той, приближавайки я все по-близо. — Този път наистина ще умреш, мръсна кучко! Ти ми причини достатъчно болка!

Ужасът тичаше по петите ѝ, а тя бе едва в подножието на стълбището. Поемайки си въздух, вдигна още по-високо краищата на роклята си и се затича по стълбите, придържайки се с една ръка за перилата, за да не падне. Щеше да бъде горчива ирония на съдбата да умре с пречупен врат, вместо с прерязано гърло. Той беше много близо, много, много близо. Тя чувстваше, че може и да не се спаси. Този път

отиде много далеч, поемайки твърде голям риск. Игра ролята на дух и сега бе много вероятно да се превърне в такъв. Той щеше да се хвърли върху нея, преди да е достигнала последното стъпало.

Най-после намери доказателството, което търсеше. В яростта си той направи признание. Ако тя остане жива, ще има правда за бедната ѝ майка. Но ставаше все по-очевидно, че това разследване ще ѝ коства живота.

Скоро щеше да усети ръце му върху себе си, сграбчвайки я в някаква отвратителна пародия на интимна прегръдка. Така, както я бе плашил, когато беше по-млада.

След това щеше да усети ножа.

Ножът!

Мили боже, ножът!

Тя бе преполовила стълбите, когато грозният вик на преследвача ѝ разгони сенките. Погледна назад и с ужас осъзна, че за нея до края на живота ѝ полунощ щеше да означава кошмар.

ГЛАВА 1

Виктория Клеър Хънтингтън знаеше кога бе ухажвана. Тя беше достатъчно зряла за своите 24 години, за да разпознава изтънчените зестрогонци. Наследничките, преди всичко, играеха почтено. Фактът, че е все още сама и господарка на своето собствено огромно наследство, доказваше способността ѝ да избягва лъскавите, измамни авантюристи, които се появяваха в живота ѝ. Виктория отдавна беше решила никога да не става жертва на техния притегателен или необикновен чар. Но Лукас Мелъри Колбрук, новият граф Стоунвейл, беше различен. Той можеше да играе много добре ролята на ухажор. При това у него нямаше нищо примамливо, но сред ярките, безлични птици, този мъж беше като ястреб.

Виктория бе започнала да се чуди дали именно тези качества, които трябваше да я държат нащрек — силата и огромната воля на Стоунвейл — не я бяха привлекли към него. Нямаше защо да отрича — тя беше очарована от този мъж още преди да измине и час от запознанството им. Това привличане я обезпокои. В действителност, то бе твърде опасно.

— Страхувам се, че пак спечелих, милорд — каза Виктория, свали облечената си в елегантна ръкавица ръка и подреди ветрилообразно картите върху зелената филцова маса. После дари с ослепителна усмивка противника си.

— Моите поздравления, мис Хънтингтън. Късметът ви наистина работи тази вечер.

Стоунвейл, чиито сиви очи напомняха на Виктория за витаещи посред нощ призраци, не изглеждаше ни най-малко огорчен от тази загуба. Имаше по-скоро вид на доволен човек, чийто внимателно подготвен план току-що се бе осъществил. Същевременно излъчваше и чувство на хладна неприязън.

— Да, тази вечер щастието наистина ми се усмихна — промълви Виктория. — Някой може дори да заподозре, че има нещо нередно.

— Не бих и помислил за такава възможност. Не мога да ви позволя да поставяте под съмнение честта си, мис Хънтингтън.

— Много мило от ваша страна, милорд, но тук не става въпрос за моята чест. Уверявам ви, съвсем сигурна съм, че играх почтено.

Дъхът ѝ секна, защото знаеше, че с тази забележка стъпва на несигурна почва. В действителност, думите ѝ прозвучаха като обвинение към графа, че е играл с белязани карти, за да осигури победата ѝ.

Очите на Стоунвейл срещнаха нейните. Изражението им беше необикновено спокойно. Застрашително спокойно, помисли си Виктория, като леко потрепера. Нямаше дори искрица външение в този студен, сив поглед. Но тя не можа да прочете нищо по лицето му освен една особена наблюдателност.

— Бихте ли били така добра да изясните забележката си, мис Хънтингтън?

Виктория бързо реши да стъпи обратно на по-твърда почва.

— Моля, не ми обръщайте никакво внимание, милорд. Просто съм учудена от сполуката с картите тази вечер. Аз съм един посредствен играч с късмет, докато вие сте с репутацията на опитен такъв или поне така съм чувала.

— Ласкаете ме, мис Хънтингтън.

— Не ми се вярва — отвърна Виктория. — Носят се легенди за майсторството, което сте проявили на масите в Уайт и Брук, както и в някои други недотам почтени клубове.

— Твърде преувеличено е, струва ми се. Вие разпалвате любопитството ми. Та ние току-що се запознахме! Откъде сте могли да чуете подобни истории?

— Аз съм сигурна, че знаете как се разнася мълвата, милорд.

Виктория едва ли можеше да признае, че бе попитала приятелката си Анабела Линдууд за него, когато преди два часа той пристъпи прага на балната зала.

— Наистина. Но жена с вашата очевидна интелигентност би трябвало добре да знае, че не трябва да се доверява на слухове — с леко, небрежно движение Стоунвейл събра картите в тесте, като отпусна изящната си ръка върху масата, и се усмихна студено на Виктория. — Сега, мис Хънтингтън, имате ли предложение, как ще се разплатим?

Виктория го погледна с безпокойство, неспособна да потуши надигащото се у нея вълнение. Ако тя имаше някакъв усет, трябваше да приключи веднага с това. Но тази вечер ѝ беше трудно да мисли хладнокръвно и логично — така, както би разсъждавала при други обстоятелства. Тя никога не беше срещала човек като Стоунвейл.

Жуженето от разговорите и смеха в игралната зала на лейди Атертън заглъхваше, а музиката като че ли се чуваше все по-далечна и по-далечна. Голямата лондонска къща на Атертънови беше пълна с хора от висшето общество, а също и с безброй прислужници, но Виктория се почувства внезапно самотна, като че в огромната къща бяха единствено само тя и графът.

— Моите победи... — повтори бавно тя, като се опитваше да надникне в мислите си. — Да, ще трябва да направя нещо, нали?

— Аз вярвам, че облогът беше изряден. Като победител имате право на едно желание, а аз съм на ваше разположение.

— Както и да е, в момента нямам никакви желания.

— Напълно ли сте убедена?

Тя се сепна от пронизателните очи на графа. Той беше човек, който винаги знае повече, отколкото изглежда.

— Страхувам се, че трябва да ви възразя, мис Хънтингтън. Вярвам, че Вие ще се нуждаете от моите услуги. Разбирате, че ще Ви трябва придружител късно тази вечер, когато с мис Линдууд ще търсите приключения на карнавала.

— Откъде знаете за това? — остро попита Виктория.

Стоунвейл нежно галеше тестето с един пръст.

— Линдууд и аз сме приятели и принадлежим към едни и същи клубове, а понякога играем заедно на карти. Знаете как стават тези неща.

— Лорд Линдууд? Братът на Анабела? Вие сте говорили с него?

— Да.

Виктория вече беше разгневена.

— Той обеща да бъде нашият придружител тази вечер и даде дума, че няма да разгласява за това, а всъщност е споделил със своите съклубници. И след всичко това вие, мъжете, имате наглостта да обвинявате жените в сплетни! Това е отвратително!

— Не трябва да сте толкова крайна спрямо мъжете, мис Хънтингтън.

— Какво е направил Линдууд? Публично заявява на своите другари по клуб, че тази вечер ще води сестра си и нейната приятелка на карнавал.

— Не беше публично заявление, уверявам Ви. Той беше твърде дискретен. Все пак става въпрос за неговата сестра, нали? И ако искате да знаете истината, то уверявам ви, Линдууд ми се довери само защото съзнаваше деликатността на ситуацията.

— Каква деликатна ситуация? Няма абсолютно нищо, което може да го тревожи. Той просто ще придружи Анабела и мен до парка, където ще се състои карнавалът. Какво по-просто от това? — промълви Виктория.

— Както разбирам, вие и неговата сестра сте упражнили цялото си влияние върху Линдууд, за да се съгласи с вашите планове. Бедното момче е все още много зелено, за да може да бъде манипулирано по такъв типично женски маниер. В действителност той е достатъчно умен, за да уважава своята слабост, и достатъчно мъдър, за да търси съдействие.

— Бедното момче... Наистина! Каква глупост. Сякаш аз и Анабела сме принудили Бerti да направи всичко това насила.

— А нима не сте? — отвърна на удара Стоунвейл.

— Разбира се, че не. Ние просто споделихме с него, че възнамеряваме да посетим карнавала тази вечер, и той настоя да ни придружи. Много мило от негова страна. Или поне така смятаме.

— Вие сте му оставили избор като на джентълмен — да ви остави да вървите на своя глава — или да дойде с вас. Предполагам, че това е ваша идея, мис Хънтингтън?

— Възмущавам се от това обвинение, милорд!

— Защо? Това е самата истина. Мислите ли, че Линдууд толкова лесно би се съгласил да ви придружава на такова незначително събитие, освен ако не е бил изплашен, че ще го извършите на своя глава? Майката на мис Линдууд би припаднала, ако чуе дори една дума за това нощно приключение, а също така, мога да си представя, и вашата леля.

— Уверявам ви, леля Клео е твърде здрава, за да си позволи да припадне — отвърна Виктория. Но тя знаеше, че Стоунвейл е изключително прав, що се отнася до майката на Анабела. Лейди Линдууд наистина би изпаднала в истерия, ако разбереше за плановете

на дъщеря си. Порядъчните млади дами от висшето общество не посещават карнавали на открито през нощта.

— Вашата леля вероятно има силен характер. Ще запомня думите ви по неин адрес, докато имам честта да се запозная с лейди Нетълшип, но се съмнявам, че тя би одобрила плановете ви за тази вечер — рече Стоунвейл.

— Ще поискам обяснение от лорд Линдууд, когато го видя. Не е джентълменска постъпка да се издават тайни по този начин.

— Не смятам, че се е провинил, като ми се е доверил. Прекарах достатъчно години в армията като офицер и знам кога един млад мъж е бил агитиран за нещо. Не беше трудно да го подпитам за подробностите.

— Защо? — Виктория присви очите си. — Нека бъдем откровени. Аз бях твърде любопитна да разбера какъв е всъщност този карнавал, и бях много щастлива, когато Линдууд реши да дойде с нас. При това той сам помоли да ни придружи.

— За какво сте любопитна?

— Не смятам, че причините са толкова сериозни.

— Изглежда, пред нас изниква един внезапен проблем.

— Не виждам никакъв проблем, освен да се отърва от вас — добави тихо Виктория. Инстинктът ѝ говореше, че трябва да избяга при първа възможност, но по всичко личеше, че тя никога не би имала тази възможност. Всичко вървеше като че ли по предварително изработен план, пуснат в действие, и върху който тя нямаше никакъв контрол.

— Трябва да обсъдим детайлите на вечерното приключение, не мислите ли?

— Детайлите са вече уточнени, благодаря ви — каза тя, но никак не ѝ харесваше положението на безпомощност, в което бе изпаднала.

— Моля да ме разберете. Може би в мен заговори любопитството на бившия войник, но бих искал да знам какво точно е предвидено за тази вечер. Бихте ли били така добра да ми изредите събитията от вашата програма, за да имам по-ясна представа? — искрено се примили Стоунвейл.

— Не виждам защо трябва да го правя, тъй като не съм ви канила.

— Но аз просто желая да ви придружа, мис Хънтингтън. Не само Линдууд би бил благодарен на моята помощ тази вечер, но и вие самата, защото ще имате още един допълнителен придружител, който ще бъде винаги до вас. Тълпата може да бъде твърде буйна и примитивна тази нощ.

— Аз не съм свързана ни най-малко с грубите тълпи, а именно това ще направи нашето приключение по-вълнуващо.

— Тогава аз съм сигурен, че ще ми бъдете благодарна поне за това, че ще запазя мълчание за тази вечер. Бихте ли ме представили довечера на вашата леля?

Виктория хвърли един изучаващ поглед и моментално отговори:

— Изглежда, не само лорд Линдууд е бил изнуден, а и на мен ми е писано да бъда жертва.

— Вие ме ранихте, мис Хънтингтън.

— Не смятам, че това е фатално, а и аз се отървах от един от проблемите си.

— Настоявам да гледате на мен като на разрешение, а не като на проблем — Стоунвейл едва се усмихна, но това не затъмни сенките в очите му. — Аз моля да бъда до вас само като придружител, когато тръгнете по опасните улици на града. Честно казано, аз се старая да разтоваря хазартната си страст.

— И ако не ви приема за придружител, вие ще кажете на леля ми за тазвечерните планове, така ли?

— За мен ще бъде безкрайно неприятно да съобщя на майката на мис Линдууд или на вашата леля за плановете ви за тази вечер, но едно нещо не бих казал никога — темата на нашия разговор.

Виктория го погледна и каза:

— Знаех си. Това е изнудване.

— В течение на разговора ни се изясни, че е изнудване, макар и това да е лоша дума.

„Зестрогонец. Това е единственото обяснение“ — помисли си Виктория. Досега не беше срещала толкова спокоен, същевременно смел и агресивен мъж. При това бе необикновено изискан. Но Виктория се доверяваше на своите инстинкти. Привлечена от твърдия му сив поглед, за момент тя си затвори очите. Когато стана и си тръгна от игралната зала, графът я последва.

— Ще се оглеждам за вас по-късно тази вечер — прошепна той.

— Ако си търсите добро бъдеще, милорд, пробвайте навсякъде другаде, но при мен си губите времето. Вашата техника е първокласна, но не я намирам за привлекателна.

— Вече съм предупреден.

Стоунвейл вървеше редом с нея, когато влязоха в ослепителната и препълнена бална зала. Виктория се разтревожи отново от твърде спокойното му поведение. Черният елегантен вечерен костюм, изрядно вързаната вратовръзка, плътно прилепналите панталони и лъснати обувки не можеха да скрият накуцването с левия крак.

— За какво точно сте предупреден, милорд?

— Казват, че вие твърде слабо се интересувате от годеж, мис Хънтингтън.

— Имате погрешни сведения. Аз въобще не се интересувам. Ясно ли е? — тя леко се усмихна.

Той се наведе към нея и я погледна учудено.

— Глупости. Ако вие имахте съпруг и семейство, които да запълват вашето вечерно време, никога не бихте се развличали с нощни приключения като планираното за тази вечер.

— Аз съм напълно убедена, че приключенията са значително по-приятни от задълженията на една съпруга — каза Виктория и се усмихна широко.

— Какво ви прави толкова сигурна?

— Семейни истории, милорд. Майка ми се омъжи за своето богатство и това я погуби. Моята скъпа леля също се омъжи за своите пари. В действителност, заради нея моят чичо умря рано, по време на лов. Оттогава аз не желая да имам подобна съдба и затова избрах да не поемам риска на венчилото.

— А не се ли страхувате, че може да изпуснете една изключително важна част от живота си като жена? — осмели се да забележи Стоунвейл.

— Ни най-малко! Не съм видяла нищо за препоръчване от съпругеския живот — и Виктория разтвори елегантното си ветрило, за да прикрие неприятната тръпка. В съзнанието ѝ изплуваха спомени от непрекъснатите дребни жестокости и пьянския тормоз на баща ѝ спрямо нейната майка. Тези спомени бяха винаги в съзнанието ѝ и дори ярките светлини на балната зала не можеха да ги прогонят.

Тя развя един-два пъти ветрилото, като се надяваше, че Стоунвейл ще разбере, че темата на разговора я отегчава.

— А сега, милорд, извинете. Виждам една приятелка и трябва да говоря с нея.

Стоунвейл проследи погледа ѝ.

— Ах, очи! Неустрасимата Анабела Линдууд. Няма никакво съмнение, че тя също ще се страхува да обсъжда тазвечерните планове. Изглежда, откакто ми отказахте съдействие, ще трябва сам да разуча подробностите. Но не се страхувайте, аз съм добър стратег — Стоунвейл едва целуна ръка на Виктория. — Ще се видим по-късно, мис Хънтингтън.

— Ще се моля да намерите нещо по-интересно тази вечер от това да ни бъдете придружител.

— Едва ли — слаба усмивка пламна върху устните му, показвайки здрави и бели зъби.

Виктория се извърна от него с елегантно завъртане на своята златистожълта рокля, като отказа да даде дори един прощален поглед. Този мъж не бе просто опасен — той бе нетърпим. Трябваше да знае повече, преди да позволи да бъде примамена в игралната зала тази вечер. Въпреки всичко не бе естествено за една дама да играе на карти с такъв човек. Но тя винаги е имала желание за приключения и този проклет човек веднага почувства това. Почувства го и използва слабостта ѝ. Трябва да запомни това.

Стоунвейл ѝ бе представен от Джесика Атертън, а това не бе маловажно. Всички знаеха лейди Атертън като образец на добро поведение. Стройна, чернокоса, със сини очи, виконтесата не бе просто млада, изтънчена и мила. Тя бе и скромна, грациозна, изключително внимателна и педант на благоприличието. Никога не би представила на своите гостенки развратник или зестрогонец.

— Вики, търсих те навсякъде — Анабела Линдууд се забърза към нея. Държеше ветрилото си разтворено и го използваше за прикритие на устните си, като говореше шепнешком. — Наистина ли си играла на карти със Стоунвейл? Ах, ти, немирнице! Кой спечели?

— Аз — въздъхна Виктория.

— Той каза ли ти, че Берти го е поканил с нас тази вечер? Бях вбесена, но Берти успя да ме убеди, че за нас ще бъде по-добре да имаме още един придружител.

— И на мен ми беше дадено да разбере.

— О, скъпа, ти си ядосана! Съжалявам много, Вики, но бях безпомощна! Берти обеща, че нищо няма да казва за нашите планове, но явно Стоунвейл го е разпитвал настоятелно.

— Да, мога да си представя. Предполагам, че Берти е бил стискан за гърлото, докато каже истината. Жалко, че твоят брат не може да си държи устата затворена, но не се плаши, Бела. Аз съм сигурна, че ще се веселим с пълна сила.

Небесносините очи на Анабела светнаха с видимо облекчение. Русите ѝ къдрици подскочиха закачливо, когато тя разтърси глава и се усмихна. Фигурата ѝ беше доста закръглена, но въпреки това имаше много ухажори. Тя скоро бе навършила 21 години и бе доверила на Виктория, че е била задължена да приеме едно от многото предложения, които бе получила през този сезон. Анабела късно се сети за венчило поради ранната смърт на своя баща, но все пак бе достатъчно популярна, когато се представи в Лондон.

— Какво знаеш за него, Бела? — попита тихо Виктория.

— Кой? Стоунвейл? Честно казано, съвсем малко, но Берти казва, че е уважаван в клубовете. Той скоро получил титлата. Предишният граф му бил далечен роднина — чичо или нещо такова. Берти спомена за имение в Йоркшир.

— Каза ли ти Берти още нещо за него?

— Чакай да помисля. Според Берти фамилията била почти изчезнала и щяла да изчезне напълно, когато Лукас Колбрук бил тежко ранен на полуострова преди година.

Виктория почувства странно стягане в стомаха — накуцването.

— Това бил краят на неговата кариера във войската, която завършила безславно до момента, в който получил наследството. Сега негово задължение е титлата и имението, естествено.

— Разбира се — Виктория не искаше да задава следващия въпрос, но не устоя. — Как се е случило?

— Осакатяването на крака ли? Не знам подробности. Берти казва, че Стоунвейл никога не говори за това. Но според брат ми Уелингтън споменава графа няколко пъти в съобщенията си. Говори се, че по време на битката, както бил ранен, Стоунвейл успял да се задържи на седлото и да поведе своите войници в атака, преди да припадне и да бъде оставен да умре на бойното поле.

— Оставен да умре? — Виктория се почувства зле, но успя да се съвземе, като си припомни, че Лукас Колбрук не е човек, за когото трябва да се жали. Още повече тя дълбоко се съмняваше, че той би приветствал това. Най-малкото, разбира се, би го използвал за своя изгода.

Внезапно се сети защо Стоунвейл я покани толкова рано в игралната зала — за да не бъде задължен да танцува. Накуцването явно го държеше настрана от танците.

— Какво мислиш за него, Вики? Забелязах изключителната мис Пилкингтън да го разглежда цяла вечер в присъствието на още няколко дами. Да не споменаваме за техните майки. Нещо като свежа кръв, която усилва апетита, нали? — подразни я Анабела.

— Какъв изрядно отвратителен образ — засмя се насила Виктория. — Чудя се какво ще стане, ако Стоунвейл разбере, че го оглеждат като жребец.

— Не знам, но засега ти си единствената, която той е загледал. При това ти си и единствената, която той примами в игралната зала.

— Предполагам, че търси зестра — рече Виктория.

— Наистина, Вики, ти винаги мислиш, че мъжете тичат само след твоето наследство. Направо си се побъркала на тази тема. Не смяташ ли, че е възможно някой от твоите поклонници да се интересува от теб, а не от парите ти?

— Бела, аз съм почти на 25 години. Ние двете с теб знаем много добре, че мъжете от нашата среда не правят предложение на жени, които са достигнали тази възраст, освен ако не са подтикнати от други причини. А моето богатство е основната причина.

— Говориш, сякаш си изоставена, а това не е вярно.

— Разбира се, че е вярно. Нека бъдем честни. Аз предпочитам това — каза спокойно Виктория.

— Но защо? — заклати глава Анабела.

— Така всичко е много по-просто — обясни Виктория, като търсеше с очи Стоунвейл. Накрая го забеляза да разговаря с домакинята близо до широко отворената врата към огромния парк на Атертънови. Тя изучаваше неговото интимничене с облечената в розово лейди Атертън.

— Ако това те кара да се чувстваш по-добре, Бerti каза, че няма абсолютно нищо, което да подсказва, че Стоунвейл е зестрогонец.

Точно обратното. Говори се, че старият граф бил ексцентрик, който трупал състоянието си до деня на своята смърт. Сега то принадлежи на новия граф. Ти добре познаваш Бerti. Той никога не би поканил някой да ни придружава тази вечер, ако не е сигурен в него.

Виктория отстъпи. Лорд Линдууд, който бе само две години по-възрастен от сестра си, пое задълженията на скоро наследената титла твърде сериозно. Той бе далеч от кокетниченето, бе пълен с енергия и Виктория винаги го е харесвала. Той не би представил нито една жена на мъж, чието състояние или репутация са съмнителни. Може би Анабела е права, може би наистина се е побъркала на тема зестрогонци.

След това тя си спомни неговия поглед. Дори и да не бе зестрогонец, този човек бе по-опасен от всички мъже, които беше срещала досега, с изключение на своя баща.

Виктория задържа дъха си, докато премисляше, и отхвърли това сравнение. „Не!“, каза си тя в пристъп на ярост, като забрави колко опасен може да бъде Стоунвейл. Тя няма да го постави в същата категория хора като бруталния ѝ баща. Нещо дълбоко в нея ѝ подсказваше, че тези двама мъже са замесени от различно тесто.

— Моите поздравления, скъпа. Виждам, че си успяла да привлечеш вниманието на младия граф. Стоунвейл е интересна личност, нали?

Сепната от познатия гърлен глас, Виктория видя вляво от себе си Изабел Рикот. Тя се опита да се усмихне. В действителност Виктория не се интересуваше от тази жена, но винаги в сърцето ѝ се прокрадаваше частица завист, когато бе близо до нея.

Изабел Рикот винаги напомняше на Виктория за екзотична скъпоценност. Тя бе в началото на 30-те, около нея витаеше сладострастна женска тайнственост, която привличаше мъжете така, както медът привлича пчелите. Нейната загадъчност се увеличаваше от котешката ѝ грациозност, лъскавата черна коса и плахия наведен поглед. Тя бе една от малкото жени в салона, които като Виктория прокарваха стила на тежките цветове вместо светлите или пастелни тоналности. Нейният зелен смарагд блестеше ярко под светлините на залата. Но необичайният вид на Изабел накара Виктория да гледа на нея с неприязън. При все това тя харесваше свободата в държането ѝ, като се има предвид нейната възраст и положение на вдовица, което

Виктория тайно обожаваше. Жена като лейди Рикот бе в много по-малка степен обект на внимание от страна на обществото, отколкото Виктория. Затова лейди Рикот си позволяваше да се въвлича дори в тайни запознанства. Виктория никога не бе срещала мъж, с когото би имала желание да поддържа връзка, но тя харесваше много повече свободата сама да избира.

— Добър вечер, лейди Рикот — Виктория погледна жената, която бе доста по-ниска от нея. — Запознахте ли се с графа?

— Все още не. Той бе въведен съвсем наскоро в обществото, но дочух, че бил твърде активен картоиграч — каза Изабел и повдигна кокетно главата си.

— И аз чух същото — отвърна Виктория. — Берти казва, че бил отличен играч, изключително хладнокръвен.

— Наистина? — Изабел хвърли един поглед към залата, където графът все още стоеше при лейди Атертън. — Той е хубавец, нали? Има нещо интригуващо в него.

„Хубавец“ — Виктория би се разсмяла от използването на тази дума по отношение на Стоунвейл. Не, той не беше хубавец. Неговото лице бе здраво, дори сурово, с остър нос, агресивна челюст и една особена чувствителност на тези сиви очи. С посребрени слепоочия косата му имаше цвят на безлунна нощ, но нищо не показваше хубост или щедрост. Ако човек се загледа в Стоунвейл, би видял една спокойна, добре контролирана мускулатура, а не изящен хубавец.

— Трябва да признаете — обади се Анабела, — че се облича добре.

— Да — съгласи се Изабел, — дори твърде добре.

Виктория не харесваше тези изучаващи погледи. Изабел като че ли работеше за графа, но не можеше да отрече, че Стоунвейл бе от онези редки мъже, които не парадираха с елегантно ушитите дрехи — неговите мощни рамене, здрав кръст, добре оформени черти не се нуждаеха от допълнително разкрасяване.

— Може би, ако се обърне, ще стане забавно — каза Изабел.

— Да, наистина — съгласи се радостно Анабела.

Виктория се вгледа отново във високата тъмна фигура до лейди Атертън. „Забавно“ май не бе най-точната дума, по-скоро „опасно“. И Виктория внезапно пожела да се сблъска с опасността. Социалният кръг на обществото, от което тя зависеше все повече и повече, не

можеше да запълни дългите часове на нощта. Тя се нуждаеше от нещо ново, което да ѝ помогне да издържи сред неспокойните кошмари.

Графът на Стоунвейл! Може би това бе тонизиращото средство, което търсеше...

— Скъпи Лукас, какво мислите за нея? Как ви се вижда? — лейди Атертън погледна Стоунвейл с безпокойство в красивите си и нежни очи.

— Мисля, че е добра, Джесика.

Лукас отпи от чашата шампанско, която държеше, а очите му шареха по тълпата.

— Но тя е малко възрастна.

— Аз също съм малко възрастен — забеляза ясно той.

— Глупости. Тридесет и четири години са една прекрасна възраст за мъжете, които имат намерение да се женят. Едуард беше на 33, когато се омъжих за него.

— Да, така беше, нали?

Очите на Джесика Атертън бяха пълни със съжаление и угризение, когато каза:

— Лукас, много съжалявам. Колко съм непохватна! Знай, че не исках да те нараня!

— Аз ще оцелея. Не се безпокой!

Лукас най-после намери с очи Виктория. Той се загледа във високата фигура на своята плячка, когато тя стъпи на дансинга с един пълен и по-възрастен барон. Виктория очевидно обичаше да танцува, макар и често да трябваше да удържа партньорите си: понякога — много млади и несръчни, понякога — много по-възрастни от нея. Тя смяташе тези мъже за безвредни.

Той съжаляваше, че не пое риска да я покани на танц. Щеше да бъде интересно да види дали щеше да го последва така лесно, както в игралната зала. Но не знаеше как тя щеше да се отнесе към непохватността на левия му крак. Той почувства липсата на каквато и да е жестокост у нея. Въпреки че тя определено беше с характер, той знаеше, че никога не би отправила остри забележки за неговото накуцване.

— Беше много оскърбително от нейна страна да ви последва в игралната зала — каза лейди Атертън. — Но аз се страхувам, че това е

нашата мис Хънтингтън. Тя обикновено отива до ръба на това, което се смята за благоприличие. Но под съпружеско ръководство, аз смятам, че този елемент от нейния характер ще бъде овладян.

— Интересна забележка.

— Освен това има забележително пристрастие към яркожълтото — добави лейди Атертън.

— Ясно е, че мис Хънтингтън има свое собствено мнение и трябва да признае, че жълтият цвят я прави привлекателна. Малко жени могат успешно да ползват този цвят.

Лукас се вгледа в стройната, изтънчена фигура на Виктория, стегната в здрав корсаж. Жълтата коприна бе лъч от медна светлина в пълната зала. Той блестеше с огнена топлина сред класическите бели и разводнени цветове. Единственият проблем, ако, разбира се, може да се нарече така, бе твърде късият корсаж, който разкриваше нежните, високи издатини на нейния бюст. Лукас изпита непреодолимо желание да вземе един женски шал и да обгърне с него тялото на Виктория. Това желание не бе характерно за него и той се сепна учуден от самия себе си.

— Страхувам се, че има репутацията на една своенравна жена. Това е под влияние на нейната леля Клео Нетълшип, една необикновена жена — каза лейди Атертън.

— Аз предпочитам дама, която се отличава от другите. Това винаги предизвиква един интересен разговор, не смятате ли? Всъщност едва ли има голямо значение, дали ще водя много интересни разговори с жената, за която евентуално ще се оженя.

— Това е така — кимна леко Джесика, — но през този сезон просто няма богат избор от кандидатки за женитба. Може да се помисли и за мис Пилкингтън. Вие наистина трябва да се срещнете с нея, преди да вземете окончателно решение. Тя е прекрасно създание, винаги изрядна в държането си, докато мис Хънтингтън проявява рядко твърдоглавие.

— Мис Пилкингтън е без значение. Аз съм напълно удовлетворен от мис Хънтингтън.

— Но тя е на 25, докато мис Пилкингтън е само на 19. Помладите жени възприемат по-леко съпружеското влияние, Лукас.

— Джесика, повярвай ми, моля те, възрастта на мис Хънтингтън не е проблем за мен.

— Вие сте твърде упорит.

— Ще бъда много по-добре с жена, която знае какво иска и е в зряла възраст, отколкото с момиченце, което току-що е напуснало класната стая. А аз трябва да заявя, че мис Хънтингтън наистина знае какво иска.

— Вие смятате, че това е така, защото не се е омъжила досега? Вероятно сте прав. Тя много ясно е показала, че не смята да се омъжи като заложница на своето наследство. Всички, дори и най-заклетите зестрогонци, трябваше да се откажат от нея.

— Това ме улеснява — каза Стоунвейл и се усмихна със задоволство.

— Не ме разбирайте неправилно, но тя е твърде увличаща натура, като своята леля. Виктория приема похвали и ухажване, но само в рамките на едно приятелство.

— С други думи, всеки да си знае мястото и да си стои там.

— Ако те направят погрешна стъпка, тя ги отстранява моментално. Мис Хънтингтън е известна с това, че поддържа добри отношения с повечето хора, винаги е усмихната и сладкодумна. Обича много да танцува с по-малко привлекателните мъже и е много твърда с изтънчените хубавци, които се навъртат около нея — добави Джесика.

Това не го изненада. Мис Хънтингтън не би станала негова любовница за дълго, ако не знаеше как да манипулира мъжете. Той не трябва да върви по тънката нишка на ухажването.

— Тя е добре образована, нали? — попита Лукас.

— Някои казват — дори твърде добре образована. Чувала съм, че лейди Нетълшип е поела цялата отговорност за образованието на своята племенница и сега резултатите са очевидни. Мис Хънтингтън, без съмнение, си изпати в обществото поради твърдата позиция на своята леля преди време.

— Какво се е случило с родителите ѝ?

Лейди Атертън се замисли, след което отвърна бързо:

— Починали. Твърде тъжно, нали? Бог дава, но и Бог взема.

— Да, наистина.

Лейди Атертън хвърли един несигурен поглед, след което продължи:

— Бащата на мис Хънтингтън починал, когато тя била малко момиченце, след което майка ѝ се омъжила повторно. Но Каролайн

Хънтингтън загива злощастно по време на езда осемнадесет месеца по-късно, а вторият баща на мис Хънтингтън, Самюъл Уитлок, починал два месеца след кончината на своята съпруга. Нещастен случай, доколкото знам. Паднал по стълбите и си счупил врата.

— Дълъг списък от нещастия, но фактът, че е останала от малка без родители, може да я подтикне да се заеме с моите финанси. Мълвата за натрупаното богатство от чичо ми не би се задържала при едно сериозно проучване.

Джесика сви устните си в знак на неодобрение.

— Страхувам се, че няма нищо общо с факта, че мис Хънтингтън е прекарала минималния период от време за траур след смъртта на втория си баща. Тя показва, че тъжи само за майка си, и приключи с траура по-рано, отколкото е прието.

— Вие ме обнадеждавате, Джесика. Аз желая жена, която предпочита забавленията пред дългия траур. Животът може да бъде твърде кратък и е срамно да си губиш времето в безсмислена печал за нещо, което не можеш да върнеш, не мислите ли?

— Човек трябва да се научи да понася нещастията, които го връхлитат. Това изгражда характера. А също и да спазва благоприличие — напомни Джесика, леко засегната. — Във всеки случай нейната леля, лейди Нетълшип, е приятна жена с добри обноски и могат да ѝ се простят дребните чудатости, които понякога проявява. Страхувам се, че тя е позволила на своята племенница да се държи твърде волно. Смятате ли, че могат да се приемат необикновените маниери на мис Хънтингтън?

— Смятам, че мога да се справя много добре с мис Хънтингтън — отговори Лукас и отпи от шампанското, като продължи да наблюдава Виктория, танцуваща все още с възрастния барон.

Тя не бе това, което очакваше, осъзна Лукас с облекчение. Той се бе подготвил да изпълни задълженията си към своето име, своята титла и към всички хора, за които носеше отговорност, но не очакваше, че ще може да се забавлява при всички тези отговорности. Определено не това бе очаквал.

Той не бе подготвен за тази почти жестока пречка на физическо привличане. Джесика го бе осведомила, че Виктория Хънтингтън е доста представителна, но това, което видя, бе твърде далеч от описанието. Тя бе по-висока, отколкото той можеше да си представи,

много по-висока от жените около нея. Но и Лукас бе висок мъж и за него бе добре да намери жена, която би стояла прекрасно до неговото рамо, отколкото някъде по-надолу към гръдния му кош.

Но не това бе очаквал.

Тя се движеше с големи, грациозни крачки и у нея нямаше и следа от толкова често срещаната женска префърцуненост. Тя танцуваше добре и той осъзна това не без чувство на раздражение. Знаеше, че не може да се състезава дори с възрастния барон, когато се наложи да ѝ бъде партньор в танц.

Лукас гледаше как под бляскавия полилей Виктория бе водена в танца без усилие от страна на барона. Светлината разкриваше красотата на прекрасната ѝ тъмнорезистивна коса. Тя бе облечена в плътни дрехи, твърде къси според разбиранията на Лукас. Простият, небрежен стил разкриваше деликатните, примамливи очертания на нейния врат и чудесните ѝ кехлибарени очи. Дамата определено знаеше какво да вземе от модата.

Не това бе очаквал.

Джесика го бе предупредила, че няма нищо особено във физиката на мис Хънтингтън, че не е изключителна красавица. Като разглеждаше веселите, одухотворени черти на нейното лице, Лукас предположи, че Джесика е била права, от една страна. Но той реши, че топлите златисти очи, пълни с такова предизвикателство, изтънченият женски нос и блестящата усмивка, вървяха заедно много добре. Имаше нещо очарователно и живо у Виктория, което привличаше и задържаше окото. То загатваше една подчертана страст, която чакаше да бъде пусната на свобода от избрания мъж.

Лукас хвърли още един поглед на усмихнатата Виктория и разбра, че жадува устните ѝ.

— Лукас, скъпи!

Той неохотно се обърна от образа на своята избраница. Неговата наследница. Той се замисли, зарадван, докато тази дума мина още веднъж през съзнанието му.

— Да, Джесика? — той погледна с питащ поглед към красивата жена, която някога бе обичал и загубил заради липсата на титла и богатство.

— Лукас, не е късно да се срещнеш и с мис Пилкингтън.

Лукас си спомни как Джесика се подчини на диктата на своето семейство, като се омъжи за рус мъж, за да си осигури титла и богатство. С времето той я разбра и ѝ прости. Сега, когато се бе докопал до титлата, но не и до богатството, от което отчаяно се нуждаеше, най-после разбра в какво положение се е намирала Джесика преди четири години.

Вече знаеше, че бракът не е свързан с чувствата, а със задълженията. Дългът бе това нещо, което Лукас разбираше твърде добре.

— Е, Лукас — подтикна го отново Джесика, — ще успееш ли да се ожениш за нея? За славата на Стоунвейл?

— Да — отговори Лукас. — Мис Хънтингтън е много подходяща.

ГЛАВА 2

— У дома ли е леля, Ретбоун? — попита Виктория, когато влезе в преддверието на градската къща. Колелата на каретата, с която беше дошла, изщракаха навън по улицата.

Виктория бе твърде доволна, че лелята си е вкъщи. Лелята на Анабела, която я придружи на бала, се почувства задължена да ѝ обясни надълго и нашироко колко е неприлично млада дама да играе карти с мъже на подобни модни събирания.

Виктория мразеше тези обяснения.

Ретбоун — огромен, изискан мъж с леко побеляла коса и нос, който би прилягал на всеки аристократ, тържествено посочи затворената врата на библиотеката:

— Убеден съм, че лейди Нетълшип е заета с няколко човека от Обществото за изучаване на природната история и градинарството.

— Отлично! Моля те, Ретбоун, не бъди толкова намусен. Не всичко е загубено. Явно те все още не са успели да подпалят библиотеката.

— Това е въпрос на време — измърмори Ретбоун.

Виктория се засмя, минавайки покрай него, и като си сваляше ръкавиците, се запъти към вратата на библиотеката.

— Помниш ли, Ретбоун? Ти служеше при леля още когато дойдох за първи път тук като малко момиченце. Тя никога не е запалвала нищо наоколо.

— Извинете, мис Хънтингтън, но имаше времена, когато вие и тя заповядвахте да се извършват експерименти с барут — Ретбоун се развълнува, като си припомни.

— Какво? Вие искате да ми припомните нашите жалки малки опити да произвеждаме фойерверки? Каква добра памет имате!

— Някои събития от живота ми до ден днешен са запечатани, така ясно в съзнанието ми, както в деня, в който са се случили. Аз лично никога няма да забравя изражението на лицето на лакея, когато

бе произведена експлозията. В този миг ние си помислихме, че сте загинали.

— Но когато това свърши, аз бях само леко зашеметена. В действителност бях покрита и с пепел, което накара всички да спрат — отбеляза Виктория.

— Вие изглеждахте сива като смъртта, ако нямате нищо против, мис Хънтингтън.

— Да, това беше доста зрелищно, нали? Е, добре, никой не може да лежи на стари лаври. Има твърде много нови интригуващи чудеса в природата, които трябва да бъдат проучени. Нека да видим докъде е стигнала леля ми.

Ретбоун погледна как лакеят отвори вратата на библиотеката. Изражението на лицето му говореше, че той е подготвен за всичко, което би могло да се случи вътре. Но вътре не се виждаше нищо. Библиотеката бе потънала в пълна тъмнина, дори огънят в камината гаснеше. Виктория влезе внимателно, като напразно се опитваше да се ориентира в тъмнината. От дълбочината на стаята се чу звук от дрънчене.

— Лельо Клео!

Отговорът бе неочакван — ослепителна бяла светлина. Тя разкри една група от четирима, събрани в кръг в центъра на стаята, в момент на пълно облекчение от лумването. Групичката се задъхваше от удивление. Но миг по-късно гигантската искра изчезна, а заедно с нея и последвалите я възгласи.

Виктория се усмихна към отворената врата, където стояха лакеят и Ретбоун.

— Няма нищо страшно за тази вечер — увери ги тя. — Членовете на обществото просто си играят с новата електрическа машина на лорд Потбъри.

— Голямо успокоение, мис Хънтингтън — отговори сухо Ретбоун.

— О, Вики, ти си дошла! — чу се глас от тъмнината. — Успя ли да се повеселиш у Атертънови? Влез! Ние сме точно по средата на най-интересната серия от демонстрации.

— То се вижда. Съжалявам, че пропуснах някои от тях. Знаеш колко много обичам експерименти с електричество.

— Да, знам, скъпа.

Лъчът светлина от отворената врата освети лелята на Виктория, когато тя се приближи да поздрави племенницата си. Лейди Нетълшип бе висока почти колкото Виктория. Тя бе в началото на своите 50 години и златистокафявата ѝ коса бе прошарена от сребърни нишки. Имаше същите весели очи и същия жив характер, които исторически охарактеризираха жените от техния род. Тези качества създаваха впечатление за красота, дори за жени на годините на леля Клео, по чието лице наблюдателното око можеше да открие много истини. Клео, както винаги, се обличаше по последна дума на модата. Нейната рокля, с цвят на зрели праскови, бе скроена така, че да подчертае все още стройната ѝ фигура.

— Ретбоун, затворете вратата! — каза бързо тя. — Ефектът от машината е много по-голям на тъмно.

— С удоволствие, мадам — каза икономът и кимна на лакея, който затвори вратата с очевидно облекчение, и библиотеката веднага потъна в непроницаема тъмнина.

— Влез, влез! — каза Клео, като хвана ръката на своята племенница и я поведе през мрака към малката групичка, скупчена около електрическата машина. — Познаваш всички, нали?

— Надявам се — отговори Виктория, осланяйки се на своята памет за лицата, които бе зърнала преди малко за секунда.

Шепот на одобрение се разнесе от сенките. Посетителите на лейди Нетълшип бяха свикнали с подобни чудатости, като например — да бъдат представени в пълен мрак.

— Добър вечер, мис Хънтингтън.

— Вашият слуга, мис Хънтингтън, изглежда много добре днес.

— Приятно ми е, мис Хънтингтън. Вие дойдохте точно навреме за следващия опит.

Виктория веднага разпозна тези три мъжки гласа. Лорд Потбъри, Гримшоу и Тотингам бяха от кръга обожатели на нейната леля. Тяхната възрастова граница варираше от 50 години за лорд Потбъри до 70 за лорд Тотингам, а Гримшоу бе в началото на 60-те си години.

Тримата бяха в свитата на леля ѝ от толкова отдавна, че дори Виктория не можеше да си спомни. Тя не знаеше дали от самото начало са имали такъв интерес към научните експерименти, или в течение на годините са развили тази страст към изследванията.

— Моля ви, продължете вашите опити — настоя Виктория. — Аз мога да остана само час-два, след което трябва да бъда в леглото. Сбирката на лейди Атертън беше твърде изморителна.

— Разбира се, разбира се — рече Клео, като разпери ръце. — Потбъри, защо не дадете на Гримшоу да завърти лоста?

— Не възразявам — отвърна Потбъри. — Твърде уморително е. Заповядайте, Гримшоу. Завъртете го!

Гримшоу изропта в отговор и секунда по-късно звукът от манивелата проглуши ушите на четиримата. Едно парче плат се триеше усилено в дългия стъклен цилиндър, докато се получи един голям разряд и обгарящ светлинен пукот заигра по сенките. Въздишка на задоволство и възхищение изпълниха отново залата.

— Чух, че са били проведени няколко опита за съживяване трупове с електричество — обяви Потбъри на малката група.

— Великолепно — каза Клео, напълно омаяна от това съобщение. — И какъв е резултатът?

— Само няколко конвулсии на ръцете и краката, но нищо по-продължително. Аз опитах с жаба. Достатъчно лесно се достига до няколко разтърсвания на крайниците, но жабата си остава мъртва. Не мислете, че съм постигнал много в тази насока.

— Откъде са взели труповете за експеримента? — попита Виктория, безсилна да задуши своето болезнено любопитство.

— От въжето на палача — отговори Гримшоу. — Откъде другаде? Един уважаващ себе си изследовател не може да ограбва гробовете.

— Ако труповете са били на негодници, нека по-добре си останат мъртви — заяви лейди Нетълшип. — Няма смисъл да се бесят крадци и изкормвачи, ако те ще се появят отново, само защото някой е искал да прави експерименти с електричество.

Виктория почувства леко гадене при мисълта за такава вероятност. Тези неща бяха обезпокоително близко до последните ѝ кошмарни сънища.

— Аз съм напълно съгласна с вас, лельо Клео. Няма смисъл да се отърваваме от разбойниците, ако никой не може да гарантира, че те ще си останат мъртви.

— Като говорехме за трудностите при намиране на трупове за експерименти, трябва да кажа, че някои хора си изкарват прехраната,

като ограбват гробовете.

Тъмната стая не можа да скрие тръпките на лейди Финч.

— Аз чух за подобно нещо, което се случило една нощ в двора на малка църква в покрайнините на града. Взели два трупа, които били погребани през деня.

— Е, какво очаквате? — попита лорд Потбъри. — Лекарите от хирургичните училища в Единбург и Глазгоу трябва да имат какво да режат. Може ли да се обучат добри хирурзи, ако няма на какво да се упражняват. Тези, които изравят труповете, може да действат незаконно, но задоволяват една от нуждите на лекарите.

— Извинете ме — прошепна Виктория на своята леля, когато разговорът за движението на мъртвите тела започна да обсебва всички. — Смятам да си легна.

— Спи спокойно, скъпа — Клео стисна нежно нейната ръка. — Напомни ми сутринта да ти покажа прекрасната колекция бръмбари, които донесе лейди Уудбъри! Всичките тези екземпляри е събрала при последното си пътуване из Съсекс. Тя любезно се съгласи да ни ги остави за няколко дни, за да ги изучим.

— Ще ги видя непременно — каза Виктория с ентузиазъм. Една интересна колекция от насекоми бе почти толкова интригуваща, колкото ново растение от Китай или Америка. — Но сега наистина трябва да си легна.

— Лека нощ, скъпа. Не трябва да се преуморяваш, знаеш това.

Виктория напусна тъмната библиотека, премина през ярко осветения хол и тръгна по постланите с червена пътека стълби. Когато стигна площадката на стълбището, надигащото се у нея вълнение я бе обхванало изцяло.

— Свободна си — каза тя на своята прислужница, когато влезе в спалнята си, обзаведена в жълтозлатисто и бяло.

— Но, вашата любима рокля, мадам. Вие ще се нуждаете от помощ, за да я съблечете.

Виктория се усмихна с примирение, защото знаеше, че ще си докара куп въпроси, ако откажеше съдействие. Тя освободи прислужницата по възможно най-бързия начин и се върна към бездънния си гардероб.

Под купа от шалове тя извади чифт мъжки панталони, а под натрупаните одеяла — ботуши. Намери жакета, който бе скрила в

големия дървен сандък, и започна да се приготвя.

Малко след това Виктория седеше пред огледалото и се оглеждаше критично. Тя бе събирала тези мъжки дрехи в продължение на седмици и сега за първи път виждаше всичко накуп.

Панталоните бяха натъкмени добре, като подчертаваха линията на нейните бедра и женските ѝ извивки, но за това нямаше лек. С помощта на дългите краища на своето тъмносиньо сако и на тъмната нощ трябва да скрие най-очевидните белези на своята женственост. Най-после нейните гърди, които съвсем не бяха малки, се скриха под прекрасно изработената риза и жълтата жилетка. Когато Виктория сложи бобровата шапка върху късата си коса, тя бе наистина доволна от крайния ефект. Напълно бе убедена, че поне през нощта ще може да минава спокойно за младо конте. Преди всичко хората виждат това, което очакват да видят.

Тревогата отново се пробуди у нея и тя разбра, че не е толкова развълнувана от предстоящото посещение на карнавала, колкото от новата среща със Стоунвейл. Той трябва да е джентълмен или лейди Атертън и Берти Линдууд не би трябвало да го причисляват към своите приятели. Но една жена, при това наследница, не трябва да разчита много на мъжкото чувство за джентълменска чест. Тя беше научила този урок от втория си баща.

Също така Виктория знаеше, че тази нощ трябва да бъде достатъчно сигурна в себе си, за да успее да задържи положението в своите ръце. Тя се отпусна и бодра усмивка цъфна на устните ѝ. Имаше твърде голям опит в контролирането на ситуациите, където са въввлечени мъже.

След един последен критичен поглед пред огледалото тя пресече тъмносиния килим и седна в облеченото с жълто кадифе кресло до прозореца. След малко ще може спокойно да напусне къщата.

Тази вечер нямаше да има време за тревоги относно безпокойството, което често я обземаше през дългите тъмни часове на нощта. Няма да се замисля над чувството за нещо опасно, което все още не е преминало. Няма да се разяжда от идеята за възможността от възкресяване на мъртъвци с електричество.

Най-хубавото от всичко бе, че е почти полунощ. С малко късмет ще бъде будна през по-голямата част от нощта. Така ще има по-малко време за сънищата от своето минало, от най-далечния ъгъл на

съзнанието си, които отскоро все повече и повече нахлуваха в нейните нощи. Тя бе започнала да се страхува от кошмарите. Една тръпка премина през нея дори сега, когато разбута спомените от миналото си. Тя все още виждаше ножа в неговата ръка.

Съществуваха възможност тази вечер кошмарите да бъдат отблъснати. С малко щастие тя нямаше да бъде у дома преди зазоряване, а с дневните часове се справяше. Страхуваше се само от тъмнината.

Виктория се загледа в сенчестата градина и се зачуди какво ли ще си помисли Стоунвейл, когато я види облечена като мъж. Радостното очакване да види изумлението му бе достатъчно, за да разгони остатъците от ужаса, който все още се въртеше в дълбините на съзнанието ѝ.

Лукас се облегна на мястото си в каретата и се намръщи на сенките по тъмната улица. Той не бе в добро настроение.

— Каква е тази глупост? Защо не вземем мис Хънтингтън от предното стълбище?

— Казах ви — запротестира Анабела Линдууд, — нейната леля е много разбран човек, но Виктория се страхува, че дори и тя може да има някои съмнения относно плановете ни за тази вечер.

— Радвам се, че има още някой освен мен, който може да се съмнява — изръмжа Лукас. Той се обърна към другия мъж в каретата: — Линдууд, смятам, че трябва да имаме няколко контролни места за среща в случай, че се изгубим в тъмнината.

— Прекрасна идея — бързо одобри Линдууд. Той бе много доволен, че има Лукас край себе си. — Вероятно трябва да накараме каретата да ни чака на някое място далеч от голямата тълпа.

Лукас кимна, като мислеше бързо. Ще бъде трудно да се маневрира с каретата близо до парка. По това време на нощта тълпите могат да бъдат многобройни и непредсказуеми.

— Кажи на твоя кочияш, че ако не ни намери на мястото, на което ще ни остави, да върви две преки по-надолу от градината и да чака до кръчмата, наречена „Ловджийски зъби“.

Линдууд кимна одобрително.

— Знам мястото, а и моят кочияш го знае. Още веднъж искам да ви кажа колко много ценя, че се присъединихте към нас тази вечер,

Стоунвейл. Когато дамите вземат решение, няма мъж, който може да ги спре, нали?

— Остава да бъде проверено — отвърна Стоунвейл.

Анабела, облечена в стилна синя рокля за разходка, с подходящо синьо манто, се засмя:

— Ако мислите, че можете да спрете Виктория да прави това, което иска, то знайте, че има изненада за вас, милорд.

— Мис Хънтингтън често ли прибягва до тези трикове?

Анабела се засмя отново.

— Виктория не е глупава, уверявам ви. Това ѝ е за първи път, но доста отдавна го е планирала.

— Изглежда, доста дълго време мис Хънтингтън е живяла неуправлявана от съпруг — заключи Лукас и погледна сърдито към Анабела, докато нейното кикотене не премина в открит смях. — Казах ли нещо смешно?

— Мис Хънтингтън възнамерява да върви до края на своя живот без такова управление — обясни Анабела.

— Разбирам, че се страхува, да не би да се омъжи заради своето богатство — каза внимателно Лукас. Той търсеше повече сведения, но не желаше да задава много въпроси.

— Тя се страхува също и от брака — отговори Анабела, като престана да се смее. — Не е виждала нищо друго освен много тъжни примери на брачен живот в своето семейство и, разбира се, обстоятелството, че е непрекъснато преследвана толкова години заради своето богатство, я отклонява повече от всичко от семейния живот. Понякога се чудя не мисли ли тя погрешно. А какво е хубавото за жените в брака?

— Бела — прекъсна я рязко брат ѝ, — не говори глупости и не си мисли да следваш мис Хънтингтън в своя живот. Мама ще изпадне в истерия. Ще бъде изцяло откровен — колкото и да е чаровна Виктория, ако нейната леля не бе толкова добра приятелка на мама, щях да си помисля дали да те пусна с нея. Помисли си само в какво положение съм тук, през нощта, единствено заради влиянието на тази жена върху теб. Колкото по-скоро се омъжиш, толкова по-добре. Благодаря на Бога, че Бартън е настоятелен.

Анабела се усмихна в тъмнината.

— Аз знам, че не можеш да се откажеш от отговорността да следиш отблизо моето поведение, но се страхувам, че трябва да задържиш ентусиазма си за по-дълго, Бerti. Въз основа на моите впечатления реших да се откажа от предложението на лорд Бартън.

— Въз основа на твоите впечатления вероятно значи, че си обсъждала това с мис Хънтингтън — изрече мрачно Линдууд.

— Отменям разговора на тази тема — отвърна Анабела. — Тя бе достатъчно добра да ми даде своето мнение за това, какъв съпруг би бил лорд Бартън.

Интересът на Лукас се изостри от последната забележка на Анабела.

— Как е могла мис Хънтингтън да си създаде мнение за лорд Бартън?

— О, повярвайте ми, той я преследва твърде прилежно няколко месеца миналата година. През това време тя е имала възможност да научи доста работи за него.

— Така ли? — Лукас усети студенина в своите думи. — И какво точно е научила?

— Няколко малки неща, като например това, че явно е направил едно или две деца на своята любовница, че толкова си падал по чашката, че се налагало кочияшът му да го прибира вкъщи и че има страст да играе комар — отговори Анабела.

— Така значи — измърмори Лукас, — не можеш ли да изтърпиш няколко незначителни мъжки прегрешения?

— Наистина ли? — запита познат, но пресипнал женски глас откъм отворения прозорец на каретата. — Би ли могъл виконт Бартън да преглътне подобни дребни грехове на своята бъдеща съпруга?

Лукас извъртя рязко главата си към прозореца на каретата и дори усети, че само гласът на Виктория моментално възбуди желанието, което за първи път почувства в игралната зала на Атертънови. Той овладя раздразнението си и се приготви да поздрави своята „наследница“ с обичайните комплименти. Но вместо да види жена в елегантна вечерна рокля и боне, се вгледа във фигура, облечена от главата до петите в мъжки дрехи. Нейните очи срещнаха неговите през стъклото на прозореца и хвърлиха предизвикателството.

— Мили Боже — каза той през зъби, — това е лудост!

— Не, милорд, това е забавление.

Лукас се надигна, когато чу слизането на кочияша, и бързо отвори вратата на каретата, преди да е дошъл. Очакваше да види дама с вкус към нежните приключения, а не това отвратително създание.

— Влезте тук, малка глупачке, преди някой да ви познае!

Неговата настоятелност я вкара през вратата много по-бързо, отколкото тя очакваше. Виктория въздъхна тежко, като седна на мястото до Лукас, и сграбчи шапката си, за да я опази непокътната. Той видя скъпо струващ инкрустиран бастун в ръката ѝ.

— Благодаря ви, милорд — каза тя с тежък сарказъм.

Лукас не ѝ обърна внимание.

— Давай да се махаме оттук, Берти!

Линдууд се подчини и почука с бастуна по покрива на каретата.

— Към парка, ако обичаш — извика той.

Анабела се усмихна на Виктория, докато каретата се движеше, потраквайки.

— Изглеждаш много добре, Вики. Не откривам ли влиянието на Брумел за избора ти в синьо? Чувала съм, че е луд по този цвят. Но ти винаги си предпочитала жълто.

— Реших, че жълто сако ще бъде твърде силно за случая — отвърна Виктория.

— Така че ти се ограничи само до жълта жилетка. Поздравявам те за овладените чувства и моля те, кажи ми кой ти върза вратовръзката? Сигурна съм, че не съм виждала толкова добър дизайн от години.

— Харесва ти, нали? — Виктория опипа с пръсти възела. — Измислен е от мен и се нарича „Виктор“.

Анабела се разсмя.

— Вики, заклевам се, че ти говориш точно като някое конте от Бонд Стрийт. Уловила си правилния тон, същата скучна преструвка. Можеш да обявиш, че ще ставаш актриса и ще превземеш сцената.

— О, благодаря ти. Бела. Това е най-голямата награда за труда ми.

Лукас се облегна назад и заоглежда чудната фигура до себе си с критични очи. Първоначалното раздражение се смени с истинско безпокойство, което бе нещо ново за него. Ясно бе, че Виктория Хънтингтън е една немирница и това ѝ качество може да ѝ донесе сериозни неприятности.

— Често ли го правите, мис Хънтингтън?

Лукас почувства, че механично използва тона, с който се обръщаше към младите офицери под негова команда, изпаднали в беда, и това го раздражни.

— Това е моят първи опит с мъжки дрехи, сър. Но нека бъдем честни, вероятно ще бъда съблазнена да го направя още неведнъж в бъдеще. Намирам, че мъжкото облекло ми дава повече свобода, отколкото когато съм облечена в женски дрехи — призна Виктория.

— То наистина ви дава по-голяма възможност да почувствате удара от социалното унижение и нещастие, мис Хънтингтън. Ако се разбере, че обичате да обикаляте Лондон през нощта облечена като мъж, вашата репутация ще се срине за 24 часа.

Виктория сви още по-здраво пръстите си около дръжката на бастуна.

— Какво странно нещо казахте, сър. Знаете ли, вашето отношение ме изненадва. Мислех, че сте по-малко педантичен. Изглежда, играта на карти по време на бала ме е заблудила. Нямате ли никаква страст към приключения? Не, предполагам — нямате. Преди всичко вие сте добър приятел на лейди Атертън, нали?

Тази жена преднамерено го дразнеше. Лукас силно пожела да бъдат сами в каретата.

— Не знам какво имате предвид, мис Хънтингтън, но ви уверявам, че лейди Атертън не заслужава този упрек.

— Е, да, там е въпросът. Всеки знае, че лейди Атертън не би си позволила да бъде в карета на път за нощен карнавал — заяви Виктория.

Анабела се засмя тихичко.

— Това е самата истина.

— Искате да кажете, че лейди Атертън е педант? — Възрази Лукас.

Виктория се сдоби с едно изненадващо нежно движение в мъжките си дрехи.

— Нямах предвид обида, милорд. Просто тя не е жена, която обича да се радва на приключенията. Трябва да се признае, че и нейните приятели са еднакво ограничени в избора си на забавления и еднакво неодобрителни към тези, които имат по-широки вкусове и възгледи от тях.

— А вие сте жена, която обича приключенията, така ли? — жегна я Лукас.

— Да, милорд. Обичам ги много.

— И дори тези, които са свързани с риска да се провалите в обществото?

— Няма истинско приключение, ако няма истински риск, нали, милорд? Мисля, че един добър играч като вас разбира много добре това.

Нейните думи го накараха да се почувства по-неловко отпреди.

— Вие може би сте права, мис Хънтингтън. Но аз винаги бих предпочел риска, където чудатостите са в рамките на обичайното.

— Колко скучен трябва да е вашият живот, сър.

Лукас инстинктивно реагира на бодващата забележка, но се овладя навреме. Неговият самоконтрол подежда отново заедно с чувството му за здрав разум. Последното нещо, което можеше да предприеме, бе да обяви своята педантичност. Неговият инстинкт му подсказваше, че Виктория ще отговори с предизвикателство или дори с една безсмислена битка на желаниа, но тя би се игнорирала напълно, ако той успее да я отегчи.

„Педантична скука.“ Мили Боже! Мисълта, че може да му бъде лепнат такъв епитет, го разсмя. Това не можеше да се отнася за него, но сега, покрай мис Хънтингтън, Лукас откри, че проявява твърде необикновено отношение към благоприличието. Той все още бе шокиран от вида ѝ в мъжки дрехи.

Виктория не задържа дълго вниманието си върху него. Тя се усмихваше на Анабела.

— Та ти реши да отхвърлиш предложението на Бартън, нали? Радвам се да го чуя. Този мъж щеше да ти бъде ужасен съпруг.

— Смятам, че си права — промълви деликатно Анабела. — Бях готова да преразгледам отношението си към него и страстта му към пиенето и хазарта, но като си представих, че е направил две незаконни деца на някоя бедна женица и не им е дал името си, се отказах.

— Това наистина показва отвратителното му чувство за достойнство — мрачно се съгласи Виктория.

Лукас изучаваше нейния профил в притъпената светлина.

— Аз просто се чудя как сте успели да разкриете работите на Бартън с неговите незаконни деца. Не мога да си представя как

подобен слух е достигнал до къщата на такава домакиня като лейди Атертън.

— Не, не е така. Аз наех човек, който да разследва това-онова за лорд Бартън и той ми донесе сведенията за двете деца и любовницата.

Лукас усети хладина.

— Вие сте наели човек от „Бонд Стрийт“?

— Смятам, че това е най-простият начин да се реши проблемът.

— Това беше един брилянтен подход — заяви Анабела.

Линдууд изстена:

— Мили Боже, ако мама знаеше! Горкият Бартън! Мисля, че той е твърде загрижен за теб, Бела.

— Съмнявам се в това — изръмжа Виктория. — Неговото семейство му е заявило, че очакват от него да се ожени, и той просто си търси съпруга, която да удовлетвори изискванията на баща му. Той опита с мен миналата година и като не постигна нищо, реши да си пробва късмета с прекрасната мис Пилкингтън. Явно и тя успя да види, че той е най-долнопробен зестрогонец. След това започна да ухажва Анабела. Това е.

— Прекрасната мис Пилкингтън? — Лукас гледаше ту едната, ту другата жена. — Защо наричате мис Пилкингтън прекрасна?

— Защото е — отговори утвърдително Анабела. — Никога не е правила погрешна стъпка. Пример за женска точност, направо образец.

— Вие ще разберете за мис Пилкингтън, милорд — каза Виктория, — когато ви съобщим, че тя е протеже на лейди Атертън.

— Разбирам.

Нищо чудно, че Джесика искаше да го насочи към друга наследница. Ако беше решил да преследва мис Пилкингтън, нямаше сега да бъде в една карета с жена, облечена отвратително в мъжки дрехи. Лукас се замисли за секунда дали не е направил сериозна грешка, след което реши, че какъвто и да е рискът, тази вечер ще бъде много по-интересна с мис Хънтингтън.

— Надявам се, че сте разбрали, милорд? — каза Виктория.

— Добре. Едно нещо е сигурно — отбеляза сухо Стоунвейл. — Поради вашата намеса мис Линдууд никога няма да разбере какви чувства наистина изпитва към нея лорд Бартън, нали? А след като Бартън не знае, че съдбата му е била решена от частен детектив, той няма шанс дори да се защити.

— А може ли да се защити? — остро отвърна Виктория.

Очите ѝ срещнаха неговите в тъмнината, но този път в тях нямаше палавост.

— Казвате, че това, което детективът е разкрил, е лъжа?

— Казвам, че не е ваша работа да се намесвате в случая. Може да има смекчаващи обстоятелства, — бързо отвърна Лукас.

— Много се съмнявам — каза Виктория.

— Също и аз — обади се Анабела. — Само си представете горката жена, захвърлена с двете деца от Бартън.

Линдууд се премести от другата страна на седалката.

— Нито една от двете не иска да знае дяволската причина, поради която това се е случило. Та за вас не е добре дори да обсъждате такива неща, нали така, Стоунвейл?

— Такъв разговор ни най-малко не подхожда на изискани дами от висшето общество — измърмори Лукас с неприятното чувство, че говори като отегчителен педант, какъвто го нарече Виктория.

Усмивката ѝ бе триумфираща.

— Лорд Стоунвейл, позволете ми да отбележа, че ако намирате нашия разговор твърде обиден за вашата деликатна чувствителност, за вас има само един изход — просто отворете вратата на каретата и слезте.

В този миг Лукас разбра, че Виктория Хънтингтън има силата да се изплъзва покрай неговото желязно самообладание както никой друг от години. При това тя приложи този трик без каквото и да е усилие. Тази дама е опасна. Той трябва да направи много, за да удържи положението.

— Моята чувствителност ще издържи на вашите неделикатни обноски, мис Хънтингтън. Аз просто не мога да Ви напусна сега. Достоянството ми изисква да служа на дълга си.

— Ха, това не е чувство за дълг, сър. Чисто и просто това е изнудване.

— Уверявам ви — отвърна Стоунвейл, — не е изнудване, когато вие играете ролята на жертва.

Нейните очи блестяха закачливо като пред атака и Лукас усети с цялото си същество силно желание. Кръстоса ръце пред гърдите си, отпусна се на седалката и впери поглед в нейния. В този момент той не искаше нищо друго, освен да бъде сам с това дяволско същество.

Копнееше да просне нейното тяло върху седалката и да ѝ покаже какъв риск е поела, като го предизвиква така открито.

За момент между тях настъпи тишина. Когато Виктория откъсна погледа си от него и затвори очи, той разбра, че тя е прочела мислите му. Малката радост от победата бе краткотрайна за Лукас. Стана му ясно, че ухажването, което бе предприел, ставаше все по-хазартно, отколкото бе очаквал. С помощта на Джесика Атертън и на своите умения на масата за карти, той се надяваше да скрие от обществото истината за своето финансово състояние. Бе направил това с нужното старание. Но ако съпругата, която желаше, реши да наеме детектив, то истината щеше да излезе наяве веднага. Слухът за неговото несъществуващо богатство няма да се задържи дълго. Ставаше все по-ясно, че задачата — да примами тази наследница щеше да бъде най-изтощителното преследване, което някога е предприемал. Едно погрешно движение, една лошо пресметната стъпка — и той може да загуби играта.

— Колко дълго смятате да продължи вашето приключение тази вечер, мис Хънтингтън? — попита Лукас с безстрастен тон.

— Нима времето е проблем за вас? Имате ли планиран друг ангажимент? — усмихна се тя твърде сладникаво.

Той интуитивно разбра, че Виктория иска да провери дали няма среща със своята любовница след карнавала.

— Не, нямам. Линдууд и аз ще изпълним уговореното за тази вечер. Ще отидем на определеното място, но е необходимо да определим час за прибиране.

— О, да! Предполагам, че два часа ще бъдат достатъчни да се забавляваме на карнавала.

— Страхувам се, че не мога да остана толкова дълго време навън, Вики — отбеляза Анабела. — Мама ще се прибере вкъщи след около два часа и ще очаква да ме види у дома.

— Тогава един час — Лукас не скри своето облекчение.

— Това е вероятно времето, което мога да си позволя — изрече със съжаление Анабела.

— Един час е достатъчно дълго време — каза бързо Бerti Линдууд.

— Е, много добре — обади се Виктория, малко раздразнена, но се овладя, — значи един час. Ще трябва да побързаме, ако искаме да

видим всичко.

Лукас не каза нищо, но му беше ясно, че следващият час без съмнение щеше да бъде един от най-хубавите в живота му.

Половин час по-късно неговите мисли се потвърдиха. Огромният парк беше пламнал от фенери, които осветяваха сергии, подобни на безкрайна бойна редица, където се продаваше светла бира и пай с месо; палатки, представящи атракции на акробати и въжеиграчи; препълнени навеси, чиито главни номера бяха кукленото шоу и игрите. Тълпата представляваше смесица от хора от най-висшите слоеве до низините.

Слуги, измъкнали се от господарите си; продавачи с жените си; чираци и млади момичета; контета, изчерпали запасите си от лудории; аристократи, авантюристи, проститутки, сводници, джебчии, парвенюта, представители на закона и докери — всички се бяха притиснали плътно, като че ли търсеха тайнствената сензация на панаира.

— Милорд, знам, че сте загрижен относно моето преобличане и се притеснявате — прошепна Виктория, като спряха да си купят пита с яйчен крем.

— Загрижен е меко казано, мис Хънтингтън. Тези дяволски бричове ви стоят като излети — промърмори Лукас, гледайки нежната извивка на бедрата ѝ.

— За мен ще бъде удоволствие да ви препоръчам шивача си. Впрочем, може би ще бъде най-добре, ако пуснете ръката ми. Някакъв човек от другата страна на улицата ни гледа.

— Дяволите да го вземат! — Лукас се отдръпна от нея като опарен. Веднага почувства как се изчервява, като осъзна, че непознатият е видял как той държи подръка другия господин така, както един мъж би държал ръката на една жена. — Този ваш глупав начин на обличане ще ни докара само неприятности.

— Никой няма да си спомни за това повече, докато не ви видят, че се държите с мен като с жена — Виктория въодушевено захапа едно парче от питата.

— Въпросът не е в това, как аз се държа с вас, а как вие изглеждате в тези бричове.

Виктория докосна с пръсти яката си.

— Мисля, че сакото прикрива много добре фигурата ми.

— Имам една новина за вас. Изобщо не я прикрива.

— Вие сте решили да усложнявате нещата тази вечер, нали, милорд? Позволете да ви припомня, че вие бяхте този, който настояваше да се включи в това рисковано начинание. Аз съм просто една невинна жертва на вашата изнудваческа интрига.

— Невинна жертва, мис Хънтингтън? — Лукас направи мрачна гримаса. — И да сте, вие никога не бихте могли да бъдете нечия невинна жертва.

Виктория го измери с поглед, замисляйки се върху думите му за момент.

— Вероятно би трябвало да се обидя от това, но съм в прекалено добро настроение. О, вижте, акробатите започват представлението си. Нека да идем да ги погледаме.

Лукас се озърна наоколо.

— Не виждам никъде Линдууд и сестра му.

— На Берти му се пиеше още бира. Те ще се върнат всеки момент. Престанете да се притеснявате, сър.

— Опитвам се да проявявам някаква степен на благоразумие. Никой досега не прави и опит за това.

— Така е, защото все още има много малко развлечение в това да проявяваш благоразумие. Хайде да побързаеме, иначе няма да видим акробатите.

Малко след това, когато Лукас бе започнал да се отпуска и дори да се самоубеждава, че могат да изкарат цял час на карнавала и да останат невредими, нещастieto дойде без предупреждение.

Може би проявата на особено разточителство при демонстрацията на фойерверки бе причината за малкия огън. Или може би това беше свадата, възникнала между две проститутки, настояващи за възнаграждение за услугите си от един войник. Или това бе просто естествената склонност на всяка голяма група от хора в Лондон да се превръща в тълпа при най-незначителния повод.

Каквато и да бе причината, превръщането на навалищата от весели зяпачи в необузdana и неконтролируема човешка маса, решена да създава неприятности, стана за по-малко от секунда.

Избухнаха фойерверки, хората започнаха да крещат, проклетия изпълниха въздуха. Конете се изправяха на задните си крака и се хвърляха напред. Банда момчета се възползваха от удобния случай да

откраднат една табла с банички, като накараха продавача да тича след тях и да отправя люти закани в нощта. Виковете и ослепителните блясъци от фойерверки и ракети се увеличиха. Пламъците пропълзяха до най-близката палатка и тя се запали, след което настана пълен хаос — опасен, смразяващ кръвта хаос. Блъсканица, в която хората можеха да бъдат газени, тъпкани, нападани и ограбвани. Някои можеха да бъдат дори убити.

Лукас инстинктивно усети смяната на настроението на тълпата и реагира незабавно. За втори път тази вечер той стисна като в менгеме изящната китка на Виктория.

— Този път — заповяда той, извисявайки гласа си над врявата — ще ме следваш!

— Какво ще стане с Анабела и Берти? — изкрещя Виктория.

— Те ще се оправят сами, така както ние се оправяме.

Виктория не се опита да спори, за което Лукас ѝ бе дълбоко благодарен. Несъмнено тя бе способна да прояви малко здрав разум, когато се наложеше.

Придържайки я към себе си, стискайки я здраво за китката, Лукас си проправяше път през навалищата към неопределената сигурност на уличките и алеите, които ограждаха парка. Още от самото начало си знаеше, че тази жена не носи нищо друго освен неприятности.

ГЛАВА 3

Опасността, която се носеше из въздуха, зашемети Виктория. В този момент единствената ѝ надежда за сигурност в целия свят беше в желязната хватка около китката ѝ. Тя следваше Лукас сляпо, като несъзнателно се осланяше на неговата сила и ожесточението, с което си служеше с бастуна, за да проправя път през тълпата.

Виктория усети как една ръка я хваща за самото и осъзна, че някой се опитва да ѝ измъкне портфейла, а друга ръка се опитва да сграбчи инкрустираното бастунче, което носеше. Без да се замисли, тя се нахвърли върху ръцете, които я бяха сграбчили, като ги шибна с дървената част на бастунчето си.

Викът на единия от нападателите ѝ накара Лукас бързо да се обърне. Той хвърли един поглед ѝ видя, че евентуалните крадци не са сполучили с набеязаната жертва.

— Браво!

Отново прехвърли вниманието си към пробиването на път през тълпата. Виктория осъзна, че вместо да се движи срещу навалищата, той използва силата на човешкия поток така, като че ли управлява лодка срещу течението. Насочи се към покрайнините на тълпата, като продължаваше устойчиво да маневрира, а крачките му, независимо от накуцването, бяха координирани и стабилни. Той не се втурна необуздано и по този начин не изложи на опасност тяхното равновесие. Беше очевидно, че дълго време се е учил да компенсира неустойчивостта на левия си крак.

Самообладанието, което Лукас прояви сред цялата бъркотия, накара Виктория да осъзнае, че той беше един от онези необикновени мъже, които не се стъписват пред опасността. Тя се почувства сигурна с него, въпреки че се намираще сред бушуваща, подобно на стихийно море, тълпа.

Когато достигнаха края на ревящото, залитащо и бутащо се стълпотворение, Лукас направи един добре пресметнат ход, за да избягат. Той твърде дълго бе търсил своя шанс. За броени секунди

придърпа Виктория в един тъмен тунел между две сгради. Тя се препъваше зад него по относително безопасната алея. Ботушите ѝ се подхлъзваха по лепкавата тиня, а дъхът ѝ секна от гнусното зловоние, което затворените тесни каменни стени излъчваха. Помисли си, че опасността вече е преминала, когато чу груби пиянски крясъци, идващи от началото на алеята.

— Тук, друже. Донеси онзи фенер. Видях ги да влизат тука. Чу ли к'во ти казвам? Двама бяха. Богати бяха, тъй да знайш.

— По дяволите — глухо изруга Лукас. — Скрый се зад мен и не мърдай, Виктория! — без да я изчака да се подчини, той я издърпа зад себе си с такава сила, че тя се удари в тухлената стена на алеята.

Виктория успя да запази равновесие и разтревожено погледна към входа точно когато се появи светлината от фенера. Там се очертаха силуетите на двама хулигани, въоръжени с ножове.

— К'во чакаш, Дълги Том? — единият мъж попита настойчиво другаря си. — Поразмърдай се и надуши контетата, щото таз вечер има много работа за таквиз като нас.

Стоунвейл прикриваше Виктория, като не отстъпваше от позицията си. Тя видя, че той извади един малък блестящ предмет от джоба на палтото си.

— Мътните го взели! Тоя ще ни гръмне — изруга първият мъж, когато светлината от фенера падна върху пищова в ръката на Стоунвейл.

— Проявявате изключителна наблюдателност, господа — гласът на Стоунвейл звучеше леко отегчен. — Кой от вас би искал да изпробва точността ми по близка цел?

Първият младеж се препъна по алеята, а приятелят му се блъсна в него. И двамата се катурнаха в мръсотията. Фенерът падна на земята, стъклото му се разби на малки парченца и се посипа по земята. Слабият пламък продължи да мъждука още известно време, като хвърляше странни, заплашителни сенки върху сцената, изпълнена с напрежение.

— Мътните го взели — пак се обади първият мъж, очевидно разстроен. — Ние се опитваме да живеем прилично, а виж к'во стана — той се окопоти и се затътри обратно към входа на алеята. Другият разбойник нямаше нужда от допълнителна подкана. Чу се тропот на ботуши, приглушени ругатни и след броени секунди Виктория и Лукас

се оказаха сами в тъмнината. Но той не искаше да губи никакво време. Неговите дълги пръсти отново се склучиха около китката на Виктория и той я задърпа през тъмната алея към съседната улица. Тълпата все още не се бе разпръснала в тази посока, затова се озоваха в благословена тишина. Виктория се опита да забави крачките си, за да си поеме дъх, но Стоунвейл отказа да спре. Тя се подчини и задъхано продължи да се препъва.

— Лукас, трябва да ви кажа, че много добре се справихте там, на алеята.

Той я стисна още по-здраво за ръката.

— Това изобщо нямаше да се случи, ако не си бяхте наумили да посетите карнавала тази вечер.

— Наистина, Лукас, трябваше ли вие...

— Можем само да се надяваме, че кочияшът на Линдууд се е подчинил на заповедите — прекъсна я той, като продължаваше да я тегли, без да забавя крачка.

— Тревожа се за Анабела и Берти — промълви уморено Виктория, докато си поемаше въздух.

— Да. Така и би трябвало да бъде.

Виктория трепна, усещайки, че той няма да има никакви угризения на съвестта, като стовари цялата вина върху нея. Найлошото бе, че придружителят ѝ беше прав. Всичко това беше изцяло нейна идея.

Стоунвейл я съжали и не каза нищо, докато я водеше по улицата, където бе наредено на кочияша да чака в случай на непредвидена опасност. Виктория видя познатите очертания на стоящата пред кръчмата карета на Линдууд и въздъхна с облекчение, когато забележа двама души да седят вътре.

— Те са там, Лукас! Те са се спасили! — Виктория се изчерви, като осъзна, че откакто започнаха неприятностите, тя несъзнателно бе започнала да употребява малкото име на Стоунвейл.

— Да. Въпреки всичко се оказа, че сме споходени от голям късмет тази вечер — докато стигнаха до каретата, той не каза нищо повече.

— Мили Боже, колко се безпокояхме за вас! — каза Линдууд, докато отваряше вратата на каретата. — Бяхме убедени, че сте избягали от тълпата. Бързо! Не искам да висим повече на тази улица. И

без никакви приказки, докато тълпата все още не е решила да мине оттук.

— Бъдете сигурен, Линдууд, че нямам никакво намерение да си губя времето напразно.

Лукас избута Виктория в каретата, като бързо я последва и тръшна вратата зад себе си. Каляската потегли веднага. Виковете в далечината изпълваха нощния въздух.

Виктория погледна разтревожена Анабела.

— Добре ли си, Бела?

Анабела стисна ръката на приятелката си и каза:

— Берти и аз бяхме в покрайнините на тълпата, когато започнаха неприятностите. Ние незабавно се опитахме да се измъкнем, но аз бях толкова обезпокоена за вас двамата. Вие бяхте точно в сърцето на навалищата, нали?

— Бяхме на косъм — отвърна Виктория. Вълна на въодушевление я заля, заемайки бързо мястото на напрежението, сковало я миг преди това. — Ние бяхме спрени от двама мъже, които искаха да ни ограбят. Но Стоунвейл извади пищов и веднага ги възпря.

— Божичко! — прошепна Анабела шокирана.

— По дяволите, Стоунвейл! — Линдууд се намръщи загрижен. — Наистина ви е била спукана работата. Никой от вас не е наранен, нали?

— И двамата се чувстваме отлично, Линдууд, както сам виждаш — Лукас смени резкия с измамно неутрален тон. — Въпреки че преобличането на мис Хънтингтън ѝ донесе малки неудобства.

Най-накрая Виктория докосна косата си и установи, че нещо липсва.

— О, Боже! Загубила съм си шапката.

— Вие сте изключително щастлива, мис Хънтингтън, че не сте загубили нещо повече от шапката си — гласът на Стоунвейл отново прозвуча прекалено спокойно.

Виктория се извърна настрана, като погледна суровите му черти, и осъзна, че вътрешно Лукас се разкъсва от ярост. За първи път, откакто започнаха неразбориите, тя почувства истински страх.

Лукас се взираше в безлюдната улица, когато каретата спря.

— Нима възнамерявате да слезете тук, мис Хънтингтън? Намираме се някъде около вашия централен вход.

— Ще видя — каза тя спокойно, като прибираше красивото си бастунче.

— И как възнамерявате да влезете в къщата, ако не през главния вход? — попита Стоунвейл раздразнено.

— Ще прескоча градинската врата и обратно през оранжерията — по същия път, по който я напуснах по-рано.

Виктория току-що беше стъпила на земята, когато другата врата се отвори. Тя се надяваше, че той ще се почувства задължен да я изпрати.

— Лека нощ, Вики — каза нежно Анабела. — Това се оказва най-интересното ни приключение, нали?

— Да, наистина — отвърна Виктория.

Лукас я последва през вратата на каретата.

— Изчакайте тук, Линдууд — нареди той през рамо. — Ще се върна веднага след като придружа до предната врата нашето малко, безразсъдно конте.

Виктория се обърна към него разтревожена.

— Няма нужда да ме придружавате до вкъщи, милорд. Уверявам ви, че съм напълно способна сама да намеря пътя.

— И дума да не става, мис Хънтингтън! — може би беше доловил появилото се безпокойство у нея, защото тя се усмихна престорено. — Отлично — промърмори той, като я сграбчи за ръката и се отправи към сенките. — Виждам, че ме разбирате прекалено добре и осъзнавате факта, че не съм в блестящо състояние на духа. Най-добре никога да не спорите с мен, когато съм в подобно настроение.

— Милорд — започна тя, като повдигна властно брадичката си, — ако смятате да ме държите отговорна за това, което се случи тази вечер, ще трябва пак да си помислите.

— Но аз ви държа отговорна, мис Хънтингтън! — той хвърли поглед към високата каменна стена, покрита с гъст бръшлян. — Как смятате да преминете в градината?

Виктория се опита да освободи ръката си, но той не обърна никакво внимание на нейните усилия. Тя кимна в знак на примирение и го поведе към края на пътеката.

— Там има пролука.

Той я държа здраво, докато не му показва натежалите лози, които скриваха няколко цепнатини в зида. Без да каже нито дума, тя стъпи в

една от тях и се хвана за лозата.

Докато тя се катереше по градинската стена, Лукас клатеше глава с ужасно неодобрение. Виктория се почувства несръчна и тремава от близкия му изучаващ поглед. Тя нямаше много опит в прескачането на стени и можеше да се надява единствено на тъмната нощ да скрие нейния силует на върха на оградата. Зад нея Лукас сграбчи провисналия бръшлян, стъпи в цепнатината и я последва.

Виктория скочи леко на земята от другата страна на оградата и погледна нагоре, за да види дали Лукас е все още на стената. Тя се отдръпна бързо назад, а той скочи пред нея. Забеляза, че при скока графът пое по-голямата част от тежестта върху своя здрав десен крак и не се препъна, докато се изправяше.

— Милорд — изсъска тя, — вие трябва да се върнете обратно в каретата. Линдуудови ще ви чакат.

— Първо трябва да ви кажа едно-две неща — той стоеше в средата на уханната сенчеста градина — висок, строен и застрашителен, толкова тъмен и опасен, колкото бе нощта.

Виктория събра кураж:

— Трябва да ви предупредя, Стоунвейл, че нямам никакво желание да слушам лекция за това, което се случи тази нощ. Много добре осъзнавам, че никой от нас не би се изложил на опасност, ако не бях настояла да идем на карнавала.

— Тук сте права, мис Хънтингтън.

Липсата на каквото и да е вълнение в гласа му бе много неприятна. Но Виктория внезапно си спомни начина, по който я защити в тунела, и импулсивно докосна ръкава му.

— Знам, че съм ви много задължена, милорд, но трябва да ви кажа откровено, че докато тълпата не се ожесточи, аз прекарах чудесни мигове. Не мога да си спомня друга разходка, на която да съм се забавлявала повече! — тя пое дълбоко въздух и тъй като той не ѝ отговори, продължи бързо: — Бих искала да знаете, милорд, че разбрах колко красив човек сте. *Very cool under fire, as they say.* Вие ни измъкнахте от тълпата и аз ви уверявам, че никога няма да забравя как се справихте с двамата бандити. Благодарна съм ви за това.

— Вашата благодарност... — промълви той с разбиращ глас. — Не съм убеден, че това е достатъчна награда, като се имат предвид обстоятелствата.

Виктория го погледна и веднага осъзна, че ботаническата градина на леля Клео бе много тъмно и пусто място през това време на нощта. В този ужасен момент тя се замисли какво би станало, ако Стоунвейл изпусне юздите на своето самообладание, и какво тя би могла да направи. Твърде късно тя направи крачка назад.

— Милорд?

— Не — отвърна той, сякаш стигнал до някакво решение. — Вашите благодарности не са достатъчни за това, което направих, и това, което без съмнение все още не съм получил.

Без каквото и да е предупреждение неговите ръце обгърнаха раменете ѝ и с едно бързо и точно движение я долепиха до градинската стена. Преди Виктория да може да реагира, той се доближи близко, толкова близко, че неговото твърдо и голямо тяло се долепи до нейните меки форми. Единият му крак се промъкна между бедрата ѝ. Виктория замръзна за момент, шокирана от мускулестата топка до своя крак. Очите ѝ се разшириха в тъмнината и тя погледна неподвижното лице на Стоунвейл.

— Ти си една палава безразсъдна мъжкарана, малка сръдла, която е по-добре да бъде опитомена, преди да е изпаднала в сериозна неприятност. Ако имам малко разум, аз ще извърша това още сега — изръмжа Лукас.

— Какво ще извършите, милорд? — Виктория прехапа устните си.

— Това! — неговите устни се доближиха до нейните с ярост и бушуваща топлина, която ѝ даде да разбере намеренията му.

Виктория бе подготвена за неговия гняв, но не и за възбудата, която се изля върху нея като изпепеляващ огън.

Стоунвейл я желаше.

Виктория бе моментално зашеметена от чувственото наслаждение. Тя бе целувана няколко пъти от смели обожатели и един-два пъти — поради любопитство. Но никога не бе имала такава вълнуваща, дълбока и проникваща целувка като тази, която я държеше в момента. Тя потръпна и пръстите ѝ се впиха в раменете на Лукас. Той отговори със силна въздишка и я повлече към бръшляна. Виктория усети убождането от лозите, вдъхна от уханието на смачканите листа и запотеното тяло на Лукас. Главата ѝ се замая, като че ли се бе въртяла в танц.

Когато усети езика на Лукас по долната си устна, тя отвори устата си за него по същия инстинктивен, незнаен начин, по който тя го последва по-рано за сигурност. Дръпна се, когато ръцете му обгърнаха кръста ѝ, но не се съпротивлява, макар да знаеше, че може, дори и тогава, когато пръстите му се плъзнаха нагоре и почти достигнаха гърдите ѝ.

— Милорд... — успя да изхлипа тя, когато той освободи устата ѝ и засмука връхчето на ухото ѝ. — Милорд, аз не знам... Вие не трябва да правите това.

— Искам да имаш добър повод да ме запомниш, Виктория — прошепна Лукас.

— Уверявам ви, няма да ви забравя — въздъхна дълбоко тя, като се опитваше да се осъзнае.

— Отлично! — зъбите му едва докосваха нежната част на ухото ѝ, без да причиняват истинска болка, но ѝ оставяха обезпокоителното чувство на уязвимост. Необикновените ласки разтърсиха Виктория до дълбините на нейното съществуване. Страните ѝ пламнаха, а пулсът ѝ се ускори.

Без да се замисля, тя обгърна с ръце врата му. Осъзна, че харесва уханието, което излъчва, а също и ръцете ѝ — да чувстват силните му рамена. Тя бе напълно наясно с мускулестата издатина, очертана от плътно прилепналите му бричове.

— Това ще докаже най-интересната асоциация — прошепна Лукас. Изглеждаше, че гневът му се е изпарил, като бе останало само желанието и блясъкът в живите му очи. — Не мислите ли така, Виктория?

Тя почувства, че е събрала смелост, когато го погледна. Предишният устрем на еуфорично облекчение, породено от близкото докосване с опасността, бе заменен от един нов трепет, непознат и чужд, трепет от най-дълбоки чувства. Тя се почувства срамно слаба и осъзна, че се е облегнала на Лукас.

— Вие все още не го осъзнавате, но ми дадохте ключовете за крепостта. Сега аз знам вашите тайни и ви предупреждавам честно, че ще ги използвам, за да ви ухажвам.

— Да ме ухажвате? — Виктория се отърси от обхваналия я унес.

— Да! Да ви ухажвам, да ви прелъстявам. Ще ви направя моя, Виктория! Само най-смелият, най-твърдият обожател би понесъл това,

което аз ще бъда задължен да понеса, за да ви спечеля, но накрая ще ви имам — усмивката му бе спокойна, опасна и властна.

— Какво ви кара да мислите, че някога ще ви се отдам, милорд?

— Вие ще се отдадете, защото не ще можете да си помогнете. Вие никога няма да намерите друг мъж, който да желае да ви даде това, което искате — отвърна ѝ Лукас. — Когато всичко е казано и направено, вие не можете да се противопоставите. Сега аз знам вашите желания и ви държа в ръцете си.

— Така ли мислите, милорд?

— Приключения... — той я целуна по върха на носа ѝ. — Забавления... — целуна клепачите ѝ. — И придружител, който да споделя всичко това с вас. Карнавалът тази вечер е нищо в сравнение с нещата, които мога да ви покажа. Мога да ви заведа на места, където нито една дама не би си позволила да бъде видяна. Мога да ви покажа тази част от живота, която нито една уважаваща себе си жена от висшето общество не е видяла.

— А рисковете? — чу тя своя вътрешен глас.

Той като че ли прочете мислите ѝ:

— Вие може да опознаете този друг свят с мен и никой друг няма да бъде по-мъдър. Вие не бихте желали да излагате на опасност положението на своята леля и вашето собствено в обществото, ако бъдете заловена, нали?

Тя бавно осъзна какво ѝ се предлагаше. Срещу примамката, която той пусна, тя бе безсилна.

— Но, Лукас, ако някой някога научи, ще бъде ужасно!

— Това, което избираме да правим през тъмните часове между полунощ и заранта, ще бъде само ваша тайна, която аз ще споделя. Предлагам ви сделка, Виктория, и смятам, че няма да откажете. Имам предвид любопитството ви да опознаете и другата страна на живота.

— Трябва по-точно да изразите условията, милорд. Какво точно искате в замяна?

— Много просто: дама — през деня, съучастник в приключенията — през нощта.

— Не съм толкова глупава, за да повярвам, че наистина ще бъде толкова просто. Вие казахте, че ще ме ухажвате, прелъстявате, но аз ще ви заявя ясно още веднъж, че не възнамерявам да се омъжвам.

— Много добре, няма да говорим за венчавка — спокойно отговори той. — Аз, докато търсите съдружник за през нощта, съм на ваше разположение. Ще прекарваме нощите така, както вие желаете. Единственото, което искам, е да запазите вашите приключения за нашите съвместни нощи.

— Напълно ли сте убеден, че това е всичко, което искате от мен в замяна на вашата закрила през нощта?

— Това е всичко, което искам засега. Останалото е в ръцете на съдбата. Ще играем заедно игрите, Виктория. Игри, каквито вие никога не сте играли.

Тя го погледна очарована от прикритата увереност в неговите очи, хипнотизирана от твърдото обещание в неговите думи. Виктория знаеше, че може да избяга, ако иска, но пуснатата стръв бе много примамлива, за да я пренебрегне.

Виктория все още чувстваше ръцете му около кръста си. Внезапно реши да провери какво ще усети, ако дългите му пръсти се плъзнат нагоре и докоснат зърната на гърдите ѝ. Тя потръпна.

Лукас като че ли отново прочете мислите ѝ. Тя можа да почувства топлината на дланите му през жилетката и ризата и като издаде слаб вик, се вкопчи в него. Преди да събере сили за протест, ръцете на Лукас се смъкнаха надолу и отново обгърнаха кръста ѝ. Остана без дъх и изпълнена с възбуда дълго след забранената ласка.

— Добре, Виктория. Съгласихте ли се? Ще бъдете ли дама през деня и съдружник в приключенията през нощта? Ще има ли и други вечери като тази, която прекарахме?

— Мисля, че вие не одобрявате това, което се случи тази нощ.

— Ще си призная, че първоначално бях изумен от вашата смелост и решителност, но аз преоткрих за себе си, че нощите, прекарани с вас, ще бъдат много по-забавни, отколкото тези, които бих могъл да прекарам в клубовете или в компанията на отегчителни млади дами на възраст за венчавка — увери я Лукас.

Тя се колебаеше. Представяше си, че пълзи нагоре по ръба на висока урва.

— Никой нищо не трябва да знае. Ако моята леля разбере какво съм правила, тя ще бъде извън себе си от тревога. Аз не мога да си позволя тя да бъде публично унижена от действията ми. Винаги е била

толкова добра с мен, че ѝ дължа повече, отколкото мога да ѝ се отплатя.

— Вашите тайни ще бъдат на сигурно място при мен. Имате думата ми — увери я Лукас.

Тогава тя му повярва. Виктория знаеше, без каквато и да е нужда от доказателства, че думата на този мъж е негово задължение. Той не би пуснал слух в клубовете и не би се отнасял с нея по друг начин, освен с обичайната учтивост на салонните сбирки, където те щяха да се срещат.

— О, Лукас, толкова ще се радвам да прекарвам нощите с вас!

Той долепи устните си върху нейните.

— Кажи, Виктория! Кажи, че ще приемеш това, което ти предлагам!

— Трябва да помисля. Това е важно решение, трябва ми време да премисля.

— Може ли утре да ви посетя — вас и вашата леля. Тогава можете да ми дадете окончателен отговор.

Тя пое дълбоко въздух, като знаеше, че се започва.

— Няма нужда да си губите времето, милорд.

— Не съм човек, който си губи времето.

— Много добре. Можете да ни посетите — тя стегна ръцете си около врата му и вече знаеше какъв ще е крайният отговор. Внезапно тя го пусна, тъй като се почувства нервна и дори малко засрамена. Хвърли един поглед към тъмните прозорци на къщата. — Трябва да вървя, а вие трябва да побързате обратно към каретата на Линдууд. Те ще се чудят какво е станало с вас.

— Просто ще им обясня, че съм имал известни затруднения, като съм прескачал градинската стена.

Той се освободи нежно от ръцете ѝ. Когато вдигна глава, лунната светлина разкри неговата бледа, загадъчна и унищожителна усмивка. След това се обърна, закрачи към стената и безпогрешно намери скритите цепнатини. В следващия момент той изчезна в нощта. Виктория се колеба около миг, чудейки се какво е направила, след което изчезна в тъмната къща.

Дълго време след това тя лежа будна в леглото. Мислеше си за усмивката му, в която имаше твърде много задоволство и триумф. „Искам да те ухажвам, да те преследвам, да те прелъстявам“, спомни

си тя думите му. Ще трябва да стъпва много внимателно, но ще се справи със своя нощен лорд. Ще трябва да се научи да го управлява, защото няма друг избор — не може да устои на неговото предложение. Не само това — тя се нуждаеше от него.

За първи път от много месеци насам Виктория се радва на здрав сън.

Десет минути след като напусна градината Лукас слезе от каретата на Линдууд, пожела лека нощ и стъпи на предните стъпала на къщата, която скоро бе наследил. Неговият иконом, който заедно с останалата част от прислугата бе нает за Лукас от Джесика Атертън, отвори вратата.

— Кажете на всички да си лягат. Имам някои работи за уреждане в библиотеката — заповяда Лукас.

— Много добре, милорд.

Лукас влезе в библиотеката, където се намираха малкото останали добри мебели в къщата и си наля порто. Неговият проклет крак го болеше отново. Всичкото това идиотско бягане по време на карнавала, последвано от катеренето по градинската стена, му дойде много. Той изруга тихичко и отпи дълбоко от питието, като знаеше, че това ще го успокои. Кракът наистина го болеше, но нещо по-силно пулсираше в него в резултат от срещата с Виктория в градината. Той все още чувстваше нейната мекота, когато я долепи до стената. Сладкото, чудесно ухание все още беше в главата му, като се смесваше с аромата от питието.

Очите му се спряха на портрета, който висеше закачен на стената. Лукас бавно премина по избелелия килим и застана пред навъсеното лице на своя вуйчо. Мейтлънд Колбрук, предишният граф на Стоунвейл, нямаше за какво толкова да се усмихва за своя отминал живот. Нападнат от болести и разсипан душевно, той страдаше от постоянен гняв срещу всичко и всички. Характерът му беше неконтролируем, често избухваше в непредсказуема жестокост, която водеше до загуба на връзка с това, което ставаше наоколо, и до непрекъснато търсене на нови слуги.

В своите младежки години Мейтлънд Колбрук се бе отдал на разврат, алкохол и живот. Изчезна от обществото, след като получи наследството, намаляло още по времето на баща му. Той се бе превърнал в ексцентричен саможивец, като прекъсна всички връзки не

само със своите познати в Лондон, но и със своите роднини. Върна се в провинцията, за да наглежда малкото, което беше останало от неговите имоти. Той не се ожени и когато краят му дойде преди няколко месеца, без охота даде наследството си на своя племенник, когото едва познаваше.

Лукас помнеше добре разговора. Мрачната господарска спалня, с нейните мръсни завеси и оръфани мебели, изглеждаше прекрасно в сравнение с Мейтлънд Колбрук — посърнал, с бледо лице, проснат на старо дъбово легло с бутилка порто до него.

— Тук всичко е твое, племеннико, и най-последната проклета педя от Стоунвейл. Ако имаш малко здрав разум, ще избягаш и нека всичко да изгние в земята. Нищо добро никога не е спохождало тези земи — изхриптя той, като хвана с костеливите си пръсти мръсното одеяло и изгледа студено Лукас...

— Може би защото никой през последните години не е вложил нито пари, нито време в тях — отбеляза горчиво Лукас. Всеки глупак можеше да види, че тази земя има потенциал — тя бе плодородна и можеше да се отблагодари богато. Парите бяха ключът към възстановяване на Стоунвейл; парите и един лорд, който да се грижи за хората и за имота.

— Няма смисъл да се хаят пари за Стоунвейл, казвам ти. Мястото е прокълнато. Питай когото искаш наоколо. Така е от много поколения насам. Слабо плодородие, мързеливи селяни, непостоянни води. Нищо не си струва да бъде запазено. Би трябвало да се продаде това проклето място. Знаеш ли защо не успях? — продължи възрастният мъж със сух и стържещ глас.

Умиращият граф се опря на едно отворено чекмедже на нощната масичка. Неговите треперещи пръсти търсеха нещо вътре, след което той затвори чекмеджето и си отдъхна от усилието, което бе направил. После хвърли нещото на Лукас, който моментално го сграбчи.

Когато си разтвори ръцете, Лукас се втренчи в кръглото парче от кехлибар, закачено на тънка верижка. На медальона бяха гравирани две фигури по такъв майсторски начин, че изглеждаха като две мънички човечета, замръзнали за вечни времена върху прозрачния, златист камък. Ясно се виждаше, че това бяха образите на рицар и неговата дама.

— Какво е това, сър? — попита Лукас, като сви пръсти около медальона.

— Проклет да съм, ако знам. Подарък от баща ми малко преди да умре. Твърдеше, че го е намерил в стария лабиринт в центъра на южната градина. Местните предания казват, че изобразява легендата.

— Каква легенда? — Лукас загледа медальона.

Мейтлънд стана почти лилав от внезапна ярост.

— Легендата, заради която животът ми мина напразно, заради която нямам син. Легендата за Кехлибарения рицар и неговата дама.

— Има ли истина в нея?

— Иди и питай някой от магьосниците в селото, ако искаш да научиш приказката. Имам по-добри неща за правене, отколкото да ти разправям легенди.

Мейтлънд получи пристъп на тежка кашлица и Лукас веднага наля една чаша порто и я поднесе към бледите, тънки устни. Чичо му отпи една голяма глътка и се съвзе.

— Тук не е хубаво. Сам виждаш — продължи Мейтлънд Колбрук. — Няма нищо, никога не е имало и никога няма да има. Лош късмет за цялото окаяно имение. Послушай ме и се махни. Не се опитвай да спасиш нещо.

Лукас погледна собственически кехлибарения медальон и внезапно се изпълни със смелост и решителност.

— Знаеш ли, чичо, ще пренебрегна твоя съвет! Аз ще спася Стоунвейл, сигурен съм!

Мейтлънд Колбрук го погледна с кръвясали и отегчени очи.

— И откъде ще намериш толкова пари? Чух, че си бил майстор на картите, но с тях не можеш да спечелиш един стабилен доход, който да ти позволи да спасиш имението. Знам, защото го опитах и аз в младежките си години.

— Тогава ще трябва да намеря друг начин, за да си набавя парите, нали?

— Другият възможен начин е да примамиш някоя богата наследница, но това е по-лесно да се изрече, отколкото да се направи. Нито една свята жена от висшето общество, която има пари, не би ги похарчила за един безпаричен граф. Нейното семейство ще се погрижи за нея много по-добре, отколкото ти.

— Може би аз ще търся малко под висшето общество — Лукас погледна чичо си.

— Ще си губиш времето. По дяволите, знам какво си говорите в клубовете! Винаги е имало много спекулации около идеята — предложение за титла в замяна щерката на търговец, която идва придружена от наследство. Истината е, че това не става често. Пари за пари се женят и това е истината както за буржоата, така и за аристократите.

Тези думи на чичо му прозвучаха в съзнанието на Лукас, докато гледаше нещастния портрет на Мейтлънд Колбрук. Той се усмихна тъжно и вдигна чашата за малък тост.

— Ти не беше прав, чичо. Аз намерих своята наследница и поставих добри примамки тази вечер. Тя ще ме води в проклетия танц на веселието, но накрая ще бъде моя.

Като изпи до дъно портото, Лукас осъзна, че това няма да стане толкова скоро, колкото му бе необходимо. Той искаше богатството на Виктория, но тази вечер осъзна, че иска и самата Виктория.

Лукас остави чашата на масата и почувства как кехлибареният медальон стопля гърдите му. Той го носеше на врата си, скрит под дрехите, от нощта, в която го получи от чичо си.

Докато Лукас стоеше самотен в библиотеката и мислеше за своето бъдеще, изведнъж му се стори, че силната, сгряваща топлина на кехлибара отиваше точно на очите на Виктория.

ГЛАВА 4

Лукас крачеше по външните стълби на градския дом на лейди Нетълшип с чувство на нетърпеливо очакване, примесено с хладна пресметливост. Той бе в настроение подобно на това, когато беше на масата за игра на карти. Всичко в него се съсредоточаваше за победата, а той умееше да побеждава. Беше научил отдавна, че за мъж, който трябва да живее от своя ум, е много важна стратегията и внимателното обмисляне на действията. Знаеше стойността на хладнокръвието и способността да отстраниш чувствата по средата на битки или игра на карти. Желязната логика бе разковничето на оцеляването и Лукас знаеше това.

Той бе наясно поради какво успя да оцелее и дори да преуспее на масите в клубовете и сред дяволските сплетни в Лондон. Просто той никога не допусна чувствата му да се намесят в играта. За разлика от силно експулсивните млади контета, пищните пияни лордове или глупавите фукльовци, които обичат да пръскат пари по мелодраматичен начин, Лукас никога не позволи да си играе на разкош, лъжлива гордост или отчаяние. Когато не му вървеше в играта, той просто напускаше масата и изчакваше по-добър късмет. Лукас винаги го намираще.

Но, колкото и да бе добър на карти, неговият чичо беше прав — имаше твърде малка възможност да спечели достатъчно, за да спаси Стоунвейл. Лукас знаеше, че ще си изгуби времето, ако се опита да извърши такъв подвиг. Земята и хората в Стоунвейл не можеха да чакат толкова дълго.

Както и да е, той успя да сполучи с представянето си в Лондон. Ако един мъж е много умен и пресмята разходите си, той може да живее от една нощна победа до друга. Изисканото общество може да слухти за това и онова, но никога не се задълбочава във финансовото състояние на един мъж, докато той може да си позволява своето присъствие там. Титлата, както и връзките на Джесика Атертън, също му помагаша.

Лукас хвърли един поглед през рамо на из четкания сив кон и на черния, скъп двуместен кабриолет, с който дойде тази сутрин. Неговият външен вид му струваше повече, отколкото бе предвидил да похарчи, и той с неохота плати за всичко необходимо, включително и на своя шивач. Но когато един мъж преследва богата наследница, той трябва да се представи добре особено когато тази наследница наема частни детективи.

Външната врата на лейди Нетълшип се отвори точно когато Лукас премисляше своята стратегия. Той подаде на икономата визитната си картичка. Икономът промърмори бавно през носа си:

— Ще проверя дали лейди Нетълшип приема тази сутрин.

В един ужасен миг Лукас се замисли какво ще прави, ако Виктория е променила решението си да го приеме тази сутрин. Наистина бе възможно през ясните часове на деня тя да е усетила опасността. Той трябваше да надделее над страстното желание, което го накара да я целуне миналата нощ. Нямахше такова намерение или поне не толкова скоро. Но за един кратък и опасен миг в тъмната градина той наруши принципите си и допусна чувствата да се намесят в действията му. Лукас се закле да бъде по-внимателен занапред.

Икономът се върна и Лукас почувства облекчение, преминало в триумф, когато бе въведен в гостната. Дисциплинираността му и големият му опит не му позволиха да прояви никакво чувство на лицето си и той отчете, че първото препятствие е вече зад гърба му — допуснат бе в дома на своята плячка.

Секунда по-късно триумфът му премина в раздразнение, когато не успя да зърне никъде в слънчевата стая Виктория. Явно дамата, която го последва безстрашно през нощта в тъмния лабиринт, е размисляла малко по-дълго на дневна светлина. Лукас се насили да насочи вниманието си към поразителната, изискана жена на средна възраст, която седеше на елегантното канапе.

— Ваш слуга, лейди Нетълшип — промърмори той, докато се покланяше над обсипаната с пръстени ръка. — Виждам, че прекрасните очи на Виктория са запазена марка за вашето семейство.

— Много сте мил, милорд. Седнете, ние ви очаквахме. Виктория, остави, моля те, тези бръмбари и ела да поздравяваш нашия гост — лелята обърна леко главата си към своята племенница и се усмихна.

Лукас се изпълни със задоволство — въпреки всичко тя не бе променила решението си. Той се изправи с усмивка и се обърна да види Виктория, която седеше тихо до прозореца в дъното на стаята. Нищо чудно, че не я зърна веднага. Тя бе облечена в бяло и жълто, които се сливаха със златистите пердета зад нея. Нейната неподвижност му подсказа, че тя предварително бе избрала тази позиция, за да може да го наблюдава скришом за известно време, когато той влезе. Веждите на Лукас се повдигнаха от изумление и признание за нейната находчивост. Нищо не може да замести първия поглед над противника, преди да си го срещнал очи в очи. Беше ясно, че той не е единственият човек тук, който разбира от стратегия.

— Добро утро, мис Хънтингтън. Помислих си за момент, че сте открили друг ангажимент за днес.

Тя се придвижи бавно напред, като меките ѝ чехли не издаваха никакъв шум по килима. Държеше някаква плоска кутия в ръцете си, а в очите ѝ играеха палави огънчета.

— Как е възможно да си помислите, че ще забравя за вашето посещение тази сутрин?

— Никой не може да бъде напълно сигурен в женската памет — Лукас се наведе над грациозно подадената ръка. Пръстите ѝ бяха хладни и той разбра, че не е толкова уверена, както изглеждаше. Това го зарадва.

— Уверявам ви, че паметта ми е отлична.

— Разбира се, за един мъж не само женската памет изневерява. Понякога жената просто променя мнението и намеренията си — отвърна той.

Виктория наведе глава, като го преценяваше не без сериозна причина.

— Моля ви, седнете. Интересувате ли се от бръмбари?

— Бръмбари? — Лукас чак сега погледна в кутията и видя добре подредени мъртви насекоми. Те бяха внимателно поставени в редици според големината си, като се почне от най-едрия — истинско чудовище, та до най-малкия. — Ще бъда откровен с вас — никога не съм проявявал голям интерес към бръмбарите.

— О, има прекрасни бръмбари, нали, лельо Клео?

— Прекрасна сбирка — съгласи се с ентузиазъм лейди Нетълшип. — Събра ги лейди Уудбъри, член на нашето малко

общество.

— Изключително! — Лукас седна бавно, като не сваляше очи от Виктория, която се намести до своята леля.

— Някои хора се чудят как лейди Уудбъри е успяла да убие толкова много едри насекоми.

— По най-обикновения начин, предполагам — каза Клео. — Като ги е хващала за крилата или е използвала камфор.

— Вие събирате ли насекоми, мис Хънтингтън? — попита Лукас.

— Не. Страхувам се, че нямам сили за това — тя погледна към кутията. — Знаете ли, бедните животни понякога не умират веднага.

Той я изгледа в профил и каза:

— Желанието да оцелееш може да бъде изключително силно.

— Да — тя постави похлупака върху кутията с бръмбарите.

— Страхувам се, че моята племенница е твърде мекушава за тази област на природните изследвания — рече Клео, като се усмихваше.

— Ще си позволя да отбележа, че предпочитам ботаниката и градинарството пред изучаването на насекоми.

— Вашите интереси са твърде разнострани — заключи Лукас.

— Смятате ли, че са ограничени? — тя го загледа, явно засегната, а в очите ѝ блестяха подигравателни огънчета.

Лукас усети клопката, в която попадна.

— Ни най-малко. За краткото време на познанството ни вие изпъкнахте като жената с най-необикновен ум, която познавам.

— Вие да не сте специалист по градинарство и ботаника, сър? — Клео го загледа с интерес.

— Както може би сте чули, аз скоро получих титлата си и открих, че наследството разшири моя кръг от интереси. Изглежда, ще трябва да науча за градинарството и други подобни дейности доста неща, ако възнамерявам да извърша подобрения в именията си — отвърна Лукас.

— Тогава, без съмнение, ще се заинтересувате от акварелите на Виктория и нейните рисунки на растения — Клео изглеждаше доволна.

Виктория моментално се изчерви, което учуди Лукас.

— Лельо Клео, сигурна съм, че милордът не се интересува ни най-малко от моите драсканици.

— Уверявам ви, че се интересувам, и то много — каза бързо Лукас.

Всичко, което караше Виктория да се изчервява, я правеше още по-привлекателна.

— Тя има изключителни способности — каза лейди Нетълшип, като се изправи на крака и отиде до близката маса, за да вземе скицника. — Погледнете тези.

— Лельо Клео, наистина...

— Стига! Без излишна скромност, Вики. Работите ти са прекрасни и толкова истински. Говоря ти от доста време, че трябва да ги представиш пред публика. Заповядайте, милорд. Какво мислите за тези тук? — Клео бутна скицника в ръцете на Лукас с явно удоволствие.

Тъй като усещаше, че Виктория го наблюдава с примирение, Лукас заразглежда скицника. Той го отвори, като очакваше да види обикновени аматьорски рисунки, правени от жена. Смяташе се за твърде модно младите дами да рисуват или скицират цветя. Но Лукас бе изумен от чистотата на линиите и живите цветове. Нейните растения разцъфтяваха на страниците на скицника, просто светеха с разкошен блясък. Те бяха не само артистично красиви, а и изпипани до най-малката подробност.

Лукас бе очарован. Страница след страница — пълни с рози, перуники, лилии, които оживяваха пред него. Всяка една от тях имаше изящно изрисуван надпис на латински. Той вдигна глава и видя, че Виктория все още го гледа със странно притеснено изражение. Разбра, че изкуството ѝ я правеше уязвима, и затвори скицника.

— Прекрасни са, мис Хънтингтън. Убеден съм, че го знаете. Дори за моето неопитно око тези скици и акварели са прекрасни.

— Благодаря ви — тя се усмихна внезапно така лъчезарно, като че ли бе казал, че тя, а не нейните скици са пълни с красота. Кехлибарените ѝ очи бяха почти позлатени. — Много сте мил.

— Рядко съм така мил, мис Хънтингтън — рече той плахо. — Просто ви казвам истината. Ще си призная, че не познавам повечето от тези растения. Откъде ги намирате?

— От оранжерията — обясни Клео. — Аз и Виктория създадохме, както ми се иска да вярвам, най-хубавата ботаническа градина. Разбира се, не е като тази на Кю, но ние сме много горди с нея. Имате ли желание да я видите? Ще бъде удоволствие за Виктория да ви разведе.

— Ще ви бъда много благодарен, ако я видя — Лукас кимна в знак на съгласие.

— Оттук, милорд — покани го Виктория и грациозно се обърна.

— Разгледайте я внимателно — каза Клео. — Надявам се, че ще останете за чай у нас, след като приключите с разходката в оранжерията.

— Благодаря — Лукас се усмихна самодоволно и последва Виктория в хола, после по късия коридор, който ги отведе в задната част на къщата. „Нещата вървят добре“, мислеше си той, когато тя го въведе в голяма стъклена галерия, пълна с растения и силен, влажен дъх на рохка пръст. Сега вече бе насаме с нея.

Той се огледа наоколо и разбра, че ще проведе своето преследване в истинска джунгла. Погледна навън през стъклата. Зад оранжерията имаше широка, чаровна градина, в която се намираще познатата тухлена стена, покрита с бръшлян.

— Учуден съм от това, как изглежда градината през деня — отбеляза Лукас.

Веждите на Виктория се свиха инстинктивно.

— Тихо, милорд. Някой може да чуе.

— Не е необходимо. Изглежда, намерихме място за нас двамата — той преценяваше сочната зеленина и редицата от екзотични цветя, които запълваха пространството. — Вие и вашата леля се интересувате от градинарство, нали? Това е изумително.

— Леля ми построи оранжерията преди няколко години — каза Виктория, като тръгна през пътечката, оградена отвсякъде със зеленина. — Тя има приятели, които пътуват по целия свят и ни изпращат всякакви растения. Наскоро сър Пърси Хикинботъм, един от нейните обожатели, изпрати нов вид роза, открита наскоро в Китай. Той я нарече „Червената китайка на Клео“ в нейна чест. Не е ли мило? През последния месец ни изпрати най-красивата хризантема. Надявам се, че ще оцелее. Запознат ли сте с хризантемите, милорд?

— Не, но знам какво означава, когато внезапно човек стане необичайно приказлив. Отпуснете се, Виктория. Няма от какво да се притеснявате.

— Ни най-малко не се притеснявам — брадичката ѝ се повдигна гордо, след което направи деликатна пауза. — Интересувате ли се от кактуси?

Лукас се втренчи с любопитство в разнообразните чудни растения, каквито никога не беше виждал. Той опита да докосне едно от тях и разбра, че са твърди и бодливи. Погледна нагоре и срещна погледа на Виктория.

— Винаги съм се интересувал от защитата на противника.

— Да не би да желаете да преминете през тази защита?

— Само когато цената си струва да влезеш в бой.

Той се радваше да се сблъска с нея. Тя не беше страхлива.

— Как можете да прецените в началото на битката?

„Въпреки всичко не беше грешка, че я целунах миналата нощ“, помисли си Лукас. Той знаеше, че докато го наблюдаваше, тя си мислеше за снощните прегръдки.

— Понякога човек си позволява малко от непознатото. Съвсем малко, както аз си позволих снощи. То бе твърде обещаващо.

— Разбирам. А как избирате евентуалните противници, преди да решите да влезете в бой?

Устата му се изкриви, когато видя надменния блясък в очите ѝ.

— Всеки трябва да си има база за сравнение.

Надменността изчезна почти незабележимо и се превърна в отвращение.

— Предполагам, че нашият случай е такъв.

Лукас се изненада. Нали тя започна всичко. Той я догони, хвана я за китката и се опита да я спре. Тя се обърна и го погледна предизвикателно.

— Виктория, какво става? Дразниш се, че съм имал и други възможности в моя живот. Те не са толкова забележителни.

— Аз не харесвам факта, че вие безразборно търсите противници и че нашата среща е една случайност.

— Уверявам ви, никога не съм се хвърлял безразборно, а също и много рядко, на случайни противници. В действителност не съм имал чак толкова противници. Прекарах по-голямата част от живота си в армията и разбрах, че никой офицер не може да си позволи скъпа любовница със своята заплата — той нарочно стисна по-силно китката ѝ, за да я придърпа към себе си. — Ами вие? Защитавате се много умело. Значи имате голям опит в интригите?

— Имам голям опит в ролята на кактус, милорд.

— Я ми кажете, успял ли е някой да мине през бодлите? — усмихна се той.

— Това не е ваша работа, нали?

Той забеляза руменината по бузите ѝ, но погледът ѝ оставаше непоколебим.

— Простете ми, но тези обстоятелства гъделичкат любопитството ми. Преди всичко аз възнамерявам да премина през тръните и да взема съкровището. Предупредих ви нощес.

— Вие не сте неуловим, нали, Стоунвейл?

— Неуловим съм, когато обстоятелствата го изискват. Но в случая моите намерения са съвсем честни. Вие не сте малко, глупаво момиче, току-що излязло от училище, и не мисля, че ще се уплашите от честните намерения на един мъж.

Виктория се окопоти и се доближи до него.

— Като говорите за честност, какви са вашите намерения, милорд? Вие не бяхте съвсем ясен по въпроса миналата нощ. Аз трябва да знам.

— Мисля, че бях напълно ясен. Трябва да знаете, че ви желая. Ще направя всичко, каквото е необходимо, за да ви имам.

— Снощи... — започна тя напрегнато и млъкна, като търсеше точните думи. — Снощи ви предупредих да не си мислите за венчило.

— Чух вашето предупреждение. Казахте го няколко пъти с повод и без повод, доколкото си спомням.

— Тогава разбирате, че аз не играя игра, при която се стига до брак. Не се интересувам от венчавка.

— Разбирам — усмихна се Лукас пред сериозното изражение на очите ѝ. Тя не мисли да играе тази игра, но това няма да ѝ попречи да я загуби. — Вие искате да играете други игри, нали, Виктория? Среднощни игри?

Тя не отговори веднага, но Лукас забеляза как пръстите ѝ трепваха леко всеки път, когато се опитваше безуспешно да махне голямото листо, което покриваше раменете ѝ.

— Вие бяхте прав нощес, милорд. Аз силно желая да имам придружител, с когото да споделя своите нощни приключения. Някой, който умее да пази тайна; някой, който може да ме заведе на такива места, където не бих могла да отида сама или дори с такива приятели, като Анабела Линдууд и нейния брат. Това, което ми предложихте

снощи, бе много вълнуващо, но се страхувам, че вие твърде добре знаете колко ме привличат вълненията.

— Вие се дразните, защото наистина ви харесва моето предложение, но се страхувате, че няма да можете да се отплатите. Това ли е проблемът, Виктория?

— Вие сте напълно прав, милорд — кимна тя с кисела усмивка. — Не съм убедена, че вие ще сте удовлетворен от каквато и да е отплата, избрана от мен.

Лукас пое дълбоко въздух и разкърши рамена.

— Както изглежда, проблемът е мой. Защо се притеснявате, след като аз съм удовлетворен от сделката?

— Защото е твърде малко милорд. Не ми се вярва да останете удовлетворен само с няколко откраднати целувки в градината, а аз ви уверявам, че това е всичко, което може да получите. Достатъчно ли съм ясна?

— Достатъчно.

Тя изчака за друг отговор, но не го получи, а той започна да изучава по-внимателно необикновената жена до себе си. Тя вече губеше чувството си за самообладание точно така, както Лукас знаеше, че ще стане. Дамата плуваше във води, твърде дълбоки за нея, и още не осъзнаваше това.

— Нито дума за венчавка, нали? — попита Виктория.

— Нито дума — той опипа бодлите на един кактус и ги намери толкова остри и бодливи, както и на предишния. — Длъжен съм да ви предупредя, че моето обещание да не споменавам за брак не значи, че няма да се боря да ви имам в прегръдките си. Вие сте права, Виктория. Ще искам от вас повече от няколко откраднати целувки.

— Вие сте твърде смел, милорд!

— Не виждам причина да крия истината. Вече знаете какво искам в замяна на моето присъствие през нощта.

— Но тази цена е твърде висока! Аз не мога да я платя — отвърна Виктория.

— Аз просто ви уведомих за моите желания и няма да ви насилвам да се отплащате така — той я погледна зарадван от бурята на чувствата ѝ и любопитството, което гореше в очите ѝ. — Няма защо да се страхувате от мен, Виктория. Имате моята честна дума, че няма сила да ви принудя да ми се отдадете.

— Моля ви, не употребявайте тази дума — изсъска тя през зъби.

— Отдаване? Много добре. Употребявайте която си искате дума за уточняване на моята цел, но не се заблуждавайте относно същността ѝ.

— Вашата цел, милорд, е възможно най-безчестната — устните ѝ се свиха в знак на силно неодобрение.

— Оставете ми малка възможност. Вие ми забранихте да се боря за по-достойна цел.

— Изглежда, много бързо се съгласихте да не говорим за нея — отвърна натъртено Виктория. Тя си играеше замислено с листото, което покриваше раменете ѝ. — Някой би си помислил, че вие ни най-малко не се замисляте за брак, милорд.

— Не е задължително, Виктория. Защо един умен мъж трябва да жертва свободата си, ако може да има жената, която желае, без да е нужно да ѝ дава името си? — отбеляза той сухо.

— Твърде високомерно е.

— Това става непрекъснато, Виктория — Лукас се засмя. — Изглежда, вие не сте били дълго време в обществото, за да го знаете.

— Знам го — отвърна Виктория, вече излязла от равновесие. — Не се опитвайте да ме заблудите. Знам много добре, че повечето мъже не се женят по любов. Те го правят от необходимостта да оставят наследници, да сложат ръка на чуждото богатство или и двете заедно.

— Винаги съм намирал любовта за твърде неясна и недостатъчна причина, за да се направи нещо по-значимо.

— Вие сте твърде циничен, милорд! — тя го погледна с присвити очи. — Предполагам, че само това може да се очаква от мъж, който ми предлага да опитам от една долна и скандална афера.

— Страхувам се, че бъркате, Виктория — Лукас извъртя оскърбено глава. — Вие ми забранявате да говоря за достойнствата на брака, а после ме обвинявате, че съм циничен, като ви предлагам любовна връзка — отвърна Лукас.

— Вие сте прав — съгласи се тя и разбра, че това, което каза, не ѝ подходеше. — Когато си богата наследница, нещата са по-различни. Анабела каза, че съм се побъркала на тази тема и се тревожа твърде много.

Лукас се усмихна мило, като ѝ съчувстваше на положението, в което се намираше.

— Винаги ли търсите опасността в най-близкия храст?

— Предполагам, да — каза Виктория.

— Не е зле. Всичко се случва.

— Да, наистина. Много е практично — призна си Виктория.

— Затова ли се чувствате добре като стара мома?

— Звяр! — усмивката ѝ отново се възвърна. — Вие сте напълно прав. аз съм стара мома и съм доволна от това. Нещо повече, възнамерявам да продължа по същия начин.

Вниманието на Лукас бе привлечено от едно интересно жълто-златисто цвете, което му бе непознато. Цветето, обагрено тук-там с лилаво, светеше като корона на зеленото стъбло. Той се приближи привлечен от златистия цвят, който му напомни за очите на Виктория. Хвана цветето с ръка и започна да го изучава.

— След всичко, което се случи между нас миналата нощ, не можете да ме убедите да напусна живота ви, преди да съм опитал цялата ви страст, Виктория. Вие приличате много на това цвете — сочна и сладка, изпълнена със страстни обещания.

— Наистина, милорд. Вие трябва да се държите настрана от цветята. Предполагам, силата ви е в областта на военното дело, а не в литературата.

— Понякога човек може да научи много повече за живота, когато е заобиколен от смърт, отколкото от всичката поезия, написана до днес. Дори да успеете да пренебрегнете женската си страст до края на живота си, дълбоко се съмнявам, че ще можете да преодолеете интелектуалното си любопитство.

— Любопитство? Вие мислите, че можете да ме въвлечете в незаконна връзка, като подклаждате моето любопитство? Много оригинално.

— Това е приятно чувство за мен. Всяка жена, която с удоволствие се занимава с бръмбари и кактуси, определено трябва да се задълбочи, а дори и да се забавлява с някои научни въпроси, които засягат нейната физика — той се извърна елегантно и се наведе към нея. — Предлагам себе си за научни изследвания, мис Хънтингтън. Надявам се, няма да откажете.

Побесняла, Виктория го гледаше свирепо няколко секунди, след което веселието отново се настани в очите ѝ. В следващия момент тя се разсмия толкова силно, че трябваше да се подпре, за да се падне.

Лукас я наблюдаваше, ръката му все още държеше жълто-златистото цвете. Той бе запленил от чистосърдечния ѝ смях. Тя не се смееше по онзи дразнещ начин, по който често се подхилват младите дами, като се опитват да имитират звъна на камбани и шумоленето на книга. Смяхът на Виктория бе пълен с топлина и жизненост. На него силно му се прииска да я грабне, да я целува дотогава, докато превърне хумора в тази страст, от която вкуси миналата нощ. „Можеше да го направя“, помисли си Лукас. Знаеше от нейните тръпки в градината, че може да запали желанието ѝ. И той ще използва това заедно със стремежа ѝ към приключения, за да я прелъсти. Накрая тя няма да има сили да се съпротивлява. Както ѝ бе казал през нощта в градината, тя няма да намери друг мъж, който може да ѝ предложи да опита от забранените плодове.

Ще я има в прегръдките си и това ще бъде само малка крачка към брака. Виктория може да говори смело за създаване на незаконна връзка, но той знаеше, че тя много трудно ще успее да направлява и контролира връзката така, че да не застраши положението на леля ѝ, а и нейното собствено, в обществото. Преди всичко тя бе млада жена с чудесно възпитание, която познава много добре законите и рисковете на света, в който живее. Обществото изискваше от младите жени със състояние да пазят в тайна своите незаконни връзки, докато се омъжат и родят наследници на съпрузите си. След това много съпруги се чувстваха свободни да преследват своите романтични желания толкова дълго, колкото можеха да ги задържат в тайна. Техните съпрузи по принцип издържаха любовници преди и след брака, при това не винаги толкова дискретно.

Докато я наблюдаваше, смяхът на Виктория утихна и тя възвърна пленителната си усмивка. Разсъжденията му го накараха да се замисли сериозно — той не възнамеряваше да остави своята бъдеща невеста да върви по утъпкания път от олтара до брачното ложе и по-нататък към тайните връзки.

Той винаги е знаел, че няма да бъде от онези мъже, които се правят, че не виждат изневерите на съпругите си. Не беше в стила му да дели собствената си жена с някой друг. Но чувството за собственост оставаше на заден план в сравнение с това, което той очакваше да изпитва към жената, която някой ден ще носи неговото име. Веднъж да стане негова, Виктория ще бъде негова и само негова. Връзките с

обществото ще бъдат прекъснати. Той няма да дели това полудиво, непредсказуемо същество с никой друг.

— Милорд, вие сте невероятен! — Виктория избърса влагата по очите си и разтърси глава, като все още се подсмиваше. — Представих си как се отдавате за нуждите на научните изследвания. О, колко благородно! Вие сте твърде щедър.

— Ще направя всичко възможно, за да ви спечеля.

— И как ще бъда спечелена, милорд?

— С приключения, възбуждания и страст. Ще ви дам от всичко, Виктория.

— О, но аз ще подбирам, ще взимам от тях толкова, колкото искам, и съответно ще заплащам толкова, колкото преценя — решително заяви тя.

— Това е ваше право — той кимна в знак на съгласие доволен от своята победа.

Тя се съсредоточи, направи една крачка и го докосна.

— Лукас, като казвате, че ме искате, значи ли това, че искате само мен, а не моите пари?

— Желая те — промълви той и нежно погали прекрасната ѝ брадичка.

— Нищо не мога да ви обещавам — изрече тя с изключителна отговорност. — Снощи бях прехласната от вашите целувки, но всичко е мимолетно. И двамата знаем добре това.

— Разбирам — той стисна нежните ѝ пръсти. — Не се обвързвайте с никакво обещание. Заедно ще решим колко дълго ще продължи нашата връзка.

За момент тя застана неподвижно. Просто стоеше и го гледаше с едва потиснат копнеж, който го подтикваше да я грабне в прегръдките си. Желание се четеше в нейните кехлибарени очи, но то не бе обещание за сладострастие или безразсъдно преживяване, а нещо друго, нещо уязвимо, събрано в един сърцераздирателен поглед на очакване и надежда.

— Ако вие сте сигурен, че това е нещото, което искате, и ако смятате, че то е достатъчно — каза Виктория, — то аз приемам вашето предложение да бъдете мой придружител за през нощта.

— Тогава сделката е сключена — Лукас въздъхна дълбоко, наведе глава и устните му се долепиха до нейните.

Тя потръпна от допира, а Лукас инстинктивно поиска да я успокои, да я свали долу на пода и да я люби страстно. Преди да може да се овладее, тя пхна малко листче в ръката му.

— Какво става? — попита Лукас, впечатлен от изящния краснопис. — Публичен дом, мъжки клуб, игра на карти, надбягване?

— Това са първите точки от моята програма — обясни му тя.

— Каква програма? — той бе поразен. Явно сериозно бе подценил своя противник — грешка, която рядко бе правил. — По дяволите! Вие очаквате да ви заведе на хазартни игри и в публичен дом? Мили Боже! Вики, бъди разумна. Нощни разходки по тъмните алеи на парка, посещение на карнавала е едно, а да те промъкна в публичен дом или хазартни игри е съвсем друго. Бъди сериозна.

— Вие грешите, милорд. Аз съм напълно сериозна — каза победоносно Виктория.

Той я погледна и се увери в нейните думи.

— По дяволите! Това е повече, отколкото очаквах.

Виктория не обърна внимание на недоволството му.

— Четвъртък вечер е прекрасно време за следващото ни приключение. Без съмнение ще се видим на бала у Кинслоу, където ще се уговорим конкретно. А между впрочем...

Гласът на Клео Нетълшип прекъсна инструкциите на Виктория:

— Вики, скъпа, все още ли сте там? Не се престаравай, ще отегчиш лорд Стоунвейл. Не всеки се радва на такава разходка в оранжерия, знаеш това.

Лукас се обърна, за да види лейди Нетълшип, която стоеше на вратата и му се усмихваше.

— Уверявам ви, мадам, никога през живота си не съм бил по-малко отегчен от сега.

— Такова нещо рядко се случва с Виктория.

Лукас погледна удовлетворената Виктория, след това хвърли още един поглед на златистото цвете, което разглеждаше преди.

— Мис Хънтингтън, ще ви бъда благодарен, ако ми кажете името на това странно цвете.

— „Кралица Стрелица“. Леля Клео и аз сме много щастливи да имаме такова цвете в оранжерията. Великолепно е, нали? — каза развълнувана Виктория.

Лукас я погледна. Тя цялата бе изпълнена с живот, кехлибарените
й очи бяха прекрасни.

— Да — каза той. — Великолепно е.

ГЛАВА 5

Една седмица по-късно Виктория облече новите си дрехи за обичайната езда, като закичи на малката си военна шапка едно жълто перо. Тя поръча на коняря да ѝ доведе любимия кон. Бе почти пет часът и всички щяха да бъдат на езда в парка.

Всички — значеше най-вече графът на Стоунвейл. Миналата нощ, когато Виктория успя да говори около пет минути с него на сбирката у Банбрук, тя му даде указания за днес. Но имаше малък проблем с него. Въпреки че той се явяваше неизменно и покорно, когато трябваше да получи инструкции, Виктория откри, че Лукас имаше неприятния навик да ги преиначава по свой собствен начин. С това трябваше да се свърши.

Клео мина през хола към библиотеката, когато Виктория слизаше надолу по стълбите. Тя извика на своята племенница:

— На езда ли отиваш, скъпа?

— Да. Смятам, че имам нужда от малко упражнения — отвърна Виктория разсеяно и целуна леля си, след което се запъти към вратата. — Не се безпокой, ще си бъда навреме вкъщи, за да се преоблека за лекцията на Гримшоу по повод последните земеделски подобрения в Йоркшир.

— Отлично — усмихна се добродушно Клео. — Аз се интересувам много от тези неща, а също и Лукас.

— Какво каза? — попита от вратата Виктория.

— Просто казах, че очаквам с нетърпение лекцията на Гримшоу.

— Ти каза, че Лукас се интересува от нея.

— О, да. Казах го, нали? И той каза същото. Естествено е да се интересува. Поканих го в сряда да му покажа моите нови гергини. Трябва да отбележа, че графът проявява повече от случаен интерес към градинарството. Предполагам, че имението му е някъде в Йоркшир — отбеляза Клео.

„Да, наистина проявява повече от случаен интерес по въпроса“, помисли си весело Виктория и бързо нагласи малката си шапка. В

действителност той проявяваше все по-голям интерес към градинарството и земеделието. Изведнъж Виктория се почувства така, сякаш пропускаше последната секунда от лекцията за наторяването и сеитбооборота. За един мъж, който преди една седмица бе склонен само към прелъстяване, това бе една забележителна промяна. Виктория не знаеше да се ядосва ли, или да не ѝ обръща внимание.

След няколко минути тя влезе в парка следвана дискретно от своя коняр, който яздеше едно пони. Отегчени и любопитни, най-различни хора се бяха събрали облечени безвкусно, настанени удобно в своите кабриолети и открити карети. По това време на деня обществото отиваше в парка, за да види и да бъде видяно, а не просто да пояди за удоволствие или да се поупражнява. Това се правеше в ранните утринни часове.

Виктория изрази на лицето си задължителната за случая усмивка и докато поздравяваше безчислените познати, търсеше с очи Лукас. Започна да мисли, че той умишлено избягва днешната среща, като се чудеше какво ли оправдание ще измисли. Внезапно той се появи до нея на прекрасен кафяв кон.

— Какво прекрасно животно, Лукас! Много е красив.

— Благодаря — Лукас се усмихна слабо. — Загрижен съм много за стария Джордж. От доста дълго време сме заедно.

Виктория сви нослето си и попита:

— На краля ли си го кръстил?

— Не, кръстих го Джордж, понеже това име ми се струва лесно за запомняне.

— Никой не може да забрави кон като този независимо от името. Имаш ли жребчета от него? — попита Виктория.

— Не още, но Джордж има големи планове за бъдещето.

— Да, виждам — засмя се тя. — Очакваш от него да основе династия.

— Защо не? Породистите коне имат истински задължения, когато са от потекло и трябва да го продължат. Ние мъжете правим това, което трябва, нали, старче? — той потупа жребеца по врата, а той наведе глава и изцвили.

Виктория се засмя нежно. Тя съжали, че поведе разговор в тази посока. Лукас се възползва от това и леко подметна за своите задължения като граф, а Виктория предпочиташе да избягва тази тема.

Самата мисъл, че днешният граф на Стоунвейл някой ден ще се ожени и ще има наследник, ѝ се струваше невъзможна.

— Да, прекрасно животно, но то не е това, за което желая да разговарям с вас, Лукас — каза бързо Виктория.

— Мъчно ми е да го чуя от вас, защото аз обичам да говоря за коне — Лукас кимна за поздрав на една двойка на средна възраст, разположена удобно в открита карета. Те му отвърнаха с усмивка и се загледаха във Виктория с явен интерес.

Виктория даде една блестяща усмивка на лорд Фокстън и неговата дама и подкара коня си в по-бърз тръст. Лукас и Джордж я последваха заразени от нейния пример. Тя хвърли един поглед през рамото си и се намръщи.

— За Бога, Лукас, престанете да се размотавате. Вече ви предупредих, че имам какво да ви кажа днес.

— Тогава не се впускайте напред без предупреждение.

— Исках да избегна разговора с лейди Фокстън. Тя ме погледна многозначително и не го прави за първи път. Това е едно от нещата, които исках да обсъдя с вас. Хората започнаха да забелязват нашата връзка.

— Вие какво очаквате? Знаете много добре, че когато двама души танцуват повече от два пъти за една вечер, все някой ще се запита дали не се готви едни брак — каза Лукас.

— Но ние не сме танцували.

— Да, но бяхме двойка на няколко сбирки, което е достатъчно — той свали шапката си за поздрав на една по-възрастна дама, която се усмихваше делово.

— Не говорете така. Извиках ви да разговаряме днес, понеже се страхувам, че няма да имам друга възможност тази вечер. Ние трябва да изясним някои неща помежду си.

— Страхувам се от това.

— Не е необходимо да се правите на мъченик. Вие се съгласихте да участвате в приключенията. Всъщност вие настояхте да ме придружавате в нощните разходки. Сделката между нас бе направена по ваше предложение, Лукас — каза Виктория.

— Виждам, че се оплаквате — Стоунвейл присви очи. — Аз съм потресен. Нима не се радвахте, когато два пъти рискувах живота си заради вас и се катерих по градинската стена?

— Не ме поглеждайте така, Лукас. Знаете, че намирам тези два случая за твърде вълнуващи, но те не са това, което очаквах.

— А какво очаквате да намерите, като шпионирате мъжкия свят?

Виктория захвапа долната си устна деликатно и отвърна:

— Не съм съвсем сигурна. Предполагам — повече вълнения.

— Нямахте ли достатъчно преживявания в сряда през нощта?

— Среднощната вечеря в ресторанта бе забавна поне докато двамата млади мъже не полудяха по своите оперни танцьорки — Виктория си припомни сцената, на която бе свидетел, и как се отказа от храната.

— Не обичам да ви разочаровам, Вики, но истината е, че мъжете не вършат много назидателни неща, когато се събират късно през нощта и пият. Какво ще кажете за разходката до Воксхол? Хареса ви, нали?

— За Бога, Лукас. Не можете да ме преметнете с някакви разходки до Воксхол. Нещо по-вълнуващо, нещо по-интригуващо искам. Аз бих могла да отида там с Анабела или с която и да е от моите познати и никой няма да сметне това за нередно.

— Бъдете честна. Облечена като мъж, вие видяхте всичко по съвсем друг начин.

— Вие не можете да видите нещата от моята гледна точка — отвърна твърдо Виктория. — Унизително е.

— И каква е вашата гледна точка?

— Според мен вие не ме заведохте на нито едно от местата, които ви бях написала на листчето.

— О, да, прочутото листче. Страхувам се, че днешната среща ще ни върне отново към онова проклето листче.

— Вие ми обещахте, Лукас. Казахте, че ще ме заведете, където поискам. Вместо това преднамерено се опитвате да ме разубедите с всички тези забележки по адрес на приключенията. Не си мислете, че не мога да разгадая вашите планове. Вие се надявахте, че подобни събития, като ужасното напиване на двамата младежи, на което бях свидетел, и гледката на боксовия мач могат да ме откажат от първоначалните ми намерения — обвини го Виктория.

— Исках просто да ви покажа в какво се въвличате, без да ви излагам на крайна опасност. Знам, че не ви допадна кръвта, която се изля на боксовия мач.

— А, ето какво било. Искате да ме залъжете с малки приключения. Добре, но няма да стане — заяви Виктория. — Настоявам утре вечер да посетим публичен дом или хазартни игри — тя поруменя, като се замисли за това, което предстои. — Мисля, че предпочитам последното. Да, нека отидем на хазартни игри.

— Няма да ви хареса, Вики.

— Това аз ще реша. А сега — давате ли съгласието си, или да потърся някой друг?

Лукас се усмихна и поздрави още една дама на средна възраст, която мина покрай тях с явно любопитство. Външно той бе вежлив и галантен, но гласът, с който отговори на Виктория, бе леденостуден.

— Не ми поставяйте ултиматуми, които не можете да изпълните, Вики.

Виктория бе научила, че когато той говореше с подобен глас, е по-добре да се откаже и да потърси друг начин за постигане на целта си. Тя беше недоволна от факта, че този мъж оставаше непреклонен спрямо нейните желания, но той я държеше в ръцете си. Откъде да намери друг придружител?

Техните отношения бяха придобили и друга страна. Тя все по-силно се увличаше по целувките на Лукас като тези, които ѝ даде в градината на сбогуване след последното приключение. Тя бе попадала в неговите прегръдки още два пъти от нощта на карнавала и предусещаше следващия подобен случай.

— Лукас, вие пренебрегвате факта, че аз нося отговорност за планиране на приключенията. Трябва ли да ви припомням, че аз съм тази, която взема решенията. Затова сега... О, Боже!

Виктория се прекъсна и с пресилена усмивка поздрави познатата двойка, която се движеше редом с нея в своя кабриолет. Тя се загледа във веселите очи на Изабел Рикот.

Изабел проблясваше като диамант под дебелия сянък на рубин. До нея седеше постоянният ѝ обожател и придружител Ричард Еджуърдс, който държеше поводите. Виктория се запозна с него предишната вечер и не бе много очарована. В действителност тя се чудеше защо Изабел бе избрала него, след като имаше такъв богат избор.

Външно той изглеждаше добре. Еджуърдс имаше буйна коса и бе според обичайното мнение красив. Бе в началото на 30-те си години и

Виктория смяташе, че ще запази външния си вид поне до 40-годишна възраст. Но в очите му имаше нещо намусено, неудовлетворено, сякаш Еджуърдс винаги е бил жертвата в живота. Устата му бе слаба и отпусната и му придаваше външна слабост.

Виктория отбеляза, че бе толкова сурова към този мъж само защото го сравняваше с Лукас.

— Добър ден, скъпа Вики — каза Изабел. — Толкова се радвам, че те виждам.

— Ваш слуга, мис Хънтингтън — измърмори Еджуърдс. Погледът му проследи Лукас и той го поздрави.

— Стоунвейл.

— Еджуърдс.

Виктория усети хладината между двамата мъже, погледна лицето на Лукас, но не успя да прочете нищо от мислите му. Тя се обърна бързо към Изабел Рикот.

— Каква прелестна шапка имате лейди Рикот. Трябва да ми дадете името на вашия шапкар.

— Ще ми бъде приятно. Той има магазин на улица „Оксбоди“. Надявам се да успеем да си поприказваме тази вечер у лейди Атертън по време на нейната сбирка?

— Страхувам се, че няма да бъде там — каза Виктория, като си припомни, че отклони поканата в началото на седмицата. Би се учудила, ако Лукас е приел. — Имам други ангажименти. Надявам се някой друг път.

— Дано — отвърна лейди Рикот и хвърли една доста многозначителна усмивка на Лукас. После заповяда на своя придружител да продължи надолу по алеята. Еджуърдс кимна покорно и направи едно елегантно движение с поводите така, че да се видят луксозните му ръкавици.

— Вие не се интересувате от лейди Рикот, нали? — заключи Лукас, когато каретата се отдалечи от тях.

— А аз останах с впечатлението, че вие и Еджуърдс не сте близки приятели — каза Виктория.

— Един малък проблем от хазартен дълг.

— Играли сте на карти? — Виктория го изгледа притеснено.

— Само веднъж. Този човек мами.

— Еджуърдс е мошеник? — Виктория бе ужасена. — Това е отвратително. Защо все още го допускат да играе в клубовете?

Лукас погледна как каретата се изгуби в далечината между редицата от дървета.

— Защото никога не са го хващали. Той е голям майстор.

— Какво стана в нощта, когато играхте с него? — попита Виктория, погъделичкана от своя интерес.

Лукас се засмя леко и отвърна:

— През първата половина на играта, след като бях здравата загазил, успях да изпусна по-голямата част от неговото тесте карти на земята. Естествено веднага бе извадено ново тесте.

— Ново тесте чисти карти. Много умно. И Еджуърдс започна да губи?

— Да, здравата.

— Отлично! Виждате ли, Лукас, ето такива вълнения искам. Искам да видя всичко на място.

— Нямаше какво толкова да се види — няколко карти на пода, няколко свирепи погледа на Еджуърдс. Сърцето ми биеше в петите, докато благодарях на дявола, че се спасих, преди да съм загазил твърде дълбоко.

— Защо така се опитвате да ме обезкуражите за приключения, които очаквам с толкова нетърпение? Само по време на картите ли сте се сблъскали с Еджуърдс?

— Защо мислите така?

— Не знам. Може би нещо в начина, по който реагирахте един на друг... Почти бях убедена, че се познавате от доста време. Няма значение, нека се върнем на нашия въпрос.

— Защо не харесвате лейди Рикот?

— Толкова ли е очевидно? — Виктория стисна зъби.

— Само за човек, който ви познава добре. А аз започвам да ви опознавам все по-добре, скъпа.

— Нямам истинска причина да не я харесвам. Запознах се с нея преди няколко седмици и тя веднага ми се похвали със старото си познанство с втория ми баща и с моята майка — обясни внимателно Виктория.

— Вторият ви баща се казва Самюъл Уитлок, нали?

— Да.

— Никога ли не говорите за своето семейство, а само за леля Клео? — попита Лукас.

— Това не е тема, по която искам да разговарям. Откъде знаете името на втория ми баща?

— Мисля, че Джесика Атертън го спомена.

— Да, разбирам — гласът ѝ потръпна.

— Какво лошо има? — попита внимателно Лукас.

— Нищо.

— Вики, аз съм ваш приятел, помнете това. Поисках да бъда и ваш любовник. Може да говорите спокойно с мен.

Тя се огледа напрегнато, като усещаше как бузите ѝ се изчервяват.

— Наистина. Но какво толкова да разправам? Никой от нас не знае как ще се развият отношенията ни. Моля, не настоявайте.

— На вас не ви харесва темата, по която съм разговарял с Джесика Атертън, нали?

— Да, така е.

— Вие не се интересувате от нея?

— Не че не харесвам Джесика Атертън — ние двете имаме много малко общи неща помежду си, но аз нямам нищо против нея. Кой би имал нещо против жена като нея? — рече Виктория. — А вие, Лукас, откога познавате лейди Атертън?

— Джесика Атертън? От няколко години. Запознах се с нея, преди да се омъжи.

Имаше нещо повече от това, реши Виктория, като усети лекото смущение в гласа му. Тя не знаеше как да го подпита за повече неща относно Джесика и затова смени темата.

— Не мога да разбера какво намира лейди Рикот у Еджуърдс — каза Виктория. — Сигурно няма представа за навиците му, когато играе карти.

— Вероятно — не.

— Наистина е удобно да си вдовица, нали? — размишляваше на глас Виктория.

— Какви ги говорите?

— Осъзнавате ли, че като вдовица лейди Рикот има пълна свобода над парите си и много по-голям избор да излиза с когото си иска, отколкото аз.

— Не съм поглеждал на нещата от този ъгъл — измърмори Лукас.

— А аз — да. Като жена, която никога няма да се омъжи, аз съм много по-ограничена, отколкото лейди Рикот. Винаги трябва да внимавам какво ще кажат хората. И съм все още във възраст, когато трябва да пазя доброто си име. А Изабел Рикот може да обикаля в открита карета с Еджуърдс, да танцува с него през нощта, да го заведе в своя дом след сбирката у Атертън и никой няма да обърне ни най-малко внимание. Не е честно, Лукас. Никак не е честно.

— Моля ви, не взимайте решение да се омъжите за мен, след което да ме убие в собственото ми легло, за да можете да се радвате на свободата си като вдовица.

— Не съм мислила за това — засмя се Виктория мило. — Дори за да стана свободна и богата вдовица, не мога да бъда прилъгана да се омъжа.

Лукас я погледна внимателно.

— Ако сме свършили с нашия разговор, по-добре да се разделим. От доста време яздим заедно. Да не даваме повод за разговори.

— Вие сте напълно прав — за момент Виктория си пожела да има свободата на Изабел Рикот. Тя все още не се сбогуваше. — Един момент, Лукас. Относно нашето следващо приключение. Аз наистина настоявам за нещо по-вълнуващо от Воксхол или ресторант. Ще ви чакам в градината на леля утре вечер, след сбирката у Чилингуърд, и очаквам да ме заведете на хазарт.

— Вашите желания са заповед за мен, Вики — Стоунвейл сви вежди под заповедническият тон. — Но междувременно се надявам да ви видя у вас тази вечер по време на лекцията на Гримшоу.

— Наистина ли се интересувате от подобренията на земеделието в Йоркшир? — засмя се Виктория.

— Толкова ли е смешно?

— Предполагам — не — тя сви рамене.

— Бъдете внимателна, Вики! — Лукас повдигна шапката си за довиждане. — Вие все още не знаете всичко за мен, което трябва да знаете. Приятен ден.

Преди да може да му отговори, той изви главата на Джордж и препусна надолу по алеята. Виктория се загледа след него, докато

Анабела Линдууд не ѝ махна. Завладяна от странни чувства, Виктория едва я позна.

В нощта след лекцията на Гримшоу Виктория се промъкна през тъмната къща и отиде в оранжерията. Бледата луна едва осветяваше стъклата, като превръщаше редицата от екзотични растения в един странен и непознат свят.

Виктория постепенно свикна с дивата джунгла, която представляваше оранжерията през нощта. Тя се забърза надолу по пътеката и излезе в градината. Нощта бе хладна, а тревата под краката ѝ — влажна. Тя се поколеба, докато търсеше с очи сянката на Лукас. Както обикновено, тя не го забеляза, докато той не се раздвижи.

Лукас излезе от прикритието на стената — тъмен, непознат, облечен изцяло в черно. Виктория затаи дъх при тази гледка. Един тревожен трепет на очакване премина през вените ѝ.

Лукас подаде ръка. Пръстите ѝ с доверие се вплетоха в неговите. В същото време той използва свободната си ръка, за да я хване за брадичката, и я целуна бързо, страстно, собственически. Тази целувка ѝ бе позната. Тя винаги искаше да протестира, но обикновено жадуваше по-силно неговите устни. Тези откраднати секунди от мимолетна страст оставяха дълбока следа у нея, следата на моралното ѝ преобразяване.

— Каретата, която наех тази вечер, ни чака на ъгъла — каза Лукас и се отдръпна нежно от нея. — Побързайте! Не искам никой да ни види близо до градината на леля ви.

— Вие бързате твърде много, Лукас! — въпреки това тя се хвърли в тъмнината, където ги очакваше каретата.

Лукас бе плътно до нея, като поемаше тежестта на тялото си със своя десен крак. Под бледите лунни лъчи тя видя как той трепна, когато зае мястото си в каретата точно срещу нея. Ръката му започна упорито да разтрива бедрото.

— Боли ли ви кракът? — попита угрижено Виктория.

— Да, от време на време.

— И сега ли е така?

— Да, но не се притеснявайте, Вики.

— Чух от приятели, че сте ранен на Апенинския полуостров. Истина ли е? — тя ухапа устните си.

Очите им се срещнаха в тъмното.

— На тази тема се чувствам така, както вие, когато стане въпрос за втория ви баща.

— Значи не желаете да говорите?

— Именно.

— Мили Боже, Лукас! Това сигурно е ужасно за вас...

— Казах Ви, че не желая да го обсъждам — той престана да масажира крака си. — А сега вие може да запазите мълчание и да ми обърнете нужното внимание. Тази вечер ще се осъществи съкровената ви мечта. Отиваме на такова място, което може да се окачестви като върл хазартен котел. Не посмях да ви взема в някой от клубовете, които посещавам, — има твърде голяма вероятност да ви разпознаят дори когато сте маскирана. Каквото и да се случи, ще бъда задължен да дам обяснение, а нямам такова.

— Хазарт, Лукас! Но това е прекрасно! — вълна от трепет премина през цялото й тяло. — Колко вълнуващо! Не мога да чакам повече...

— Бих искал да споделя ентусиазма ви, Вики — въздъхна Лукас. — Тези заведения имат само една цел — да разтоварят напълно клиентите си. За тази работа има твърде много пиене и жени.

— Ще бъде ли опасно? — попита Виктория, като се вълнуваше все повече и повече.

Лукас я погледна неодобрително.

— Обикновено не се стига до жестокости в заведението, но понякога навън се появяват проблеми.

— За какво говорите?

— Известно е, че когато някой загуби тежко, опитва различни начини да си възвърне загубеното — не рядко с помощта на пищова и ножа. Известно е и още, че съдържателят има свои хора, които причакват когото трябва на улицата и прибират от него всичко — обясни той.

Очите на Виктория светнаха.

— Опитвах се да ви кажа, че трябва да бъдем внимателни. Трябва да ми дадете дума, че ще правите това, което ви кажа. Нямаме друг избор — заповяда Лукас.

— Лукас, вие се притеснявате твърде много. Опитайте се да се отпуснете и се успокойте. Уверявам ви, че ще се държа разумно — усмихна се доверчиво Виктория.

Лукас се загледа в усмивката ѝ и изпъшка.

— Нещо ми подсказва, че ще съжалявам за тази нощ.

— Глупости. Ще си прекараме чудесно.

— Някой ден, Вики, трябва да обсъдим прекратяването на нашата сделка.

Изведнъж тя застана нащрек.

— Вие се съгласихте да заплатя с каквото пожелаея.

Този път Лукас се усмихна. Виктория трепна и прехвърли вниманието си върху гледката навън.

Улиците бяха тъмни, но определено не бяха пуссти. Движеха се безкрайни колони от карети, които разкарваха хората от висшето общество по безбройните сбирки. Улиците бяха пълни почти до зазоряване, когато на мястото на елегантните файтони се настаняха количките на млекарите.

След двадесетина минути каретата спря. Виктория подаде глава и се взря развълнувана в овехтялата сграда със счупена табелка на входната врата. Опита се да разчете изтритите букви на табелката.

— „Зеленото прасе“?

— Името не ви изпълва с ентузиазъм, нали?

— Не звучи обнадеждаващо, но няма да си променя решението в сублимния момент.

— Не съм и очаквал да го направите. Добре тогава, ако сте готова — да вървим.

Ако външността на „Зеленото прасе“ можеше да се охарактеризира като овехтяла, то вътрешността беше отвратителна. По всичко личеше, че някога всичко е било облицовано и облечено в червено. Кадифените пердета и килимите бяха превърнати в тъмни парцали, неприлично изцапани от дългите години груба употреба. Буйният огън в камината бе като дяволска светлина, която разкриваше цялата адска същност на вътрешността.

Виктория гледаше с почуда, докато следваше Лукас в посока към бара. Никога в живота си не бе виждала подобно нещо. Тъмната стая бе изпълнена с мъже от всички прослойки, всичките задълбочени в следващото хвърляне на зарчето или ваденето на нова карта. Контета, кочияши и професионални боксьори търкаха рамене един в друг, докато се тълпяха около масите. Хвърлянето на заровете, последвано от викове на триумф или отчаяние, създаваше постоянна врява.

Напрежение, нервно вълнение и мъжка пот изпълваха въздуха особено около зелените игрални маси, където всички бяха напълно погълнати от играта. Барманките се движеха през тълпата, като използваша бирата и пищните си форми, за да примамят нерешителните отново да се включат в играта.

Лукас пхна в ръката на Виктория една халба.

— За камуфлаж — прошепна той. — Ще изглежда подозрително, ако не пиеш. Но внимавай! „Прасето“ е прочуто със силната си бира.

— Не се притеснявай, Лукас. Няма да се преструвам толкова, че да се наложи да ме изнесеш на ръце отгук — увери го Виктория.

— Боже мили! Надявам се, че не...

Виктория се включи в действителността, като стоеше и спокойно отпиваше от съдържанието на халбата. Погледът ѝ бе привлечен от един доста потиснат мъж, който беше подкрепян нагоре по стълбата от една съчувстваща му сервитьорка. Когато след известно време комарджията се завърна, всички признаци на отчаянието му бяха изчезнали и той гореше от желание отново да се включи в крамолата.

Виктория бе очарована.

— Това е нещо изключително, Лукас! Направо уникално! Това е нещо съвсем различно от всичко, на което съм присъствала досега.

— Не съм толкова сигурен в това — Лукас огледа тълпата. — Това поразително напомня на онази блъсканица в Банърбрукови миналата вечер, не мислиш ли?

Виктория почти щеше да се задуши от смях и от една глътка бира.

— Ако лейди Банърбрук чуе тази забележка, кълна се, че ще минат поне няколко седмици, преди да получиш друга покана от нея.

— Ако лейди Банърбрук знаеше къде се намиращ тази вечер, ще ти се наложи да дочакаш Страшния съд, за да получиш друга покана от нея. И още нещо. Не би получила също покана от никой от висшето общество.

— Не се опитвай да ме торМОЗИШ и потискаш сега, Лукас. Аз се забавлявам чудесно. Тук е много по-добре, отколкото в ресторанта, и хиляди пъти по-приятно от Воксхол. Кажи ми защо онези мъже препускат с барманките нагоре по стълбите.

— Това са изгубили играчи, които биват утешавани и окуражавани да опитат късмета си отново.

— Утешавани?

— На горния етаж има няколко малки спални помещения, Вики.

— Разбирам — тя примигна, като усети как руменината пропълзява по страните ѝ.

Тя се обърна, за да се взре по-отблизо в най-новата двойка на стълбите. Мъжът беше пиян, залиташе и трябваше да бъде подкрепян от придружителката си. Виктория се намръщи:

— Надявам се, че никога не ти се е налагало да се качваш по тези стълби, Лукас.

Зъбите му проблеснаха за миг в една необикновена усмивка около ръба на халбата му.

— Никога. Давам ти честната си дума. Веднъж ти бях казал, че определено се разграничавам от подобни неща. Във всеки случай стълбите са главно за тези, които губят.

— А ти винаги печелиш — заключи Виктория с чувство на задоволство. — Наистина, Лукас, не мога да дочакам да хвърля заровете. Леля ми и аз се учехме как да играем хазартни игри, като правехме проучвания в онази част от математиката, която е свързана с шанса. Твърде очарователна игра. Знаеш ли, че някои числа се хвърлят по-лесно от другите?

— Забелязал съм го — гласът на Лукас прозвуча изключително сухо.

— О, да, разбира се, ти би трябвало да си забелязал подобни неща, нали? Е, добре, нека сега да си намерим маса.

— Контролирай си ентусиазма, скъпа. Ти не би трябвало да искаш да играеш тук зарове. В цялата къща няма нито една честна двойка.

— Глупости. Ти просто го казваш, за да ме накараш да се откажа. Аз съм дошла тук да се забавлявам и настоявам да играя. Ако си спомняш, аз съм твърде изкусна комарджийка.

— Виктория, не можеш да бъдеш толкова изкусна в тази къща, колкото си мислиш.

— Но трябва да съм твърде добра в хазарта, след като аз те победих, когато играхме карти.

— Виктория...

— Единственото друго обяснение за загубата ти онази вечер е това, че ти игра нечестно. Но аз се колебая дали няма да те оскърбя,

след като ти отправям толкова ужасно обвинение.

— Доста мъдро — отбеляза студено Лукас.

— Ако те оскърбявам, нали ще ми кажеш? — го попита Виктория.

— Едва ли. Не обичам да си служа с оръжие на разсъмване или по което и да е друго време.

— Звучи твърде странно в устата на един бивш войник.

— Ако питаш мен, това е единственото разумно нещо, което един бивш войник би могъл да каже.

— Ти носиш пистолет, нали? — попита Виктория.

— Това е Лондон, а ти настояваш да ме влачиш нощем по улиците. Нямам друг избор.

Виктория отпи още една глътка от бирата и чувствайки се изключително храбра, се наведе още по-близо:

— Игра ли нечестно онази нощ, когато играхме карти, Лукас? Оттогава умирам от любопитство.

— Това няма значение.

— Ха! Ако продължаваш да се държиш така, ще си намеря друг начин да се забавлявам — каза тя и се отправи към най-близката маса.

— Виктория, почакай...

Но Виктория вече беше намерила място близо до играещите. Полупремазана от навалищата от топли, запотени мускулести тела, тя се наведе напред, за да види по-добре играта. Усети, че Лукас се придвижи и застана точно зад нея, но не му обърна никакво внимание. Заровете току-що ѝ бяха подадени. Те потропваха в дланите ѝ, когато ги хвърли леко върху тънкия зелен филц.

— Нека негово благородие да заложи на седмица — провикна се някой. Веднага започнаха да се дават залози за следващото хвърляне на Виктория. Тя усети как през тялото ѝ премина тръпка. Седмицата беше идеално число за хазартна игра. Тя дори се опита да не обръща внимание на миризмата на мъжките тела, които я заобикаляха. Това, че Лукас бе зад гърба ѝ, даваше на Виктория опияняващото чувство за неуязвимост. Тя бе добре защитена и се забавляваше прекрасно. Хвърли още веднъж заровете.

— Единайсет. Мили Боже! — се провикна един мъж радостно. — Той го спипа.

Победоносни викове се понесоха около масата.

— „Спила го“? Какво означава това? Аз мислех, че съм спечелила — прошепна Виктория на Лукас през врявата.

— Ти спечели. Точно това означава „спила го“. А сега си прибери залозите, Вики. Достатъчно игра — каза ѝ Лукас.

— Но аз спечелих. Не мога просто ей така да си тръгна.

Един червендалест, олюляващ се мъж, облечен в износено палто и с мръсно шалче около врата си, чу забележката на Виктория. Той заобиколи Лукас, гледайки го свирепо:

— Слушай, момчето има право да играе. Не можеше да го измъкнеш току-така.

— Човекът е напълно прав, Лукас. Аз имам право да играя.

Лукас се направи, че не забелязва човека, и се наведе по-близо към Виктория. Той определено беше раздразнен.

— Вики, те ще те оставят да печелиш известно време, след което ще започнеш да губиш. Повярвай ми, знам какво говоря!

— Е, добре! Аз ще играя само докато печеля — увери го тя бодро и се обърна назад, към масата.

Стори ѝ се, че чува как Лукас проклина тихо, но виковете на ентузиазираните ѝ партньори заглушиха думите му. Десет минути по-късно нейният блестящ късмет се обърна в буквалния смисъл на думата точно както Лукас ѝ беше предрекъл. Виктория остана шокирана, когато с едно хвърляне на заровете загуби всичките си натрупани печалби. Тя се обърна ядосано и прошепна на Лукас:

— Видя ли това? Видя ли какво се случи? Аз печелех, Лукас. Не мога да повярвам, че късметът може да ми изневери по този начин.

Лукас я дръпна настрана от масата.

— Така стоят нещата с късмета, Вики. Предупредих те.

— Знаеш ли, не е необходимо да бъдеш толкова самодоволен. Аз печелех. Освен това, аз...

Но Лукас не ѝ обръщаше повече никакво внимание. Очите му, които дискретно оглеждаха стаята, внезапно се бяха спрели върху една групичка мъже в ъгъла, играещи карти.

— Дяволите да го вземат!

— Какво става? — Виктория погледна към масата за карти.

— Избрах това място, защото, честно казано, бях сигурен, че няма да се натъкнем на никой от твоите познати, а сега излиза, че съм сгрешил. Трябва да напуснем веднага.

— Лукас, престани да се ядосваш толкова. Никой няма да ме разпознае. Човек вижда само това, което очаква да види, а никой, който ме познава, не би очаквал да ме види тук преоблечена като мъж — опита се да спори Виктория.

— Няма да поема никакви рискове. Тръгвай, Вики! — и Лукас се отправи към вратата.

Тя го последва неохотно, хвърляйки един последен, изпълнен с раздражение поглед към масата за карти.

— Какъв ужас! Това е Ферди Мървейл, нали?

— Точно той.

— Той изглежда твърде пиан, Лукас. Погледни го. Той едва седи на стола си, а се опитва и да играе карти — отбеляза Виктория загрижено.

— Да, така е. При това не с друг, а с Дадингстоун, което означава, че без съмнение Мървейл ще се раздели с голяма част от наследството си, което наскоро получи. Престани да се разтакаваш, Вики.

— Какво знаеш за този Дадингстоун?

— Той е блестящ играч, изключителен измамник и е без абсолютно никаква съвест. Той не би изпуснал късмета си с такъв младок като Мървейл, което всъщност си е съвсем в реда на нещата.

Виктория рязко се спря и каза:

— Тогава ние трябва да направим нещо.

— Аз се опитвам да направя нещо. Опитвам се да те измъкна оттук, преди Ферди Мървейл да те е познал.

— В това състояние той не би могъл да разпознае нито мен, нито който и да е. Лукас, ние не можем да го оставим в клопката на Дадингстоун. Аз съм приятелка на Лусинда, сестрата на Ферди. Не мога просто да седя и да гледам как някакъв нечестен играч оскубва бедния Ферди. Той е добро момче.

— Ние няма да седим и да гледаме. Ние веднага ще си тръгнем оттук!...

— Не, Лукас. Ние трябва да направим нещо!

Лукас се обърна и я изгледа разярено:

— Какво точно предлагаш да направим?

— Ние просто трябва да прекъснем играта и да убедим Ферди да си тръгне — разреши проблема Виктория.

— Боже мой! Не мислиш ли, че искаш прекалено много? А какво ще стане, ако Ферди не пожелае да си тръгне?

— Ти трябва да направиш така, че той да тръгне.

— Невъзможно е. Ще предизвика скандал, а това е последното нещо, което можем да си позволим.

— Не се притеснявай за мен, Лукас. Аз ще чакам тук, близо до вратата. Ферди изобщо няма да ме види. Ти само трябва да го изведеш оттук, да го натовариш в каретата и да го изпратиш вкъщи.

— Ти си тази, която трябва да натоваря в каретата и да изпратя вкъщи! — процеди пред зъби Лукас. — Знаех си аз, че това ще бъде една грешка. Изобщо не трябваше да ти позволявам да ми говориш за идването ни тук.

— Побързай, Лукас! Те започват втора игра. Ти трябва да спасиш Ферди!

— Послушай ме, Виктория...

— Няма да мръдна оттук, докато не спасиш горкия Ферди. Той е много мило момче и едва ли би искал да бъде разкъсан на парчета от този Дадингстоун. Хайде, спаси го!

Тя леко побутна Лукас към масата за карти.

— Обещавам, че ще стоя далеч от очите му.

Лукас тихо изруга, но като Всеки добър войник той можеше да разпознае поражението, когато го срещне в очи. Без да каже нито дума, той се завъртя на токовете си и се отправи обратно в навалищата.

Виктория не можа много добре да види какво става вътре, но няколко минути по-късно Ферди Мървейл изникна от тълпата следван от Лукас. Тя забеляза, че едната ръка на Ферди е извита по странен ъгъл зад гърба му. Младият човек не изглеждаше никак доволен, докато вървеше пред Лукас по улицата. Виктория долови властния поглед на Лукас и последва двамата мъже на дискретно разстояние. Навън тя можа да чуе ясно как Ферди Мървейл се оплаква на висок глас, говорейки твърде нечленоразделно.

— Дяволите те взели, Стоунвейл! Как можа да го направиш? Късметът ми отново щеше да се върне. Само още няколко ръце и щях да започна да печеля...

— Само още няколко ръце и щеше да ти се наложи да напуснеш града утре сутринта и да се оттеглиш да живееш в провинцията за

неопределено време. Не се ли замисли за това, Мървейл? А ти си градско създание. Колко успя вече да загубиш от Дадингстоун?

Ферди промърмори нещо неясно и Лукас поклати мрачно глава.

— Знам, че в момента не можеш точно да оцениш какво става, а и аз от своя страна не се забавлявам, но никой от нас двамата няма друг избор. Може би утре ще ми бъдеш благодарен.

Лукас направи знак на една минаваща карета.

— Мътните те взели, Стоунвейл, не искам да бъда спасяван. Тъкмо взех играта в свои ръце — заоплаква се Ферди.

— Направи и на двама ни една услуга — следващия път, когато решиш да си пропиляваш наследството, прави го там, където нямам навика да се отбивам. Ти ми създаваш повече неприятности, отколкото можеш да си представиш.

Лукас стовари младия мъж в каретата и даде нареждания на кочияша. Каретата изтрополи надолу по улицата и Лукас се върна назад. Обърна се и погледна Виктория.

— Доволна ли си?

— Много добре се справихте, милорд.

Виктория пристъпи към него с усмивка, изпълнена с облекчение и гордост от усилията му.

— Кълна се, че ви дължа вечна благодарност, дори и да нямате тази на Ферди.

Тя го видя да си отваря устата, за да каже нещо в отговор, но внезапно върху лицето му се изписа уплаха, а очите му се взряха някъде зад гърба ѝ и миг след това чу тропот от колела на карета. Шумът все повече се приближаваше. Виктория се обърна назад и видя два черни коня, връхлитащи право върху нея. В този момент тротоарът ѝ се видя на мили разстояние, а викът, който напираше в нея, се изгуби в тропота на копитата и скърцането на каретата. След това нещо тежко я удари и повлече назад, далеч от пътя на разфучалите се коне. Тя се просна на земята под тежестта на Лукас, докато колелата минаха на сантиметри от крака ѝ.

ГЛАВА 6

— Без съмнение някой пиян идиот демонстрира способностите си — каза Виктория.

— Без съмнение.

Тя се опита да види в мрака изражението на Лукас. Беше все още разтърсена от току-що преминалата опасност, но се радваше на преживяването тази вечер. В момента бе загрижена за придружителя си. Откакто ѝ помогна да стане от паважа и я настани в каретата, Лукас не бе продумал. Тя усещаше напрежението и раздразнението, което се излъчваше от него. Той с разярен вид разтъркваше крака си. Вероятно го бе ударил, докато я спасяваше.

— Беше много бърз, Лукас. Щеше да ме премаже, ако не ме бе дръпнал толкова бързо. Много ли те боли кракът?

— Ще оживея.

Виктория въздъхна и каза:

— Вината е моя, нали? Ако не бях настоявала да излезем тази вечер, за да играем тази проклета игра, нямаше да се нараниш.

— Много странно гледаш на случилото се.

— Наистина много съжалявам, Лукас.

— Съжаляваш?

— Е, не за това, че отидохме в „Зеленото прасе“ — тя си призна откровено. — Аз се забавлявах чудесно, но наистина съжалявам, че се удари.

Без да се замисля, тя се промъкна през празното пространство и седна до него.

— Нека да ти направя масаж. Аз съм твърде добра с конете, нали знаеш.

— Това препоръка ли е, или комплимент?

Тя се усмихна с облекчение, като долови хумора във въпроса му, зададен с неохота.

— Човек трябва да знае как да успокоява едно буйно животно след нелека езда.

— Ти си тази, която всъщност трябва да е контузена, защото беше отдолу. Сигурна ли си, че не си наранена?

— О, съвсем добре съм. Едно от предимствата на мъжките дрехи е, че предпазват много по-добре от една вечерна рокля. Не трябваше да извиваш крака си по този начин, когато се хвърли към мен.

Докато говореше, тя сложи ръцете си върху бедрото му и моментално усети силата на мускулите и сухожилията му под пръстите си. Удобните бричове не скриваха нищо от очертанията му. Докато масажираше внимателно крака му, имаше чувството, че всъщност докосва направо кожата му.

Лукас не направи никакво движение, за да я спре. Той просто седеше и я гледаше. Виктория ожесточено съсредоточи усилията си върху масажа, горяща от желание да му донесе облекчение и да го извади от очевидното му неразположение. Докато разтриваше мускулите му, тя си мислеше, че те бяха много слабо податливи. Бяха твърди като камък.

— Аз наистина оценявам какво направи за Ферди Мървейл.

Виктория се усети, че говори бързо, като че ли полагаше усилия да запълни надвисналата обвинителна тишина. Пръстите ѝ се забиваха все по-дълбоко в бедрото му.

— Радвам се, че оценяваш това, защото се съмнявам, че този Мървейл е наясно какво стана — пое си въздух Лукас. — Повнимателно, Вики, ако обичаш. Това е нараненият ми крак все пак.

— О, да, разбира се.

Тя отслаби натиска на пръстите си, като се опитваше да види изражението му.

— Така по-добре ли е?

— Много по-добре — той замълча за известно време и после каза: — Имаш изключителни ръце. Завиждам на конете ти.

Този път тя погледна забуленото му от мрака лице и видя, че той леко се усмихва — една изключително чувствена усмивка, от която я заля гореща вълна. Усети как напрежението в крака му се променя по някакъв неопределен начин и откри, че прокарва дланта си по вътрешната страна на бедрото му.

Той повдигна ръка и прокара леко грубоватите краища на пръстите си бавно по извивката на врата ѝ до тила. Виктория задържа дъха си, усещайки, че той се кани да я целуне. Тя се бе научила да

разпознава блестящия му поглед — бе го виждала в моментите, когато беше сама с него в градината на леля си след нощните разходки. Самото очакване беше достатъчно, за да разпали чувствата ѝ.

— Лукас?

— Кажи ми, Вики, харесваш ли целувките ми за лека нощ?

— Аз... — думите сякаш бяха заседнали в гърлото ѝ. — Да... Да. Харесвам ги.

— Едно от нещата, които харесвам в теб, скъпа, е това, че можеш да бъдеш така възхитително откровена в най-интересните ситуации — той прокара пръстите си през косата ѝ, после ръката му стисна здраво тила ѝ, привличайки я по-близо до себе си. — Чудя се дали имаш някаква представа до каква степен ми въздействаш.

Тя охотно се приближи към него, падайки върху скута му, докато каретата се клатушкаше и раздрусваше.

С лека въздишка на задоволство тя обгърна с ръце врата му и повдигна лицето си за целувка. Нямаше съмнение, помисли си тя, че апетитът ѝ за подобен род неща беше силно изострен след онези предишни целувки в градината.

Устата на Лукас се наведе над нейната, а езикът му се плъзна до долната ѝ устна, търсейки достъп да влезе. Горяща от желание за топлината и вълнението, които откриваше в неговите нощни прегръдки, Виктория се сгуши по-близо до него. Ръцете му я бяха обгърнали здраво и силно. Когато ръката му се промъкна към копчетата на палтото ѝ, тя не направи никакво движение да го спре.

Цялото насъбрало се въодушевление от вечерта преминаваше през нея, а това беше най-вълнуващият момент от всичко досега. Виктория едва усети как шалчето ѝ се разхлабва, но когато той прокара пръстите си по врата ѝ, тя го прегърна още по-силно.

Лукас нежно ѝ се усмихна, докато ръцете му се спускаха надолу, към ризата ѝ.

— Не намираш ли, че е твърде странно да те разсъбличам в мъжки дрехи, скъпа моя?

Виктория не можа да отговори, защото той изведнъж бе стиснал голата ѝ гръд в ръката си. Тя започна да диша тежко и се стегна. Знаеше, че трябва да се съпротивлява, но вместо това скри горещото си лице в рамото му и силно го сграбчи.

— Приятно ли ти е да чувстваш ръката ми върху себе си, Вики?

Тя кимна няколко пъти:

— Да...

Усети как зърната на гърдите ѝ набъбват от допира на палеца му.

— Толкова си откровена! Можеш ли да почувстваш как ми въздействаш?

Тя усещаше. Неговото трико леко се беше повдигнало, карайки я ясно да почувства твърдата форма на мъжествеността му под тесните бричове.

— Лукас, горкият ти крак!

— Уверявам те, че изобщо не ме боли в момента.

— Ние трябва да спрем!...

— Наистина ли искаш да спра да те докосвам? — прошепна той.

— Моля те, не ми задавай подобни въпроси...

Задъхана, тя заби пръстите си в мускулестите му рамена. Ставаше ѝ все по-горещо и усети топла влага между краката си.

Като че ли знаейки за топлата влага, Лукас прокара надолу ръце и разкопча бричовете ѝ. Виктория съвсем загуби гласа си точно тогава, когато смяташе, че трябва да крещи с пълно гърло, за да се защити и да го накара да спре. Вместо това тя изведнъж се опи от миризмата на мускулестото му тяло и чувствеността, която то излъчваше. Пръстите ѝ ту сграбчваха, ту отпускаха рамената му.

— Ти си влажна и си готова за мен, нали? — Лукас плъзна ръката си навътре в разкопчаните бричове и намери скритата ѝ топлина. — Тялото ти е вече готово да ме приеме.

— Лукас!

— Не се притеснявай, сладка моя. Радвам се да узная, че ме желаеш толкова, колкото и аз тебе. Когато му дойде времето, ние ще се забавляваме много добре с теб двамата.

Слисана, тя едва повдигна главата си, за да го погледне.

— Когато му дойде времето?

— Не тази вечер. Бих предпочел легло, вместо седалката на кабриолет за първата ни нощ, прекарана заедно. И бих искал цялото време на света, а не няколкото минути, които ни остават, преди да стигнем до дома ти.

— Лукас, ние трябва да спрем! Трябва!

Той никога не я бе докосвал така и тя не знаеше как да се справи със собствените си емоции. Сладко чувство на изгарящо желание я бе

сграбчило.

— Сигурна ли си, че искаш да спра, малката ми? Ти се чувстваш толкова прекрасно, скъпа! — устните му отново бяха върху нейните, а после върху врата ѝ, докато пръстите се плъзгаха надолу, разделяйки нежните листенца, за да открият малкото цвете на желанието — толкова дяволски прекрасно. — Кажй го, Вики. Ти също ме желаш. Кажй го най-накрая с думи!

Виктория си пое дъх, докато новите за нея, удивителни усещания я караха да трепери от желание. Тя искаше отново да му каже, че трябва да престане да я докосва толкова интимно, но знаеше, че няма да може. Поне не сега. Искаше още от това дяволско чувство, което само Лукас можеше да ѝ даде.

— Кажй ми го с думи, съкровище! Толкова много ли искам? — неговият глас звучеше нежно, подканващо, опияняващо. — Единственото, което искам от теб, е да ми кажеш какво изпитваш. Това кара ли те да се чувстваш добре?

— Да. О, Лукас, да!

Той затвори очите си, за да не може тя да види изгарящото задоволство, което щеше да прочете в съсредоточения му поглед. Виктория се изви безпомощно срещу ръката му, която продължаваше да я изучава.

— Говори ми, съкровище! Говори ми! Кажй ми как се чувстваш, като те докосвам така — и той вкара нежно един от пръстите си в топлината ѝ.

Тя изкрещя и задуши вика си в жилетката му.

— А така...

Тя се отдръпна, но усети, че не може да се насити на дългите му, чувствителни пръсти. Повдигна бедрата си, мълчаливо моеща за още, без да знае какво търси.

— Лукас, направи го отново! Моля те, докосни ме пак!

— Така ли, сладка моя? — неговите пръсти извършваха чудеса в горещата влага между краката ѝ. — Божичко, Вики, ти си прекрасна. Отговаряш ми така, като че ли си създадена за мен.

— Моля те — едва можа да промълви тя, докато се извиваше и гърчеше от допира му. — Не знам... Не мога... Моля те...

— Да, знам. Ще го направя. Просто се отпусни, скъпа. Желаш ли ме? — попита той отново.

— О, да, да, да...

След това тя не можеше нито да мисли, нито да говори — нещо се изви в нея — горещо, трептящо, влудяващо, — което изведнъж се освободи без предупреждение, разтърсвайки я от глава до пети. Слаби конвулсии я разтърсваха, но не ѝ беше студено, нито чувстваше страх. Никога не бе изпадала в такова радостно-възбудено състояние. След това се отпусна върху гърдите на Лукас.

Толкова прекрасна! Толкова божествена, изгаряща страст!

Лукас обсипа цялото ѝ лице с леки, успокояващи целувки, като отдръпна ръката си от бедрата ѝ и набързо закопча бричовите ѝ.

— Ще се побъркам, докато те чакам, но мисля, че няма да е дълго, нали, скъпа? Няма да бъдеш толкова жестока!

Докато си поемаше въздух, Виктория се поколеба известно време, преди да повдигне главата си от рамото му. Каретата вече забавяше ход. Все още прекалено замаяна, тя го последва. Той се усмихваше леко, с топло, разбиращо изражение в очите.

— Това беше... — тя облиза устните си. — Беше много необикновено.

— Мисли за това като за експеримент по естествознание.

— Експеримент? — независимо от необичайното състояние, в което се намираше, смехът като че ли извираше от нея, вливайки ѝ животворни сили, и прогонваше чувствената летаргия, която я държеше в робство досега. — Вие сте направо невъзможен, милорд!

— Съвсем не съм — усмивката му беше нежна, но в очите му имаше смуцаващ пламък. — Нещата, които искам да правя с теб, са съвсем в реда на допустимото. Някои може би са невероятни, но не и невъзможни.

Тя се беше втренчила в очите му, когато изведнъж осъзна, че каретата отдавна беше спряла. Поколеба се леко и прокара пръстите си по развързаното шалче.

— Мили Боже! Вече пристигнахме. Трябва да слизам, защото кочияшът ще си помисли, че сме заспали.

Тя се приготви, прибра бастунчето и палтото си. Докато отваряше вратата, забеляза, че той се движи много по-внимателно от обикновено. Намръщи се и скочи на земята.

— Добре ли си?

— Не.

— О, Боже, кракът ти.

— Това, което ме притеснява, не е кракът ми — той пристъпи зад нея и нагласи палтото си.

— Тогава какво има, Лукас? — Виктория го бодна.

— Нищо не можеш да направиш тази вечер относно това, уверявам те, но ще те потърся, за да разрешиш проблема в най-скоро време — той леко почука с бастунчето си по седалката на кочияша:

— Бъдете така добър да ме изчакате няколко минути. Връщам се веднага.

Кочияшът свали шапката си и с отегчена въздишка потърси плоското шише, което държеше под сандъчето си.

— Но, Лукас, какво има? Какво става? — го попита отново Виктория, докато бързаха надолу, по алеята, към градинската стена.

— Спомни си всички уроци по естествознание и по-специално възпроизводството при мъжките видове с подробностите по този въпрос и съм сигурен, че ще намериш отговора.

— О, Боже! — тя преглътна и почувства, че лицето ѝ изгаря. Не беше съвсем сигурна какво точно той имаше предвид, но накрая смътно долови вероятната причина на неразположението му. — Божичко! Нямах представа... Много ли, ъ... много ли сте неразположен, милорд?

— Не гледай така гузно — по лицето му пробягна бърза усмивка. — Аз съм много доволен от резултатите на експеримента. Те си заслужаваха това незначително неудобство, което изживявам в момента — той ѝ помогна да се изкатери по градинската стена. — А аз си предложих услугите, както си спомняш.

— Бих искала да престанеш да говориш за всичко това като за един експеримент.

Виктория скочи всред благоуханната, изпълнена със сенки градина и се отдръпна, когато той скочи зад нея.

— Мисля, че за теб ще е по-лесно да мислиш известно време за това по този начин — той я целуна по носа и се отдръпна. — Лека нощ, Виктория. Приятни сънища.

Тя стоя известно време, гледайки как той изчезва обратно зад градинската стена, и тогава неохотно се обърна към вратата на оранжерията. Изведнъж закопня за уединението на стаята си, за да може да размисли за всичко, което се случи между нея и Лукас.

Чувствата, които се надигаха в нея, бяха малка уплаха и напрегнато безпокойство. Там, в кабинета, за няколко минути му беше отдала голяма част от самообладанието си, буквално се беше оставила в ръцете му, а той ѝ беше показал силата на собственото си тяло.

Тя потъна в размисли и с намръщено лице стигна до вратата на оранжерията. Не трябваше да оставя нещата да ѝ се изплъзнат, трябваше да бъде внимателна, нащрек. Но Лукас беше толкова различен от всички други мъже, които познаваше. Ставаше ѝ все по-трудно да мисли логично за него. Все по-често и по-често тя се водеше от чувствата си, а това беше твърде опасно.

Дяволите да го вземат, помисли си възмутена, просто не е честно една вдовица като Изабел Рикот да може да се впуска в дискретни романтични връзки, докато на една, обрекла се на моминство стара мома, да не ѝ се полага подобна привилегия. Или поне на стара мома, която е само на 24 години. Може би през следващите десет години тя ще може да се държи така, както би искала. Но кой ще чака десет години, за да ѝ разкрие тайните, част от които Лукас ѝ бе показал?

О, кой знае къде ще бъде Лукас след десет години, помисли си Виктория намусено и с отвращение. Той, без съмнение, щеше да бъде в провинцията, съпроводен от своята жена и няколко деца.

Това просто не беше честно.

Виктория знаеше, че ако реши някога да експериментира специално тази част от естествознанието, то тя би искала да проведе опита си с Лукас. Може би щеше да направи така, както ѝ бе казал — да гледа на цялата работа от научна гледна точка.

Докато разсъждаваше и мислено обсъждаше плюсовете и минусите, забеляза бяло копринено шалче, развяващо се на дръжката на вратата на оранжерията. Помисли си, че някой от прислугата трябва да го е забравил, докато е събирал билки и подправки за вечерта в градината. Със сигурност би го забелязала, когато излизаше за срещата с Лукас.

С любопитство тя повдигна шалчето и усети с пръстите си монограма, но не успя да го прочете на бледата лунна светлина. Побърза да влезе в къщата, спря се в оранжерията и се заслушва за някакви шумове, но след като не долови нищо, реши, че леля ѝ

вероятно още не се е прибрала от бала в Крандолуви. Те се славеха с това, че баловете им продължаваха до зори.

Виктория се качи по стълбите, отиде право в стаята си и веднага запали една свещ. После приближи края на шалчето до светлината и разшифрова монограма — беше във формата на сложно изработено У.

Пръстите на Виктория потрепериха, докато държеше шалчето. Тя беше виждала подобни монограми и преди — бяха избродирани върху носните кърпи и шалчетата на починалия ѝ втори баща, Самюел Уитлок.

Утринната светлина заструи през прозорците на оранжерията, като освети ефектните клонки на *Plumeria rubra*, което Виктория се стремеше да пресъздаде с акварелните си бои. Тя се намръщи на непрекъснатото изникващите в съзнанието ѝ образи и видения, разбираше, че вниманието ѝ не е посветено изцяло на творбата, и се чудеше дали просто да изостави работата си. Обикновено, когато рисуваше или скицираше, тя се съсредоточаваше само върху това. Но тази сутрин мислите ѝ се разбъркваха, извиваха и танцуваха при спомена за страстта ѝ, разгоряла се миналата нощ в ръцете на Лукас. Не беше в състояние да разгони образите и усещанията, въпреки че се бе опитвала няколко часа да се успокои. Знаеше, че ще се превърне в кандидатка за лудницата, ако не се отърси от смущението си и не вземе някои решения.

— Ето къде си била, скъпа Вики. Търсих те — Клео Нетълшип заобиколи пътеката с растенията и се насочи право към племенницата си. Тя носеше много приятна утринна рокля с цвят на корал. — Такъв прекрасен ден, нали? Сякаш съм знаела, че ще те открия тук.

Тя замълча за известно време, докато вниманието ѝ не бе привлечено от едно малко цвете, поставено на поднос.

— Мили Боже! Забеляза ли новата американска перуника, която получихме от Честър миналия месец? Цъфти толкова красиво. Колко вълнуващо! Не трябва да забравя да кажа на Лукас.

Виктория започна да рисува и една капка розова боя се размаза на листа.

— По дяволите!

— Какво казваш, скъпа?

— Нищо, лельо Клео. Просто имам малка неприятност с рисунката си. Мислиш ли, че Лукас ще се заинтересува от перуниката?

— Естествено. Не си ли забелязала как се е увлякъл по градинарството? Той изучава всичко, което може да подобри подготовката му да поеме имението си. Очарован е по-специално от новите видове цветя, които пристигнаха в тази страна от Америка. Представям си, когато повиши още познанията си, как един ден неговата градина в Стоунвейл ще стане поразителна.

Виктория се концентрира, докато слагаше леки сенки върху розовото цвете.

— Той, изглежда, проявява голям интерес към тези работи, нали? Това не ти ли се струва странно, лельо Клео? Та човекът е бил войник през по-голямата част от живота си.

— Изобщо не го намирам за странно. Помисли само за Плимът и Бърни, двамата бивши военни, които се устройха в именията си и имат забележителни резултати както в градините, така и в реколтите. Може би има нещо в работата по градината и в градинарството, което привлича мъжете, които са били свидетели на големи насилия и кръвопролития.

Виктория си припомни отказа на Лукас да обсъжда обстоятелствата около раняването на крака му.

— Мисля, че може би си права за това, лельо Клео.

— Говорех за Лукас, скъпа.

Клео отново замълча, докато изучаваше едно друго цвете, което беше сложено отпред. Виктория долови слабата промяна в интонацията на леля си и се стегна. Клео рядко я поучаваше, но когато го правеше, Виктория се бе научила да обръща внимание на това. Леля ѝ беше умна и интелигентна жена, независимо от всичките ѝ разпокъсани научни познания и непрекъснатия светски живот, който водеше.

— Какво за Лукас, лельо Клео?

— Притеснявам се да не би да кажа твърде много, скъпа Вики. Ти си все пак зряла жена и винаги си показвала, че знаеш какво искаш. Но трябва да си призная, че никога не съм те виждала да прекарваш толкова много време в компанията на един мъж. Нито пък съм те чувала да споменаваш за определено познанство с някой мъж толкова често, колкото споменаваш Стоунвейл. И всеки, рано или късно, забелязва, че той е в краката ти през по-голямата част от времето.

Пръстите на Виктория стиснаха здраво четката.

— Мислех, че го харесваш, лельо.

— Да, харесвам го. Много дори. Но не това е въпросът, Вики, и мисля, че го знаеш — леля й говореше нежно, докато мушкаше пръста си в една саксия, за да провери дали е влажна.

— Ако наистина изглежда, че Лукас е в краката ми през по-голямата част от времето, то това е поради честите ти покани да посещава беседите и изложбите, които мислиш, че са му интересни — заяви Виктория в своя защита.

— Това е вярно. Аз увеличих броя на поканите си и той винаги ги приема — Клео изглеждаше замислена. — Но не са само нашите сбирки по естествознание и градинарство, които той посещава, нали? Напоследък той се появява почти на всяка вечеринка, която ти посещаваш.

Виктория с мъка си пое дъх.

— Той е приятел на лейди Атертън. Тя го е взела в своя кръг.

Клео отново кимна.

— Абсолютно си права. А обкръжението на лейди Атертън включва и нас, нали? Но, както и да е, вярвам, че ще се замислиш какво точно би искала да последва от това, Вики.

Виктория остави четката си и погледна леля си.

— Защо не ми кажеш какво точно те притеснява, лельо Клео?

— Аз не толкова се притеснявам, колкото съм загрижена, че ти не разбираш какво е отношението ти спрямо графа. Винаги си изтъквала, че нямаш намерение да се омъжваш.

Виктория се вдърви:

— Това винаги е било така и все още е.

Чертите на Клео се смекчиха, когато видя скованото изражение на племенницата си.

— Тогава, Вики, ти имаш определени задължения, ако искаш, наречи го женска гордост, която изисква да не даваш напразни надежди на своите познати. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

Виктория погледна леля си с огорчение и изумление:

— Ти мислиш, че аз съм подвела графа, че съм му позволила да помисли, че някой ден мога да приема предложение за женитба?

— Не си мисля, че дори и за момент си направила подобно нещо съзнателно — каза припряна Клео. — Но напоследък, скъпа, се чудя дали Стоунвейл не схваща погрешно някои от твоите интереси към

него като знак, че може би ще приемеш едно предложение. Той може тежко да бъде оскърбен, ако е така.

Виктория се ядоса:

— А какво ще кажеш за твоя интерес към него? Как той трябва да тълкува най-различните ти покани, лельо Клео?

— Това не е едно и също, скъпа. Ако той разбира погрешно моите покани, то е, защото ти винаги избираш същите сказки и демонстрации, които той посещава — обясни тя спокойно.

— Едва ли мога да кажа нещо по този въпрос. Аз винаги съм посещавала най-интересните сбирки и сказки, които са организирали твоите приятели.

— Мога само да отбележа, скъпа, че доскоро ти много рядко посещаваше беседите относно оранта на зърнените култури, засаждането на овощни градини и лозарството — уточни сухо Клео. — Твоите интереси винаги са били насочени към животните, електричеството и екзотичните цветя.

Виктория усети как лицето ѝ пламва.

— Уверявам те, лельо Клео, че Стоунвейл е много наясно относно отношението ми към женитбата. Сигурна съм, че не разбира погрешно присъствието ми.

— Ами ти, Вики? — Клео се приближи и се усмихна на племенницата си. — Има ли някаква вероятност да не си толкова сигурна по въпроса за женитбата, както преди?

— Повярвай ми, отношението ми ни най-малко не се е променило — каза Виктория твърде убедително.

— Прости ми, че те питам, скъпа моя, но има ли някаква вероятност да те забавлява идеята за друг вид връзка със Стоунвейл?

Очите на Виктория се сблъскаха с тези на леля ѝ.

— Ти мислиш, че аз обмислям някаква... някаква връзка с Лукас?

Клео издържа погледа на племенницата си и заговори много сериозно и сурово:

— Не съм сляпа, Вики, нито пък съм лишена от интелигентност. Още повече аз съм жена, която е живяла на този свят твърде много години. Виждам начина, по който следиш Стоунвейл, когато си мислиш, че той не може да усети погледа ти. Прибави към това и очевидния му интерес към теб и факта, че ти си една нормална, здрава

млада жена, която не желае веригите на брака, и се страхувам, че трябва да заключим, че стъпваш на несигурна почва. Би било изключително нехайно спрямо отговорността ми като твоя леля, ако не те бях предупредила.

Ръката на Виктория се сви в малък юмрук върху скута ѝ. Тя гледаше с празен поглед недовършеното цвете пред себе си.

— Оценявам загрижеността ти, лельо Клео.

— Не, не я оценяваш, а я отхвърляш и аз не мога изцяло да те обвинявам за това. Но ние трябва да се изправим лице в лице с фактите и да се замислим не само за твоята репутация. Стоунвейл е изложен също на опасност — каза Клео.

— Репутацията на Стоунвейл?

— Знаеш много добре, скъпа моя, че човек в неговото положение има задължения към титлата и имота си. Някой ден той трябва да се ожени за приемлива за обществото жена от добро семейство. Той не може да си позволи славата да бъде известен като прелъстител на уважавани, невинни жени. Подобна репутация веднага би унищожила шансовете му за подходяща женитба и би го изхвърлила от обществото. Никой не би желал подобна неприятна слава. Той е свестен човек, Вики.

— Защо всичко това е толкова нечестно?

— Кое е нечестно? Това, че положението ти на млада, неомъжена жена, с добро възпитание, не ти дава дори да си помислиш за една романтична връзка със Стоунвейл? Да, това е много нечестно. Но обществото е твърде строго към подобни неща и ти трябва да се подчиняваш на повечето от неписаните закони, ако искаш да оцелееш в нашия свят. Ти достатъчно дълго време се отнасяше с презрение към правилата. Бъди търпелива и когато станеш по-възрастна, ще можеш да се измъкнеш и да не зачиташ повечето от тях.

— Аз съм на 24. Вече съм съвсем за изхвърляне и ти го знаеш, лельо Клео.

Клео се усмихна и поклати глава.

— Знаеш много добре, като мен, че това не е така. Обществото все още те приема за подходяща партия за женитба, а и размерът на наследството ти гарантира, че ще останеш такава още няколко години. Трябва да внимаваш.

— Ако бях вдовица като Изабел Рикот, щях да бъда свободна — промърмори Виктория.

Клео се усмихна, като разпръсна напрежението.

— Да не би да обмисляш женитба с графа и после да направиш така, че той да ти даде свободата, на която Изабел Рикот се наслаждава?

Виктория се усмихна неохотно.

— Стоунвейл съвсем определено ме предупреди да не обмислям подобен начин на действие.

Клео я изгледа с изумление, след което избухна в приятен и неудържим смях.

— Радвам се да науча, че Стоунвейл е толкова бърз и интелигентен, колкото си мислех. Очевидно вие двамата сте постигнали някакво ниво на взаимно разбирателство. Виждам, че нямаш нужда от съветите ми. Вики. Моля те, прости ми, че се бъркам в работите ти.

Виктория леко се отпусна.

— Оценявам загрижеността ти. Наистина. И ще се отнасям към това, което каза, с безкрайно внимание.

— Направи го. Обществото може да толерира, но в определени граници, които, както и двете знаем добре, са предимно за жени. Би ми било неприятно и мъчно да видя социалната ти гибел на такава ранна възраст, скъпа. Прекарваш прекалено добре с приятелите си, за да рискуваш да ги загубиш — Клео я посъветва нежно.

— Това наистина е вярно — лека тръпка на тревога премина през тялото на Виктория. Тя би била с разбито сърце само при мисълта, че няма да може да се забавлява повече с Анабела или с някой друг от приятелите си.

Клео кимна със задоволство.

— Точно така, скъпа моя. А сега, ако си спомняш, имаме ангажимент за един разговор тази сутрин с човека, който отговаря за делата ти. Нещо във връзка с онзи кораб, в който вложихме пари миналата година. Освен това той се е завърнал здрав, с прекрасни стоки от Китай. Ние сме с няколко хиляди лири по-богати тази сутрин. Малко риск винаги повишава интереса към сделката.

— Чудесно! — възкликна Виктория. — Ние трябва да благодарим на мистър Бекфорд за това, че ни препоръча специално

този кораб.

Виктория се наведе под стола и измъкна коприненото шалче с монограма, което беше намерила в оранжерията предната нощ.

— Можеш ли да разпознаеш това?

Клео проучи монограма леко намръщена и го върна обратно на племенницата си.

— Не. Очевидно не е от моите. Къде го намери?

— В градината. Питам прислугата дали някой от тях знае нещо за него, но всички казаха, че не знаят на кого е. Може би принадлежи на някой от членовете на твоето клубче по естествознание — каза Виктория, като прокара пръстите си по изискано ушитото У.

— Хъм! Може би. Това е мъжко шалче. Нека помисля. На кого от тези, които познавам, името му започва с У? Нека започнем с Уилбъри и Уилкинс. Трябва да не забравя да ги попитам следващия път, когато ги видя, дали някой не го е загубил. Това ли е всичко, Вики?

— Да, лельо Клео. Това е всичко, което исках да те питам. Нека сега да идем да поговорим с мистър Бекфорд за най-новите ни успехи в бизнеса. Може би той ще има още нещо да ни препоръча.

ГЛАВА 7

На Виктория ѝ беше неприятно да си го признае, но идеята да отидат в публичен дом се оказа голяма грешка.

Тя стисна чашата си с шампанско и приседна напрегнато в полумрака, частично прикрита от паравана с ослепително златист цвят. Имаше няколко подобни, дискретно затъмнени места около тази стая. Светлината на лампите бе силно намалена. Пияно кикотене и други подобни шумове идваха от повечето сепарета. Виктория потрепера, като си помисли какво става на горния етаж. Беше много късно, около три часа сутринта. Лукас определи времето на тяхното пристигане. Той беше казал, че не иска да поема риска да се срещнат с някой, който не е достатъчно пиян и може да познае Виктория. Беше се спрял специално на тази къща, защото тя обслужваше тези, които не обичаха уединението, освен на параваните и силно намалената светлина.

Всички около нея, с изключение на Лукас, бяха много пияни. Някои от мъжете се бяха проснали върху диваните, покрити с розово кадифе, и хъркаха тежко. В стаята беше прекалено шумно, прекалено горещо и задушно от дима на скъпите пури. Тук-там около розовата стая се появяваше страшен дим, идващ от няколко лули.

На Виктория започна да ѝ прилошава. Тя видя как Лукас небрежно маха на две млади жени, чиито рокли бяха така изрязани, че откриваха зърната на гърдите им.

— Ние дойдохме само да хвърлим едно око тази вечер — обясни той подмилкващо се, когато едната от жените се опита да протестира, че той ги отпраща.

— Но винаги е толкова приятно да се присъедините към играта — избухна другата. Тя с такъв поглед огледа Лукас, че Виктория пожела да захлупи една от саксиите в стаята върху главата ѝ.

— А какво ще каже младият господин? — попита първата жена с подкупваща усмивка, предназначена за Виктория. — Не искаш ли да се качиш с мен? Божичко, ти си хубаво момче. Имам прекрасно огледало на стената в стаята си, а и ще можеш да видиш колекцията ми от

камшици и тояжки. Всичките са толкова хубави — като тези, които се използват за наказание на младите лордове в училище.

Виктория бързо отмести главата си и се промъкна още по-навътре в мрака. Лукас я стрелна с язвителна усмивка и отпи от шампанското си, предлагайки ѝ малко помощ. Тя едва успя да го чуе да казва.

— И аз това ти казвах.

И като потвърждение на това, че идеята да отидат в публичен дом, не беше много сполучлива, тя също бързо стигна до заключението, че мъжките дрехи не винаги са много удобни. Например безупречното ѝ шалче тази вечер беше толкова високо и толкова стегнато вързано около врата ѝ. Гънките на шапката ѝ пречеха да вижда и покриваха брадичката ѝ. Тя на практика се задушаваше и всичко това беше по вина на Лукас, който ѝ обясни, че по този начин искал по-добре да прикрие външността ѝ.

Той също така настояваше тя да не сваля шапката си и да я прихлупи ниско над очите, докато не намери уединено място, за да седне. И като друга предпазна мярка — Лукас нарочно беше избрал къща, която не се посещаваше от изисканите господа. Той не искаше да поеме излишен риск.

Тя все по-силно усещаше гадене в стомаха. Трябваше да се махне оттук. Мислеше, че няма да може да понесе още дълго ужасяващата обстановка.

Тъкмо се канеше да се измъкне и да съобщи на Лукас, че е отегчена и готова да си тръгнат, когато от другия край на претърпаната полуосветена стая се разнесе оживена глъчка. След това изведнъж се възцари тишина над тълпата пияни мъже и предизвикателно облечените жени.

Съдържателката на публичния дом — жена на средна възраст, облечена в надиплена, изрязана рокля — застана в центъра на яркоукрасената стая. Сводническото ѝ лице представляваше маска от бяла пудра и руж, сложени по начин, моден преди няколко години. Роклята ѝ беше ушита от скъпо розово кадифе, което покриваше и столовете, но липсваше елегантността и изисканата простота, която бе отличителен белег на стила на изисканите кръгове. Роклята изглеждаше толкова долнопробна и остаряла, колкото и самата жена.

— Съберете се тука, всички вие, господа, които сте толкова нетърпеливи, да изпитате издръжливостта си тази вечер. Къщата ви кани да огледате едно от онези прекрасни съкровища, които ще ви предложим тази вечер. Тя е толкова чиста и девствена, както в деня, когато се е родила. Тя е от провинцията, съвсем свежа и още ненавършила 13 години. Представям ви най-новия член на нашата благородна професия, малката мис Моли.

Виктория се взираше с ужас зад единия край на паравана, докато зашеметеното момиче, облечено в тънка бяла долна риза, беше избутано в центъра на стаята. То огледа похотливите мъже и смеещите се жени и се покри с ръце. Това предизвика нов смях.

Уплашеният поглед на Моли се плъзгаше от едно лице на друго, докато се спря на Виктория. Момичето не погледна встрани. Виктория стисна здраво стола, като гаденето в стомаха ѝ все повече се увеличаваше.

— А сега нека да започнем наддаването. Такива сладурани като Моли не излизат много евтино — каза Мадам.

— Мисля, че е време да се махаме — прошепна Лукас, докато гласовете се извисяваха все по-високо в стаята. Той хвърли един бърз, отвратен поглед на съдържателката и се приготви да става.

— Не — поклати глава Виктория, неспособна да откъсне поглед от ужасената Моли. — Не, Лукас, не можем да си тръгнем точно сега.

— По дяволите, Вики, ти не искаш да видиш това!

— Те наддават за нея, Лукас, като че ли е кон или крава.

— А печелившият ще я заведе на горния етаж и ще я въведе в новата ѝ професия — заключи грубо Лукас. — Може би той дори няма да иска да се усамотят. Може би той ще си свърши работата тук, пред публиката. Ти едва ли би искала да станеш свидетел на всичко това.

— Разбира се, че не, Лукас, ние трябва да я спасим.

Лукас я изгледа с изумление и отново приседна на стола си.

— Да я спасим? И как предлагаш да направим това? Това е едно съвсем обикновено събитие тук, в града. Младите момичета от провинцията от вагоните за слама отиват направо в ръцете на коравосърдечни стари игуменки като тази тук.

— Е, добре. Сигурно има нещо, което може да се направи в този случай — заключи Виктория. — Аз ще я купя.

На Лукас му се пресече дъхът.

— Ти не знаеш какво правиш, Вики!

Но Виктория бе започнала да гледа наддаването с ярост. Тя имаше преимуществото, защото знаеше, че без съмнение е най-заможна от всички присъстващи в тази стая и смяташе да се възползва от това.

— 30 лири — се провикна един мъж от другия край на стаята.

Съдържателката на публичния дом го изгледа с презрение.

— За една гарантирана девица, сър Хайдс? Моля ви. Вие не можете да очаквате от мен да слушам подобни смехотворни предложения. Нека чуем някое по-благородно предложение.

— Кой казва, че тя все още е девствена? — издюдюка друг. — Аз ще рискувам с 50 лири и нито пени повече.

— Това е интересно — обади се сводничката, — но не е съвсем достатъчно. Хайде де, аз очаквах нещо по-добро от тази тълпа. Та вие бихте дали повече за кон.

— Човек може да язди един кон по-дълго, отколкото една девственица — провикна се някой, кикотейки се.

— Глупости. Нашата Моли ще ви предложи прекрасна езда, нали, скъпа Моли? — Мадам погали русата коса на момичето с подигравателно нежен жест. Момичето потрепера.

— Не е достатъчно хубава, за да ѝ се поискат повече от 80 лири. И аз ще си поискам парите обратно, ако сте ме излъгали за положението ѝ.

Моли започна да плаче, като с това смехът в стаята стана още по-циничен. Виктория погледна право в момичето, като ѝ пожелаваше да бъде твърда, докато тя изчакваше благоприятния момент.

Наддаването се увеличи, но не с много след първоначалния подем. Скъперничеството при предлагането потвърди заключението на Виктория — никой в стаята не беше убеден, че Моли си заслужава голяма сума, нито пък имаше някой по-заможен тук тази вечер. Мъжете с по-голямо състояние предпочитаха да поддържат и да посещават по-изискани собственички на публични домове и рискуваха с подобни заведения само при случайни забавления.

Виктория изчака няколко минути, докато наддаването спря на 90 лири. След това тя небрежно вдигна ръката си иззад паравана.

— 300 лири.

Лукас изстена.

Жената на средна възраст се обърна със сияещо изражение на лицето си към затъмнения параван:

— Е, сър, който и да сте, вие имате отличен вкус. Наистина изключителен. Аз вярвам, че Моли е ваша и ще правите с нея каквото намерите за добре.

Тя побутна ръката на младото момиче:

— Какъв късмет имаш, скъпа моя. Такъв приятен, дискретен господин е той. Върви сега и внимавай да не вдигаш шум, иначе ти се пише лошо.

— Ти нямаш 300 лири в себе си — процеди Лукас на Виктория през стиснатите си зъби. — Ти не можеш лично да платиш на старата сводница, нали? Тя ще те разпознае.

Виктория премигна.

— Съвсем прав си. Много добре, тогава ти ще платиш на жената. Кажй й, че се явяваш от мое име, защото съм много срамежлив. Побързай Лукас.

— По дяволите! Мътните го взели! — промърмори Лукас, докато бавно се надигаше. — Не мислиш ли, че не бих взел от теб пари за това?

— Уверявам те, ставам за глупак — отвърна остро Виктория.

Той се изправи и си запробива път към сводницата, като не обръщаше внимание на виковете и неприличните подмятания. Когато стигна до центъра на стаята, леко побутна Моли към паравана, където Виктория се озърташе.

— Хайде, момиче, върви.

Моли го погледна с ужас и след това се подчини автоматично на заповедта му. Тя си проправи път през смеещата се навалица към мястото, където Виктория чакаше.

— Тихо и всичко ще се оправи — прошепна Виктория, докато разтърсваше ръката на момичето, и я бутна към вратата. Тя нахлупи шапката си ниско над очите и задърпа момичето, като искаше да я изведе извън залата.

Моли беше прекалено изплашена дори за да протестира. Може би това, че я извеждаха навън, й се виждаше по-добра перспектива, отколкото да я качат на втория етаж. Момичето леко потрепера и Виктория разбра, че без съмнение, са й дали да изпие няколко чаши вино или някаква упойваща смесица, за да я държат замаяна.

— Браво, браво. И къде си мислиш, че ще отидеш с новото парче? Не е разрешено да се извежда стоката извън помещенията.

Огромен мъж с грубовато лице се изпречи на пътя на Виктория. Той явно беше икономът на дома, но Виктория видя, че също има и други задължения.

— Бастунът ми, ако обичате! — каза тя властно.

— Тъкмо ви казвах, че не можете да извеждате момичето вън от помещенията — избоботи мъжът.

— Не смятам да я извеждам от помещенията — каза Виктория с възможно най-отегчен тон. Тя си спомни какво беше казала една от проститутките за камшиците и тояжките, — но аз имам известни предпочитания, които бих искал да задоволя. Открил съм, че бастунчето ми изпълнява чудесно ролята на тояжка в случая. То е с точно определена тежест, ако разбирате какво искам да кажа.

Малката Моли задуши писъка си, но огромният мъж изглеждаше малко успокоен. Очевидно беше, че е свикнал с подобни чудатости.

— Така значи! Това било, а? — той погледна похотливо Моли. — Ще си прекараш чудесно тази вечер, моето момиче.

Виктория чакаше напрегнато, като хвърляше по един поглед зад рамото си за Лукас. Той все още не се появяваше. Когато икономът се върна с бастунчето ѝ, тя реши, че трябва да действа на своя глава, и се отправи директно към вратата зад огромния мъж.

— Сега бих предпочел удобствата на собствената си карета за това, което съм намислил — каза тя хладно, като се отправи напред, влачейки Моли със себе си.

Мъжът присви очите си и скръсти мускулестите си ръце на гърдите.

— Казах ви, че не можете да изведете парчето от помещенията.

Виктория направи първото нещо, което ѝ дойде наум. Тя изведнъж мушна огромния мъж право между краката с края на бастунчето си.

Икономът изхриптя и падна, като се гърчеше и извиваше. Виктория побягна към вратата, влачейки Моли.

— По дяволите! — каза Лукас някъде иззад гърба ѝ. — Трябваше да се досетя, че нещо подобно ще се случи.

Откъм икономата се чу виене, а след това силен, тъп звук. Виктория погледна назад и видя огромния мъж, проснал се на пода, и

Лукас, който спокойно си търсеше ръкавиците и палтото.

— Вървете — нареди той, — идете в каретата!

В цялата тази бъркотия Моли се беше залепила за Виктория и сега, бледа и нервна, започна несвързано да бръщолеви от страх. Виктория я потупа по рамото, докато я водеше навън, в тъмнината.

— По-тихо, скъпа. Никой няма да ти причини зло.

Дремещият кочияш, който беше докарал Лукас и Виктория до публичния дом, плесна с юздите по гърбовете на конете и насочи кабриолета в посоката, от която дойдоха клиентите му. Той похотливо огледа Моли, докато Виктория я набутваше вътре.

— Искам да си ида вкъщи — проплака Моли, а Виктория се качи след нея. Момичето се хвърли ридаещо върху рамото ѝ. — Моля ви, сър, пуснете ме да си ида у дома в Лоуър Бъритон. Майка ми сигурно е много уплашена. Аз никога нямаше да избягам, но ми бяха казали, че тук, в града, има много работа, а семейството ми има нужда от пари.

— Шт, тихо, всичко е наред. Ще си идеш вкъщи, обещавам ти! — Виктория все още успокояваше ридаещото момиче, когато Лукас се появи пред вратата на каретата. Той погледна плачещата Моли.

— Е, сега тя е твоя. Какво смяташ да правиш с нея? — попита Лукас, като даваше знак на кочияша да потегля. — Ти едва ли можеш да я заведеш в дома на леля си. Просто няма да можеш да обясниш присъствието ѝ. Всички ще разберат какво ти се е случило тази вечер.

— Още веднъж си съвсем прав, Лукас. Колко си досетлив само. Тя не може да дойде вкъщи с мен, така че ще я изпратим у вас. Икономът ти ще се погрижи за нея тази вечер, а утре сутринта ще я изпрати на гарата.

За няколко мига се възцари тишина, нарушавана само от риданията на Моли.

— Насити ли се на публичните домове? — накрая Лукас попита спокойно.

Виктория потрепера.

— Предостатъчно. Не искам да виждам повече подобно място, докато съм жива. Беше ужасно, Лукас. Това, че тези бедни жени са принудени, за да оцелеят, да се продават на онези отвратителни мъже, противоречи на всякакво благоприличие и здрав разум.

— Това, че ти позволих да станеш свидетелка на подобни сцени, също противоречи на чувството за благоприличие и здравия разум —

каза Лукас. — Трябва да обвинявам само себе си, че те въвлякох в тази глупава ситуация. Почвам да си мисля, че нашите нощни игри отидоха твърде далеч.

Виктория изведнъж изпита тревога от неочаквано зловещия му глас.

— Сигурно нямаш предвид да спрем нашите приключения?

Лукас погледна многозначително все още ридаещата Моли.

— По-добре да обсъдим това друг път.

— Но, Лукас...

— Между другото, дължиш ми 300 лири — Лукас наведе главата си към възглавниците на седалката и затвори очите си. — Плюс това, което ще ми струва, да я изведа утре сутринта от града.

Виктория го погледна презрително.

— Наистина, Лукас, ако смяташ да се държиш по този начин, ще направя всичко възможно, за да ти се разплатя веднага.

— Не е толкова спешно, Вики. Мога да почакам, преди да си ги взема.

Тя прехапа устните си.

— Но ти настояваш да си ги вземеш.

Лукас отвори очите си и погледна Виктория.

— О, да, скъпа моя — каза той, — можеш да бъдеш сигурна в това.

Лукас грабна една чаша с шампанско от най-близкия поднос и се обърна, за да поздрави Джесика Атертън, която решително си пробиваше път през тълпата към него. Тя изглеждаше както Винаги прекрасно в роклята си с цвят на червена роза, а косата ѝ беше модно украсена с две гребенчета, покрити с рубини.

Но изражението, изписано на лицето на Джесика, беше като на жена със свещена мисия. На Лукас му мина през ума, че той все по-често и по-често е започнал да гледа критично на жената, която някога беше обичал и загубил. Това, което някога погрешно беше тълкувал като израз на скромност, сега, изглежда, се беше превърнало в постоянно неодобрение. Имаше нещо в очите ѝ, което го притесняваше, нещо вечно резервирано и тъжно отнесено, като че ли беше изучавала света и бе открила, че той не живее на нейното високо ниво и никога няма да живее. Лукас мислеше за това, гледайки 3–4

минути как Джесика си пробива път към него. Когато тя се озова накрая до него, той откри какво точно го притесняваше в нея сега. В нея нямаше огън, помисли си той изведнъж, само неприятен хлад на ангелска праведност и женско мъченичество. Благодарение на Бога той не трябваше да мисли как да се промъква в леглото на това безплатно създание тази или която и да е друга вечер.

Лукас осъзна, че през краткото време, в което се беше занимавал с необикновеното ухажване на Виктория Хънтингтън, той непрекъснато бе обгарян от пламъка ѝ.

— Скъпи Лукас, толкова разтревожено те чаках да пристигнеш — Джесика му се усмихна измъчено, като че ли се беше страхувала, че е пропаднал вдън земя през изминалите няколко дни. — Всичко наред ли е с теб?

— Много добре, благодаря, Джесика — Лукас едва отпи от шампанското си и огледа тълпата, търсейки Виктория.

Джесика мелодраматично понижи гласа си, като каза:

— Аз бях изключително загрижена и исках да разбера дали нашите планове напредват без проблеми. Беше се появила една клюка — не от съществено значение, разбира се.

На Лукас не му хареса начинът, по който тя каза „нашите планове“, като че ли Джесика по някакъв начин беше интимно въввлечена в това ухажване. Вярно, че тя бе задвижила цялата работа. Ако не беше Джесика, той може би никога нямаше да срещне Виктория.

— За каква клюка говориш, Джесика?

— Просто, че се виждаш много често с мис Хънтингтън на балове и вечеринки и това, че сте се озовавали в парка заедно повече от един път. Едно е да посещаваш беседи и подобни събития с нея в компанията на леля ѝ, но съвсем друго нещо е да се срещаш с мис Хънтингтън в парка. Трябва да попитам дали всичко това води до нашата така желана цел, Лукас.

Графът стисна зъбите си поради начина, по който Джесика пак беше употребила думата „нашата“.

— Не се притеснявай за мен. Аз съм съвсем доволен засега от връзката ми с мис Хънтингтън.

— Наистина, Лукас, няма нужда да бъдеш толкова груб. Аз просто съм загрижена за твоя успех в тази толкова важна задача — да

се ожениш за богата наследница. Знам, че ти се нуждаеш от това, и правя всичко възможно да ти помогна. Все още остава мис Пилкингтън, нали знаеш?

Лукас преглътна една ругатня и се опита да изглежда благодарен.

— Благодаря ти, Джесика. Оценявам усилията ти, толкова ми помогна!

Тя изглеждаше омилостивена.

— Това е най-малкото, което мога да направя, като се има предвид нашата минала връзка. Надявам се, знаеш, че аз ще си мисля винаги с нежност за теб, Лукас.

Нежността беше пределът на каквото и да е чувство, което Джесика Атертън бе изпитвала към когото и да е, реши Лукас. В нея нямаше нито пламък, нито жар. Той се усмихна на себе си, когато най-накрая зърна Виктория в другия край на стаята. Тя водеше оживен разговор с приятелката си Анабела Линдууд. Когато Виктория се влюби, тя ще гори като гръцки огън, ще е неудържима.

Виктория усети погледа му върху себе си, повдигна очи и го видя. Каза нещо на Анабела и се запромъкна през тълпата.

Лукас я изучаваше, докато тя се придвижваше към него. Височината ѝ и копринената ѝ рокля с цвят на жълтък го улесняваха да следи пътя ѝ. Тя изглеждаше оживена, царствена и почти непоносимо предизвикателна тази вечер. Роклята ѝ, разбира се, бе прекалено изрязана. Тази рокля го накара да зажадува да я сграбчи, да я заведе в градината и да смъкне корсажа ѝ до кръста. Нейните гърди бяха за него постоянен източник на удоволствие — високи, приятно закръглени и идеално прилягащи към дланта на ръката му.

Докато тя се промъкваше към него, спирайки се учтиво да побъбри с приятели по пътя, той си спомни горещите ѝ и гладки пръсти миналата нощ в каретата. Само при тази мисъл тялото му се стегна. Достигането на нейното наследство взе да се оказва много напрегната работа. Той беше дяволски уморен да отрича пред себе си, че откакто ухажваше Виктория, изпитваше все по-голямо желание да ѝ предложи. Но точно с тази жена всичко беше стратегия. Лукас грижливо бе скроил и пресметнал дори потреперването ѝ в ръцете му при нейния пръв женски оргазъм. Единственият начин да държи здраво юздите на собственото си безумно желание бе да се насилва да

мисли за всичко като за стратегия. Както и да е, Лукас не мислеше, че ще може да издържи твърде много подобни „експерименти“.

Той леко се намръщи, когато видя Виктория да се спира в тълпата, за да хвърли един критичен, преценяващ поглед към Джесика Атертън. След това той видя как на устните ѝ се изписа една многозначителна усмивка и как тя продължи напред. Зад него Джесика продължаваше да говори с доверителен тон:

— Знаеш ли, Лукас, за няколко секунди се замислих дали Виктория е подходяща. Вярно е, че обществените ѝ връзки са изключителни и че тя има твърде значително наследство, но не съм сигурна дали ще можеш да се справиш с нея.

— Не се притеснявай, Джесика. Аз съм убеден, че ще мога да се справя с мис Хънтингтън.

Лукас наклони главата си към Виктория, докато тя все повече скъсяваше разстоянието между тях и продължи с равен глас:

— Добър вечер, мис Хънтингтън. Какво съвпадение да се срещнем тук, в дома на Ридли. Вашата леля с вас ли е? — той усети как зад него Джесика се вдърви и мигновено си затвори устатата.

— Да, разбира се — каза Виктория, — аз я оставих да говори с лейди Ридли. Добър вечер, Джесика. Каква очарователна рокля! Надявам се, че си добре?

Джесика бързо се обърна и се усмихна снизходително.

— Много добре, благодаря. А ти?

— Аз бях леко неразположена през последните няколко дни — каза Виктория с предупредителен блясък в очите, когато погледът ѝ се плъзна към Лукас.

— О, толкова съжалявам за това — каза Джесика.

— О, не е нищо сериозно. Просто малък проблем с храносмилането ми. Опасявам се, че апетитът ми често се влияе от настроението ми, а да ти призная, напоследък бях в много лошо състояние на духа. Ти получаваш ли подобни симптоми, Джесика?

— Всъщност — да. Не ми е неприсъщо да губя изцяло апетита си, когато съм неразположена. Често пъти съм жертва и на главоболие — допълни Джесика.

— Точно така. Ти винаги всичко разбираш, Джесика. Толкова си досетлива за разлика от някои хора — и Виктория се усмихна на Лукас.

Той се опита да се направи, че не е забелязал нищо нередно:

— Надявам се, че вече се чувствате по-добре, мис Хънтингтън?

— О, почувствах се безкрайно по-добре, когато имах възможността да уредя една малка работа, която напоследък ми вадеше душата.

— Знаем какво имаш предвид — се намеси Джесика, за да помогне. — Храносмилането на човек често се подобрява, когато той се възстанови психически.

— Колко си права! — усмивката на Виктория можеше да засенчи слънцето. Тя се обърна право към Лукас:

— Лорд Стоунвейл, чудех се дали бих могла да поговоря няколко минути с вас?

— Разбира се, мис Хънтингтън, аз съм на вашите услуги.

Но той не направи никакъв опит да я придружи някъде, където Джесика няма да чува. Вместо това невъзмутимо отпи съвсем малко от шампанското си.

— За какво бихте искали да говорите с мен?

Виктория многозначително прочисти гърлото си и погледна Джесика:

— По едни малък въпрос, милорд. Отнася се за една предстояща беседа. Вие проявявате голям интерес към беседите, нали?

— Зависи. Тази беседа на научна тема ли е?

— Определено. Всъщност тя би трябвало да се яви като едно „интелигентно запитване“.

— Тогава аз, естествено, съм заинтересован да науча повече — той извади часовника от джоба си. — За съжаление обещах да се срещна с един приятел от моя клуб и се боя, че закъснявам. Моля ви, кажете на леля си, че винаги се радвам да получавам покани за беседи от нейното клубче и ще чакам с нетърпение тази покана за каквото и да се касае. Надявам се, че ще ме извините, мис Хънтингтън? Лейди Атертън?

Лукас учтиво се поклони на двете жени и избяга от балната зала. Това не беше първото му подобно бягство през изминалите няколко дена. Той се усмихна, махайки на една карета. Много успешно беше избегнал упоритите опити на Виктория да говори с него насаме.

Стратегия.

Той беше сигурен, знаеше каква ще бъде темата на разговора им, когато най-накрая позволи неговата наследница да го обвърже. Беше почти убеден, че това, за което Виктория се бореше, бе молба за повече „интелектуални проучвания“ като тези, в които я бе въвел онази нощ в каретата след посещението им в „Зеленото прасе“.

Лукас си каза за стотен път, че не трябва да се предава лесно. Докато каретата спираше пред стъпалата на клуба му на улица „Сейнт Джеймс“, той си помисли кисело, че би желал дамата да продължава да го уважава и на сутринта. Но имаше един далеч по-сериозен фактор, който трябваше да вземе под внимание.

Той носеше отговорност за Вики. Като неин бъдещ господар и съпруг, негово задължение бе да я пази. Ако се любеха, се появяваше риск тя да забременее. На тази вероятност също би могъл да гледа като на една полезна тактика. Може би съвсем в началото на това странно ухажване той би постъпил по този начин. Но сега на Лукас му хрумна, че би предпочел Вики да дойде при него по свое собствено желание. Той осъзна, че искаше тя да пожелае. Да го желае до такава степен, че да поеме риска и да му се отдаде изцяло. Искаше тя да се омъжи за него, защото го обича, а не защото ѝ се налага.

Лукас печално поклати главата си. Ухажването на Виктория Хънтингтън беше превърнало бистрия му, хладнокръвен войнишки мозък в романтична каша.

Игралната зала в клуба бе твърде различна на външен вид от онази, където беше завел Виктория. Тук се допускаха само господа от уважавано потекло и с репутация. Атмосферата около зелените филцови маси беше твърдо подчинена на добрите аристократични обноски. Но залозите тук, в „Сейнт Джеймс“, бяха по-високи, отколкото в бордеите, а възможността за разоряване — огромна.

Шансът за забогатяване беше съответно също по-висок и тъй като игрите бяха доста по-чести в тези среди, подобни клубове бяха местата, където Лукас неведнъж бе изкарвал прехраната си.

— Казах ви, Стоунвейл, че искам да говоря с вас — Ферди Мървейл се изправи на крака и се отправи към Лукас, като го видя, че влиза в залата.

Лукас си избра една бутилка бордо и си сипа в чашата. Обърна се към младия мъж и се зачуди дали не го вика за обяснение по повод усилията, които положи, за да го спаси в „Зеленото прасе“. След това

си помисли как би обяснил подобна ситуация на дамата, която го бе забъркала в тази каша. „О, между другото, Вики, малкото пале, което настояваше да спасявам, се опита да ме убие на другата сутрин.“

Поне Моли, момичето от провинцията, бе на сигурно място извън града и нямаше никакво намерение в скоро време да се връща.

— Какво има, Мървейл?

Ферди се изчерви и прокара пръста си под изключително високия възел на вратовръзката си. Но погледът му беше решителен и открит.

— Исках да ви благодаря, милорд.

Лукас присви очите си в безгласно изумление.

— Наистина ли? За какво?

— За вашата намеса предната нощ — смело започна Мървейл. — Не мислете, че не съм ви достатъчно благодарен. Знаете ли, бях изпил няколко чаши бордо, преди да се включа в играта.

— Чаши или бутилки?

— Бутилки — скръбно се съгласи Ферди. — Както и да е, не съм имал никакъв начин да узная с каква репутация се ползва Дадингстоун. Впоследствие научих, че почтените мъже не сядат да играят карти с него.

— Интелигентните мъже не сядат да играят карти с него — поправи го Лукас. — Радвам се, че си разбрал какво представлява той. Няма да те отегчавам с лекции относно отговорността, която носиш към името и именията си, но ще те накарам да се замислиш два пъти, преди да си позволиш да губиш в игра на карти с когото и да е — бил той почтен, или не.

Мървейл се намръщи.

— Сигурен ли сте, че не се каните да ме отегчавате с лекции? Знаете, че е съвсем безсмислено. Кълна ви се, вече имах 3–4 от майка си.

Лукас направи гримаса.

— Съжалявам. Страхувам се, че съм прекарал твърде много време в армията. Човек свиква да напътства и предупреждава зелените офицери. И ми спестете благодарностите си, Мървейл. Да ви кажа истината — аз няхах никакво намерение да ви спасявам онази вечер. По това време други неща занимаваха съзнанието ми.

— Тогава защо се нагърбихте с това, сър? — запита Мървейл.

— Моят, ъ... компаньон ви съжали и предложи да направя нещо. Аз се подчиних. Така стоят нещата.

— Не го вярвам това, сър, нито за секунда. Вие бяхте достатъчно любезен да ме измъкнете от това положение, в което щях да загубя много, и искам да знаете, че съм ваш длъжник — Ферди Мървейл се поклони леко и се обърна, за да се присъедини към приятелите си на бара.

Лукас поклати глава в мълчаливо изумление. Виктория се оказа права. Все пак Ферди Мървейл не беше лошо момче. Ако продължаваше да се развива в тази насока, младият мъж имаше перспектива за едно добро бъдеще. Но това не се връзваше с обстоятелствата от онази вечер, когато Виктория направи сцена заради пияния Ферди. Лукас още си спомняше неприятните моменти, докато вкара в каретата замаяния мъж.

Той прогони мислите си и си каза, че тази вечер има да върши работа. Взе бутилката с бордо и прекоси стаята, за да види кой играе карти. Имаше нужда да попълни финансовите си резерви. Струваше му изключително скъпо да се движи в средата на Виктория.

Едно наистина отегчително нещо, свързано с това ухажване, беше, че парите, които харчеше и от които се нуждаеше за камуфлаж, нямаше да бъдат вложени в бедните земи на Стоунвейл. Лукас се утеши с мисълта, че човек понякога трябва да поема рискове, за да си осигури едно по-голямо състояние.

Скоро той откри това, което търсеше — игра на вист, която можеше да бъде задълбочена така, че да покрие финансовите му нужди за момента. Веднага го поканиха да седне. Лукас прие и сложи бутилката на масата.

Всъщност щеше да пие много малко тази вечер. Отдавна беше научил, че бистрата глава му дава определена преднина в играта, където противниците му предпочитаха да се окуражават с безкрайни бутилки от бордо и портвайн. Бутилката му бе необходима по-скоро за заблуда на съиграчите.

След доста перипетии и след почти четиричасова непрекъснатата игра Лукас най-накрая реши, че вече има достатъчно, за да успокои шивача и общува си, както и да задържи малката си прислуга за няколко седмици. Той се извини и отиде да си вземе шапката и палтото. Установи, че е уморен. Напрежението и съсредоточаването,

които съпровождаха играта на карти, често го изтощаваха. Но той знаеше, че точно напрежението и концентрацията му помагаха да спечели и му бяха опора. Всред мъжете от висшето общество беше модерно да играят настървено, без да мислят, или анализират. Играта беше само още един начин да се покаже нечие богатство или начин на поведение, метод за повишаване нечие чувство за сила и мъжественост и впечатляване на партньорите със самообладание.

Огромните загуби се приемаха небрежно и с презрение, като че ли парите не означаваха нищо. Но не беше тайна, че някои мъже се прибираха в домовете си и допираха дулото на пистолета до собствената си глава след някоя нещастна нощ край масите.

Лукас определено обичаше победите и полагаше големи усилия, за да си ги осигури. Всъщност мъж, който беше добър стратег, можеше да печели на игралните маси.

Той бе по средата на пътя към вратата, когато забеляза Еджуърдс до камината. Лицето му беше намръщено, но на практика това не засягаше Лукас. Чувството беше взаимно. Той не бе лишил нарочно Еджуърдс от една огромна сума преди две седмици. Лукас също така нямаше намерение повече да участва в други игри с този човек.

— Добър вечер, Стоунвейл. Наслаждавате ли се на вашата жестока малка наследница? — Еджуърдс говореше достатъчно високо, за да привлече вниманието му. — Тя е много интересна млада дама, нали?

Лукас наблюдаваше подигравателното изражение на Еджуърдс и се чудеше дали просто да не му обърне никакво внимание. Но определено не можеше. Младият Мървейл и приятелите му бяха чули забележката. Те вече бяха обърнали главите си, за да видят как Лукас ще реагира.

— Аз не обсъждам почтени жени с хора като вас, Еджуърдс — каза Лукас меко. — Но сега, като се замисля, не вярвам, че бих обсъждал каквито и да е жени с вас.

— Говори се, че въпросната дама нямала никакво намерение да се омъжва някога — продължи Еджуърдс, без да обръща внимание на ясното предупреждение в гласа на Лукас. — Докато бракът не е възможен, можем ли да допуснем, че вие имате предвид други цели относно мис Хънтингтън? Освен това вас ви виждат двамата толкова често, че човек може да се замисли за естеството на вашата връзка.

Лукас печално си помисли, че така се получава, когато човек има славата на много уравновесен. Фактът, че той не беше отправил никакво обвинение срещу Еджуърдс през нощта на тяхната позорна игра на карти, очевидно бе го насърчил.

Обмисляйки бавно, Лукас отпиваше от бордото, като усещаше вниманието на публиката около себе си. Мървейл и другарите му се бяха намръзили, очаквайки как Лукас ще се справи с отправената, тънко прикрита обида спрямо честта на Виктория.

— Човек трябва да е достатъчно разумен, за да устои на изкушението да размишлява много върху социалните контакти на мис Хънтингтън — каза Лукас. — Освен, разбира се, ако не се е подготвил да се яви призори в „Клери Фийлд“, придружен от двама секунданти.

Еджуърдс, Мървейл и другарите му внезапно застинаха. Еджуърдс присви очите си и погледна Лукас.

— Какво точно имате предвид, Стоунвейл?

Лукас се усмихна с най-тънката си и студена усмивка.

— Точно каквото казах. Аз, както знаете добре, съм готов да подмина нещо дребно, като мошеничество на карти например, но не съм толкова доброжелателен, когато се опетнява името на невинна млада жена. Оставям ви сам да решите, Еджуърдс.

Еджуърдс стана и се отдели от камината, като лицето му почервения от гняв.

— Дяволите да те вземат, Стоунвейл! В пъкъла да пукнеш, копеле такова! Да не си мислиш, че твоят късмет ще работи вечно? — той се завъртя на пети и бързо се измъкна от стаята.

Мървейл и приятелите му гледаха с отворени уста, докато Еджуърдс напускаше. Лукас погълна далеч по-голямо количество бордо, отколкото беше изпил през цялата вечер. Той реши, че е късметлия, тъй като Еджуърдс не пожела да изиграе някоя игра, в която тестето карти да не е белязано.

— Мили Боже — каза Ферди Мървейл, като избърсваше челото си с ленена носна кърпичка. — Помислих си за момент, че ще получа първата си покана да бъда секундант. Трябва да ви кажа, че се справихте много добре с него, сър. Определено не трябваше името на мис Хънтингтън да бъде коментирано по този начин.

— И аз исках това да кажа — намеси се един от приятелите на Мървейл. — Мис Хънтингтън е една много порядъчна дама. Тя

танцува с мен на първия ми бал, когато бях така дяволски притеснен и се чувствах на подиума като пълно магаре. След няколко танца с нея добих сигурност и след това нямах никакви проблеми с танцуването.

— Тя беше изключително добра със сестра ми — добави Мървейл. — Бедната Лусинда бе поразена от най-неприятната форма на срамежливост, когато направи първия си дебют преди около година. Направо казано — скована от страх. Но мис Хънтингтън я взе под крилото си и ѝ показа как да се държи в обществото. Майка ми беше безкрайно благодарна. Мога да ви кажа, като приятелка на мис Хънтингтън, Лусинда скоро получи няколко прекрасни покани.

— Еджуърдс веднага изчезна, нали? — отбеляза оживено друг млад мъж. — Аз бях дочул, че той не е почитател на честните игри каквито и да са те.

— Сигурен съм, сър — каза Мървейл бавно, — че Еджуърдс ви е доста ядосан заради тази малка сцена на масата за карти преди известно време. Всеки знае, че вие сте прекалено добър играч, за да изпуснете случайно цялото тесте карти на земята. След като поискахте ново тесте и започнахте да печелите, всички се зачудиха на предишния невероятен късмет на Еджуърдс. Беше му много трудно да се включва в игрите тези дни. Няма да се учудя, ако се пусне слух, че ще го изхвърлят скоро от клуба.

— Интересно — Лукас кимна рязко към двамата млади мъже. — Моля да ме извините, аз трябва да тръгна.

Не след дълго той слезе по стъпалата на входа на клуба и направи знак на най-близката карета. Вътре се отпусна на седалката и дълбоко въздъхна. Имаше нужда да помисли. После мързеливо се прозя и се загледа навън в нощта. Играта, която играеше с Виктория, ставаше изключително опасна. Освен рисковете от техните среднощни приключения, сега съществуваше една огромна заплаха за нейната репутация. Да убие Еджуърдс на думи, не бе достатъчно, за да спре мълвата, след като веднъж е тръгнала. Лукас си помисли мрачно, че не може да си позволи да нарани Виктория. Нещата бяха стигнали до много сериозен етап. Те се ухажваха при нарастващия риск да ги открият с всяко тяхно нощно излизане и всеки път бяха забелязвани заедно на партита или в парка, чешейки по този начин хорските езици. Лукас познаваше Виктория достатъчно добре, за да осъзнае, че дори ако той откаже да я придружава в забавленията, тя вероятно ще намери

начин да излиза сама. Бе станала прекалено сигурна в собственото си превъплъщение в мъж. Съществуваше още една възможност. Ако той откажеше, тя можеше много лесно да си намери друг придружител, а това беше най-непоносимата мисъл.

Лукас разсеяно разтриваше крака си, докато мисълта му логически проследяваше всички обстоятелства. Беше ясно, че опасното ухажване трябваше скоро да приключи. Единствено разрешение бе да се ожени за Виктория колкото се може по-скоро. Неговите нерви не издържаха вече на това диво, безразсъдно среднощно ухажване.

Два дена по-късно Лукас бе скръстил ръце на гърдите си и с усмивка изпращаше гримаси на Виктория, която неспокойно пак се бе преместила на съседното място. Тя се преструваше, че не забелязва неговия увещателен поглед, докато прикриваше гънките на полата си.

До Виктория седна Клео Нетълшип, погълната от оратора, самия сър Алистър Уинтроп, който изнасяше една предизвикваща интерес лекция на тема: „Изброяване начините на отглеждане на елда“. Лукас най-накрая намери лекцията за интересна. Той вече правеше планове да засее някои от полетата на Стоунвейл с елда. От нея се правеше отличен фураж за едрия добитък и овцете, а според Уинтроп често се консумирала от хора на континента. Разбира се, всеки знаеше, че хората на континента биха могли да ядат всъщност всичко. Все още съществуваха периоди, когато в цяла Англия не достигаше пшеница и елдата можеше при непредвидени обстоятелства да осигури на хората зърно.

Виктория започна да потропва нетърпеливо с обувките си. Лукас знаеше, че не трябва да е толкова твърд с нея. Съзнанието ѝ очевидно бе заето с други неща този следобед и той беше съвсем сигурен, че знае какво я кара да бъде така неспокойна.

Лукас бързо скри самодоволната си усмивка. Нямахше абсолютно никакво намерение да улеснява дамата. Сега, след като я бе оплел в мрежата си, тя трябваше да се потруди още малко, за да извлече полза.

За момент си позволи да го завладеят спомените за нейната сладка страст, но като усети слабините си напрегнати, бързо насочи цялото си внимание към оратора. Уинтроп беше потънал в обяснения за различните начини на наторяване на елдата.

— Много научно — заяви лейди Нетълшип, когато беседата завърши. — Въпреки че, признавам, проявявам далеч по-голям интерес към беседите за екзотични растения. Но все пак човек определено трябва да е запознат с най-новите технологии на култивиране в домашното земеделие. Хареса ли ви, Лукас?

— Много. Благодаря ви, че ме известихте за деня, в който се провежда беседата.

— Както и да е. Готова ли си да тръгваме, Виктория?

— Да, лельо Клео. Съвсем готова — и тя се изправи на крака, като си взимаше бонето и дамската чантичка.

— Добре. Сега трябва да се измъкваме оттук. Виждам 2–3 души, с които първо трябва да говоря — Клео с ентузиазъм огледа стаята. — Веднага се връщам.

Виктория хвърли един многозначителен поглед на Лукас, докато вървяха към изхода на залата. Той я изгледа, като се наслаждаваше на вида ѝ в очарователно жълто тясно малко жакетче върху бялата муселинова рокля. „Тя изглежда прекрасно“, помисли си той с чувство на собственическа гордост. Кимвайки на няколко от членовете на клубчето, с които се беше сприятелил, той я подбутна учтиво към изхода. Измъкването от залата им отне известно време, тъй като няколко души ги заговориха. Лукас почувства как Виктория зад него едва се сдържа от нетърпение.

— Нещо не е наред ли? — попита той съвсем небрежно, докато стояха на изхода и чакаха лейди Нетълшип.

— Не, но Лукас, аз трябва да говоря с теб.

— Тогава нещо не е наред.

— Всичко е наред. Аз просто искам да говоря с теб на четири очи, а досега нямах тази възможност да го сторя от нощта, когато ние... — тя спря, като леко порозовя. След това прочисти гърлото си и смело завърши изречението: — ... от нощта, когато ходихме в „Зеленото прасе“.

— Като си отворила дума за това, аз се натъкнах на Ферди Мървейл на другата вечер в моя клуб. Сигурно ще си доволна да научиш, че той не ми беше ни най-малко ядосан, както аз очаквах. Дори ми благодари, че съм го спасил. Изглежда, че е дошъл на себе си и е усетил какво щеше да се случи.

Очите на Виктория блеснаха за момент.

— Толкова се радвам. Винаги съм харесвала Ферди и сестра му.

— Беше много жалко, че не можах да му кажа, че дължи урока си на теб, а не на мен. Страхувам се, че щях да го оставя сам на собствената му гибел.

— Само защото беше толкова загрижен за опазването ми — каза Виктория с трогателна вяроност. — Иначе, убедена съм, че сам би направил нещо за момчето. Ти също много помогна на малката Моли.

Лукас иронично се усмихна.

— Ще бъдеш ли тази вечер във Фокстънови?

— Да, но знаеш колко е трудно да се уединиш в такава тълпа. Лукас, защо да не поюздим в парка утре следобед? Аз ще уредя всичко, за да бъда там.

— Опасявам се, че имам друг ангажимент. Въпреки че много бих искал да дойда.

Лицето на Виктория помръкна.

— Така ли? Съвсем сигурен ли си, че не можеш? Дори за няколко минути около пет часа?

Той я съжали. Бедната жена очевидно до такава степен бе загубила почва под краката си, че не можеше сама да доплува до спасителния бряг. Лукас се замисли как би могъл да я спаси.

— Не обичам да яздя в парка следобед, Вики. Прекалено много хора има.

— Да, знам, но аз просто трябва да говоря с теб. Ако не ме придружиш в парка, тогава трябва да дойдеш в градината тази вечер. Можем там да говорим — Виктория сниши гласа си. — Това е много важно, Лукас.

— Страхувам се, че не съм запланувал някое от нашите малки приключения за тази вечер. Тези неща са свързани с планове.

— По дяволите, Лукас — меко изсъска тя, — не планирам приключение, но искам да те видя. Много ще съм поласкана, ако ме сместиш в твоите многобройни ангажименти.

Лукас я погледна с нямо изумление.

— Гласът ви звучи разтревожено, мис Хънтингтън.

Виктория се завъртя неспокойно.

— Разтревожена съм, лорд Стоунвейл. Вие сте изключително труден.

— Аз мисля само за твоята репутация, Виктория. Ние трябва да бъдем много внимателни тези дни. Много! — предупреди я Лукас, като се оглеждаше, за да потвърди казаното.

— По дяволите моята репутация. Аз трябва да говоря с теб.

Той се сепна и се разтревожи от нейната настоятелност. Тя очевидно бе на края на силите си. Господ беше свидетел, че самият той бе готов за следващата фаза на плана. Беше време да се сложи край на нейното чувство за немощ, а и на неговото.

— Много добре — каза Лукас, като премисляше всичко много внимателно. — Ще проверя тефтерчето си с ангажименти и ще видя дали мога да ти отделя няколко минути по-късно в градината около полунощ. Това задоволява ли те?

— Вие сте прекалено любезен, милорд.

Той трепна, като че ли нейният език като острие се вряза в убежището му.

— Започвам да си мисля, че си играеш с мен, Лукас.

Лицето му почервения. Той не трябваше да забравя никога, че тази жена е прекалено проникателна.

— Ще направя всичко възможно да бъда в градината ти в определеното време. Сега, ако ме извиниш за момент, виждам Тотингам ей там, в ъгъла. Той обеща да ми заеме един екземпляр на „Естествената история и старините на Селборините“ от Уайт. Откакто ми спомена за нея, имам желание да я прочета.

— Няма нужда да притеснявате Тотингам с молбата си, милорд — каза Виктория ледено. — Ако се постараете да спазите уговорката си с мен тази вечер, ще ви позволя да вземете моята книга.

Той се намръщи.

— Виктория, скъпа, да не би случайно да се опитвате да ме подкупите?

Тя се обагри в цвят, доста по-тъмен от розов, завъртя се и тръгна да търси леля си.

ГЛАВА 8

Когато Лукас прескочи градинската стена, той видя, че тя го чакаше в сянката на едно дърво. Главата ѝ бе загърната с елегантна призрачна качулка, а тялото ѝ се криеше под червенокафява пелерина от кадифе, общито по ръкавите с жълт сатен. Тя беше облечена с тази пелерина по-рано тази вечер, още на бала у Фокстънови.

Той скочи внимателно на земята, като пое цялата тежест на десния си крак, а левия използваше за баланс. Но въпреки че беше внимателен, почувства остра болка в болния си крак. Катеренето по градински стени не беше работа за него.

Лукас се изправи, като леко масажираше старата рана, и се почуди как се бе подлъгал да танцува толкова дълго по Виктория. Беше се оставил дамата да го води във вихъра на танца.

Вече беше време да я заведе в леглото и да я направи своя. Естествено, той предпочиташе първо да се ожени за нея, но пресмяташе и тази възможност, тъй като щеше да вземе това, което можеше за момента. Само при мисълта, че може да изкара една приятна нощ в леглото с Виктория, вместо да обикаля с каретата и да се друса с болка, бе достатъчна, за да излекува крака му и да му внуши, че леглото е трамплинът, който води към венчавката.

— Лукас? — гласът ѝ прозвуча много тихо, когато той тръгна напред по мократа трева. Тя разкри забуленото си лице и го погледна мило, почти срамежливо, а сърцето ѝ се свиваше.

Той въздъхна и пъкна ръцете си под качулката, за да я погали. Без да каже нито дума, наведе жадно глава, за да пие от устните ѝ. Когато я пусна накрая, цялото му тяло бе изпълнено с желание.

— По дяволите! Беше ми твърде тежко да ви гледам как танцуват един след друг мъжете с вас тази вечер у Фокстънови — измърмори той.

— Лукас, моля ви, не трябва да ме целувате така. Няма време. Лея ми ще бъде вкъщи много скоро. Аз ѝ казах, че имам главоболие,

когато напуснах Фокстънови, и когато се прибере у дома, вероятно ще дойде първо в моята стая, за да види как съм.

— Кое е това толкова важно нещо, заради което сме отново заедно тази вечер и рискуваме репутацията ти, Вики?

Тя стегна още по-здраво кадифената пелерина около себе си и го погледна смело в очите, като само луната озаряваше лицето ѝ.

— Мислех, че ще ми е лесно да го кажа, но открих, че не е толкова просто.

Той искаше да я сграбчи в прегръдките си и да я увери, че няма нужда да казва каквото и да е, но се овладя. Тя сама трябваше да го направи. „Стратегия“, сурово си припомни той. И за двамата беше много по-добре, че тя сама планира любовта, вместо той да я прелъстява.

— Слушам ви, мила.

— Твърде много мислих, милорд — каза Виктория и изправи брадичката си.

— Това не винаги е хубаво. Понякога твърде многото мисли объркват познанието.

— Е, моето вече е объркано — тя се отдръпна и тръгна по мократа трева. Изглежда, не усещаше, че пантофките ѝ са от сатен. — Премислих го много пъти. Уверена съм, ще разберете, че това е тема, която не мога да обсъждам с никой друг, дори с моята леля.

— Разбирам — отвърна той окуражен. — Има неща, които не можем да обсъждаме дори с най-близките си.

— Да, точно така — тя се обърна и закрачи в обратна посока. — Вярвам, че съм ви казала, че нямам намерение да се омъжвам.

— Няколко пъти.

— По-късно открих, че нямам нищо против... една романтична връзка с мъж.

— Разбирам.

— Радвам се, защото това е трудно да се изрази с думи — тя отново се обърна и закрачи по пътеката напред-назад. — Спомняте ли си какво се случи онази вечер в каретата, след като напуснахме „Зеленото прасе“?

— Да, много добре.

Тя скри главата си още по-навътре в качулката.

— Бях учудена, че връзката между една жена и един мъж може да бъде толкова силна и хубава.

— Радвам се, че преживяното е било приятно за вас — той скри задоволството си.

— Приятно! — тя се завъртя, за да го погледне. Очите ѝ блестяха на бледата светлина. — То беше нещо повече от приятно, милорд. Понякога беше твърде страшно, но много, много вълнуващо. В действителност — твърде впечатляващо и пленително.

Нейната изключителна откровеност го озадачи.

— Вие ме ласкаете.

— Ни най-малко, Лукас. Мислих твърде много и реших, че искам да повтора преживяното. В действителност реших, че желая да разкрия напълно това изживяване. Разбира се, като научно изследване.

— Научно изследване... — повтори той тихо. — Предполагам — нещо като събиране на бръмбари.

— Предполагам, че може и така да се каже.

— Ще ме сложите ли на показ в кутия, когато приключите с вашите научни изследвания?

Виктория се намуси скрита под качулката.

— Лукас, как смееете да ме дразните! Аз съм напълно сериозна.

— Да, виждам.

— За да съм напълно ясна, знайте, че искам да установя с вас романтична връзка, подобна на тази, която Изабел Рикот е установила със своя приятел Еджуърдс.

— Мили Боже! Искрено се надявам да не е така.

Виктория се обърна към него шокирана и озадачена.

— Вие не ме желаете?

Той моментално разбра как тя бе изтълкувала думите му. Тръгна напред, обгърна я с ръцете си плътно и впи устните си в нейните с такава страст, че тя потрепера. Накрая, когато я пусна, той хвана главата ѝ с двете си ръце и погледна към нея, като знаеше, че силата на желанието му се излъчва от очите му.

— Желая ви повече от всичко, което съм желал на тази земя. Никога не забравяйте това, Виктория. Обещайте ми, че каквото и да се случи, никога няма да забравите това.

Тя обви китките на ръцете му със своите пръсти и се усмихна развълнувана.

— И аз ви желая, Лукас. Никога не съм изпитвала по-силно желание от това към вас. Моля ви, ще ме любите ли?

— Вики! О, Вики, моя мила, капризна, страстна мъжкарана — той я притисна силно до себе си объркан от странната комбинация от страст, нежност и облекчение. — Ще те любя, докато пламнеш, след което двамата ще изгорим заедно.

— Това звучи много приятно — отбеляза тя с приглушен от самото му глас.

— Почакай, докато опиташ — той се разсмя.

Тя се усмихна и обгърна с ръце кръста му, като се притискаше в него.

— Лукас, толкова съм развълнувана!

— Също и аз — прошепна той, а после преднамерено подхвърли: — Като че ли току-що си се съгласила да се омъжиш за мен.

— Лукас... — Виктория се вдърви.

— Почти, но не съвсем. Овладейте се, Вики. Не искам да ви плаша, но знайте — отсега нататък аз няма да съм склонен на нищо повече от една романтична връзка с вас. Предпочитате ли да обсъдим този факт, или искате само една романтична връзка?

Той затаи дъх, като се молеше тя да каже — да! — и всичко да стане много просто, изведнъж.

— Благодаря ви, Лукас. Много мило от ваша страна. Напълно безсмислено, но много мило. Оценявам предложението, защото вие наистина не сте задължен да го направите — отвърна тя, силно развълнувана.

— Но отговорът е не?

— Знаете, че е така, но ви благодаря, че ме попитахте.

Тя изправи леко глава и го погледна. После се усмихна ослепително и рече:

— А сега да вървим и да осъществим нашите планове.

Нейното леко изплъзване от предложението му го разтревожи.

Тя можеше да го има, без да плаща цената. Може би сега трябва да ѝ покаже, че това няма да стане толкова просто и лесно, както си го представяше.

— Много добре. Кога?

— Какво кога, милорд? — тя се сепна.

— Кога ще си уредим нашата първа среща като любовници? И как? Мислили ли сте за това? Трябват уточнения. Въпросът е — къде? Не можем просто да наемем карета, която да ни разкарва из Лондон, докато се любим на седалките. Твърде неудобно е, а и не искам кочияшът да се досеща какво става вътре — заяви твърдо Лукас.

Нейното сепване премина в ужас.

— Аз мислех... Аз мислех, че вие ще се погрижите за тези малки подробности. Така е. Предположих, че вие знаете как да организирате тези неща, Лукас.

— Ни най-малко. Никога в живота си не съм имал романтична връзка с млада дама, която да е стигала до такава интимност. Разбирате ли, Виктория? Най-малкото за мъже, които считат себе си за джентълмени. Поставяте ме в неудобна ситуация.

Тя въздъхна.

— Леля Клео ме предупреди, че не си играя само с моята репутация, но също и с вашата.

— Наистина ли? — Лукас не бе учуден да чуе, че лейди Нетълшип е усетила накъде духа вятърът. Само не знаеше как точно Клео гледа на тези неща. — Лейди Нетълшип е изключителна жена. Очевидно тя не харесва играта с твоята репутация.

— Или вашата, Лукас. Разбирам, че не ви е лесно, има твърде много опасности. Не съм толкова заслепена, за да не осъзнавам това.

— Това говори добре за вашата интелигентност, Вики.

Тя захвапа устната си и го изгледа с преценяващ поглед.

— Разбирам, че не е честно от моя страна да ви карам да го правите.

— Както казахте, никой не може да отрече, че има твърде много рискове.

Тя въздъхна, а въздишката ѝ прозвуча някак си трагично.

— Вие сте напълно прав. Аз нямам право да излагам на опасност вашата репутация, а също и моята, нали? Може би ние просто ще забравим за този разговор.

— Моето предложение е алтернатива — започна внимателно Лукас.

Тя му стисна ръката, сякаш той бе добре дресирано кученце.

— Предложението ви за брак бе много мило, Лукас. Но се страхувам, че единствената истинска алтернатива за мен е да почакам

още няколко години, докато се утвърдя като стара мома. Тогава вероятно никой няма да се загрижи, ако тръгна по стъпките на лейди Рикот. Простете ми, Лукас, съжалявам много, но винаги стигам до тази тема.

Тревога премина през цялото му тяло, когато разбра, че тя почти се отказа от връзката им. Още повече, че тя смяташе за единствена алтернатива да остане стара мома, вместо да се омъжи. Ако сега я остави, той няма да я има вече. Дори по-лошо, тя можеше да си намери някой друг мъж, който нямаше да се дразни и щеше да я остави да поема толкова рискове, колкото желае.

Лукас хвана брадичката ѝ с два пръста.

— Виктория, ако романтичната връзка е това, което искате, за мен ще бъде чест да ви я дам.

Нейната усмивка бе толкова сияйна, а очите ѝ блестяха с това, което се нарича женски триумф.

— В духа на научните изследвания, нали, милорд?

Някъде дълбоко в Лукас една камбана биеше предупредително, но твърде късно. Той разгледа прекрасното, жизнерадостно и самодоволно изражение по лицето на Виктория и осъзна, че току-що бе много добре изигран с един хитър ход.

— Винаги съм вярвал в ползата от научните изследвания — отвърна мрачно той.

— О, Лукас! Как да ви се отблагодаря? — тя обгърна с ръце врата му и се притисна силно в него. — Вие сте винаги толкова добър с мен.

Като ругаеше тихо, той все повече се оплиташе в примката на нейната очевидна прелест. Осъзнаваше, че ще му бъде много трудно да отказва каквото и да е от желанията на Виктория. За в бъдеще ще бъде добре да си спомня тази своя слабост.

Постепенно Лукас свали ръцете ѝ от врата си, като ѝ целуваше нослето.

— А сега, моя мила, по-добре е да си вървите у дома. Мисля, че чух шум на карета, която върви надолу по улицата.

— О, скъпи, това навярно е леля Клео. Трябва да тръгвам. — Тя се обърна бързо, а пелерината ѝ се развяваше около нея. После се обърна с увереност в очите. — Внимавай с крака си, когато прескачаш оградата, Лукас. Притеснявам се за това катерене, то не е за теб.

— Склонен съм да се съглася — проклетият крак го болеше още от първото съприкосновение със стената. Сега трябваше отново да повтаря процедурата. — Аз гледам напред, към нощта, когато катеренето по тази стена няма да е необходимо. Лека нощ, Вики.

— Относно нашите планове за първата ни среща... — тя гледаше с тревога към вратата на оранжерията, понеже също чу шума от карета, който идваше от улицата.

— Не се притеснявай, Вики. Ще уредя всичко.

— Наистина?

Той замълча, докато се прехвърляше през оградата и погледна назад.

— Да, Вики. Това е моята работа, нали?

— Ще ми съобщиш, когато си готов и, надявам се, че по-скоро ще успееш да организираш всичко — извика с надежда Виктория.

— Повярвай ми, скъпа, ще бъдеш първата, която ще научи.

Той скочи от стената и тупна на алеята. Бедрото го болеше силно и той накуцваше повече от друг път, докато вървеше по обратния път към улицата, където го чакаше каретата. Така или иначе той трябва да сложи край на това катерене по стената.

Лукас излезе на улицата, но не видя никой. Прекоси я и се завъртя около пресечката. Вървеше много бързо и точно срещу мъжа с нож в ръката.

Разбойникът беше напълно изненадан от внезапния сблъсък. Очевидно се бе крил в сенките, докато дойде неговата жертва, и не бе чул приближаването на Лукас. Той реагира незабавно, като протегна напред острието, което държеше. Лукас се отдръпна, но падна на болния си крак. Като пренебрегна болката, той се опита да сграбчи ръката с ножа.

Мъжът изрева от ярост и изненада, когато Лукас се претърколи и го затегли здраво. Нападателят се облегна върху тухлената стена на тъмната къща на ъгъла на улицата, а ножът издрънка на паветата.

Лукас се претърколи още веднъж, изправи се и като се олюляваше, се подпря на стената. Силна болка обхвана левия му крак.

Разбойникът вече беше изчезнал в тъмнината, само стъпките му отекваха силно в нощта. Той не спря дори за да си вземе ножа.

— Ей — извика кочияшът, който най-после бе разбрал, че пътникът му е в опасност. — К'во става? Ранен ли сте, милорд?

— Не — отвърна Лукас и погледна скъпото си сако, след което изруга отново. Той го бе купил съвсем скоро, а ето, че сега трябваше да си взема ново.

— Някой разбойник е искал да ограби джентълмена — каза кочияшът, като се наведе да вземе ножа. — Гадно нещо. Човекът се е намирал на работа, нали?

— Да — отвърна Лукас, — но не съм съвсем сигурен каква точно работа е имал предвид.

— Улиците не са сигурни нито за хората, нито за зверовете — отбеляза кочияшът. — Добре го подредихте, милорд. Както гледам, накарахте го да литне. Вие сте научили тия работи в училището на джентълмена Джексън, нали?

— Не, научил съм тези неща по необходимост — Лукас тръгна към кочияша и спря дъха си, когато левият му крак се сви отново. Той си представи бутилката порто, която го чакаше в библиотеката. — Давай да се прибираме. Нямам намерение да обикалям улиците по това време.

— Разбира се, сър. Но бих искал да кажа, че никога не съм виждал човек от вашата класа, който да се е справял така добре в уличен бой, както вие го направихте. Повечето от богатшите, които съм виждал, щяха да завършат с прерязано гърло.

Виктория влезе обратно в своята стая и затвори вратата след себе си много внимателно. Притвори очи и се облегна на дървената ламперия. Сърцето ѝ биеше лудо и тя почувства, че краката ѝ се подкосяват.

Тя го направи.

Трябваше ѝ много повече смелост, отколкото бе предполагала, повече дори от тази, която смяташе, че има, но тя го направи. Щеше да има любовна връзка с Лукас Мелъри Колбрук, графа на Стоунвейл.

Ръцете ѝ трепереха. Отдръпна се от вратата и тръгна малко несигурно през стаята към прозореца, за да погледне още веднъж в тъмнината.

Сега, когато бе постигнала целта си след много дни на терзания, се чувстваше изтощена. Имаше твърде много опасности както за нея, така и за Лукас. Но възможността да откриеш страстта в прегръдките му, си струваше риска.

Такъв изключителен мъж! Той не бе глупаво, накичено конте, нито загрубял развратник. Той се грижеше за нейната репутация от мига, в който възприе желанието ѝ да не се стига до брак. Изглежда, не се интересуваше от богатството ѝ, а само от нея.

„Мили Боже, чуй ме. Изглежда, аз съм влюбена в този мъж.“ Дъхът ѝ спря, когато действителността я разтърси мигновено. „Аз съм влюбена в него“ — повтори си тя.

Тя потъна в мисли за чудото на последното си приключение. Да бъде влюбена и все още свободна — какво повече можеше да иска една жена.

Виктория стоя дълго до прозореца, като се опитваше да види бъдещето в тъмнината на нощта. Но всичко изглеждаше мътно, без ясни очертания. Доста по-късно тя си легна.

На разсъмване се събуди внезапно, скочи и се изправи срещу възглавниците.

Изчадие, ще те пратя обратно в пъкъла.

Ножът.

Мили Боже, ножът.

Тя не помнеше добре кошмара, който и се присъни, докато спеше, но не се и нуждаеше от подробности. Имаше подобни сънища доста често през последните няколко месеца и те завършваха винаги по един и същи начин, като я оставяха безпомощна и разстроена, изпълнена с чувството за тъмна, потомствена заплаха, която нямаше логично обяснение.

„Този път поне насън не съм крещяла“, помисли си с облекчение Виктория. Понякога тя пицеше по средата на ужасните сънища и бедната Нан трябваше да тича, за да види какво става с нея.

Виктория стана от леглото. Знаеше от опит, че дневната светлина прогонваше обезпокоителните мисли. Вече бе светло и нямаше смисъл да се опитва да заспи отново. Тя напипа халата си. Денят бе ясен и скоро утринната светлина щеше да нахлуе в оранжерията. Прекрасен ден за рисуване. Когато ѝ се проваляха някои планове, тя често намираще успокоение в рисуването. Облече се бързо и се затича надолу по стълбите. Икономът току-що бе започнал да се разпорежда, чуваше се тракането на тигани в кухнята.

Стативът ѝ, кутията с боите и скициникът бяха точно там, където ги беше оставила. Виктория разглеждаше оранжерията, когато

погледът ѝ се спря на цветето „Кралица Стрелица“. Утринната светлина го обагреше и разкриваше чудната кръстоска между жълто и златисто — един изумителен кехлибар, обагрен отгоре с кралско синьо.

Тя бързо започна да подрежда своите принадлежности така, че да може да вижда добре цветето. Спомни си как Лукас му се възхищаваше първия ден в оранжерията. Ще го нарисува за него, реши тя под въздействието на внезапен импулс. Той беше останал много доволен от рисунките ѝ, скиците на растения и нямаше никакво съмнение относно неговото ново увлечение по градинарството. Може би той би харесал „Кралица Стрелица“ като спомен от тяхната първа нощ като любовници. Това ще бъде нейният подарък за него в тази паметна нощ.

Почти като венчален подарък — внезапно ѝ мина през ума, но тя прогони бързо тази мисъл и се приготви за работа. Повдигна капака на кутията и видя една табакера. За няколко секунди остана втренчена в нея, учудена и озадачена от факта, че някой е поставил такъв изящен предмет в кутията ѝ за бои. Беше много странно да намери такова нещо тук, както преди няколко дни откри шалчето с монограма на вратата на оранжерията.

С малко страх Виктория отвори табакерата и внимателно я разгледа. Това бе прекрасно изработена кутия, но на нея нямаше нищо забележително, освен буквата У, гравирана от вътрешната страна на капака.

За миг тя замръзна от ужас, припомняйки си, че не вярва в духове. Но мисълта, че някой може би играе с нея една страховита игра, бе по-страшна от възможността да види призрак. „И дори по-невероятно“, каза си тя. Пое дълбоко въздух, за да се успокои, и реши, че трябва да е много внимателна. Това не може да бъде табакерата на втория ѝ баща. Най-вероятно бе свързано с шалчето.

Всичко бе едно странно съвпадение. Един от безбройните приятели на леля ѝ беше в оранжерията и бе забравил там шалчето и табакерата си. Шалчето бе намерено веднага, но табакерата се загуби и бе забравена, за да бъде открита сега от нея.

Това бе единственото възможно обяснение, защото никой, никой, освен нея, не знаеше какво точно се бе случило в онази ужасна нощ, когато вторият ѝ баща умря, докато тичаше по стълбите.

Четири дни по-късно Виктория бе на сбирка у Мидълшипови, в блестящата бална зала, сред морето от елегантно облечени гости. Чувстваше се толкова нервна и развълнувана — като невеста на собственото си сватбено тържество. Това бе нощта.

Колкото повече се приближаваше вечерта, толкова повече ѝ се искаше да бъде наистина сватбено тържество, на което да се весели всеотдайно.

Преди три дена Лукас ѝ каза спокойно, че е уредил всичко необходимо за тяхната първа вечер заедно. Той я бе предупредил, че планът зависи от това, дали лейди Нетълшип ще приеме поканата да отиде в провинцията за по-дълъг период от време. Но това не бе проблем. Тази сутрин леля Клео замина за близката къща в провинцията на един от своите най-добри приятели.

— Предполагам, че не възнамеряваш да стоиш сама цяла вечер? — попита я леля Клео за трети път, докато си връзваше бонето и се приготвяше да последва няколкото чанти в пътната карета.

— Твърде сама, лельо Клео. Тук е цялата прислуга, включително и Нан. Ще бъде много добре. Не забравяй, че съм канена на бал у Мидълшипови тази вечер, а техните сбирки никога не завършват преди зазоряване. Аз няма да си бъда вкъщи преди изгрев слънце, а ти ще се върнеш следобед.

— Е, добре, ти си почти на 25. Предполагам, че никой няма да възрази, ако останеш сама в собствената си къща за една нощ без мен. Освен това ще бъдеш придружавана от лейди Линдууд и нейната дъщеря, когато отидеш на бала, така че всичко е наред. Пази се, Вики — Клео я целуна по бузата за довиждане, преди да се качи на каретата.

Виктория беше развълнувана. Почувства няколко свивания в стомаха, причинени от очакването.

Това бе нощта. Сега нямаше връщане назад. Тя очакваше това събитие, Лукас бе мъжът, когото желаше. Бе толкова близо до романтичната развръзка с него. Изключителната възможност за този вид научни изследвания спираше дъха ѝ.

Беше време да тръгва. Виктория започна да си пробива път през тълпата, като се насочи дискретно към вратата. Лукас щеше да я чака.

— Тръгвате си толкова рано тази вечер, Виктория? — Изабел Рикот се появи направо изпод краката ѝ.

— Страхувам се, че имам още няколко ангажимента — отвърна учтиво Виктория. — Обещах на един приятел, че ще го чакам на „Бриджуотър“, след което ще отида на друго празненство.

Изабел хвана ръката на Виктория и се усмихна така мистериозно, както само тя можеше.

— Разбирам ви напълно, скъпа. Ще се промъквате от едно празненство на друго, докато не се намерите с вашия граф, нали?

Виктория избухна:

— Нямам представа за какво говорите, лейди Рикот.

Изабел се засмя мило, но в гласа ѝ се чувстваха горчиви тонове.

— Не се правете на изненадана, скъпа. Не е толкова необичайно да бъдете привлечена от един интересен мъж. Това е част от женския характер. Но умната жена държи под контрол чувствата си и ситуацията, в която се намира. Тя внимателно избира мъже, които не са много силни и могат лесно се направляват.

— Наистина, лейди Рикот, трябва да тръгвам.

— Да, разбира се. Но запомнете моите думи. Като приятелка на Самюъл и Каролайн, аз ви мисля доброто — очите на Изабел изведнъж се изпълниха със суровост. — И не е необходимо да се правите на толкова необикновена, проклетнице.

Виктория бе шокирана.

— Уверявам ви, че не съм имала намерение да ви оскърбявам.

Устните на Изабел се свиха в усмивка, която не бе нито чаровна, нито дори мистериозна.

— Да, вие намекувате за вашата доброта, нали? Но аз знам какво мислите за моя приятел Еджуърдс. Прочетох го в очите ви, когато се срещнахме в парка. Вие го намирате за едно тъжно прасе в сравнение с вашия прекрасен граф.

— Никога не съм казвала...

— Вие нищо не казахте, но аз го видях в очите ви. Толкова отвратително. Вие смятате, че аз съм се отдала на едно сакаато пони, докато вие притежавате чистокръвен жребец. Но ще съжалявате за избора си — изсъска Изабел.

— Моля ви, лейди Рикот, не се разстройвайте.

— Никак не съм разстроена. Ще ви кажа още нещо, скъпа. Някой ден аз ще командвам Еджуърдс и ако вие сте достатъчно умна, ще

направите същото със Стоунвейл. Ако не успеете, това ще бъде вашият провал.

Виктория бе объркана от странния разговор. Тя се замисли колко ли вино е изпила лейди Рикот. Блясъкът в красивите очи на Изабел я плашеше.

— Моля ви, извинете ме, лейди Рикот — тя понечи да тръгне, но пръстите на Изабел я сграбчиха за откритото рамо.

— Вие си мислите, че сте избрали по-вълнуващия, по-интересния мъж, но вие сте глупачка. Истината е, че ползата от мъжете е малка, ако те не могат да бъдат направлявани. Не разбирате ли? Ние сме набедени от обществото да зависим силно от мъжете. Нашата единствена защита е да бъдем по-силни от тях в тази игра. Когато една силна жена се свърже с един слаб мъж, лесно управляем, то тя може да има всичко, което си поиска. Всичко.

— Лейди Рикот, наранявате рамото ми.

Изабел погледна към пръстите си напълно изненадана. Тя моментално свали ръката си и се овладя отново.

— Няма значение. Без съмнение, за вас е твърде късно. Но вие сте достатъчно разсърдена, за да знаете отсега нататък, че силният мъж е много опасен. Ако имахте малко разум, Вики, щяхте да изберете Еджуърдс вместо Стоунвейл.

Изабел се обърна и изчезна в тълпата, но не преди Виктория да види ярките сълзи в екзотичните ѝ очи.

Виктория стоеше загледана в другата жена, напълно объркана. Нейното радостно очакване бе напълно помрачено от тази внезапна среща. Но след малко, облечена в своята пелерина, с нахлупена качулка, за да прикрива лицето ѝ, настроена за приключения, тя бързаше надолу по стълбите на голямата къща.

Както Лукас ѝ беше обещал, каретата я чакаше отвън. Кочияшът седеше отпред плътно обвит от главата до петите. Тя го стрелна с поглед и с помощта на един от слугите в къщата се качи. Колата се придвижваше със завидна скорост по лондонските улици и не след дълго достигнаха тихите покрайнини на града. Шумът от уличното движение съвсем заглъхна, а къщите ставаха все по-нарядко. Лунната светлина обвиваше полетата и фермите, които се появяваха по пътя. После, без каквото и да е предупреждение, каретата спря в една странноприемница. Устата на Виктория беше пресъхнала. Часът бе

настъпил и тя бе завладяна от противоречиви чувства. Очакването и вълнението се преплитаха с тревогата и несигурността. Двоумеше се дали наистина е избрала правилното решение. Но тя бе на 24 години, а не глупаво момиченце на 17, току-що изхвъркнало от училищната скамейка. Нямаше да се върне назад.

Тя разгледа двора, докато слушаше нарежданията, които кочияшът даваше на момчето, дошло за конете. Командите, които издаваше, бяха без значение, Лукас винаги говореше заповеднически.

След миг вратата на каретата се отвори и пред нея застана Лукас. Той бе свалил шапката и пелерината на кочияш. Без да каже нито дума, ѝ подаде ръка.

— Сигурна ли сте, че искате точно това, Виктория? — попита тихо Лукас.

— Да, Лукас, аз желая тази нощ с теб така, както не съм желала нищо през живота си.

Усмивката му бе загадъчна, но пълна с нежност.

— Тогава ще я имате. Елате с мен.

След малко Виктория седеше пред камината в една луксозна стая на втория етаж и пиеше от чая, който бе донесен на поднос от съпругата на земевладелеца. До чайника имаше бутилка шери. Добрата жена се бе обърнала към нея с „милейди“, защото Лукас бе казал на съдържателя на странноприемницата, че Виктория е негова съпруга. Никой не би поставил това под съмнение за двама благородници като тях.

— Казах на съдържателя, че ти си уморена и ще починеш за няколко часа, но понеже бързаме, ще напуснем странноприемницата преди зазоряване — обясни ѝ Лукас, когато влезе в стаята и затвори вратата след себе си. — Това ще ми даде възможност да те върна обратно на последното тържество тази вечер, преди повечето от гостите да са си тръгнали. Ще успееш да се прибереш заедно с Анабела Линдууд и майка ѝ, така както го бе планирала. Никой не може да го измисли по-добре.

— Освен аз — Виктория се усмихна, като долепи устните си до чашата.

Лукас я погали с поглед.

— Мисля, че и двамата ще натрупаме голям опит тази вечер — той тръгна към стола, разположен срещу нея близо до камината. Очите

му блестяха, когато седна и наля две чаши шери. — Ето, за научните изследвания, Вики.

Тя остави чая и пое от ръката му чашата с шери, макар пръстите ѝ да трепереха.

— За научните изследвания — прошепна тя и вдигна чашата за малък тост.

Лукас също вдигна чашата си, а очите му не се отделяха от нея. Те изпиха шерито в пълна тишина, а след това Лукас взе празната чаша от ръцете ѝ и я постави до своята.

Виктория си спомни за подаръка и се изправи внезапно. После се забърза към чантата си, окачена до нейната пелерина.

— Вики, какво става? — извика след нея Лукас.

— Нищо. Приготвила съм нещо за теб. Малка изненада — тя се обърна към него, като държеше в двете си ръце малък пакет. Той изглеждаше като твърде незначителен подарък. — Наистина, не е нещо особено, но си помислих... надявах се, че може би ще ти хареса! — усмивката ѝ бе пълна с нежност. — Заради необичайната нощ — някой може да иска да я запомни с подарък.

Той се изправи внимателно.

— Това е точно такава нощ. Единственото, което желая, е аз да бъда твоят подарък. Страхувам се, че бях толкова зает с организирането и на най-малката подробност за тази вечер, че забравих да мисля навярно за по-важните неща.

Той отиде до нея и взе пакета. След това двамата отново седнаха на местата си до камината.

Виктория бе напрегната, докато Лукас спокойно свали обвивката и се вгледа внимателно в „Кралица Стрелица“. Тя се почувства неудобно — това не бе толкова подарък, колкото една обикновена рисунка на цвете.

— Благодаря ти, Вики, много е красива. Ще си я закача на такова място, че да мога да я гледам през деня. И всеки път, когато я погледна, ще си спомням тази нощ.

— Радвам се, че ти хареса. Не всеки мъж би се впечатлил от рисунка на цвете.

Той хвана ръката ѝ.

— Лукас?

— Пръстите ти са студени — заключи той, докато галеше дланите ѝ. Обгърна ръката ѝ в своята и се наведе да целуне голата ѝ китка. Пръстите ѝ се свиха. — Много си напрегната.

— Нервна съм, ако искаш да знаеш истината — отвърна тя.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че и аз се притеснявам за това, което предстои?

— Не ви вярвам, милорд.

— Тогава ти просто надценяваш моите сили и възможности. Желая те силно, Вики, но не искам да те нараня или да те уплаша или просто да разваля магията на мига със своята мудност или нетърпение — каза тихо Лукас.

Виктория го погледна учудено и изведнъж се изпълни с желание да го окуражи.

— Доколкото разбирам, това ще бъде толкова трудно за теб, колкото и за мен. Ние си приличаме по много неща, нали?

Лукас поклати глава.

— Надявам се да е така.

— Ти вършиш всичко това, защото аз го поисках. Аз те накарах да тръгнеш срещу собствената си чест.

Той се усмихна леко и ръката му се сви около пръстите ѝ.

— Не ме подкрепяй с толкова много чудесни съмнения и колебания, Вики. Ти не знаеш колко силно съм желал да те държа в прегръдките си, да те усещам как тръпнеш, докато се любим. Колко силно съм копнял за всичко това. Аз съм тук тази нощ, защото ти ми каза ясно, че това е единственият начин да разбере колко силно можеш да гориш, а аз не мога да изживея остатъка от живота си, без да отговоря на това стремление.

Виктория го гледаше неспособна да откъсне поглед от него. Тя усети топлината от пламъчетата в очите му върху своята кожа, но това бе нищо в сравнение с огъня, който я изгаряше отвътре. Пръстите ѝ трепетно се впиха в неговите.

— Лукас, трябва да ти кажа нещо.

— Какво е то, скъпа? — гласът му бе отстъпчив за разлика от пръстите му, които се прокрадваха нагоре по ръката ѝ.

— Аз... Аз мисля, че съм влюбена в теб — промълви тя.

— Само мислиш? — той я погледна с огнените си очи.

— О, Лукас.

Той я придърпа леко и тя седна върху краката му, като се отпусна в прегръдките му. Лукас погали къдриците ѝ и я целуна жадно.

Виктория помисли, че ще се задуши от напора на страстните му устни. Когато езикът му я докосна, всичките ѝ страхове и угризения изчезнаха като със замах на магическа пръчка. Разбира се, че я желаше. Нямахше никакво съмнение в това. И тя го желаше. Мили Боже! Как го желаше!

Следващите няколко минути бяха като сън от нежност, леки милувки, чувствени докосвания, които съпътстваха свалянето на роклята и бельото ѝ. Струваше ѝ се, че би трябвало да е объркана, но в действителност тя изгаряше от собствената си страст. Смяташе, че Лукас я желае толкова много и затова рискува репутацията си, за да може да удовлетвори желанието ѝ.

— Ти си много мил с мен — тя го погали по бузата с пръсти. — Ти ми даваш толкова много неща. Всички вечери, пълни с приключения, а сега и тази неповторима нощ...

— Само помни, че отсега нататък трябва да бъдеш с мен във всички наши приключения! — ръката му се спусна бавно от гърдите ѝ към бедрата, докато тя не изохка. Огънят в очите му разпалваше пламъка в цялото ѝ тяло.

Те станаха от стола и тръгнаха към леглото. Тя се сгуши под завивките, а Лукас загаси свещите, като само жарта от камината осветяваше стаята. После седна на ръба на леглото и то потъна под тежестта му. Виктория несъзнателно се свиваше, докато гледаше как Лукас се съблича. Светлината оцветяваше кожата му в бронзово и очерта с леки линии мускулестите му рамене. Кръстът му беше здрав и стегнат. Нещо блестеше между къдравите косми на гърдите му и тя се вгледа по-внимателно.

— Какъв е този медальон, Лукас? От злато ли е?

Той го докосна небрежно.

— Кехлибар. На него има малка гравюра. Казаха ми, че принадлежи на моето семейство от много години.

— Винаги ли го носиш?

— Нося го постоянно от момента, в който ми го даде моят чичо — усмихна се той. — Харесва ми да мисля, че ми носи щастие, иначе нямаше да бъда тук с теб — пръстите му неочаквано се свиха около медальона. — Мисля, че на теб ще ти стои по-добре, отколкото на мен.

Той откачи верижката от врата си и се приближи.

— Не, Лукас. Аз просто не мога да взема твоя медальон. Това е семейна реликва. Ти не можеш да го даваш на никого.

— Мога да правя с него всичко, което си поискам — той го закачи внимателно на врата ѝ и кимна със задоволство. Кехлибарът блестеше като меден огън на нежната ѝ кожа. Малките фигурки на рицаря и неговата дама се виждаха до най-дребните подробности. — Изглежда точно като за теб. Искам да го задържиш, Вики. Това е символ на онова, което ще споделим с теб тази нощ. Докато го носиш, аз ще знам, че ме обичаш и мислиш за мен.

Тя се усмихна също така нежно, мило и любвеобилно като него.

— В такъв случай никога няма да го сваля. Не мога да си представя, че няма да чувствам към теб това, което чувствам сега.

— Да го запомня ли? — той я погали нежно по бузите, докато сваляше панталоните си.

След като свали и последните си дрехи, се разкри здравето му мъжко тяло. Но Виктория забеляза единствено широката рана на бедрото му.

— Мили Боже! — прошепна тя.

— Това притеснява ли те? — той стоеше с панталоните в ръце, а очите му бяха неразгадаеми.

— Да ме притеснява ли? Разбира се, че не — тя протегна ръка, за да погали пострадалото място. — Но това сигурно ти причинява физическа болка. Не мога да понеса мисълта, че си страдал, че си бил толкова близо до смъртта.

— Тихо, Вики. Не се притеснявай. Това беше много отдавна. Има по-важни неща в главата ми и нито едно не е свързано със смъртта. Напротив, всичко в мен е отдадено на живота! — той взе ръцете ѝ и ги целуна. — Знаеш ли, не очаквах, че това ще те разстрои толкова много. Има жени, които изпадат в шок или силно отвращение, но въпреки това смятах, че ти няма да обърнеш внимание на раната. Ти си най-необикновената жена, Виктория.

— Не съвсем, но аз... — тя млъкна, когато го видя съвсем гол. — О, мили! — Виктория го гледаше напълно хипнотизирана. Той бе як, добре оформен и мускулите му изпъкваха ясно.

— Добре, че поне не мислиш вече за тази рана — заключи Лукас и хвърли панталоните си на стола.

— Ти си много... — езикът ѝ се заплете в устата. Навлажни устни и опита отново. — Вие сте изключително привлекателен, милорд. Много по-голям и едър, отколкото си представях — тя усети как се изчерви, а той сви вежди. — Не че съм била напълно сигурна в това, което ще видя, но аз... просто не очаквах чак толкова много.

Лукас измърмори своето обяснение, че това е полутъжно-полусмешно, и се мушна под завивките.

— Вики, скъпа, ти изпадаш в най-прекрасно откровение в най-неочаквания момент. Божичко! Колко си сладка. Чудя се колко дълго чаках този момент, да бъда близко до теб.

Той я дръпна по-близо до себе си, ръката му я галеше, за да я подтикне да се приближи до бедрата му. Опита се да пъхне крака си между бедрата ѝ, но тя ги бе свила здраво. Колкото и да се опитваше да се отпусне, тя още по-здраво ги стискаше.

Усмивката на Лукас бе дълбоко прочувствена.

— Трябва да ти кажа, мила, че ако продължаваш да стискаш краката си, няма да може да стигнем до съществената част от нашето научно изследване.

Тези думи минаха през съзнанието ѝ и тя изпадна в гърлен смях. Прегърна го и се усмихна.

— Така ли, милорд? Никога не съм предполагала, че ще ви се доверя, да ме осведомявате относно най-малките подробности по този експеримент.

— Много добре. Ето една малка подробност, която просто не може да бъде пренебрегната — той наведе глава и засмука с белите си зъби зърната на гърдите ѝ.

— Лукас! — Виктория изпъшка и затвори очи от вълнение. Инстинктивно тя се завъртя така, че да му бъде по-удобно.

Лукас я обгърна и когато тя бе напълно замаяна от изживяването, той промуши крака си без усилие между бедрата ѝ. Този път тя не се съпротивляваше ни най-малко.

— Толкова мека, сладка и сърдечна — гласът му бе станал дрезгав от страст. Неговите дълги, елегантни пръсти се движеха по нея, като подпалваха цялото ѝ тяло така, както ѝ бе обещал.

След като се почувства добре под изключителните пламъци на любовта му, Виктория започна да става по-смела. Той обгърна със

силните си рамена тялото ѝ и прокара пръсти по гръбнака ѝ чак до врата, като я окуражи.

— Ти се чувстваш толкова добре, Вики. Допирът ми с теб е като с никой друг на света.

Той застана срещу бедрата ѝ, като нарочно я остави да почувства цялата сила на мъжествеността му, но без да я насилва.

Без да се замисля, Виктория протегна ръка надолу и погали с пръсти върха на члена му. Тя въздъхна и издърпа ръката си, когато усети една капчица влага.

— Моля те — изохка Лукас, — направи го отново — той го постави в дланите ѝ за още милувки.

Този път Виктория го стисна експериментално с треперещи пръсти. Въздишката на задоволство, която издаде Лукас ѝ хареса. Тя откри, че е много доволна, когато може да му достави удоволствие по този начин.

Постепенно той се качи върху нея, като се разположи между бедрата ѝ. Тя усети как ръцете му обхванаха колената ѝ, повдигнаха ги и тя бе напълно отворена за него.

— Повдигни се — подтикна я той.

Тя пое дълбоко въздух и го направи много внимателно. Той бе готов и я чакаше. Тя се отдръпна инстинктивно, когато Лукас се опита да проникне в нея. Той бе много мощен и твърд, но тя не му даваше. Виктория отвори очи и се вгледа в сериозното му лице.

— Никак не съм сигурна, че ще стане — каза тя.

— Ще стане, само не бързай. Имаме още няколко часа — той я целуна по врата и засмука нежно ухото ѝ. — Въпреки че съм сигурен, че не мога да издържа още няколко часа, за да чакам момента на съприкосновението. Но ако издържа толкова дълго, на сутринта ще съм напълно разсипан.

Тя се засмя нервно при тази мисъл, но в този момент Лукас провря ръка и започна да я гали между краката. Смехът на Виктория премина в тежко дишане.

След това той започна да прави това, което бе правил с нея в каретата, това, което скоро щеше да я накара да трепери и вика. Чудната спирала на вълнението все повече проникваше в нея, като я превърна в диво, буйно същество от светлина и енергия.

Когато бурята в нея започна да намалява, тя сграбчи здраво Лукас, като заби нокти в рамената му и инстинктивно повдигна бедрата си. Нейното удовлетворение започна като малки, тихи викове и завърши с бясно женско желание за отмора.

— Желаяш ли ме сега, скъпа? — Лукас я погали нежно и я накара да усети главата на члена му още веднъж.

Този път тя не се отдръпна.

— Да, о, мили Боже, да, любов моя.

Той изстена, тялото му се изпъна от напрежението да се овладее. Започна бавно да потъва в нея.

Виктория се отдръпна неподготвена за пълната сила на неговото проникване. Той не се спря, тя бе отишла далеч и Лукас бе на края на нервите си. Тя не можеше да му откаже същото удовлетворение, което той ѝ бе дал. Тя се притисна още по-силно към него.

— Спокойно, скъпа. Това няма да е мъченическа смърт — прошепна Лукас.

— Съжалявам, мили. Моля те, продължавай. Всичко е наред.

— Искам нещо повече от това — устните му се впиха в нейните и жадно ги засмукаха.

Той я възбуждаше, като плъзгаше пръстите си вътре в нея и тя бе отново във водовъртежа на вълненията.

Този път той изчака, докато тя се изпъна под него; изчака, докато главата ѝ се подпря на рамото му; изчака, докато започна да вика, докато се вкопчи в него толкова здраво, че му остави белези.

Тогава и само тогава Лукас влезе целият в нея с един безпощаден удар, като я изпълни изцяло. Той пиеше от виковете ѝ на облекчение и еротична изненада, когато неговата собствена трептяща кулминация изригна.

ГЛАВА 9

Виктория се събуди бавно, докато разбере, че шумът, който я смути, е от чукане по нейната врата. Това бе твърде неразбираемо. Нан никога не би си позволила да чука толкова невъзпитано, а и никой от домакинството, освен леля й, не би имал смелост да нахълта толкова рано при нея.

Но това не бе нормално утро. Това бе утрото след...

Очите на Виктория бяха широко отворени, докато разбере къде се намира и какво става. Вълна на облекчение премина през нея, когато видя, че навън е още тъмно. Тя и Лукас бяха на сигурно място и имаха достатъчно време, за да се върнат на бала преди зазоряване. След това разбра, че е сама в леглото. Изправи се внезапно, като придържаше завивките до раменете си и видя как Лукас бързо обуваше панталоните си. Той изруга тихо, сграбчи ризата си и закрачи бос към вратата.

— Лукас, почакай. Имам ужасното предчувствие, че не трябва да отваряш вратата.

Но беше твърде късно. Лукас вече отваряше вратата, като се готвеше да изръмжи свирепо на човека от другата страна.

— Как смеете да ни безпокоите! Аз и съпругата ми се готвехме да спим... — последва тежка пауза, след която Лукас продължи с ужасно притеснен глас. — Извинете ме, лейди Нетълшип. Вие сте последният човек, когото очаквах да видя тук тази нощ.

— Да — отвърна студено Клео Нетълшип, — мога да ви разбера.

Виктория скри глава между коленете си и затвори очи, като разбра за чудовищното произшествие.

— Ако ми дадете няколко минути, за да се облека, ще слеза долу при вас, за да ви дам обяснение по повод на обстоятелствата.

— Вие сте напълно прав, сър. Но преди да слеза долу, ще отговорите на първия ми въпрос: Добре ли е моята племенница?

— Виктория е в отлично състояние, милейди. Имате моята дума.

— Не се бавете. Утрото още не е настъпило, но нямаме време за губене. Трябва да се вземат някои решения. Надявам се, че сте наясно с

това.

— Разбирам. След няколко минути ще бъда долу. Ще поговорим, докато Виктория се облече.

Лукас затвори внимателно вратата и се обърна бавно към леглото. Под бледата светлина на тлеещия огън лицето му бе обвито в непроницаема маска.

— Съжалявам, Вики. Както виждаш, появи се проблем.

— О, небеса! Какво ще правим сега? — тя явно не бе в състояние да приведе в ред мислите си. Сякаш плуваше в море от хаос.

— Разбира се, ще направим това, което трябва да бъде направено — той седна на стола и бързо обу ботушите си. После набързо се дооблече с резки движения като човек, който дълго време е бил в армията.

Виктория го гледаше безучастно.

— Не разбирам. Защо леля ми е тук? Как е могла да разбере за нас и тази странноприемница? Аз самата не знаех къде ме водите, докато не пристигнахме тук, Лукас. Нищо не разбирам.

Той отиде до леглото и се вгледа в нея. Видът му бе неумолим.

— Нямам представа какво прави твоята леля тук или как е разбрала за нас тази нощ. Уверявам те, ще намеря отговорите на тези въпроси. Но в този момент това не променя нищо. Навярно разбираш ние и двамата знаехме още от началото на нашата връзка какви рискове поемаме. Вече започнахме и не можем да се върнем обратно. Трябва да се справим с положението.

Тя обгърна с ръце колената си и погледна към него с очи, изпълнени с ужас.

— Говориш като военен и изглеждаш като войник, готов за битка. Ти ме плашиш, Лукас.

Очите ѝ омекнаха, когато той седна и обгърна с две ръце лицето ѝ.

— Не стана така, както исках. Но сега заровете са хвърлени и единственото, което мога да направя, е да те помоля да ми се довериш. Ще се погрижа за теб, Вики. Заклевам се в собственото си достойнство.

Още преди да може да му отговори каквото и да е, той напусна стаята и тръгна надолу по стълбите, за да се срещне с леля ѝ. Виктория

поседя няколко минути вцепенена, после отметна бавно завивките и стана от леглото.

Докато се изправяше, тя разбра с огорчение, че е наранена на място, където не е била наранявана никога в живота си. Би направила всичко, за да получи една гореща вана, но това бе невъзможно. Тя усети необикновената тежест около врата си и посегна с ръка, за да докосне кехлибарените фигурки на медальона, сякаш бяха талисман.

Спомените от нощта преминаха като сребърна нишка в съзнанието ѝ, докато се промъкваше към стола с дрехите ѝ. Тя се справи с бельото и роклята си с почти същото умение, с което Лукас се бе облякъл. Никога преди не бе опитвала да облече бална рокля без помощта на прислужничка. А то било толкова лесно.

Малко по-късно Виктория бе напълно готова. Пое една дълбока, освежителна глътка въздух и слезе надолу по стълбите. Вежливият съдържател на странноприемницата, който явно бе прекъснал съня си, я въведе в малката гостна.

Виктория прекрачи прага и моментално усети тихото напрежение в стаята. Лукас стоеше до камината, ръката му бе на перваза, а кракът му бе подпрян на една цепеница. Лейди Нетълшип седеше на един стол до масата. И двамата погледнаха към вратата, когато Виктория влезе в стаята.

— Изглежда, съм влязла не навреме — каза кисело тя. — Сякаш отивате на погребение.

— Надявам се да не мислиш така, след като всичко вече е станало — забеляза леля Клео. — Седни Виктория.

Леля ѝ отдавна не бе говорила с такъв тон. Тя седна. Погледът ѝ се насочи към Лукас, но не успя да прочете нищо в очите му. Той излъчваше неумолима твърдост, която бе усещала и друг път, но никога не се бе чувствала така неловко от това.

— Сега — каза Клео, сякаш даваше нареждания за поредната сбирка на нейното Общество за изследване на естествената история и градинарството — аз и Лукас вече обсъдихме какво трябва да се прави. Той е добре подготвен да извърши необходимото и ти, надявам се, също желаеш да платиш цената на вашата недискретност. Брак по специален договор може да бъде оформен още тази сутрин. Аз ще присъствам като свидетел, така че всеки ще знае, че имате моята благословия.

Брак! Виктория скърши ръце в скута си. Докато се обличаше горе, тя си забрани да мисли за възможните последици. С безумни усилия си възвърна самообладанието и се постара да бъде практична.

— Няма смисъл да се противопоставям — каза тя внимателно. — Съжалявам, че ни хвана по този начин, лельо Клео, но ако ти си единственият човек, който знае какво се е случило тази нощ, всичко може да бъде потулено.

— Не се прави на глупава, Вики. Самият факт, че ви намерих двамата тук, означава, че още някой знае. Как мислиш ви намерих?

Виктория притвори очи.

— Да, наистина. Колко глупаво от моя страна. Прости ми лельо Клео. Но как ни откри?

— Един пратеник пристигна в къщата на моя приятел точно когато приключих с вечерята — отвърна студено Клео. — Бележката бе анонимна и известяваше, че ще ми бъде интересно да узная, че моята племенница е тук, в тази странноприемница, с един мъж, когото имам за приятел. И естествено, аз дойдох.

Естествено! Виктория погледна към Лукас. Брак! Тя повтори тази дума тихо. Брак с мъжа, когото обича. Не бе това, което избра в началото, но сега не й се струваше толкова лошо.

В действителност това дава известни придобивки. Те не можеха да крият дълго своята връзка от обществото. Можеха да ходят свободно във всяка компания. Можеха да спят заедно всяка нощ. Не, все пак бракът не бе толкова ужасно нещо.

— Ще ни трябва малко време, докато се сдобием със съответния документ.

Лукас срещна погледа й.

— Имам един в джоба си. Нося го от няколко дена.

Очите й се разшириха от почуда.

— Но защо?

— За случай като този, разбира се. Защо иначе. Рискът да ни открият непрекъснато ни съпътстваше от мига, в който се срещнахме, а също и други рискове. Ако невъзможното се случеше, аз трябваше да съм готов да огранича скандала колкото се може повече — той се усмихна самодоволно. — Отдавна се научих, че винаги е добре да има възможности за комбинации.

— Ползата от военния опит — Виктория неохотно разтърси глава, но с възхищение от неговата стратегия. — Изглежда, всеки е предвидил възможността от провал освен аз.

Клео я погледна странно съжалително.

— Трябва да призная, Виктория, че съм учудена да те видя в такава ситуация. Истина е, че често си флиртувала с предизвикателство, но винаги си била много внимателна в отношенията си с мъжете. Как можа... — тя се прекъсна внезапно и погледна Лукас. — Няма значение. Мисля, че знам отговора. При всяко събитие няма връщане назад. Трябва да вървим напред.

— Няма никъде да мърдаме, докато Виктория не направи своя избор — отбеляза сухо Лукас. — Тя не е дете и не може да бъде насилена да се омъжи. Аз вече веднъж ѝ предложих и за мен ще бъде чест, ако тя се омъжи за мен. Но няма да я принуждавам.

— Е, Виктория? — Клео я погледна тържествено. — Лукас явно желае да направи това, което е необходимо. А ти?

Виктория погледна Лукас с любов и копнеж, с вина и несигурност, които се свързваха в здрав възел. Това бе нейното падение и тя го знаеше. Лукас бе изпаднал в това положение само защото се опита да задоволи нейното желание, вместо да следва здравия разум. Тя излагаше на опасност не само своята чест и тази на леля си, но и неговата.

— Аз съм виновна за всичко, което се случи — каза Виктория, като гледаше надолу, към скръстените си ръце. — Ако лорд Стоунвейл ми окаже честта да приеме ръката ми, то аз ще му я дам.

Тягостна тишина последва нейните думи. Когато Виктория повдигна очи, тя бе сигурна, че леля ѝ е въздъхнала с облекчение, но тя имаше очи единствено за Лукас, който я наблюдаваше с неуморимо самообладание.

Без да каже нито дума, той отиде при нея и я изправи леко на крака.

— Това е чест за мен. Благодаря ти, Вики. Давам честната си дума, че ще се опитам да те направя щастлива.

Тя се усмихна леко и тягостното напрежение вътре в нея изчезна при допира на пръстите му. Тя го обичаше, а той очевидно милееше за нея.

— Винаги съм смятала брака за по-лоша съдба от смъртта, но вярвам, че сега с вас ще погледна на света по нов начин, милорд.

Лукас се засмя, а очите му светнаха от задоволство. Той я целуна бързо и нежно по нослето и се обърна към Клео:

— Много добре, мадам, страшното свърши. Дамата се предаде на съдбата. А сега трябва да действваме бързо и внимателно.

— Имам предчувствието, че всичко ще мине добре, Стоунвейл. Оставям всичко във вашите ръце — каза Клео.

Няколко часа по-късно Виктория установи с удоволствие, че предположението на леля ѝ се оказа напълно вярно. Нещата се развиваха с шеметна бързина, след като рано тази сутрин те се венчаха. Прислугата на леля ѝ почти полудя, докато опакова багажа ѝ, пригответен за заминаването в Стоунвейл. Лукас бе предложил и леля Клео се бе съгласила, че заминаването за провинцията е най-доброто решение за момента.

— Ще кажем на всички, че не сте искали нормална венчавка, тъй като сте в напреднала възраст — обясни Клео.

Самият Лукас отсъстваше. Направо след церемонията той бе заминал за градската си къща, за да се приготви за заминаването. Виктория навири нос за фразата „напреднала възраст“, но не искаше да влиза в спор. Това беше доста прозаично обяснение за техния прибързан брак, но бе единственото нещо, което можеха да направят. Щеше да има много одумвания и клюки.

— Ще обясним, че Лукас е получил внезапно известие, което налага връщането му в Стоунвейл. Вие двамата ще напуснете града днес следобед, и ще прекарате медения си месец в неговото имение. С малко късмет ще успеете да напуснете града, преди някой да е решил да задава въпроси. Когато се върнете след няколко седмици, всичко ще е отшумяло — обясни Клео.

Виктория наведе скромно глава в знак на съгласие. Тя все повече свикваше с мисълта, че е омъжена за Лукас Мелъри Колбрук. Докато гледаше своя багаж, който изпълваше хола, тя започна да мисли за всичко като за едно голямо приключение — може би по-въълнуващо от среднощните ѝ бягства.

Съобщението на Ретбоун, че лейди Джесика Атертън чака на вратата, дойде като гръм от ясно небе.

— Тя рядко се отбива у нас. Вероятно е чула за венчавката. Но как е успяла да научи? — Виктория попита леля си напълно слисана.

Клео въздъхна с неприязън.

— Мисля, че не е нужно да ти обяснявам, че мълвата в Лондон върви като Темза. Въпрос на време е, докато Джесика Атертън се срещне с всички. Но аз се надявам, че ще успеем. Хайде, Виктория, не е чак толкова зле. Ако тя реши да ни подпита, няма да има време да го разгласи веднага, нали? — Клео се обърна към вратата.

Джесика Атертън се шмугна бързо в стаята, усмивката ѝ бе както винаги изящна, но сега в нея имаше известно снизхождение. Тя се запъти направо към Клео и пое двете ѝ ръце в знак на дълбока симпатия и разбиране.

— Клео, скъпа. Бях толкова разочарована да чуя за тази прибързана работа. Знам как се чувстваш и затова дойдох моментално, щом чух за станалото.

— Много мило от твоя страна, Джесика. Моля, седни — Клео посочи близкия стол и хвърли един укорителен поглед на Виктория, която рееше очи по тавана. — Как щеше да научиш за скорошната сватба на Виктория?

— Защо, новината е из целия град — Джесика се приближи тъжно към Виктория. — Винаги си била необуздана, Вики. Щеше да бъде много по-разумно, ако всичко бе станало по обичайния начин, но не може да се отрече, че ти и Лукас сте лика-прилика и затова искам да знаеш, че имате моите най-сърдечни поздравления.

Виктория се насили да се усмихне благодарно. Проблемът с Джесика се състоеше в това, че човек винаги трябва да се прави на много сърдечен. А това бе крайно отегчаващо.

— Благодаря, Джесика.

Джесика се намести по-удобно върху възглавницата на стола.

— Вие сте толкова гостоприемни. Опитайте да не се тревожите много за мълвата. Ще поговорят, а после ще забравят. Както виждате, аз вече направих първите стъпки за разсейването на този слух, като ви дойдох на гости. Малко хора ще изразят неодобрение, като научат, че съм ви посетила и дала своята морална подкрепа.

— Вие сте напълно права, Джесика — Клео сви вежди. — Колко разумно от ваша страна — толкова бързо да се отзовете в защита на доброто име на Виктория.

— Както знаете, Лукас ми е стар приятел и най-малкото, което мога да направя, е да подкрепя неговата невеста — Джесика се протегна и потупа Виктория по ръката.

— Леля ми е права — каза Виктория, — вие сте най-благородният човек, Джесика.

Джесика се усмихна, сякаш бе светец.

— Знаете ли, лейди Нетълшип. Чувала съм много пъти за вашата изключителна оранжерия. Чудя се дали Виктория не би могла да ми отдели малко време и да ми я покаже, докато съм тук?

— Но, разбира се. Покажи ѝ оранжерията, Вики — каза бързо Клео, дълбоко облекчена, че ще престане да бъде любезна домакиня. — Сигурна съм, че Джесика ще се зарадва на новите рози от Китай.

Виктория се изправи на крака, като се опитваше да прикрие своята неохота. Но докато водеше Джесика надолу, към оранжерията, тя се упрекна за недружелюбното си поведение. Тя бе дошла да обслужи на Лукас и нея. Най-малкото, което може да направи, е да бъде благодарна на тази жена.

— Каква прекрасна колекция от растения — каза Джесика, когато бе въведена в стъклената стая. — Твърде възхитително.

Тя тръгна надолу по пътеката, като се спираше да разгледа някое и друго растение. Виктория я последва, като ѝ даваше обяснения за различните рози и перуники, които се точеха под одобрителния поглед на лейди Атертън.

Но докато вървяха надолу, към края на пътеката, Виктория усети, че Джесика проявява все по-малък и по-малък интерес към растенията, на които се възхищаваше. Наистина, когато стигнаха края, изражението на лицето на Джесика се бе променило напълно.

Виктория едва успя да удържи слисването си, когато разбра, че бяха дошли до края на парника само защото Джесика искаше да ѝ каже няколко думи насаме.

Джесика спря рязко до едно кървавочервено лале. Тя явно се подготвяше. Когато проговори, гласът ѝ бе мек, тънък и леко предизвикателен.

— Ще бъдеш добра съпруга, нали, Вики? — Джесика не погледна към Виктория, като се правеше, че разглежда червеното лале. — Той заслужава добра съпруга.

Първото, което почувства Виктория от този нахален и толкова личен въпрос, бе гняв, но се овладя. Джесика биеше в целта, явно тя се грижеше за щастието на Лукас.

— Уверявам ви, ще дам всичко от себе си.

— Да, убедена съм, че ще се опиташ. Просто ти си неговият тип жена. Знам го от самото начало, но той се въздържаше.

— Каква жена мислите, че предпочита Лукас?

За миг Джесика присви очи.

— Жена, която ще бъде добра домакиня, която ще се грижи както трябва за къщата. Жена, която да го дари с наследник и осигури добро положение на децата му в обществото. Жена с добро поведение, която знае своите задължения и ги изпълнява, без да се оплаква. Жена, която да се постарее да направи живота му приятен във всяко едно отношение. Жена, която няма да му вади душата с глупави желаниа, нито да му създава неприятности и главоболия. Знаеш ли, Лукас е много горд мъж.

Виктория направи още едно усилие да въздържи търпението си.

— Уверявам ви отново — ще направя всичко възможно, всичко, което е по силите ми. Във всеки случай той изглежда доволен от съдбата си.

— Да, той направи своя избор. Лукас е мъж, който се владее и постъпва според обстоятелствата. Той е наясно със задълженията си към титлата, която получи. Той ми каза, че този брак ще е добре дошъл за него и може би е бил прав.

— Лукас ви е говорил за нашия брак? — Виктория изведнъж насочи цялото си внимание към неканения гост.

— Естествено. Лукас разбра, че може да ми се довери още от самото начало. Както ви поясних, ние се познаваме от няколко години и се разбираме — пръстите на Джесика погалиха едно дълго листо. — Милият Лукас. Знам, че го нараних тежко, когато бях принудена да отклоня неговото предложение за брак преди четири години. Но когато се намери в същото положение преди няколко месеца, той най-после разбра защо бях постъпила така. Той усети, че може да поиска съдействие от мен.

Виктория преглътна тежко.

— Не разбирам...

— Лукас се отнася към своите задължения по-добре от повечето мъже и той знае, че аз направих това, което бе необходимо, когато приех предложението на лорд Атертън. Бракът е задължение и необходимост. Всеки прави това, което трябва да се направи.

Виктория изтръпна.

— Не знаех, че вие и Лукас се познавате толкова добре.

— Наистина много добре! — проблясък от влага се появи по краищата на миглите на Джесика и капна върху розовия лист, където блесна като утринна роса. — Не можете да си представите колко тежко бе за мен, когато ме видя след всичките тези години и ми заяви, че е наследил титлата от чичо си и се нуждае от подходяща съпруга.

Виктория се загледа в Джесика и видя как още една сълза капна върху розата. „Подходяща съпруга“, отекна в нея, макар да звучеше глупаво в собствените ѝ уши.

— Той ме помоли да го представя в тези кръгове на обществото, където би могъл да намери това, което търси.

— Как описа тази жена? — Виктория усети как устата ѝ пресъхва.

— Е, разбира се, първото условие бе тя да бъде богата наследница.

— Наследница? — Виктория усети, че ѝ прилошава.

— Надявам се, разбирате, че цялата история за неговия чичо, който умрял със съкровище, скрито под леглото, е измислица. Аз пуснах този слух, така че хората да не подозират истинското състояние за финансовите дела на Лукас.

Виктория се вдърви.

— Да, разбира се. Колко умно от ваша страна.

— Дадох всичко от себе си — заяви Джесика с трагична гордост. — Аз не можех да му откажа помощта си, не и след всичко онова, което се бе случило помежду ни. Но имаше моменти, признавам, когато ми беше трудно да наблюдавам как той ви ухажва.

— Представям си — Виктория искаше да вземе най-близката саксия и да я запрати по стъклената стена на оранжерията.

— Когато спомена тази сутрин, че сте се оженили толкова набързо, си казах, че това е най-хубавото нещо, което можеше да се случи. Знам, че Лукас се нуждаеше от този брак, ако иска да спаси

имението си. И на него, както и на мен, ни беше по-лесно да свършим тази работа колкото се може по-скоро.

— Ами аз, Джесика. Включвахте ли мен в тази игра, когато ме представихте на Лукас?

Джесика се обърна към нея с пълно недоумение.

— Вие? От какво се оплаквате? Вие бяхте в опасност да прекарате остатъка от живота си в самота. Вместо това сега сте графиня. Вие сте омъжена за Лукас. Какво повече бихте искали?

— Може би да ми бъде позволено да прекарам остатъка от живота си в самота! — Виктория сви юмруци. — Уверявам ви, вярвайте, че сте извършили услуга на Лукас, но не се заблуждавайте, че сте извършили услуга и на мен. Ни най-малко не съм ви благодарна за вашата намеса. Как можахте да извършите толкова жестоко, безсърдечно дело с мен?

Без да изчака отговор, Виктория се завъртя на пети и тръгна нагоре по пътеката.

— Вики, чакай. Не се ядосвай. Мислех, че ще разбереш. Ти си интелигентна жена, известна си с пъргавия си ум. Мислех, че разбираш. На твоята възраст богатството е единственият ти коз. Защо иначе един мъж ще тича след жена, известна със своето ужасно държане, с неуправляемия си характер? — Джесика спря да я преследва. — Предполагах, че ще бъдеш толкова доволна от сделката, колкото и Лукас. Преди всичко ти печелиш един граф.

Виктория спря и се обърна.

— И Лукас има парите ми. Ти си напълно права, Джесика. Ние двамата сключихме тази сделка и сега ще живеем с нея. Ти изигра своята роля и не трябва да се занимаваш повече с нас.

Очите на Джесика се разшириха и в тях блеснаха още две сълзи.

— Съжалявам, ако не си доволна. Само ученичка очаква да се ожени по любов. Всички правим това, което трябва да се направи. Ако ти не можеш да понесеш да се преструваш пред Лукас, само помисли колко ще му е тежко. То е толкова трудно за теб, колкото и за него. Въпреки всичко той очаква наследник от теб.

— Благодаря ви, че ми напомнихте моите съпругески задължения.

— О, небеса! Ти наистина си бясна. Нима не разбираш? Вярвам, че не е така. Виктория! Моля те! Съжалявам много. Ти не знаеш колко

съжалявам — Джесика се разрида напълно, като търсеше объркано носната си кърпичка.

Виктория бе раздразнена, разкъсана от ярост и същевременно от тъжна симпатия към Джесика, чиито сълзи бяха истински. Тя не знаеше какво да прави с нея. После, ядосана на себе си, но неспособна да пренебрегне ридаещата жена, отиде до Джесика и я хвана за рамото.

— Не го приемай толкова навътре. Ще се поболееш. Овладей се. Станало каквото станало. Не те държа отговорна. Сама направих този избор. Каквото ѝ да става, само аз ще си платя.

Джесика преглътна сълзите си и се вкопчи безпомощно във Виктория която я потупваше несръчно.

— Моля те, Вики, не се настройвай срещу Лукас. Той просто направи това, което изискваше неговата титла.

Виктория се замисли за отговор, който да не разтревожи още повече ридаещата жена, но нямаше такъв. Истината бе, че тя искаше да навреди много на графа на Стоунвейл. Докато тази мисъл ѝ се въртеше в главата, тя чу гласа му.

— Вики? Леля ти каза, че все още не си се облякла за път.

Стъпките му отекнаха до покрива на оранжерията, когато влезе, за да я търси. Той огледа небрежно, мръщейки се от нетърпение, докато очите му срещнаха тези на Виктория. Тя гледаше безчувствено, докато Лукас разбере коя е ридаещата жена в ръцете на съпругата.

— Лейди Атертън дойде да ни даде своите благопожелания, милорд. Това е много мило от нейна страна, като се имат предвид обстоятелствата. Аз разбирам, че вие сте изключително близки приятели от доста време и че тя ви е съдействала в осигуряване на наследството. Изглежда, че слуховете за съкровището на чичо ви са били твърде неоснователни. А сега, ако ми разрешите, ще ви оставя двамата насаме, за да си вземете довиждане. Наистина, не искам да преча.

Действителността се стовари с цялата си сила върху Лукас. Той не помръдна.

— По дяволите, Вики — каза той много тихо.

Тя се освободи от прегръдките на Джесика и се упъти към вратата. Когато стигна до мястото, където Лукас препречваше пътя ѝ, тя го погледна, но не каза нищо.

— Ще си поговорим по-късно — процеди той през зъби.

— Надали ще има за какво да говорим. Ще ми позволите ли, милорд?

Той се отдръпна с нежелание от пътя ѝ, очите му блестяха от гняв.

— Не се бави много, докато се обличаш, Вики. Искам да тръгнем колкото се може по-скоро. Чака ни дълъг път.

Тя не си направи труда да му отговори. Цялата ѝ воля бе съсредоточена в това да мине през вратата, без да хвърли някой кактус по него.

Виктория трепереше от ярост и дива болка, докато стигна до спалнята си. Влезе в стаята и видя Нан, която бързаше с последните приготовления.

— О, ето ви и вас. Почти съм готова. Алберт каза, че последните куфари се товарят, а конете са готови. Трябва да побързате и да се преоблечете. Чух, че графът е пристигнал и е нетърпелив.

— Не се притеснявай, Нан. Днес никъде няма да ходя. Моля те, бъди така добра и ме остави на спокойствие, докато те извикам.

Устата на Нан застина широко отворена.

— Какво казахте, мадам? Лордът вече даде своите точни инструкции да не се бавим. Той ще побеснее, ако разбере, че ние тук се мотаем.

— Моля те, върви си, Нан.

Нан прехапа устни. Тя рядко бе виждала господарката си в такова настроение и бе очевидно, че не знае какво да прави. Реши за момент да избере отстъплението.

— Желаете ли чай, мадам? Ако не се чувствате добре, сигурна съм, че лордът би разбрал защо се бавите. Ако това е проблемът, разбира се.

— Не искам чай, а единствено спокойствие.

— Божичко, кой ще отговаря за тази щуротия? — измънка Нан, докато излизаше от стаята. — Мъжете не се държат добре, когато чакат някого, а той закъснява. Особено тези, които издават заповеди, сякаш са бойци на бойното поле. Свикнали са да виждат как хората скачат, когато кажат „скачай“.

Виктория видя как вратата се затвори зад мърморещата прислужница и след това отиде бавно до прозореца. Елегантният файтон на Джесика Атертън чакаше долу, на улицата. Видя как Лукас

изпрати своята бивша любов до файтона, заповяда на кочияша да тръгва, обърна се и заста на гордо на стълбището.

Минута по-късно тя не се изненада на забързаните стъпки в хола и внезапното чуване на вратата ѝ.

— Лордът желае да разговаря с вас, милейди — гласът на Нан бе приглушен от затворената врата. — Казва, че е спешно.

Виктория пресече стаята и отвори вратата.

— Кажете на лорда, че съм неразположена.

— О, моля ви, мадам, не ме карайте да му казвам това. Той не е в добро настроение, честна дума.

— По дяволите неговото настроение — Виктория затвори вратата пред смаяното лице на Нан. След това отиде до прозореца и се загледа по последните натоварени в каретата куфари, дадени на младата двойка по настояване на Клео.

Следващото почукване на вратата бе на леля Клео.

— Вики, скъпа, отвори веднага! Какви са тези глупости? Твоят съпруг иска да тръгне без закъснение. Бившите военни не понасят безсмислените разтакавания.

Виктория изпъшка и прекоси още веднъж стаята, за да отвори вратата.

— Кажи на моя съпруг, че е свободен да тръгне, когато си поиска. Кажи му да не ме чака, понеже няма да тръгна с него.

Клео я погледна свирепо.

— Значи така! — тя влезе в стаята и затвори вратата. — Усетих, че има нещо твърде странно в посещението на лейди Атертън тази сутрин. Какво толкова ти каза, че си така разстроена?

— Знаеш ли, Лукас е искал да се ожени за нея.

— Не виждам какво значение има това. Лукас е на 34 години. Явно ти не си първата жена, за която е искал да се ожени. Това ли е, което те притеснява? Хайде, Вики, ти си твърде интелигентна, за да обръщаш внимание на такива неща. Каквото и да е имало между тях, то е било преди години — каза Клео.

— Тя не е приела предложението му за брак, понеже той не е имал нито титла, нито пари, за да осигури нея и семейството ѝ.

— Добре, това е неин проблем, нали? Сега Лукас притежава титла. Мъчно ми е да гледам как страдаш за тези неща, Вики.

— Лукас е наследил титлата — каза Виктория студено, — но заедно с нея почти никакви пари. Джесика ми обясни, че графът стигнал до заключението, че трябва да се ожени за богата наследница заради проклетата си титла и я помолил да го представи на подходящи жени. Би ли предположила, че една жена от твоето обкръжение може да бъде разигравана на хазарт?

Клео сви вежди.

— По-скоро бих предположила, че е хазарт за една жена от моето обкръжение да легне в леглото, а после да се оплаква, че трябва да спи в него. Ако тя има малко разум, а аз смятам, че има, то тя ще се заеме да направи това легло уютно за себе си и за своя съпруг.

Виктория примига от неочакваната липса на подкрепа. Тя скръсти ръце и погледна леля си.

— Изглежда, не си прекалено впечатлена от всичко това.

— Прости ми, аз все още не мога да се съвзема от факта, че те открих миналата нощ в странноприемницата. Един такъв удар е напълно достатъчен за моята възраст.

Виктория усети как почервенява от гняв.

— Да, разбира се. Съжалявам за това. Но, уверявам те, сега съжалявам повече, отколкото, когато ни откри.

Лицето на Клео омекна.

— Вики, скъпа. Страхувам се, че се тревожиш безсмислено. Не съм изненадана, че Лукас не е добре финансово, което ти не си предполагала. Той ми каза истината тази сутрин в странноприемницата, докато те чакахме да се облечеш.

— Той ти е казал, че се жени заради парите ми?

— Той ми каза, че се е запознал с теб само защото му е трябвало страшно много богата жена. Но също така ми каза, че се жени за теб, защото те обича и смята, че ще бъдеш отлична съпруга във всяко едно отношение.

— Обича ме. Колко мило от негова страна — каза Виктория.

— Виктория, ще бъда напълно откровена с теб. Знаех още от самото начало, че ще се забъркаш със Стоунвейл. Между вас двамата има нещо, което просто пука във въздуха, когато сте в една стая. Но аз го харесвам и реших, че ако ще рискуваш всичко заради един мъж, то по-добре е да е с него.

— Толкова се радвам, че го одобряваш, лельо Клео.

— Няма нужда да ми го казваш. Ти си тази, която избра своя път. Виктория погледна надолу, към шарките на килима, после вдигна очи, като очакваше да срещне симпатиите на леля си, но видя единствено непоколебимото ѝ лице.

— Както винаги си права. Сега трябва да реша какво да правя.

— Първото нещо, което трябва да направиш, е да се приготвиш за път. Лукас е решил да пътува този следобед и мисля, че е напълно прав. Колкото по-скоро напуснете града, толкова по-добре.

— Нямам никакво намерение да ходя където и да е със Стоунвейл.

Преди Клео да успее да каже нещо, някой потропа на вратата. Гласът на Нан се чу ясно през ламперията:

— Простете, мадам, но графът каза, че ако не се чувствате задължена да слезете долу, то тогава той ще бъде принуден да се качи горе и да ви смъкне долу.

Лукас щеше да го направи. Виктория не трябваше да сглупява. Нямаше смисъл да се отлага неизбежният разговор. Тя мина покрай леля си, хвана дръжката на вратата, обърна се и погледна Клео:

— Наистина, имам най-чаровния, най-галантния съпруг, нали? Какво повече би могла да иска една съпруга?

ГЛАВА 10

Той я чакаше в библиотеката застанал близо до прозореца и поглеждаше към градината, където толкова често бе стоял посред нощ. Виктория влезе в стаята и затвори много леко вратата след себе си. Една тържествена тишина бе завладяла цялото домакинство, сякаш всеки бе затаил дъх. Тя разбра, че прислугата, включително Нан и Ретбоун, се движеха много предпазливо. Лукас бе неин съпруг само от няколко часа и той бе просто гост в дома на леля й, но вече се бе утвърдил като авторитетна личност. Никой не искаше да предизвиква неговата твърдост. Това окуражи Виктория.

— Викали сте ме, милорд? — попита тя, скрита зад ледена вежливост.

Той я погледна, направи няколко крачки и се спря. Владееше се напълно.

— Не сте се преоблекли за път?

Трябваше й много повече смелост, отколкото очакваше, за да го погледне и да му каже какво е решила.

— Няма да дойда с вас поради една важна причина. Желая ви приятно пътуване, милорд — тя се завъртя на пети и тръгна към вратата.

— Ако сега ме напуснеш, Вики, ще съжаляваш много повече, отколкото можеш да си представиш.

Неговият заплашителен тон я спря, както не би я спряло нищо друго на този свят. Тя се обърна.

— Извинете! Има ли нещо друго, което бихте желали да ми кажете?

— Твърде много неща, но времето напредва и предпочитам този разговор да се състои в карета вместо в библиотеката на леля ви. Сега единствено мога да се извиня за емоционалния изблик на лейди Атертън. Уверявам ви, нямах никаква представа, че ще дойде тук и ще се държи по такъв злополучен начин.

— Да, тя се държа доста печално, нали? Кога смятахте да ми кажете истината за себе си?

— Каква истина желаете да ви кажа? Че веднъж съм поискал ръката на Джесика? Това се стари неща, Вики, и не ви засягат.

— По дяволите — изсъска тя, — знаете много добре коя истина искам да чуя. Вие преднамерено сте искали да се запознаете с мен, защото съм богата наследница. Имате ли наглостта да го отречете?

— Не, но ако си спомняте, вие непрекъснато го предполагайте. Много добре си спомням вашите заплахи. Вие се съгласяхте на всичко независимо какво ви предлагам, нали? Играхте рискована игра и я загубихте, но това си беше ваш избор. Нали ми казахте веднъж, че няма истински риск без истинска опасност.

— Трябва ли да посочвате глупостта ми по този начин?

— Защо не? Аз не съм нищо друго, освен един безсърдечен зестрогонек, който се е сдобил със зестра.

Тя се почувства така, сякаш я бяха ударили в стомаха.

— И сега вие очаквате да приема своето унижение, без да протестирам?

Той прекоси стаята с няколко бързи крачки и я сграбчи за рамената. Очите му пламтяха.

— По дяволите! Очаквам от вас да ми се доверите. За последните няколко седмици ми доверихте вашата сигурност и чест. Сега, когато сте моя съпруга, очаквам същото.

— Да ви се доверя? След всичко, което направихте с мен?

— Какво толкова лошо съм направил? Не съм организиран нещата така, че да ни хванат. Предупредих ви, че целият план е опасен, но вие искахте да имате вашата нощ на научни изследвания на всяка цена, помните ли?

— Не смейте да ми се подигравате!

— Не ви се подигравам. Само ви припомням как се опитахте да оправдаете своето желание да се любите с мен. Аз извърших това миналата нощ така, както го пожелахте. По дяволите! Та вие дори ми казахте, че ме обичате.

Виктория извърна глава и очите ѝ се навлажниха.

— Казах го, защото мислех, че ви обичам, но явно съм сбъркала.

— Ти ми даде рисунката на „Кралица Стрелица“, а после ми се отдаде безрезервно. Аз повярвах, че ме обичаш. Когато леля ти почука

на вратата, първата ми мисъл бе как да те защитя. Какво можех да направя? Да откажа да ви предложа брак?

— Моля ви, не изопачавайте моите думи. Вие видяхте една възможност, която очаквахте, и се възползвахте. Не се опитвайте да отричате.

— Няма да отричам, че поисках да се ожения за вас. Аз не бих рискувал нощес нито вашата, нито моята чест, ако не бях сигурен, че рано или късно ще се оженим. Леля ви ни откри неочаквано и това ускори събитията, но крайният резултат бе неизбежен.

— Не беше неизбежен! — избухна тя.

— Вики, бъди разумна. Ти трябва да разбереш, че ние не можехме да продължаваме дълго по този начин. Нещата бяха станали твърде опасни още преди да излезем миналата нощ. Хората говореха, а ти не направи нищо, за да се противопоставиш на слуховете. Поехме опасен риск, за да се удовлетворят среднощните ти прищевки. Рано или късно ние щяхме да бъдем разкрити и тогава никой от нас нямаше да има избор. Не си ли помисляла, че можеш да забременееш?

— Защо не ми казахте цялата истина, преди да започнем? — гласът ѝ постепенно се превръщаше в истеричен крясък на разярена жена. Тя яростно се бореше да се овладее.

— Ще бъда откровен. Не ти казах нищо, защото исках да те спечеля, а ако ти беше наясно с моето финансово положение, никога нямаше да ми дадеш тази възможност. Ти бе твърдо решила да не се омъжваш, бе така напласена на тема зестрогонци, че няха друг избор. Никога не ще узнаеш колко тежки бяха последните седмици за мен, Вики. Най-малкото, което можеш да направиш, е да проявиш разбиране и доброта.

Тя го погледна недоверчиво.

— Доброта? Как можеш да искаш от мен да те съжалявам?

— Защо не? Ти винаги си готова да бъдеш добра с всички, включително и с лейди Атертън. Видях те как се опитваше да я утешиш, докато тя се бе облегла на рамото ти в оранжерията.

Лукас я пусна внезапно и прокара пръсти през косата си.

— Защо не мога да поискам малко доброта и за себе си? Въпреки всичко аз съм твой съпруг и само Господ знае, че тази ми роля няма да бъде никак лесна.

— Какво предлагате в замяна?

Той пое дълбоко въздух:

— Ще дам клетва, че ще бъда добър съпруг. Имаш моята дума.

— А как точно тълкувате съпружеската вярност? — тя скръсти ръце, а пръстите ѝ се впиха в нежната ѝ плът, като оставиха червени следи. — Очевидно не можете да ми дадете материална сигурност. Според вашата бивша любов аз съм тази, която носи парите в семейството. Вие ми давате титла. Ще ви се отблагодаря както трябва, но аз никога не съм се интересувала от титли.

— Аз ви донесох също и приключенията, които търсехте.

— Искате да кажете, че ме подлъгахте с приключенията?

— Вики, послушай...

— Има едно нещо, което трябва да знам, Лукас. Възнамеряваш ли да установиш романтична връзка с лейди Атертън сега, когато вече си семеен?

— Господи! Не! Толкова е ясно, че ти в момента не мислиш за моята честност, но ако познаваше Джесика така добре, както аз мисля, че я познавам, щеше да разбереш, че самата мисъл за любовна връзка с нея е безсмислена.

— Прости ми. Разбира се, че е така. Лейди Атертън е образец за всичко благоприлично.

— Точно така.

— Тя е толкова благородно същество! Няма никакви угризения особено когато трябва да следва диктата на дълга пред зова на сърцето. Както преди четири години прие предложението на лорд Атертън, вместо твоето.

— Тя направи това, което бе задължена да направи — отвърна невъздържано Лукас.

— Колко ужасни разбирания имате по въпроса — каза Вики.

— Четири години са много време — рече Лукас и сви рамена. — И да ти кажа истината, аз съм много доволен сега, че не се ожених за Джесика. По-късно осъзнах, че това щеше да бъде голяма глупост.

Виктория го изгледа многозначително.

— Защо говориш така? Тя изглежда точно като за теб. Тя е от тези жени, които са изпълнителни съпруги, както вече казах — образец за женско подражание.

— Прибери си ноктите Вики! — Лукас се усмихна дяволито. — Истината е, че я намирам доста тъпа. — По-късно открих, че

предпочитам по-буйни натури. А след последната нощ трябва да заявя, че предпочитам и по-страстни жени.

— Нима? — Виктория навири нос. — Предполагам, говорите от собствен опит. Вие сте имали възможността да сравнявате мен и лейди Атертън в леглото?

— Не се прави на глупава, Вики — Лукас се захили открито. — Можеш ли да си представиш дори и в най-смелите си мечти Джесика да се промъква в странноприемница с този или онзи мъж? Уверявам те, тя бе толкова превзета и благоприлична преди четири години, колкото е и днес. Тя никога не би рискувала своята репутация заради един мъж или за една нощ на научни изследвания като тази в странноприемницата.

— Не като мен — въздъхна Виктория.

— Да, не като теб. Напълно вярно. В действителност, аз досега не съм срещал жена като теб. Ти си твърде необикновена, Вики. Затова аз не винаги знам как да се държа с теб, но те уверявам, че съм изпълнен с добри намерения. А сега, Вики, изгубихме твърде много време в този безсмислен разговор. Отиди горе и се облечи. Имаш точно 15 минути.

— За последен път ви казвам, милорд, няма да отида никъде с вас.

Тя отскочи леко назад, когато той тръгна напред без каквото и да е предупреждение, като взе разстоянието между тях с познатите ѝ резки, странно балансирани крачки. Той я хвана за брадичката и я накара да го погледне в очите. Когато тя направи това — застина. Там гореше цялата сила на неговата ярост. Виктория внезапно разбра защо мъжете са го следвали в битките и защо цялата прислуга се движеше толкова внимателно.

— Виктория — каза той, — изглежда, не разбираш колко съм сериозен, когато казвам, че ще тръгна след 15 минути. Няма никаква грешка. Досега пренебрегнах себе си и твоето твърдоглавие в усилията си да ти доставя удоволствие и ти явно реши, че може да не зачиташ заповедите ми. Уверявам те, това не е така.

— Не приемам заповеди от вас или от който и да било друг мъж.

— Но сега ще приемеш! За добро или зло имаш съпруг и той желае да напусне Лондон — той млъкна, за да погледне часовника си.

— 13 минути. Ако не си готова, когато той тръгва, ще те качи в каретата независимо с какви дрехи си облечена. Ясно ли е, мадам?

Виктория затаи дъх и разбра, че той ще извърши точно това, което ѝ беше казал.

— Вие сякаш държите камшик в ръката си, милорд, и както повечето мъже, не се колебаете да го използвате.

— Уверявам те, че никога няма да те бия с камшик, Вики. А сега спри да изпробваш търпението ми. Остават ти по-малко от 12 минути.

Виктория се обърна и побягна.

Пътуването към далечната пустош на Йоркшир бе най-дългото, което Виктория бе предприемала в живота си. По време на изтощителния път тя почти не успя да се види със своя съпруг. Лукас прекара повечето време извън каретата, тъй като предпочиташе да язди своя жребец Джордж, вместо да си има работа с настроението на Виктория. През нощта тя и Нан спаха в една стая на странноприемницата, където отседнаха, а Лукас и неговият прислужник — в друга. Вечерята бе серия от неприятни случки.

Докато стигнат Стоунвейл, настроението на Виктория не се подобри ни най-малко, а както тя предполагаше — също и на Лукас. Той предпочиташе да я отбягва колкото се може повече.

Първите ѝ впечатления от земите, обкръжаващи нейния нов дом, не бяха обнадеждаващи. Не беше необходимо човек да има познания по градинарство и ботаника, за да разбере, че лятната реколта е твърде посредствена. Имаше една потискаща атмосфера във всичко, което видя — от пръснатите къщурки на селяните до мършавите животни, пръснати по полето.

Липсата на каквито и да е стоки в селския магазин отразяваше стопанското състояние, което тегнеше над областта като черен облак. Виктория изтръпна при вида на няколко дечица, които си играеха в мърсотията. Дрехите им бяха по-окаяни от на който и да е гамен в Лондон.

— Това е непростимо — измърмори тя на Нан, — тези земи са били оставени да повехнат и умрат.

— Предполагам, че лордът ще има сериозна работа в бъдеще — отбеляза внимателно Нан. Тя бе напълно наясно по отношение

чувствата на своята господарка спрямо графа. — Той ще заслужи титлата си, като успее да върне живота на тази земя.

— Да, точно така — съгласи се тъжно Виктория, — и той ще се нуждае от моите пари, за да го направи — добави тихо тя.

За първи път започна да осъзнава силата на задълженията, с които се е сблъскал Лукас, когато е наследил титлата. Всеки, който живееше в или около имението, зависеше от успеха и напредъка на голямата къща, която управляваше стопанството. Виктория бе наясно, че сполуката и бъдещето на наемателите и селяните са здраво свързани със Стоунвейл. Ако пред нея стоеше задачата да облагороди тези земи, би ли се отказала от брак по сметка? Тя се замисли. Вероятно не. Както каза лейди Атертън, човек прави това, което трябва да направи. Както и да е, това признание не я направи по-милосърдна към Лукас. Тя можеше да разбере неговата нужда от пари и богата съпруга, но никога не можеше да му прости, че я избра и въвлече в тази игра. Вероятно той би намерил друга жертва, ако наистина държеше да е дама от висшето общество. Имаше и такива, които биха изтъргували богатството си за титла.

— Къщата е прекрасна, нали, мадам? — каза Нан, като подаваше нетърпеливо глава от прозореца на каретата, за да добие първи впечатления от голямата къща на Стоунвейл. — Горките полета и градини, те са толкова занемарени. Не приличат ни най-малко на тези на лейди Нетълшип.

Виктория усети как се заглежда, въпреки че си бе дала клетва, че ще се отнася с презрително равнодушие към всичко, свързано с Лукас. Нейната прислужница беше права. Къщата на Стоунвейл беше великолепна. Каменната фасада бе тържествена и добре проектирана. Широките стълбища слизаха към павиран двор с голяма извивка, като цялото пространство бе украсено с разкошен фонтан в средата. Но басейнът беше пълен с боклуци вместо с вода — фонтанът не работеше.

Във въздуха витаеше същата безпомощност и потиснатост, както в селото и в заобикалящите ги полета. Виктория гледаше своя нов дом напълно потресена. Всичко тук бе толкова далеч от луксозния, удобен и добре уреден свят, който тя познаваше при своята леля.

Лукас предаде коня си на коняря и отиде да съпроводи Виктория по стълбите към къщата.

— Както виждате — каза тихо той, — предстои много работа.

— Това е точно заключение, милорд — тя се чувстваше като замаяна.

— Бих желал да си поделим работата, Вики. И двамата имаме интерес от Стоунвейл. Това е твой, както и мой дом. Това ще бъде домът на нашите деца.

Тя изтръпна при тези думи, като си спомни какво ѝ бе казала Джесика Атертън — *„Ако не успееш да се привържеш към Лукас, само си помисли колко ще му е тежко. Той трябва да получи и наследник от теб.“*

Тя моментално се изви и разбра, че Лукас е видял раздразнението ѝ, тъй като лицето му бе непроницаемо.

— Ще те представя на прислугата, въпреки че тя не е многобройна. Името на иконома е Григс. Той е от прислугата в Лондон. Прислужницата е мисис Снийф. Тя е от селото.

Изтощена от дългото пътуване, потисната от това, което бе видяла, и твърде горда, за да отвърне на плахите опити на Лукас за установяване на добри отношения, Виктория взе чантата си и тръгна нагоре по стълбите към своята нова спалня.

Този ден вечерята не бе никакво забележително събитие. Григс се извини за бедния избор на вино и за липсата на слуга, който да сервира. Храната бе ограничена по отношение на избор и лоша като качество. Но обстановката бе по-отчайваща и от храната. Килимът беше изтърган, мебелите — надраскани и замърсени, а среброто — потъмняло. Полилеят над главите им не беше почистван от години.

Но Виктория се дразнеше най-много от строгата тишина край масата. Тя не бе човек, който може дълго да мълчи, и бе вече на края на възможностите си да пази тишина. Изглежда, Лукас бе забравил какви усилия ѝ струва всичко това.

— Е, милорд! — започна тя, след като се подкрепи с една голяма глътка от виното. — Къде смятате да започнете да харчите парите ми? Вероятно в градините? Или във фермите на арендаторите? Или може би възнамерявате да обзаведете къщата? Тя наистина се нуждае от това.

Лукас отпи от чашата си и я погледна.

— Откъде искаш да започнеш, Вики?

— Защо ме питате? Спасяването на Стоунвейл е ваша работа, не моя — тя се усмихна студено. — Сега, когато имате парите ми, вярвам, ще измислите много начини, за да ги изхарчите. Вторият ми баща нямаше никакви проблеми при харченето на пари за коне и жени.

— Както изглежда, мадам, вие сте в затруднено положение, понеже не сте имали подобно предизвикателство в живота.

— Какво значи това — тя го изгледа подозрително.

— Вие сте интелигентна жена, пълна с енергия, която е имала достъп до много пари. Използвали сте парите, за да си откупите независимостта и да поддържате добре живота си в обществото, но вие никога не сте ги използвали за нещо наистина полезно.

Това я жегна.

— Винаги съм давала големи суми за благотворителна дейност.

— Което отнемаше твърде малко от вашето време и възможности. Още повече не сте имали нито съпруг, нито семейство, които да погълнат значителната ви енергия. Вие не сте измислили нищо друго за запълване на времето си освен рисуването на растения и случайните научни сказки. Единственият отдушник за вас бе обществото. Но вие сте се отегчили бързо и сте започнали да търсите приключения. Те, скъпа, ви докараха неприятности.

— Уверявам ви, сър, аз не бях отегчена от градския живот — Виктория бе разгневена.

— Не? Смятам, че скуката ви накара да мечтаете за среднощните бягства.

— Това не е истина — каза тя, като пребледня. — Вие не знаете защо търсех приключения през нощта и ще ви бъда благодарна, ако престанете да правите глупави предположения.

— Не, сигурен съм, че съм напълно прав — и той поклати замислено глава. — Първоначално вие бяхте привлечена единствено защото аз бях готов да ви дам приключенията, за които жадувахте. Не ви харесва, че съм се оженил по сметка, но как мислите, се сетих да ви предложа вълнуващи изживявания? Вие желаете изцяло да ме използвате за свои цели, нали?

— Това не е вярно — възрази тя.

— Не допускате ли, че отидохте по-далеч в чувствата си от едно лекомислено желание да ме използвате, за да се доберете до съкровенията си мечти?

— Да... Не... По дяволите, Лукас! Вие преобръщате думите ми.

— Въпреки това, мадам, вие сте тук и вече няма връщане назад. Вие знаехте какви рискове поемате, но избрахте начертания път пред тях. Първото правило на играта, мила моя, е да се научиш да губиш, без да хленчиш — каза Лукас.

— Аз не хленча. Аз съм бясна. Има твърде голяма разлика.

Лукас се намести по-удобно и скръсти ръце.

— Ти се цупиш, Вики. Нищо повече. Никога не съм се сблъсквал с теб в подобна ситуация и съм любопитен да видя колко дълго ще продължи тази игра. Надявах се, че за теб най-тежко ще бъде, докато дойдеш дотук, но, изглежда, съм сбъркал.

— Да, точно така се получава — тя трепереше от гняв. Несправедливите обвинения бяха твърде непочтени. — Вие сте в дълбоко заблуждение.

— Ще ми бъдеш благодарна, Вики. Аз ти предлагам начин да избягаш от бъдещи неприятности като тези, които те докараха до това положение. Ще ми бъде приятно, ако мога да ти предложа едно споразумение, което временно ще даде смисъл на живота и парите ти — Лукас я погледна. — Помогни ми да възстановя Стоунвейл, земите му!

— Много мило от ваша страна, да се отнасяте така с мен и с моите пари.

— Вики, искам да бъдеш част от това място. Искам да го делиш с мен. Предполагам, че ще мога да променя нещо, без да се докосна до твоето наследство, но не възнамерявам да харча от парите ти, без да се допитам до теб. Ще бъда повече от щастлив, ако успея да те привлека към това дело. Ти си достатъчно умна и имаш добри познания благодарение на средата, в която си живяла. Можеш да повлияеш твърде много на това, което става тук, в Стоунвейл. Всичко, което искам, е да работиш с мен, вместо да се развличаш, като се сърдиш и цупиш.

— Това, което предлагате, е наистина много интригуващо — каза тихо тя. — Ако желаете толкова много да се допитвате до мен, дори и за най-малкото нещо, тогава ми дайте брачен договор, където ще потвърдите, че няма да пипате нито пени от моите пари без мое съгласие.

— Аз не съм пълен глупак, мадам — каза той опечалено. — Ще бъде върхът на идиотщината да подпиша подобен договор, докато си в подобно настроение. Може би ще говорим отново по този въпрос, когато решиш, че си готова да бъдеш наистина моя съпруга.

— Ха! Вие никога няма да ми дадете такъв договор! И двамата сме наясно.

— Дори да го направя, това няма да има голяма тежест пред съда. Ние сме съпрузи. Законите винаги ще ми предоставят определени права.

— Така ли стоят нещата?

— По дяволите! — Лукас се усмихна леко. — Ако аз ти дам сега такъв договор, ти ще го използваш веднага, за да сложиш край на този брак. Опомни се, Вики. Ти не си свикнала да бъдеш надхитрявана и всичките ти мисли в момента са насочени към това, как да си отмъстиш.

— Това не мога да го отрека. Ето нещо полезно, което може да запълни времето ми и да ангажира моята енергия, нали? — тя се усмихна студено и стана. — Сега, ако разрешите, милорд, страхувам се, че все още не съм започнала да се самосъжалявам, и се надявам, че като се прибера в своята спалня, ще се понацупя още малко.

Григс се затича да отвори вратата и тя излезе от дневната.

Лукас изгледа ефектното напускане на съпругата си с премрежени очи и даде знак на иконома да донесе бутилката порто, която носеше от Лондон. Кракът го болеше от дългите дни на езда, докато пристигнат в Стоунвейл. За кратко време той изпи доста от бутилката, като размишляваше какво да прави — да удуши Джесика Атертън или да сложи на колене Виктория.

Втората възможност му изглеждаше доста по-интересна и привлекателна. Той бе готов да даде твърде много, за да може да хвърли един поглед по заоблените задни части на жена си.

Лукас бавно и преднамерено продължаваше да се бори с великолепната течност. Виното служеше и за други неща, освен да притъпява болката в бедрото му. То също така го караше да си спомня за осуетените му желаня през онази нощ на забранена страст в странноприемницата. Душата му се късаше от спомени, които опъваха нервите му докрай. Той не можеше да си представи, че Виктория не е споходена от същите спомени. Тя бе толкова отзивчива, толкова

великолепна в любовта си, толкова сърдечна и доверлива. По дяволите, помисли си Лукас. Тя дори му каза, че го обича, и той бе твърдо убеден, че е единственият мъж, чул тези слова. Той знаеше, че тя не се е отдавала на никой друг досега. Радостта да наблюдава развитието на нейните чувства бе най-еротичното изживяване, което бе имал.

Рисунката на „Кралица Стрелица“ бе закачена на стената, близо до масата, така че да може да я вижда всяка сутрин. Това бе първото нещо от багажа на Лукас, което бе разопаковано. Той се чудеше дали Виктория предполага колко много значеше за него този малък подарък. Вероятно не. Тя не мислеше за нищо друго в момента, освен за накърнената си гордост.

Той бе дълбоко впечатлен от цветето. Това бе така може би защото бе първият подарък, който получаваше от жена след смъртта на майка си. Не искаше да включи в сметката медальона с къдрици от черната си коса, който му бе подарила преди години Джесика Атертън. Тя му го пъкна в ръката, когато със сълзи на очи отказа на предложението му за брак и обясни какво повелява дългът ѝ. Той го бе хвърлил в един ров в навечерието на важна битка.

Лукас изпи виното и се загледа в празната бутилка. След това се замисли за празното легло, което го очакваше. Ако събитията не се бяха развили по този начин, сега той щеше да бъде в своята лондонска къща, в подготовка за поредно прескачане на градинската стена. Неговата безразсъдна, страстна приятелка щеше да го чака нетърпеливо за нощното приключение. Но нещата се промениха. Той бе оженен за палавница и трябваше да намери начин да се справи с нея. Той не искаше да прекара остатъка от живота си със съпруга, която ще е непрекъснато сърдита, както и да спи сам в собствената си спалня.

Виктория е толкова добра с всеки друг, помисли си Лукас, докато се изправяше на крака. Защо тя не отдели малко добрина и за своя съпруг? Вероятно трябва да разбере, че не е имал голям избор. Всеки мъж в неговото положение нямаше друга възможност, освен да си намери богата съпруга независимо от начина, по който ще го направи. Виктория бе достатъчно възрастна, за да разбира действителността. Във всеки случай събитието бе станало и тя трябваше да приеме открито положението, в което се намира. Тази глупава игра трябва да спре. Той няма повече да насърчава жестокия ѝ хумор. Нито ще спи

сам в леглото си. Той бе женен мъж, а това му даваше известни права и привилегии.

С ясно съзнание за положението Лукас напусна дневната и тръгна нагоре по стълбите. Щеше да направи още един опит да поговори с Виктория тази вечер и ако пак откаже да разговаря с него, ще намери друг начин да пречупи характера ѝ.

Прислужникът му Ормсби бе зает с голямата спалня, която все още не беше оправена. Той погледна с почуда, когато Лукас влезе в стаята.

— Добър вечер, сър. Рано искате да си лягате тази вечер.

— Да, действително си лягам. Кажете на Григс да каже на прислугата да си ляга. Пътуването беше изморително за всички.

— Ще искате ли нещо за крака си, сър? — попита Ормсби. — Вероятно имате проблеми с него след толкова много часове на седлото?

— Току-що изпих бутилка порто. То ще се погрижи за това.

— Много добре, сър — Ормсби се движеше спокойно и работеше. — Нан ми каза, че лейди Стоунвейл се е оттеглила за сън. Ако това значи нещо, то изглежда, че нашият работен режим ще бъде съвършено различен от този в града.

— Точно така. Предпочитам повече живота в провинцията пред прелестите на града.

Лукас непрекъснато разтриваше болния си крак. Той нямаше повече да се катери по тази проклета градинска стена, нито щеше постоянно да се притеснява за репутацията и сигурността на дамата, докато тя весело се движи из игралните домове и бардаци.

Ормсби излезе след няколко минути. Лукас изчака, докато заглъхне шумът от стъпките му, преди да вземе свещта и да тръгне към вратата между двете стаи. От стаята на Виктория не се чуваше никакъв шум. Вероятно бе отдавна заспала в леглото си.

Той тихо отвори вратата, като си каза, че има право да влиза в спалнята на жена си. Натисна леко дръжката на вратата. Бе взел предвидливо ключа от тази врата, така че, дори и да искаше, Виктория не можеше да се заключи.

Стаята ѝ бе съвсем тъмна с изключение на бледата лунна светлина, която влизаше през прозореца. Виктория явно обичаше да спи, без да дърпа завесите. Доста необичаен навик.

С помощта на свещта и луната Лукас успя да различи нежната фигура на жена си, сгушена под завивките. Кръстът му се стегна. В действителност свещта осветяваше малко повече от избелелите завеси, мръсния килим и похабените мебели, които украсяваха стаята. Той усети остра болка — новият дом на Виктория определено не отговаряше на нейния начин на живот.

Той отиде до леглото ѝ и се чудеше как да ѝ съобщи, че е дошъл да получи това, което му се полага като съпруг.

Докато се качваше по стълбите, бе измислил една дълга реч за задълженията на съпругата и правата на съпруга, но сега това му се струваше неубедително. Какво щеше да прави, ако тя не го пожелае повече, внезапно си помисли Лукас. Докато тази страшна мисъл витаеше из главата му, светлината на свещта озари златистия кехлибар, сгушен между гърдите ѝ.

Тя все още носеше медальона.

Лукас въздъхна с облекчение. „Въпреки положението, не всичко е загубено“, помисли си той.

Докато тази мисъл изпълваше цялото му същество, Виктория започна безпомощно да се върти на възглавницата. Клепачите ѝ трепнаха леко, а после внезапно отвори очи, вгледа се в него и изпищя:

— Мили Боже! Не! Не! Стой далеч от мен!

Лукас я гледаше потресен, а Виктория мълниеносно се изправи в леглото и изпъна ръка, сякаш искаше да го отблъсне. Той бе сбъркал. Тя не можеше да понесе факта, че е дошъл до нейното легло. Стомахът му се сви — как ще продължават така?

— Вики, за Бога...

— Ножът! Милостиви Боже, ножът! — тя гледаше свещта с ужас. — Не! Моля ви, не!

Лукас разбра, че тя бълнува. Явно я бе събудил по средата на някакъв кошмар и тя все още бе във владение на съня.

Той моментално остави свещта върху най-близката маса и я прегърна през раменете. Тя отвори уста и изкрещя още веднъж, очите ѝ се насочиха към нещо, което само тя можеше да види.

— Виктория, престани — Лукас я разтърси.

Когато не видя знак за разбиране в очите ѝ, той направи това, което рядко му се е случвало да върши с войник, изгубил ума и дума пред ужаса на битката — освободи едната си ръка и с премерена сила я

плесна по лицето. Тя се сепна, като гледаше объркано, докато погледът ѝ се спря на лицето му.

— Лукас — изохка тя, — мили Боже, това си ти! — издаде тих вик на облекчение и се хвърли в прегръдките му. Тя се вкопчи в него, сякаш той бе ангел, изпратен да я освободи от ада.

Чуха се стъпки в хола, а после тревожно чукане на вратата.

— Мадам? Милейди? Това съм аз, Нан. Всичко наред ли е?

Лукас с неохота се освободи от здравата хватка на Виктория. Тя изхленчи тихо в знак на недоволство, а той я успокои с една милувка.

— Тихо, скъпа. Трябва да видя твоята прислужница. Сега се връщам.

Той отиде до вратата и я отвори. Нан нервно обикаляше в хола.

— Бях на стълбите и се приготвих за лягане, когато чух писъка на милейди — Нан се вгледа в него. Под светлината на свещта, която държеше, очите ѝ издаваха леко подозрение. — Всичко наред ли е?

— Тя е добре, Нан. Грешката е моя, събудих я по средата на лош кошмар.

— О, аз се чудех какво ли може да е станало? — очите на Нан вече не гледаха така обвиняващо. — Горката. От няколко месеца има неприятности с лоши сънища. Мисля, че това е една от причините да тръгне така по сбирки и нощен живот, за да може да бъде будна до сутринта. Но, както изглежда, отново е започнала да страда от тях. Може би няма да е зле да съм по-близо до нея.

— Няма нужда да се тревожиш, Нан. Сега тя си има съпруг, запомни това. Аз ще се погрижа добре за нея и сега съм ѝ по-близък, отколкото ти.

Нан се изчерви и добави бързо:

— Да, сър. Е, тогава аз ще си лягам — тя се поклони и се затича надолу към хола.

Лукас затвори вратата и тръгна обратно към леглото. Виктория го наблюдаваше скрита в тъмното. Ръцете ѝ обгърнаха свитите колена, очите ѝ бяха широко отворени под мъждукащата светлина.

— Моите извинения, Вики. Не исках да се сепваш така внезапно по време на съня си — каза Лукас.

— Какво правехте, като се промъкнахте в моята стая? — попита язвително тя.

Той въздъхна, като разбра, че миговете на нейната слабост са отминали.

— Знам, че това ще те шокира, Вики, но сега ти имаш съпруг, а съпрузите имат право да се промъкват в спалните на своите жени — той премина през стаята и седна на ръба на леглото, като се правеше, че не забелязва нейния враждебен поглед. — Твоята прислужница каза, че страдаш често от кошмари, при това от доста време. Мислиш ли, че има някаква причина?

— Не.

— Питам, защото аз също имам неприятни сънища от време на време — каза внимателно той.

— Предполагам, че всеки човек ги има понякога.

— Да, но моят сън е особен. Той винаги е един и същ. А твоят?

— Да — каза тя колебливо и за да промени посоката на разговора, запита бързо: — Какво сънувате, милорд?

— Сънувам, че съм затиснат от умрял кон в средата на бойното поле, пълно с мъртви и умиращи мъже — Лукас пое дълбоко въздух, загледа се в нея и продължи: — На някои от тези мъже им остава малко живот. Всеки път, когато сънувам този сън, аз слушам виковете им, докато агонизират, и трябва да живея непрекъснато с болезнения въпрос, дали ще живея, или ще умра. Същевременно си мисля дали някой от мародерите, дошли да плякосват умрелите, няма просто да ми пререже гърлото и всичко ще свърши.

Нейната тъжна въздишка и нежното докосване на пръстите ѝ по краищата на пижамата му го накараха да трепне.

— Колко ужасно — прошепна Виктория. — Мили Боже! Лукас, колко ужасно! Твоят сън е по-гаден от моя.

— А какво сънуваш ти, Вики?

Пръстите ѝ се вкопчиха в чаршафа и тя погледна надолу:

— В сънищата си аз винаги стоя на площадката на стълбището. Един... един мъж идва към мен. Той държи свещ в едната си ръка и нож — в другата.

Лукас чакаше, като се досещаше, че това не е всичко. Колебанието ѝ при думата „мъж“ му подсказа, че тя познава лицето на този човек. Явно не желаше да продължи своя разказ и да уточни за кого става въпрос. Той не искаше да я дразни с неприятни за нея въпроси. Но Лукас разбра, че в действителност сега ѝ е по-близък дори

от нощта на тяхната първа любов. Ако той е достатъчно мъдър, няма да насилва нещата. „Стратегия“, припомни си той. Когато един мъж има голяма цел, винаги постига повече с ум, отколкото със сила. Лукас се изправи и каза:

— Сега добре ли си?

— Да, благодаря, ще се оправя — тя кимна, без да потърси погледа му.

— Тогава, лека нощ. Извикай ме, ако се нуждаеш от нещо.

С огромни усилия на волята си той напусна стаята и отиде в своята спалня. Това бе едно от най-трудните неща, които му се бяха случвали напоследък.

ГЛАВА 11

Следобед на другия ден Виктория си даде почивка от изисканата, тиха битка, която се разгаряше между нея и Лукас, като избяга в най-близката гора със своя скицник. Тя се разхожда дълго, преди да се установи на едно място. Случайно намери чудесно разположено възвишение, откъдето можеше да наблюдава тъжния пейзаж на съсипаната ферма. Оттук се виждаха къщичките, които се нуждаеха от ремонт; алеите, които трябваше да се възстановят и почти пустите полета. Тя знаеше, че Лукас е някъде там, сред нивите. За този следобед бе планирал една обиколка на земите заедно със своя прислужник и помощник по селските въпроси.

Виктория бе принудена да признае, че тук трябваше да се свърши много работа. Всеки можеше да разправя каквото си иска за съпруга ѝ, но очевидно той смяташе да вложи парите ѝ в тези земи. Засега нямаше признаци, че ще ги профука за удоволствие, вино, комар и жени. Въпреки всичко Лукас не бе лекомислен мъж, макар да имаше славата на закоравял комарджия.

Намръщена и объркана от своите мисли, тя насочи вниманието си към растенията и тревите наоколо. С опитното си око откри едно място с необикновено много гъби. Гледката погълна изцяло нейното внимание, въпреки тъжното ѝ настроение.

Тя отвори скицника.

„Ето от какво се нуждая“ — помисли си тя. Рисуването и скицирането щяха да ѝ дадат душевното спокойствие, от което се нуждаеше.

Виктория прекара доста време в скициране на красивите гъби, напълно отдадена на своето занимание. Времето се изнизваше бързо и за момента тя забрави за напрежението от скорошния брак. Когато привърши с гъбите, започна да рисува една купчина от мъртви, сухи листа. Между тях тя откри една великолепна прахавица. Прахавиците винаги са били сериозно предизвикателство, тъй като е много трудно да се предаде точното им излъчване, без да се жертва някоя

подробност. Рисуването на растения бе ободряваща комбинация от изкуство и наука. Виктория го обожаваше.

Два часа по-късно тя затвори скицника си и се облегна на едно дърво. Откри, че се чувства много по-добре, по-спокойна и сигурна. Топлото следобедно слънце я галеше приятно и полята и фермите сега не ѝ изглеждаха толкова пусти. „Имаше надежда за Стоунвейл“ — помисли си внезапно тя. Лукас ще успее да спаси тези земи. Ако някой можеше да го направи, то това бе той.

Разбира се, с нейните пари.

Но дори и тази мисъл не я подразни толкова много, както преди. Внезапно една идея я осени. Вероятно точно това е имал предвид Лукас миналата вечер, когато я попита случвало ли ѝ се е някога да направи нещо полезно с парите си.

Няма значение. Това бяха нейните пари. Виктория се намръщи при тази мисъл, стана и изтърси листата от дрехите си. Все пак трябва да помни, че е невинна жертва в тази игра.

Три дена по-късно Виктория направи своето първо посещение в селото. Искаше да направи обиколката си на кон, за да опознае по-добре новия си дом, но Лукас моментално наложи волята си:

— Няма да позволя новата графиня на Стоунвейл да се появи за първи път пред хората, възседнала кон. В този случай се налага да се спазва благоприличието, мадам. Вие ще излезете с карета, прислужница и кочияш или въобще няма да излизате — заяви той.

Понеже отношенията ѝ с Лукас можеха да бъдат описани като непрекъснато балансиране, Виктория предпочете да не спори с него. Избирайки този начин на действие, тя осъзна, че е станала толкова благоразумна, колкото и останалите членове на домакинството. Бе разбрала, че е много по-лесно за нея и прислугата да избягват каквито и да е предизвикателства с графа.

Истината бе, че ѝ беше трудно да се защитава от него по 24 часа на денонощието. Бе свикнала да бъде щастлива с Лукас, а не да воюва по този начин.

Наистина, поддържането на мир имаше и своите предимства, с неохота си призна Виктория. Не можеше да се отрече, че в отговор на нейното държание Лукас престана да всява студенината на своя тежък

характер. Хората признаваха абсолютния му авторитет, като изпълняваха заповедите му бързо и безпрекословно.

Виктория смяташе, че способността му да управлява и командва бе наследство от военното му минало, но това му подходеше. Той бе роден водач. А високомерието на родения за водач, без съмнение, бе наследствено. Без него и без собствените си качества на лидер. Лукас нямаше да може да спаси Стоунвейл и земите наоколо.

Виктория разсъждаваше по тази неприятна тема, докато се друсаше по лошия път към селото. Трябваше да си признае, че много пъти бе забелязвала железния характер на Лукас, преди да се омъжи за него. Вероятно това бе едно от нещата, с които я привличаше. Но истината бе, че преди рядко ѝ се случваше да се сблъсква открито с него. Все пак Лукас я ухажваше преднамерено и естествено бе да прикрива неприятните черти от характера си.

— Нали не възнамерявате да спирате в това сиво място, мадам? — попита Нан, когато каретата навлезе в главната улица на селото. — Не прилича много на улиците „Боди“ и „Оксфорд“.

— Да, не прилича. Но ние не сме тук, за да търсим бална рокля. Моята цел е да хвърля един поглед наоколо и да видя някои от хората, с които Стоунвейл има работа през деня. Това е нашият нов дом, Нан. Ние трябва да се срещнем с нашите съседи.

— Щом смятате така, мадам — Нан не изглеждаше убедена в смисъла на всичко това.

Виктория се усмихна леко и реши да насочи вниманието на компаньонката си към по-практични неща:

— Ти видя условията в Стоунвейл. Къщата е в ужасно състояние, направо плачевно. Лордът е твърде зает със своите фермери, за да се притеснява как вървят нещата в домакинството, а като се има предвид, че е бил военен — не би могъл, дори и да се опита.

— Това е така, признавам. Домакинската работа е ваше задължение, мадам.

— Наистина. Страхувам се, че си права, Нан. Изглежда, аз съм дамата, която трябва да се заеме с тази задача. Независимо колко дълго ще остана тук, все пак трябва да направя това място удобно за живеене. И ако ще харчим пари за удобства, то, по възможност, трябва да направим това тук, в селото. Тези хора разчитат на доходи от Стоунвейл.

— Разбирам накъде биете, мадам — каза Нан, като се зачерви, засегната от логичността на думите.

Хората излизаха от магазинчетата и малките грохнали кръчмички, за да видят как каретата на Стоунвейл върви спокойно надолу по разсипаната улица. Виктория се усмихваше и махаше.

Имаше едно или две махвания в отговор, но общата липса на ентузиазъм от пристигането на новата графиня бе плашеща.

Виктория се чудеше дали тази неприязън бе единствено към нея, или бе продължение на отношението към Стоунвейл като цяло. Тя не можеше да вини селяните относно липсата на оптимизъм по отношение на тяхното бъдеще. Очевидно пренебрежението идваше от това, което бяха получили досега от господарите на голямата къща.

— Тези бедни хора — помисли си тя, докато хапеше долната си устна — са страдали твърде много. Това е място, където парите могат да свършат добра работа.

В средата на селото Виктория забеляза магазин за фабрични изделия.

— Мисля, че това е чудесно място, откъдето бихме могли да започнем пазаруването.

Нан се постара да държи устата си затворена, макар че мнението ѝ бе очевидно.

Виктория се усмихваше развеселена от държанието на своята прислужница, докато слизаше от каретата с помощта на кочияша.

Топлината на яркото пролетно слънце я лъхна с пълна сила, подчертавайки жълто кехлибарения цвят на роклята ѝ, и придавайки допълнителен блясък на медения цвят на косата. Кехлибареното перо на малката ѝ жълта шапка се поклащаше леко от вятъра, а кехлибареният медальон, закачен на врата ѝ, привличаше слънчевите лъчи, светейки със свое собствено излъчване. Всички на улицата я зяпнаха като хипнотизирани.

Тогава едно малко момиченце, което гледаше скрито зад полата на майка си, внезапно извика от възторг и се затича по улицата, като сочеше Виктория:

— Кехлибарената дама, Кехлибарената дама — викаше детето, като тичаше напред с босите си крачета. — Прекрасна Кехлибарена дама, ти дойде! Моята баба винаги казваше, че ще дойдеш. Тя казваше, че косата ти ще има цвят на злато и мед и ще носиш златни дрехи.

— Ела тук! — извика спокойно Нан, като пресече пътя на детето. — Ние не искаме да изкаляш графинята, нали? Тихо, дечко! Бягай обратно при майка си.

Момиченцето не ѝ обърна внимание; то се мъчеше да се изплъзне от нея, за да сграбчи жълтата рокля на Виктория с мръсните си ръце.

— Здравей! — извика Виктория с добронамерена усмивка. — Как се казваш?

— Люси Хоукинс — каза гордо детето, като я гледаше с очи, пълни с почуда. — А това е моята майка, а зад нея е по-голямата ми сестра.

Жената, която Люси посочи като своя майка, вече тичаше напред с ужасна гримаса на разтревоженото си лице. Тя не беше с повече от пет години по-възрастна от Виктория, но изглеждаше много по-стара.

— Извинете, мадам, тя е просто дете! Не знае какво приказва. Не е виждала край себе си по-добри обноски.

— Всичко е наред. Тя не направи нищо лошо.

— Наистина ли? — изражението на лицето на жената говореше за истинска почуда. — Тя изцапа роклята ви, мадам.

В действителност Виктория не бе забелязала калните отпечатащи от пръстите на детето по кехлибарения си муселин. Тя не си направи даже труда да хвърли един поглед към тях.

— Радвам се на нейното радушно посрещане. Люси е първият човек от селото, с когото разговарям, с изключение на прислужницата — мисис Снийф. Като говоря за това — дали има някаква вероятност вашата по-голяма дъщеря или някоя от нейните приятелки да се заинтересува от работа в кухнята? Имаме остра нужда от персонал. Чудя се как е възможно Стоунвейл да функционира, когато там работят само няколко души.

— Работа? — жената бе напълно объркана. — Истинска работа в голямата къща ли, мадам? Ще ви бъдем много благодарни! Съпругът ми не е работил от години, както и много от мъжете в околността.

— Уверявам ви, аз и лорд Стоунвейл ще ви бъдем благодарни — каза Виктория и огледа тълпата от любопитни лица, които се бяха събрали край каретата. — Всъщност ние ще се нуждаем от доста хора. Ако някой се интересува от работа в градините, кухнята или конюшната, нека се представи утре сутринта. Ще бъде нает веднага. А

сега, ако ме извините, ще направя малко покупки във вашето прекрасно село.

Когато Виктория тръгна напред следвана по петите от Нан, тълпата се разпръсна мигновено. Прекрачвайки прага на магазинчето, тя все още чуваше виковете на Люси за кехлибарената дама.

Два часа по-късно, упътвайки се към главния хол, Виктория попита икономата:

— Случайно да знаете къде се намира графът, Григс? Трябва да го видя веднага.

— Мисля, че е в библиотеката с мистър Сетъруейт, мадам. Графът изрично се разпореди да не бъде безпокоен, докато разговаря с новия прислужник.

— Сигурна съм, че ще направи изключение за мен. Много се радвам, че ще го видя със Сетъруейт! Тъкмо навреме. — Виктория се усмихна и тръгна оживено към затворената врата на библиотеката, като свали едната от прекрасните си ръкавици.

Григс скочи към вратата:

— Извинете, мадам, но графът бе твърде точен в разпорежданията си.

— Не се безпокой, Григс. Ще се оправя с него.

— Простете, мадам, но аз имам привилегията да обслужвам лорда от няколко месеца и се гордея, че успях да науча неговите предпочитания. Уверявам ви, мадам, той държи много на своите разпореждания.

Виктория се усмихна с разбиране:

— Повярвай ми! Разбирам, че Стоунвейл има някои особености в характера си. Бъди така добър да отвориш вратата, Григс! За всичко, което ще последва, поемам пълна отговорност.

Григс я гледаше притеснено, но не желаше да противоречи на господарката си. Той отвори вратата с тежко предчувствие.

— Благодаря ви, Григс — Виктория свали и другата си ръкавица и влезе в стаята. Тя видя, че Лукас се намръщи, но раздражението му премина в изненада, когато разбра кой бе този, който се осмелява да го безпокои.

— Добър ден, мадам. — Графът учтиво се изправи. — Мислех, че сте отишли в селото.

— Бях там и се върнах току-що, както сам виждате. Колко хубаво, че ви намирам с новия прислужник! — Тя се усмихна на мистър Сетъруейт. Той бе млад, изглеждаше сериозен и седеше от другата страна на писалището, срещу Лукас. Изправи се, изпускаяки списанието, което държеше в ръце, и се поклони дълбоко.

— Ваш слуга, милейди.

Лукас гледаше Виктория недоверчиво:

— С какво мога да ви помогна, скъпа?

— Аз просто исках да ви уведомя за няколко неща. Съобщих в селото, че ще наемаме хора, за да попълним персонала. Тези, които ще се заинтересуват, а предполагам, че ще са твърде много, знаят, че трябва да се представят тук утре сутринта. Мистър Сетъруейт може да се заеме с тях. Аз ще се посъветвам с Григс и мисис Снийф за точния брой на хората, които са ни необходими за домакински нужди. Освен това съм убедена, че вие сте твърде зает с арендаторите, така че ще се заема и с набирането на хора за градината.

— Разбирам — каза Лукас.

— Направих и няколко покупки в селото. Магазинерът ще достави повечето от тях утре сутринта. Моля Ви, уредете сметката да бъде платена веднага. Съвсем очевидно е, че те не могат да чакат, докато благоволим да платим, както е обичайната практика.

— Нещо друго, мадам — попита сухо Лукас.

— Да. Докато бях в селото, срещнах съпругата на викария, мисис Уърт, и поканих семейството им на чай утре следобед. Ще обсъдим от каква благотворителна дейност се нуждае селото. Ако обичате, подредете така времето си, че да можете да присъствате.

Лукас кимна в знак на разбиране:

— Ще проверя в програмата си дали съм свободен по това време. Това ли е всичко?

— Все още не. Трябва да направим нещо за ужасния път до селото. Твърде неудобно е да се пътува по него.

— Ще го впиша в програмата си, която явно се нуждае от допълнения — отбеляза Лукас.

— Направете го, милорд. Мисля, че това е всичко засега. — Виктория отново се усмихна мило на мистър Сетъруейт, който бе направо слисан, обърна се на пети и се упъти към вратата. Спря се на

прага и хвърли един поглед през рамо към Лукас. — Има още нещо, милорд.

— Не се съмнявам — каза той. — Моля, продължете! Целият съм в слух.

— Каква е тази безсмислица за Кехлибарената дама?

— Къде чухте за това? — Лукас стрелна с поглед медальона, който тя носеше.

— Едно от децата ме нарече по този странен начин. Просто се питам дали сте запознат с това. Явно става въпрос за някакво местно предание.

— По-късно ще ви кажа каквото знам по въпроса, но то е малко — и Лукас стрелна с очи Сетъруейт.

— Както желаете, милорд. — Виктория сви безмълвно рамене и излезе от библиотеката, а Григс побърза да затвори вратата след нея. Навън я изгледа с изострено внимание.

— Не се безпокой, Григс — каза тя, като се смееше победоносно заради малкия си успех в библиотеката. — Лордът има зъби, но за да хапе, трябва нещо по-сериозно от едно посещение на съпругата му.

— Ще запомня това, мадам.

В библиотеката Лукас седна и отново започна да преглежда счетоводните книги от минали години. Усети, че Сетъруейт го гледа с голямо любопитство.

— Както виждате, жена ми ще проявява голям интерес към имението — отбеляза той.

— Да, милорд. Изглежда, че наистина проявява доста голям интерес към местните проблеми.

— Лейди Стоунвейл е жена, изпълнена с енергия и ентузиазъм — усмихна се самодоволно Лукас. — Тя се нуждае от интересно занимание, което да запълни цялото ѝ време. Пазаруването в нашето бедно село е било проява на висше благоволение от нейна страна. Не мога да си представя, че дама с нейния вкус ще намери нещо истински привлекателно в местните магазинчета.

— Сигурен съм, че целта на посещението ѝ е била да направи нещо за местното стопанство — продължи замислено Лукас. — Аз съм ѝ благодарен за това. Значи и двамата ще се заемем с възстановяването на Стоунвейл. Както бях казал, ние имаме пред себе си трудна задача.

Сетъруейт погледна към купищата списания и счетоводни книги, които лежах на писалището, и каза:

— Не възразявам, сър. Но спасяването на тези земи изисква наемането на цял полк. — Той погледна към своя господар като към герой, чувство, изпитвано често от младите хора към мъже, които са били на война. — Разбира се, вие имате опит във военните дела, сър.

— Между нас да си остане, Сетъруейт, но смятам предизвикателството — да възвърна плодородието на тези земи — за значително по-привлекателно от войната.

Сетъруейт, който не можеше да си представи нещо по-вълнуващо от войната, благоразумно си замълча и отвори списанието пред себе си.

По-късно вечерта Лукас се бе изтегнал във фотьойла, с изпънати напред към огъня крака, отдаден изцяло на едно чисто мъжко удоволствие — да гледа как неговата съпруга му сипва чай след вечеря. Поднасянето на чай бе просто нещо, но сега то значеше твърде много за него. Не бе толкова глупав, за да мисли, че Виктория се е примирила вече с обстоятелствата, но в този жест на жена си видя известен напредък в тази посока. Внезапно осъзна, че като повечето мъже, и той не разбира онези дребни порядки, които превръщат къщата в дом. Най-малкото, не бе наясно с тези неща доскоро, докато се ожени. Откри също, че не получава от всички тези неща, които се очаква да съществуват в едно семейство.

През последните три дни той живя в състояние на напрегнато примирие. Примирие, което бе на косъм от откритата война. Нищо в домакинството не изглеждаше по-важно от такива прозаични неща, като приготвянето на храната и почистването на стаите. Григс бе започнал да се отчайва, мисис Снийф се боеше дали няма да напусне от прекомерно многото работа. Но от момента, в който Виктория се върна от селото, нещата започнаха да се променят. Лукас осъзна, че жадуваше за всяка глътчица от сладостта на семейната хармония. Поднасянето на чай от Виктория бе едно от тези прекрасни неща. То бе първото, което тя лично му поднасяше след брачната клетва.

— Какво става с преданието за Кехлибарената дама, милорд? — попита студено Виктория, докато поднасяше чашката. — Бих желала да чуя подробностите.

— Трябва да призная, че не знам цялата приказка — Лукас пое чашката, като се чудеше как да подхване разговора. Тя имаше навик да си ляга рано и това време приближаваше. — Чичо ми спомена за нея малко преди да почине. То бе във връзка с медальона, който ми даде. — Той се намръщи, тъй като не искаше да насочва вниманието ѝ към него. Тя вероятно бе забравила, че носи тази скъпоценност на врата си по 24 часа, 6 дена в денонощието. — Аз го попитах за преданието, но знайте, че чичо ми бе тежко болен и физически, и психически. Освен това бе на смъртно легло и нямаше никакво намерение да се шегува с мен или с когото и да било.

— И какво ви каза?

— Че медальонът се предава в семейството от поколение на поколение. Той очевидно е принадлежал на първия лорд на Стоунвейл. Чичо ми каза, че мога да получа повече информация от селяните. Попитах мисис Снийф. Както знаете, тя бе единственият човек от прислугата, който бе останал, когато старият негодник почина. Той беше изгонил всички останали.

— Продължавайте! Какво ви каза мисис Снийф?

Лукас я погледна и видя какво непреодолимо любопитство свети в красивите ѝ очи.

— Трябва да знаете, че мисис Снийф не е от най-приказливите, но тя ми каза, че селяните разказват една стара детска приказка за първия лорд на Стоунвейл и неговата дама. Той бил наречен Кехлибарения рицар заради цветовете, които носел по време на битки.

— Значи той също е бил военен — промълви тихо Виктория, докато гледаше огъня.

— Повечето мъже, които са придобивали имение с размерите на Стоунвейл, са били военни — отбеляза сухо Лукас.

— Хората наричали съпругата му Кехлибарената дама?

— Според преданието лордът и жена му били много влюбени един в друг и отдадени изцяло на земята и хората. Стоунвейл се развивал добре под тяхното управление. Няколко поколения мъже, оженили се по любов, продължили тяхното дело и този край процъфтявал. Хората започнали да говорят, че благополучието на имението и околните земи се дължи на щастието и любовта на господарите, които обитавали голямата къща.

— Твърде наивно обяснение за сполуката на цялата област — каза намръщено Виктория.

— Това е просто суеверие, Вики.

— Знам, но...

Лукас я прекъсна бързо:

— Според мисис Снийф в селото започнали да говорят, че графовете на Стоунвейл трябва да се женят само по любов, иначе земите щели да пострадат. Като получавал всички богатства от земите, за всеки граф било много по-лесно да прави любов, отколкото да се занимава с имението.

— Много практично. Не е имало нужда да се женят по сметка, както се случва днес, нали?

Лукас продължи, като искаше да избяга от неудобното положение, в което бе изпаднал:

— Преди три поколения графът се влюбил в едно момиче, което, както изглежда, било дало сърцето си на друг. — Лукас замълча за малко. — Но не само сърцето си. Семейството ѝ я насилило да се омъжи макар да знаели, че е бременна от другия. А този друг бил вторият син. Той не наследил нищо и за минал за Америка, когато разбрал, че любимата му се е омъжила за неговия собствен брат, графа на Стоунвейл.

— Бедното момиче! Колко тежко ѝ е било да се омъжи за човек, когото не обича! Но явно семейството ѝ не е искало да пропусне възможността дъщеря им да стане графиня — прошепна тихо Виктория, дълбоко огорчена.

— Вероятно е било така — съгласи се Лукас, — но както преливате от чувство на симпатия към младата дама, опитайте се да си представите как се чувствал моят предшественик и родственик, когато разбрал, че се е оженил за жена, която не е девствена.

— И какво от това? Аз също не се омъжих девствена — погледът на Виктория стана още по-студен.

— Във всеки случай, аз бях първият и последен мъж, който сте имали, преди да се омъжите, мадам — добави Лукас, чувствайки се малко разстроен. — Ние дори нямахме първа брачна нощ.

— Знаете ли, Лукас, не мога да разбера защо вашият пралядо, или който и да било друг мъж, очакват техните съпруги да бъдат

девствени, докато вие, мъжете, не си давате никакви усилия да останете такива до първата брачна нощ.

— Трябва да има някакво доказателство, че децата са от съпруга, а не от някой друг.

— Леля Клео ми каза веднъж, че жените били измислили начин да се преструват на девствени толкова дълго, колкото мъжете настояват за това. Дори някой съпруг да е сигурен, че жена му е девствена, това все още не означава, че децата не са от кочияша например.

— Виктория...

— Да, милорд. Аз мисля, че ако един мъж иска да бъде напълно сигурен в това, че децата му са негови, той трябва напълно да се доверява на своята съпруга и да знае, че може да ѝ вярва, когато тя му каже, че децата са от него.

— Аз ти се доверявам, Виктория — каза тихо Лукас. — Желаяш ли да продължа с приказката?

— Да, разбира се. Продължете с разказа си, милорд — отвърна тя и се съсредоточи.

Лукас отпи една глътка от чая, като се чудеше как, по дяволите, позволи разговорът да се насочи в такава посока.

— Графът знаел, че няма доказателства, и понеже бил лудо влюбен в съпругата си, решил да повярва в това, което искал да бъде. Така вървяло, докато бебето не се родило мъртво. Майката била толкова потресена, че загубила напълно самообладание, и му разкрила истината. Тя го обвинила за нещастieto, тъй като заради него не могла да се омъжи за истинската си любов, и сега била толкова нещастна, че искала да умре. Наскоро тя починала.

— Как? — Виктория го стрелна с очи, пълни с подозрение.

— Моля те, не ме гледай така. Той не я е убил. Тя просто не се оправила след раждането. Мисиз Снийф ми каза, че тя наистина искала да умре, но била покосена от треска.

— Каква тъжна история! А какво направил графът?

— Той станал жесток и циничен с всички жени, но тъй като семейството настоявало за наследник, се оженил повторно. Този път не по любов. От негова страна това било едно точно премерено решение за брак по сметка. Той и новата му съпруга едва ли са били това, което се нарича щастливо семейство. В действителност, след като се родил

дългоочакваният наследник, графът и графинята прекарвали много малко време заедно, при това никога в Стоунвейл.

— По това време ли започва упадъкът?

— Да, според легендата и старите счетоводни книги — по това време. Днес прегледах някои от тях просто така, от любопитство. В тях е отразен непрестанният упадък на имението от три поколения насам.

— Наистина?

— Да, наистина. Следващият граф, бащата на моя чичо, бил не само студен и жесток човек, а също развратник и комарджия. Той наложил традицията графовете на Стоунвейл да прекарват повече време край игралните маси, отколкото в земите си. По всяка вероятност и той се оженил не по любов. Когато моят чичо се родил, майка му и баща му поели всеки по своя си път.

— И земите продължили да западат. Не е за учудване. А какво е станало с чичо ви?

— Мейтлънд Колбрук не се опитал да се ожени, дори само заради титлата. Той съсредоточил цялото си внимание върху това, което било останало от богатството на Стоунвейл. След като пропилял всичко, се прибрал в земите си, за да проклина собствената си съдба.

— Значи така селяните обясняват нещастното си положение. — Виктория се загледа замислено в огъня. — Интересно.

Лукас гледаше изящния ѝ профил и се чудеше какво ли би направила, ако я прегърне, сложи я в скута си и я целуне. Дали ще бъде така любвеобилна с него, както преди, или ще му издере очите с ноктите си? Едно беше сигурно — ако той се опита да я сграбчи в прегръдките си, това ще бъде истинско приключение и за двамата.

— Най-интересното от всичко е, че детето от селото те е нарекло Кехлибарената дама — каза тихо Лукас.

— Какво от това? То просто е знаело приказката и когато ме е видяло облечена изцяло в жълто, си е направило чисто детски заключения.

Лукас гледаше как светлината на огъня разкриваше прекрасния кехлибаренозлатист цвят на косата на Виктория и каза:

— Не съм сигурен, че детето е стигнало до погрешно заключение. Както знаете, у вас има нещо твърде кехлибарено — вашите очи, вашата коса, дрехите, които обикновено носите.

— За Бога, Лукас, не говорете такива глупости — каза тя яростно.

Той подаде ръцете си за още бой:

— Никак не е чудно, че детето е повярвало, че вие сте Кехлибарената дама. Все още не съм ви разказал последната част от легендата.

Тя го гледаше уплашено, докато наливаше още чай в чашата му.

— Как завършва приказката?

— Според легендата Кехлибарения рицар и неговата дама ще се завърнат един ден в голямата къща и земите на Стоунвейл ще преживеят отново благодат заедно с тяхната любов.

— Колко хубав край — каза презрително Виктория. — Но ако щастието на областта зависи от това, дали лордът и неговата дама са се оженили по любов, то очевидно е, че хората от околността ще трябва да почакаат, докато щастието ги споходи. Най-новият граф на Стоунвейл се е оженил по сметка, а не по любов.

— По дяволите, Вики.

Тя бе вече станала на крака, когато му каза:

— Ако ме извините, милорд, пожелавам ви лека нощ! Чувствам се уморена.

Лукас изруга още веднъж, докато се изправяше на крака. Стоя прав до излизането ѝ от стаята, после остави чашата с чай на масата и прекоси библиотеката, за да вземе бутилката с бренди. Предстоеше му дълга нощ. Седна и започна лениво да разтърква болния си крак.

Три часа по-късно Лукас лежеше в леглото си и чувайки слабите шумове от съседната стая, се чудеше дали не е пълен глупак, като продължава да се въздържа. Може би играта на изчакване не бе най-добрата стратегия.

Той чу още едно изохкване, сякаш Виктория бе станала от леглото. Явно и тя не бе заспала. Вероятно се страхуваше да заспи толкова рано, за да не сънува отново кошмари.

С нищо не можеше да се сравни страстта, която изпитаха, когато прогонваха лошите сънища. Като истински съпруг, той бе длъжен да осигури на съпругата си удобства и сигурност дори ако трябва да приложи сила. Непокколебимо решен на това, отметна завивките и посегна към халата си. Така повече не можеше да продължава. По един или друг начин те трябва да създадат нормални семейни отношения.

Още повече, бе съвсем очевидно, че неговото въздържане не повлия ни най-малко на вироглавството ѝ. С други думи — тя се нуждаеше от ухажването му.

Той чу как външната врата на нейната спалня се отвори и затвори точно когато понечи да почука на вратата между двете спални. Тогава бавно завъртя дръжката и влезе в празната стая на жена си.

Спалнята бе разхвърляна като след паника, обхванала обитателя ѝ. Но тя не бе толкова луда, за да избяга посред нощ. После той си спомни, че Виктория обичаше да се разхожда нощем. Даже и той бе спомогнал за това.

Лукас остави свещта и бързо обу панталоните си и ботушите. Облече ризата и само след минута се движеше бързо надолу към хола. Инстинктът му подсказа, че тя е излязла през вратата на кухнята. По този път той се измъкна незабелязано от къщата. Щом излезе навън, моментално видя Виктория — тя стоеше насред разнебитената и тъжно избуяла градина. Облечена бе в своята кехлибарена пелерина, с качулка на главата, за да се предпази от хладината. Стоеше тиха, осветена от лунните лъчи. Спомените от всички подобни нощи, когато имаше среща с нея в градината на леля ѝ, нахлуха в съзнанието му и го изпълниха с желание, което стигна до физическа болка.

Това бе неговата съпруга и той я желаше.

Лукас закрочи тихо в тъмнината, старайки се да не вдига шум, но тя усети присъствието му и се обърна. Дъхът му спря.

— Липсват ми нашите среднощни срещи в градината — тихо каза той.

— Вие ме подлъгахте по най-хитрия начин, като ми обещахте приключения, нали? Аз бях хваната от тази примамка така, както не са хващали никого другиго.

Стомахът му се сви от горчивината в гласа ѝ.

— Сама ли си тръгнала да търсиш приключения, Вики. Съмнявам се, че в селото има игрални и публични домове или странноприемници, пълни с млади аристократи и техните оперни танцьорки. — Той вървеше към нея, докато разстоянието помежду им не се скъси съвсем.

— Аз просто исках да се поразходя — спокойно каза тя.

— Ще ми разрешиш ли да те придружа?

— Имам ли избор?

— Не. — Като че ли щеше да ѝ разреши да се мотае наоколо сама, помисли си Лукас. — Къде смяташе да се поразходиш?

— Не знам. Не съм мислила за това.

Той се опита да си спомни какво бе видял през последните няколко дена, докато обикаляше на кон земите.

— Има една празна къщичка недалеч оттук. Сигурен съм, че е била на пазача, когато Стоунвейл са имали пазач. Искаш ли да се разходим до там?

— Добре — каза тя и се замисли.

— Прекрасна нощ, нали?

— Смятам, че е твърде студена.

— Да — съгласи се Лукас, като мислеше съсредоточено. Вън от къщичката имаше струпани дърва за горене. Жалко, че не заповяда да изчистят мястото, когато вчера го посети. Той се препъна в несъществуващ камък и изохка.

— Какво ви става? — попита Виктория намръщена.

— Нищо особено. Кракът ми ме наболява малко тази вечер — каза той, като се опитваше да изглежда твърд и храбър.

— Наистина. Лукас. Смятам, че отсега нататък трябва да се научите да не излизате при студено време, когато кракът ви боли.

— Без съмнение, вие сте напълно права, мадам. Но, изглежда, вие искате да тичате тази нощ и аз нямам почти никакви шансове да ви придружавам по този начин.

— Случили сте на богатата булка, която не обича този спорт. Прекрасната мис Пилкингтън щеше да ви прилича повече.

— Така ли мислите? Предполагам, че е била в списъка на Джесика Атертън, но едва ли бих се впуснал с голям ентузиазъм. Има нещо твърде отегчително в това да се ожениш за мис Пилкингтън. Както ти и Анабела казвахте, тя е същата като лейди Атертън.

Виктория придърпа качулката си още по-напред и гласът ѝ започна да заглъхва.

— Вие сте напълно прав в случая. Смятате, че лейди Атертън е затъпяла през годините, но трябваше да се огледате по-добре за мис Пилкингтън. Не ме заблуждавайте! Тя е много мила и е само на 19 години. Веднъж ми довери, че има религиозно призвание.

— Разбирам. Вие никак не си приличате. Не мога да си представя, че бих могъл да я водя в игрални и публични домове.

— От друга страна, тя едва ли щеше да ви създава неприятности. Убедена съм, че щеше да бъде предана съпруга. Като говорим за вяност...

— Да?

— Лейди Атертън ме предупреди, че трябва да ви даря с наследник.

— Не възнамерявам да противореча на лейди Атертън.

— Тя се опита да помогне. Въпреки всичко вие сте я помолили да ви съдейства при намирането на добра зестра.

— Няма нужда да ми го напомняте.

— Лукас? — попита срамежливо Виктория.

— Да?

— Лейди Атертън ми каза, че ако смятам, че съпружеските задължения са твърде тежко бреме за мен, то да си представя колко по-тежко е за вас да се преструвате в брачното ложе.

— По дяволите! — Лукас спря, за да се разбере с нея. Гледаше я недоверчиво. — Не можете да ми кажете, че ѝ вярвате, след онази нощ, която прекарахме заедно.

Тя го погледна сериозно, очите ѝ блестяха под качулката, когато му каза:

— Научила съм от леля си и от майка си, че мъжете нямат притеснения при тези неща, когато им изнася.

— Мъжете не са само измамници — измърмори Лукас и добави безмилостно: — Някой ще помисли, че има истинска причина да проверя дълбочината на чувствата ви тази нощ.

— Как си позволявате да поставяте под съмнение дълбочината на чувствата ми! Аз бях болезнено искрена с Вас.

Той подметна небрежно:

— Ако чувствата ви са толкова дълбоки както казвате, съмнявам се, че можете да ги погребете толкова бързо.

— Погребах ги бързо, защото разбрах, че съм използвана. Нямах друг избор. Не чувствам нищо друго, освен унижение.

— Трябва да призная, че Вие потушихте своите чувства по превъзходен начин. Никой никога не би предположил, че сте изпитвали нещо друго, освен неприязън.

— Да, така е. — Тя млъкна, понеже той се препъна отново. — Какво стана сега? — попита нетърпеливо.

— Вече ви казах, че имам проблеми с болния си крак тази вечер.

— Понякога, Лукас, проявявате твърде малко благоразумие — тя го хвана подръка, за да го крепи. — Предполагам, че ще се върнем в къщата, преди да паднете.

— Не ми се вярва това да се случи толкова скоро. Къщичката е съвсем наблизо. Ако си почина малко, ще се оправя.

— Много добре — измърмори с явно раздразнение Виктория. — По-добре е аз да ви придружавам.

— Благодаря, Виктория! Много си мила.

Лукас си позволи да бъде придружен до тъмните очертания на малката къщичка.

ГЛАВА 12

Лукас се разположи на пода, едната му ръка се подпираше на коляното, а болният му крак бе изпънат напред. Той наблюдаваше със скрита радост Виктория, докато разпалваше огъня. Тя му забрани да донесе дърва, като настояваше той да си почине.

— Това местенце е прекрасно, нали? — попита тя, докато палеше огъня. Изведнъж пламъкът лумна и освети стаята. — Изглежда, като че ли някой е живял доскоро тук. Камината е почистена, а подът е пометен.

— Не бих се учудил, ако някой изгонен наемател си е направил тук резиденция, преди да пристигнем. Чичо ми имаше склонност да гони хората.

— Отвратителен човек!

— Не забравяй, че аз произхождам от един малко по-страничен клон на семейството — отбеляза той.

Без да се усмихне, тя заговори сериозно:

— Ние наистина не сме отговорни за действията на други членове на нашето семейство. Дай да ти разтрия крака.

Лукас не се възпротиви. Той си спомни, изпълнен с наслада, какво се бе случило, когато тя за първи път разтри болния му крак.

— Благодаря, задължен съм ти.

Тя простря пелерината си на пода и седна върху нея. Погледът ѝ бе съсредоточен в крака му, докато го масажираше нежно. Лукас изстена при първото докосване на ръцете ѝ.

— Болка ли ти причинявам?

— Не. Чувствам се великолепно. — Той затвори очи и се опря на стената. — Дори не можеш да си представиш колко.

— Трябва да е било ужасно.

— Какво да е било ужасно? — Лукас отвори очи и се взря в жена си.

— Когато са те ранили.

— Смятам, че това не е най-важното събитие в живота ми. Малко по-нагоре, ако обичаш. Да, точно тук. Благодаря ти. — Ръцете ѝ бяха на сантиметър от слабините му. Той се чудеше как е възможно тя да не забелязва бързо растящата издатина в тесните му бричове. — Огънят ме кара да се чувствам приятно.

— Лукас?

Последва мъчителна и за двамата пауза. Той забеляза как Виктория се съсредоточава.

— Да?

— Обичаше ли я много?

Той затвори очи, като се мъчеше да отгатне накъде бие.

— Кого?

— Лейди Атертън.

— О, да. Е, трябва да съм смятал, че я обичам, иначе защо ще ѝ предлагам брак.

— Наистина, защо? — прошепна Виктория.

— Но само като си спомня, започвам да си мисля, че съм бил почти идиот.

— Тя все още те обича.

— Тя обича да страда от несподелена любов и да се чувства галантна мъченица на съдбата много повече, отколкото да обича който и да било мъж. Ни най-малко не завиждам на лорд Атертън. Неговото легло трябва да е доста студено.

— Простете ми, милорд — каза иронично Виктория, — но това не е забележка, която подхожда на един мъж.

Той отвори едното си око и отвърна:

— Ти мислиш, че само жените могат да правят такива коментари, така ли?

— Не, но...

— Някои от нас, мъжете, са способни да се учат от грешките си и да си създават мярка за възприемчивост. — И отново затвори окото си.

— Така ли?

Лукас извика силно:

— Вики, може ли малко по-внимателно с тази част на крака ми? Ако може, малко по-нагоре.

— Тука ли? — и ръцете ѝ се плъзнаха по бедрото му.

Лукас не искаше да си отваря нито устата, нито очите. Нейните милувки бяха толкова интимни, че той се страхуваше да не изгуби контрол над себе си в следващия миг.

— Лукас, добре ли си? — Виктория се разтревожи искрено.

— След онази нощ в странноприемницата предполагам, знаеш какво значи за мен твоята милувка, скъпа.

Ръцете ѝ веднага се вкамениха.

— Искате ли да спра? — попита колебливо тя.

— Не, никога. Човек може да умре щастлив от такова мъчение.

— Лукас, вие се опитвате да ме накарате да ви прелъстя?

Той отвори очи и я погледна страстно.

— Бих си продал душата, за да ви накарам да ме прелъстите.

Тя премигна уплашено от неговото откровение. После очите ѝ се изпълниха с желание.

— Не мисля, че цената ще бъде толкова висока, милорд.

Той докосна лицето ѝ и прокара пръсти надолу към верижката на медальона.

— Благодаря на Бога за изживяното и откровението по време на научните изследвания!

— О, Лукас! — с нежен вик тя се хвърли в прегръдките му и се сгуши, като го обгърна с ръце. — Много съм си мислила за онази нощ. Бях толкова щастлива с теб.

— Само гордостта ти те възпира да бъдеш щастлива отново. — Той стисна ръката ѝ; радвайки се на нейното тяло, което се бе притиснало до неговото. — Струва ли твоята гордост колкото това неразбирателство между нас. Ние сме създадени, за да живеем, Вики. Ние сме свързани заедно. Смяташ ли да подлагаш и двамата на страдание всяка нощ?

Тя бе скрила глава в прегръдките му, така че не можеше да го погледне.

— Леля Клео ми каза, че сама съм си приготвила леглото и сега трябва да легна в него. Тя ми каза още, че за мен ще е по-добре да направя това легло колкото се може по-уютно.

— Уважавам много чувствата на леля ти и бих искал да те видя колкото се може по-скоро в леглото си, но не като мъченица. Ако си спомняш, едва успях да избягна подобно развитие на нещата преди няколко дена — каза Лукас.

— Да, спомням си много добре — и рамената ѝ се разтресоха от нежен, неудържим смях. — Искам да те уверя за решението си да поема своите отговорности на твоя съпруга като нещо естествено и логично, а не като задължение. Както каза, няма смисъл и двамата да страдаме.

— Бъди по всяко време разумна жена, а не набожна светица. — Лукас хвана брадичката ѝ и я целуна. — Поне докато разумната жена не си признае, че умира от страст, не трябва да казва, че не може да се радва на любовта. — Устните му се впиха в нейните.

Виктория все още се колебаеше, сякаш отново премисляше всичко, за да се увери, че решението, което е взела, е правилно. След това, дишайки тежко, тя му се отдаде — нежна, пламенна, гореща. Такава, каквато я обичаше Лукас. Ръцете ѝ го обвиха, а устните ѝ бяха негови. Тя се притискаше в него и той усети гърдите ѝ, скрити под дрехите. Цялото му тяло запулсира от нетърпение.

— Скъпа моя! Чаках толкова дълго първата ни брачна нощ! — отлепи устните си и посегна към кехлибарената пелерина, върху която тя бе коленичиха. С пъргаво движение на едната си ръка я нагласи като одеяло, на което можеха да легнат.

— Ще се изцапа — каза тя механично, без каквото и да е недоволство или раздражение.

— Имаш други.

Лукас се забърка с полата ѝ, ужасен от бързината и необичайната непохватност, с която действаше. Стига стратегия. Бе почти подивял, а краят на мъчителното очакване бе близо.

Отначало той бе решен да се въздържа, докато не се убеди, че тя го желае по същия начин. Не възнамеряваше да я наранява или плаши, а искаше да ѝ достави удоволствие. Но сега единственото му желание бе да я има отново. Трябваше да се убеди, че е негова. Този път не можеше да се въздържа. Нямахше сили за това. Изгаряше от страст.

Виктория изглеждаше сепната от неговата напористост, но легна с желание по гръб, когато той я просна върху пелерината. Лукас се отказа да се бори с дрехите ѝ и се задоволи с вдигане на фустата ѝ до кръста. После я погледна, за да види дали е раздражена от липсата на галантност. Когато видя светещата ѝ усмивка, започна да сваля своите дрехи.

— По дяволите!

— Какво има? — попита тя.

— Нищо. Просто съм непохватен.

Най-после той разкопча панталоните си.

Пресметна, че няма време да сваля бричовете и ботушите. Желанието му го изгаряше отвътре. После легна върху нея, почервенял и възбуден. Хвана с ръце бедрата ѝ, а тя ги отвори, като му се отдаваше. Той се намести между краката ѝ, чувствайки влажната топлина. След това засмука внимателно едната ѝ гръд.

Тя извика и се вкопчи в него. Той усещаше първоначалната съпротива на тялото ѝ, докато навлизаше все по-навътре. Сети се, че всичко това е твърде неочаквано за нея.

— Движи се, скъпа. Отвори се за мен. — Той промуши ръка, хвана едното ѝ бедро и я разклати, така че да може да проникне по-навътре.

— Лукас!

— Болка ли ти причинявам? — Гласът му бе дрезгав дори за неговите уши.

— Не, но усещането е неописуемо. О, Лукас!

— Знам, скъпа, знам. — Той усети как краката ѝ се вдигнаха и го обгърнаха изцяло. — Сложи краката си на кръста ми. Така. Да. — С нежно възклицание тя му се отдаде така, както направи това първата нощ. Бе се вкопчила в него, шепнеше името му и го молеше за изживяването, което ѝ бе обещал.

Той отвори очи и видя, че нейните са плътно затворени. Тя дишаше тежко, вратът ѝ докосваше рамото му. Тя бе на върха на страстта си и гледката му подежда силно. Той бе истински пленен.

— Лукас!

— Да — той се отпусна върху нея, като потрепваше от удоволствие. След това усети как тялото ѝ се изпъна и разбра, че тя бе съвсем близо до своя върхов момент. Тогава махна ръката си от бедрото ѝ и започна да гали с един пръст тъмната цепнатина, където двете тела се бяха съединили.

Виктория отвори очи, а устните ѝ се разтвориха за един искрен, чисто женски вик:

— Лукас! Мили Боже, Лукас!

След това тя го задърпа още по-силно към себе си и той чу своя собствен триумфален вик на облекчение, който изпълни стаята.

Минаха няколко минути, докато той успя да се съвземе. Когато се успокои, застана на една страна и притисна силно Виктория към себе си. Огънят все още грееше силно и разиграваше в радостен танц сенките по стените. Лукас усети крака на жена си да се плъзга по неговия, докато се гушеше в прегръдките му.

— Трябва да признаете, мадам, че бракът има някои предимства. Поне сега не ни се налага да се притесняваме да не бъдем открити и заплетени в обществен позор. Не мислите ли, че следващия път бихме могли да опитаме от удобствата на моето или вашето легло? Матракът в странноприемницата беше неравен, а този под е дяволски твърд.

— Това е приключение. Не смятате ли, че е твърде скучно да използваме собствените си легла, сър?

— Ето защо се ожених за жена със склонност към приключения. Тя иска да се люби само на необичайни места при необикновени обстоятелства. — Лукас разроши късите ѝ къдрици с ръка. — Не се безпокойте, мадам, съпругът ви ще направи всичко възможно, за да ви развлеча и весели и във вашето собствено легло.

— Казвате го така, сякаш трябва много да се потрудите за това — каза тя.

— Повярвайте ми, ще ми бъде безкрайно по-леко да измислям интересни неща, които да споделя с вас, възползвайки се от удобствата на нашите спални, вместо да ви преследвам по нощите, като най-голяма палавница.

Тя не отговори, само се изви в ръцете му, изпълнена със сладост. Не направи опит да се измъкне от прегръдките му, но продължи да мълчи. Лукас започна да се притеснява.

— Лукас?

— Да, скъпа?

— Ще се закълнеш ли, че ти не организира нещата така, че да бъдем заловени от леля ми в странноприемницата?

Той се ядоса много, удоволствието му бе помрачено. Намръщен, Лукас се надигна, застана на лакти и се обърна към нея:

— По дяволите, Вики! Аз се опитвах да те прелъстя, а не да те унижа. Как можеш да си помислиш, че ще извърша подобно нещо?

— Ти сам каза, че си искал да се ожениш за жена с добра зестра.

— Аз исках да се оженя за теб — поправи я грубо той, — а не просто за жена със зестра. Още повече, за да бъда напълно откровен, аз

не се нуждаех от такъв подход като този да организирам залавянето ни от твоята леля при толкова смущаващи обстоятелства.

— Какво искаш да кажеш? — веждите ѝ бързо се свиха.

— Само това, че извърших едно похвално за себе си дело, като те примамах да се омъжиш. Не съм търсил помощта на никого. Всичко беше въпрос на време, докато се убедиш да се омъжиш за мен.

— Защо, проклето животно? — Тя се опита да се отскубне от него и да стане.

Лукас се засмя и заклеци с крак голите ѝ бедра. Той се покатери върху нея, като притискаше китките ѝ към пода.

— Това е истина и ти го знаеш, скъпа. Признай си. Признай си, че нямаше да можеш да направляваш тази гореща любовна връзка, която желаше, ако не искаше да се оженим. Това би доказало невъзможното.

Тя го гледаше и се бореше безуспешно.

— Не, възможно беше. Искаше се само повече предвидливост.

— Уверявам те, че когато се изисква предвидливост и стратегия, аз съм много, много добър, иначе не бих могъл да ти изпълнявам желанията и да те пазя толкова дълго време. Аз дори не бих могъл да се справя, когато се опитахме да се уединим в странноприемницата. И за теб щеше да е невъзможно да бягаш от сбирките всеки път, когато поискаш да правиш любов. Рано или късно все някой щеше да забележи.

— Аз бях толкова потайна — настоя Виктория.

— Така ли? И какво щеше да правиш, когато лятото свърши и няма да има толкова много големи празненства, от които можеш да изчезнеш, без да те забележат?

— Бих измислила нещо — каза тя с раздражение в гласа, като ухапа устната си.

— Не, любов моя. Ние вървахме към тази развръзка от самото начало.

— И ти го знаеше?

— Разбира се, че го знаех. И тъй като ти не си глупачка, скоро също щеше да го разбереш. Затова съм убеден, че сериозно щеше да се замислиш за женитба с мен. — Той се усмихна. — Ще бъда откровен — не вярвам, че щеше да се наложи да чакам дълго, след като задоволих глада ти към научни изследвания.

— Ти беше толкова сигурен в мен, че си носеше документа в джоба — каза тя, като го погледна с премежен поглед.

— Исках да бъда подготвен. Играехме си с огъня, скъпа.

— И аз изгорях — каза тъжно Виктория, като затвори очи.

— Толкова ли са неприятни последиците? — попита нежно той и я докосна с устни.

— През последните няколко дни мислих доста за положението, в което се намираме. — Този път гласът ѝ бе напълно сериозен. — Ако светът бе по-различен, никога не бих се омъжила.

Нейната непримиримост и настойчивост започваше да го дразни. Намуси се и каза:

— Ако светът бе по-различен, аз нямаше да съм задължен да си търся зестра.

— Това е истината, Лукас. Както ти казах, мислих много по този въпрос. Ние двамата с теб направихме това, което се искаше от нас, за да спасим честта си. Бяхме принудени да сключим сделка. Това е делова уговорка. Реших да гледам на нашия брак по този начин, а на нас двамата — като на предприемачи-инвеститори в едно и също предприятие.

— Не ми харесва, че разговорът се насочи към сметкаджийство — каза Лукас намръщено.

— Помисли си само как ще бъде — двамата работим заедно, инвестираме за бъдещето съвместно толкова дълго, колкото ни е приятно. Започвам да вярвам, че можем да бъдем доволни и двамата.

— Доволни? — провикна се той, като се опитваше да я сложи на колената си. — Така ли се чувстваше преди няколко минути, когато тръпнеше в прегръдките ми? Порядъчно доволна.

— Наистина, Лукас, един джентълмен не би задавал толкова лични въпроси.

— Откъде знаеш? Не си попадала в подобни обстоятелства с никой друг.

— Предполагам — отвърна тя. — Още повече, това не е спорен въпрос.

— А какъв е спорният въпрос? Ти гледаш на нашия брак като на съдружие? Търговски договор, според който съдружниците трябва да спят заедно? — Очите му горяха.

— А не е ли така? Не е ли това, което искаше?

— Не, по дяволите! Ни най-малко!

— Разбирам. Може би не искаш да обърнеш внимание на моето предложение за равноправно партньорство? Може би искаш само парите ми, а аз да стоя настрана, освен задължението да ти даря наследник?

— Вики, Вики, успокой се! Ти преиначаваш думите ми и тълкуваш нещата погрешно.

— Аз се опитвам да направя това, което всички смятат, че трябва да направя. Опитвам се да намеря разумен, мъдър начин да се справя с проблемите. Мислех, че ще бъдеш доволен, че най-накрая съм толкова разумна и добре разположена.

— Не искам делови съдружник! Искам съпруга! — Лукас се мъчеше да потуши обидата си.

— Каква е разликата, освен че като съпруга ще споделям леглото ти от време на време?

— Разликата е в това, че няма да е от време на време, и в това, че ме обичаш. Сама ми го каза.

— Не съм го казвала.

— Каза го първия път в странноприемницата. Чух те.

— Казах само, че съм мислила, че те обичам. Във всеки случай, естествено, всичко се промени след това, което се случи.

— По дяволите! — Пръстите му се впиха в китките ѝ. — Вики, престани да говориш тези щуротии за търговско съдружие. Ние сме мъж и жена.

— Ти ли казваш, че в нашите отношения има нещо повече от сделка?

— Разбира се, че има.

— Твърдите ли, че сте влюбен в мен, милорд? — Очите ѝ се присвиха.

— Няма да ми повярваш, но наистина те обичам. — Той я пусна и седна, като си оправяше дрехите.

— Кой знае. Нека опитам и ще видя.

Тоя я погледна и под изпитателния ѝ поглед не знаеше какво да направи, но в едно бе сигурен — тя го предизвикваше.

— Какво искаш от мен, Вики?

— Предполагам това, което иска да чуе всяка една невеста — каза студено тя, — заявление за вечна любов и обещание за пълна

вярност. Но, изглежда, няма да го получа, нали?

— Мили Боже! — Той се изправи, като усещаше коварния пламък под краката си. Жените умеят да си служат с думите, а жена като нея знае как да постигне пълна победа при всяка възможност, която ѝ се удаде. Бе получил предостатъчно доказателства за умението ѝ да го накара да тръгне срещу здравия си разум. Само споменът от онези ужасни нощи, когато се катереше по градинската стена на лейди Нетълшип, можеше да го накара да почувства болка в крака си. — Ти ме притискаш до стената.

— Значи ли това, че няма да получа каквото искам?

— Не мога да се доверя на настроението ти, Вики, нито на това, което стои зад молбата ти. Сигурен съм, че искаш да ме манипулираш. Ако ти дам обещание за вечна любов и пълна преданост, ти ще можеш да го захвърляш в лицето ми всеки път, когато откажа да изпълня някоя от твоите прищевки. И ще кажеш, че съм те излъгал, като съм казал, че те обичам.

— Значи ли това, че не ме обичаш?

— Значи, че бе непростима грешка от моя страна да се отдам така лекомислено на лондонските ти авантюри. Очакваш да се държа като кученце на каишка при всяко твое желание — процеди през зъби Лукас.

— Разбирам. — Тя се изправи бавно и започна да оправя дрехите си.

Лукас се загледа в стройната ѝ фигура и се чувства отблъснат. Само преди няколко минути те се любеха така страстно, а сега крехките им отношения бяха разкъсани от няколко думи.

— Вики, не го прави! — Той я обърна към себе си и я взе в прегръдките си. Счу му се, че тя изхлипа, и това го направи напълно безпомощен. Не обичаше подобни сцени. — По дяволите! Ти не си малко момиче.

Тя се поколеба за момент, после се отпусна в ръцете му, като сгуши лицето си в ризата му.

— Ти си прав. Държа се като малка глупачка, която току-що е напуснала училище и няма представа от живота. — Тя се отскубна от ръцете му и го погледна с възстановена решимост. — Както казах, Лукас, този брак има бъдеще само ако се съгласиш да се държим

благоразумно и логично. Заклевам се, че ще спазвам моите задължения по сделката.

Той погледна надолу към очите ѝ, в които все още блестяха сълзи, и не знаеше какво да каже. Осъзна, че иска да чуе онези мили думи на обяснение в любов, казани от нея през първата им нощ, но сега моментът не беше подходящ.

— Вики?

— Да, милорд.

— Благодаря ти, че си се постарала да помислиш за бъдещето на нашия брак.

— Винаги сте добре дошъл, милорд.

Той се разсърди от измъчената учтивост на Виктория, но успя да задържи усмивката си. Докато стоеше и я гледаше, огънят освети кехлибарения медальон и Лукас се отпусна. „Виктория ще се оправи — помисли си той. — Тя ще си спомни своите думи от доброто старо време.“

— Не се обърквай, Вики, като се опитваш да разгадаеш моите или твоите чувства. — Той докосна златната верижка на медальона ѝ като се усмихна. — С времето всичко ще се оправи. Хайде да се прибираме у дома.

Тя кимна в знак на съгласие. Той взе пелерината ѝ от земята и я загърна. Дрехата бе изцапана, но неповредена. Наблюдавайки я, изправена до него, хубава, висока и стройна, той бе обзет от безумното желание да я пази и защитава.

— Лукас — каза тя замислено, докато той гасеше огъня, — ако ти не си организирай нашия провал в странноприемницата, тогава кой?

— Знаем ли?

— Вероятно лейди Атертън. С нейния безкраен стремеж да ти помогне да се сдобиеш със зестра.

— Да, това е възможно. — Той се засмя, доволен от промяната в настроението ѝ. — Има ли значение? Станало каквото станало. — Той я хвана за ръката и я поведе към вратата.

— Ти си напълно прав. Станало каквото станало. Но имаше няколко странни събития, които се случиха с мен в Лондон и когато ги свържа с този, който би могъл да ни шпионира, започвам да си мисля разни неща.

— За какво?

— Няма значение. Просто си приказвам.

Лукас изстина. Той я спря внезапно пред къщичката.

— Виктория, за какво, по дяволите, говориш? Какви са тези странни събития?

— Наистина, Лукас, нищо особено. Повярвай ми!

— Очаквам отговор, мадам.

— Знаеш ли, Лукас, когато говориш с подобен тон, обикновено хората край теб предпочитат да избягат. В армията ли се научи?

Той се помоли тихичко за повече спокойствие и благоразумие.

— Достатъчно, Виктория. Кажи ми защо ме попита кой би могъл да ни шпионира. Кажи ми го сега или ще стоим тук, докато ми отговориш.

— Струва ми се, че и двата пъти, когато имахме научни изследвания, не беше особено нежен след сеансите. За първия път допускам, че присъствието на леля ми е смекчаващо обстоятелство, но сега няма оправдание. Така ли правят всички мъже?

— Ти не можеш да се въздържиш да ме дразниш, нали? Тези дни наистина мина всички граници. Отговори ми или ще посрещнем утрото тук!

— Добре, но това, което мога да ти кажа, не е много. Аз просто намерих два предмета, които не ми принадлежат. И двата имаха монограма с буквата У. Първият беше едно мъжко шалче. Намерих го на вратата на оранжерията в нощта, когато посетихме игралния дом.

— Нощта, когато щеше да бъдеш смазана от каретата! — Лукас се вцепени, като си спомни. — А какъв е другият предмет?

— Табакера. Намерих я в кутията с боите.

— И никой не ги е потърсил?

— Никой. — Тя извъртя глава и закрачи към голямата къща.

Той вървеше на една крачка разстояние след нея.

— Кога намери табакерата?

Тя промърмори нещо, но той не успя да разбере и ѝ отпрати един нетърпелив поглед.

— Какво каза?

— Казах, че я намерих сутринта след онзи съдбоносен разговор в градината на леля ми. Надявам се, че помниш тази вечер? Нощта, когато те помолих да организираш...

— А, да. Онази съдбоносна нощ! — Той още веднъж си припомни това, което му каза Виктория, като се мъчеше да открие някаква зависимост. — Това е странно.

— Какво казахте?

— Бях нападнат от разбойници същата тази нощ, когато отивах към каретата си — отбеляза просто той. — Чудех се дали този мъж е чакал точно мен, но ми се струва абсурдно.

Виктория се обърна мигновено. Очите ѝ бяха изпълнени с ужас.

— Бил си нападнат? От разбойници? Защо не си ми казал? За Бога, Лукас, трябваше да ми кажеш.

— Какво толкова? — Нейната загриженост го изпълни със задоволство и го окуражи.

— Не бъди толкова наивен! Това е много сериозно нещо. Можеше да пострадаш. Взеха ли ти портфейла или часовника?

— Не, разбойникът не успя.

— Разбира се, че не — съгласи се бързо Виктория. — Трябва да си бил доста по-бърз от него.

— Ласкаеш ме. Истината бе, че бях късметлия. — Той отново я хвана за ръката и я поведе към дома. — Ако не се смята съдраното ми сако, нямаше никакви други последици от инцидента. Но това е много интересно съвпадение.

— Какво? И как можеш да казваш, че нападението е било без последици? Според мен те можеха да бъдат доста неприятни.

— Да, но интересното в случая е, че всеки от нас едва е избегнал нещастие всеки път, малко преди да откриеш предметите с инициала „У“.

Тя потъна в странно за нея мълчание. Лукас почти чуваше трескавите ѝ мисли.

— Какво мислиш за тези съвпадения?

— Не знам какво да мисля. Може би между тях няма никаква връзка, а може и да има. Бих допуснал, че разбойникът е нает от Еджуърдс.

— Еджуърдс? О, да. Заради загубата му на карти? Мислиш ли, че би избрал подобно отмъщение само заради загубените пари?

— Между нас има нещо повече от една изгубена игра на карти. — Лукас си спомни последния разговор, който води с Еджуърдс. — Но

дори да предположим, че той е организиран нападението, това не обяснява появата на предметите в оранжерията.

— Не, няма никаква връзка с инцидента с каретата, макар да е много вероятно да е предварително организирано. Но грешим, ако мислим, че аз съм била предначертаната жертва.

— Смяташ, че аз съм бил целта? — Лукас се зачуди на нейната проникателност и се замисли. — Не съм сигурен, но е възможно. Бяхме доста далеч от улицата, когато това се случи.

Отново Еджуърдс? Лукас се задълбочи в мислите си. В нощта на инцидента той и Еджуърдс все още не се бяха карали за честта на Виктория. Но отзвукът от загубата на карти бе силен и изглежда Еджуърдс е забелязал, че репутацията му на картоиграч намалява. И, разбира се, оставаха тъмните сделки от миналото между тях.

— Възможно е — каза най-накрая Лукас.

— Но какво общо имат инцидентите с шалчето и табакерата?

— Сещаш ли се за някое име, което да отговаря на инициалите?

— Не. О, да, разбира се! Няколко души. Но, както ти казах, никой от тях не е губил нищо.

Тя започна набързо да му обяснява за всички хора, чийто имена започват с У и как леля ѝ говорила с тях за забравените вещи, но Лукас не я слушаше. Вниманието му бе привлечено от особената нотка в гласа, когато тя му отговори. Той бе чувал и друг път тази нотка — тя изразяваше колебание и нежелание да се отговори на въпроса. Замисли се още малко и си припомни, че тя се държа по подобен начин, когато му разказваше за кошмарите си.

— ... и тя попита и лейди Уудбъри, която обича да смърка емфие, а също и лорд Уилкинс, който носи шалчета. После попита и Уотърсън.

— Вики!

— Никой не може да е сигурен, че лорд Уотърсън помни къде си е оставил нещата. Напълно е възможно и шалчето, и табакерата да са негови и той да е забравил за тях. Обикновено съзнанието му е заето с по-висши неща, като метеорологията например. Той е създал най-интересния уред за измерване на валежите.

— Виктория!

— Както казах, броят на приятелите на леля ми е твърде голям, така че може да съм пропуснала някого.

— Вики, скъпа! Моля те, спри за малко! Искам да ти задам много точен въпрос и ще ти бъда благодарен, ако ми отговориш без заобикалки. — Той се спря и я задържа, обърна я към себе си и я прегърна през рамената.

— Да, Лукас?

— Вики, има ли човек, чието име започва с буквата У, и той да ти е крайно неприятен? Някой, който те плаши или на когото не би се доверила никога. Някой, който непрекъснато те кара да се тревожиш?

— Не — веднага отговори тя.

— Опитай се да ми отговориш отново, мила. — Той се усмихна на тази явна лъжа. — И не се страхувай да ми кажеш истината. Не забравяй, че аз съм твой придружител при нощните ти приключения. Можеш да ми кажеш нещо, които не би казала никому.

— Лукас, моля те, не ме притискай така!

Той я прегърна още по-силно, като я накара да скрие лицето си на гърдите му. Кехлибарената ѝ пелерина се омота около крака му.

— Кажи ми, Вики!

— Ти не разбираш — отвърна тихо тя.

Тялото ѝ бе неподвижно и цялото изтръпнало.

— Опитай!

— Лукас, той е мъртъв.

Графът се намръщи, като забеляза отчаянието в гласа ѝ. За миг си спомни какво му бе казала Джесика Атертън, преди да започне да си търси наследница. След няколко секунди се сети за името Самюъл Уитлок.

— За втория си баща ли говориш? — попита внимателно той.

— Казах ти, че е невъзможно. Той е мъртъв и погребан.

— Но ти не го обичаш много, нали?

Тя се помъчи да се отскубне от прегръдките му. Очите ѝ блестяха на лунната светлина.

— Мразя го за това, което стори с майка ми, и това, което щеше да стори с мен, ако имаше възможност. Майка ми ме спаси от този развратник, като ме изпрати да живея при леля. Но тя не успя да спаси себе си — най-накрая той я уби.

ГЛАВА 13

— Ти вярваш, че вторият ти баща е убил майка ти?

Виктория си помисли, че гласът на Лукас прозвуча невероятно спокойно. Така, като че ли я попита дали иска чаша шери преди вечеря. Докато говореше, той обви рамената ѝ с ръката си и продължи да върви към къщата.

— Да. Да, вярвам, въпреки че никога не съм казвала нищо, освен на леля си. — Виктория усети тежестта от ръката му върху себе си и почувства известна увереност. Той бе толкова силен. Не беше съвсем сигурна защо ръката на Лукас има такъв утешителен ефект, не се и замисли за това. Тя беше толкова заета със себе си, като си повтаряше непрекъснато, че трябва да внимава какво още ще му каже. Вече се бе изтървала и му бе разкрила от тайната си повече, отколкото смяташе.

— Какво мисли леля ти?

Виктория стисна краищата на наметалото си.

— Че това е много вероятно. Тя знаеше какъв човек бе той — груб пияница, комуто липсваше и следа от благоприличие. На нея ѝ бе интересно да разбере защо, ако той я е убил, му е било необходимо да чака толкова години, за да го извърши? Защо не се е заел с това и не го е направил скоро след като се е оженил за майка ми и вече е имал достъп до парите ѝ?

— Може би не е имало уважителна причина да я убие в първите години — каза Лукас замислено, като че ли мозъкът му бе зает с решаването на някаква любопитна загадка. — В края на краищата, както ти казваш, той е имал достъп до богатството ѝ. Защо е трябвало да рискува да бъде обесен за убийство?

— Това е гледната точка на леля Клео. Майка ми не само ме изпрати да живея при нея, но и тя самата често идваше да поседи при нас по няколко седмици, понякога и месеци. След като разбра за какъв човек се е омъжила, тя прекарваше колкото се може по-малко време с него. Когато беше пиян, той ставаше свиреп и опасен.

— С други думи, като добавка към парите, които му е дала, тя услужливо се е махала от пътя му. Тогава защо я е убил след всичките тези години?

— Може би защото просто му е омръзнала — каза Виктория. — Може би някой ден много ѝ се е ядосал и е изгубил самообладание. Той имаше ужасен нрав, в дадени моменти изобщо не бе в състояние да се владее. Полудяваше. — За разлика от Лукас, помисли си тя, който винаги се владееше, дори когато беше ядосан.

— Майка ти е починала при злополука по време на езда?

— Да. Близко до къщата му в провинцията. Тя бе отишла там, за да посрещне гостите му за онзи уикенд. Беше прекарала с мен и леля Клео преди това няколко седмици, както обикновено, но Уитлок ѝ нареди да се върне за няколко дни и да поеме задълженията си на съпруга, както той се изрази. Майка ми беше много красива, много привлекателна всъщност и отлична домакиня и Уитлок често я използваше, за да впечатлява приятелите си — обясни Виктория.

— Злополука по време на езда, звучи повече като планирано убийство, а не като извършено в изблик на ярост.

— Може би си прав. Аз само знам, че той го е направил.

— Откъде знаеш това?

„Защото той така ми каза — спомни си тя разярено. — Той дори ми го повтаряше, докато вървеше към смъртта си по стълпалата на стълбището.“ Но едва ли можеше да каже на Лукас. Беше много проникателен. Веднъж получил тази информация, той щеше да настоява за още, а тя вече бе разбрала, че има лошия навик да става прекалено доверчива и уязвима в неговите ръце.

„Освен това — помисли си мрачно Виктория, — въпреки че Лукас е много необикновен човек, той сигурно не би бил толкова търпелив и разбиращ и не би приел лесно новината, че се е оженил за убийца.“

— Нямам истинско доказателство, разбира се каза предпазливо Виктория. — Но в сърцето си аз съм убедена в неговата вина.

— Злополуки при яздене се случват непрекъснато, Вики.

— Майка ми беше отличен ездач. — Виктория се надяваше, че с това ще приключи въпроса, но Лукас продължи по своя неподражаем начин.

— Изправяла ли си се лице в лице с Уитлок?

Прекалено много се приближаваше до опасната територия.

— Той знаеше, че нямам никакво доказателство, и ми се присмиваше.

Ръката на Лукас се стегна около рамената ѝ.

— Какво направи после?

— Нищо не бих могла да направя. Той умря след по-малко от два месеца и леля Клео и аз решихме, че това е божие то провидение за справедливост.

— Той е бил намерен на долните стъпала на стълбището, струва ми се, нали?

— Къде си чул това? — Тя бързо повдигна очи и го погледна.

Устата на Лукас се изви в кисела усмивка.

— Джесика Атертън.

— Ти сигурно си получил доста информация от лейди Атертън?

— Нека не започваме тази караница отново. По този начин ли почина?

— Да. — Виктория внимателно подбираше думите си. — Той бе твърде пиян тази вечер, което не бе необичайно за него. Спъна се и падна от горното стъпало, като полетя надолу по стълбището. Това беше краят на всичко.

— Не съвсем.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Просто това, че ти все още се тревожиш при вида на инициалите му, избродирани върху нечие шалче или гравирани върху странна табакера. Какво има, Вики? Да не би да си започнала да се чудиш дали наистина има призраци? Да не си мислиш, че Уитлок се е върнал, за да те преследва?

— Не говори такива неща! — Тя моментално се овладя. — Разбира се, че не вярвам в призраци. Това, което ме притеснява относно шалчето и табакерата, е, че и двата предмета се оказаха там, където е най-голяма вероятността да ги видя.

— Местонахождението на шалчето е интригуващо, нали? Това означава, че някой е знаел, че ти ще се върнеш късно в къщата именно през вратата на оранжерията.

— Да, точно така, Лукас. Като погледнеш назад, това не те ли навежда на мисълта, че някой ни е шпионирал през цялото време? Този същият някой така внимателно ни е наблюдавал, че, той или тя, ме е

видял да напускам празненството онази нощ и да се качвам в каретата, която ти беше наел — заключи Виктория.

— И ни е проследил до странноприемницата. Това е възможно.

— Това сигурно е била Джесика Атертън.

— Не мога да си представя лейди Атертън да се катери по градинската стена посред нощ.

— Ти си имаш свое мнение, но това означава, че шалчето и табакерата са били оставени от някой друг. Освен ако...

— Освен ако какво?

Виктория бе обхваната от една идея.

— Допускаш ли, че тя би наела някого от улица „Бой“, за да ни следи?

— Точно ти, скъпа моя, би трябвало да знаеш колко лесно е да се направи това.

След тази забележка се възцари неловка тишина, през време на която на Виктория ѝ хрумна, че ако тя бе разсъждавала трезво, а не бе слушала сърцето си, можеше да прояви здрав разум и да си наеме човек, който да ѝ достави информация за тайнствения лорд Стоунвейл.

— Тъкмо се чудех колко време би ти отнело да уредиш всичко това? — каза Лукас.

— Да уредя какво? — Тя се намръщи, опасявайки се, че е прочел мислите ѝ.

Зъбите му блестяха в злобна усмивка.

— Да наемеш преследвач да ме проучва. Това бе една от причините, поради която исках да приключа с ухажването колкото може по-бързо.

— Вие сте напълно достоен за презрение, Стоунвейл.

— Аз съм също така напълно задоволен от условията на нашата сделка, мадам. — Той се спря навън, пред вратата на кухнята, за да докосне леко устните ѝ със своите. Очите му проблеснаха. — И тъй като не съм искал да те поставя в неудобното положение, в което се оказа онази нощ в странноприемницата, не мога да кажа, че съжалявам, че нещата се развиха по този начин. Така или иначе, като се имат предвид рисковете, които поехме, мисля, че се отървахме леко.

— Не виждам как по-лошо би могло да свърши?

— Тогава на теб, скъпа, ти липсва въображение. Случвало ми се е да лежа буден нощем и да мисля дали не сме сбъркали нещо по време

на среднощните си екскурзийки. — Той повдигна нагоре брадичката ѝ. — Наистина ли си толкова нещастна с мен, Вики?

Виктория искаше да започне да го ругае, че не я обича толкова, колкото тя го обича. Искаше да го обвини, че я е използвал нечестно, за да се ожени за нея; че нейните чувства са се оказали извън контрола ѝ, докато той прекрасно е владеел своите. Тя жадуваше да го накара напълно да осъзнае изумителната си вина, да го накара да се унижава, за да иска да му прости и да ѝ се закълне във вечна любов и преданост. Накратко, Виктория осъзна, че желаше някакво отмъщение за положението, в което се намираше. Обаче тя гледаше достатъчно реалистично на нещата, за да осъзнае, че никога няма да го получи. Тя добре си беше научила урока. Щеше да пази тайните си в сърцето така, както пазеше и другите, тъмните тайни. Ако графът на Стоунвейл е доволен от тази женитба, тя щеше да се стреми също да е доволна. Нямахше да му даде нищо повече от това, което той беше уловил в капана си — наследница, която бе така добра да приеме относително спокойно факта, че са се оженили за нея заради парите ѝ.

— Мисля — каза тя, — като имам предвид останалите съпрузи, че ти не си от най-лошите.

— Ще ме убиете с нищожната си похвала, мадам — каза той меко. — Сигурно бихте могли да направите повече от това?

Тя прехапа долната си устна, докато го гледаше. На лунната светлина фигурата му изглеждаше заплашителна. Той стоеше пред нея огромен и силен. Замръзналите черти на лицето му бяха гравирани с най-блед сребрист цвят и дълбоки сенки. Очите му проблясваха с чувственост, която караше наскоро заситените ѝ чувства да пламнат отново за живот. Тя трябваше да се страхува от него. Вместо това винаги беше необикновено сигурна в негово присъствие. Дяволите да ги вземат мъжете...

Първото ѝ желание бе да обвие ръце около врата му и да признае любовта си. Но чувството ѝ за самосъхранение и гордостта ѝ заговориха и потиснаха това безразсъдно и безполезно действие. Тя нямаше да си позволи да бъде пак толкова уязвима от Лукас, както се оказа в онази съдбоносна нощ в странноприемницата.

— Струва ми се, милорд, че вече ви обясних, че ще направя всичко възможно да остана вярна на задълженията си от сделката.

Лукас поклати мрачно глава и целуна върха на носа ѝ.

— Толкова горда и решена да не дава и трохичка повече, отколкото трябва! Как можеш да бъдеш така жестока, Вики?

— Не мисля, че е проява на жестокост от моя страна готовността ми да приема положението, в което се оказах. Какво повече би могъл да ми предложиш, Лукас?

— Всичко.

— Звучи така, като че ли говориш за моето пълно отдаване.

— Може би за това говоря.

— Относно това, аз се заклевам, че ще ти се наложи да почакаш, докато светът позволи на жените да се появяват с бричове на публични места — изстреля тя язвително. — С други думи, завинаги.

— Може би не толкова дълго. Но ще се върнем на въпроса по-късно. Засега ще се задоволя с прогреса, който направихме тази вечер. — Той взе ръката ѝ и я поведе към тъмната, заспала къща.

Викарият и жена му бяха изнервени. До болка очевидно бе, че не са свикнали да пият чай в огромната къща на Стоунвейл. Виктория реши, че ако трябва да рискува с някаква догадка, то тя трябва да признае, че те никога преди това по никакви причини не са били канени в къщата, камо ли пък за благотворителност, свързана с нуждите на околността. Това я подразни. Беше още едно доказателство, че предишният граф изобщо не се е грижел за хората, които живеят в областта, близо до земите му.

— Не мога да ви опиша колко сме щастливи, че вие и очарователната лейди сте се настанили тук, в къщата, лорд Стоунвейл. — Реверънд Уърт, червендалест, добре сложен мъж към петдесетте, говореше много откровено.

— Да, наистина. На нас ни е много приятно да ви кажем добре дошли — каза мисис Уърт развълнувано. Тя беше много приятна, дребна жена, която седеше като птичка до съпруга си. Чашката за чай потрепера в ръката ѝ, след като тя едва отпи от нея. Непрекъснато хвърляше по един бърз, плах поглед към гостната стая, сякаш не можеше да повярва, че се намира вътре в голямата къща.

— Благодаря — каза учтиво Виктория, усмихвайки се на разтревожената жена. — Беше много мило от ваша страна, че приехте поканата ми.

— О, няма нищо, няма нищо — запелтечи гостенката и едва не разсипа чая си. — Ние сме толкова поласкани от вашия интерес към местните проблеми.

Викарият направи един смел опит да срещне очите на домакиня си и да го погледне така, както се гледат мъж с мъж.

— Надявам се, че няма да се засегнете от това, което ще кажа, сър, но земите на вашия род прекалено дълго време бяха занемарени. Аз съм много щастлив да отбележа, че чух вече да се говори за подобренията, които сте започнали. Това е голямо успокоение за мен.

— Радвам се, че сте доволен, Реверънд Уърт. Не бих се съгласил съвсем с вас относно положението на имението и заобикалящата го околия. — Лукас постави чашата си с отчетлив звън на масата, което накара Виктория да прикрие една бърза усмивчица. Съпругът ѝ добре потискаше напрежението си, но тя знаеше, че той много желаше да избегне точно това свое социално задължение. Много неубедително ѝ беше обяснил тази сутрин, че е твърде зает човек и няма достатъчно време, за да го губи, като пие чай с викария. Виктория настоя, че той не трябва да изпуска възможността да установи връзка, и накрая тя победи, като предизвика удивлението на един-двама от прислугата, чули спора в хола. Не остана незабелязано, че новият граф на Стоунвейл е започнал много да угажда на жена си.

— Има доста да се направи — отбеляза Уърт. — Положението наоколо става отчайващо.

— Вашето отношение на благородна дама направи невероятно впечатление на местните хора, мадам — каза срамежливо мисис Уърт. — Когато отидох да посетя Бетси Хоукинс тази сутрин, за да ѝ занеса една фуста за дъщеря ѝ, тя доста гордо ми заяви, че повече няма нужда от благотворителност. Дъщеря ѝ си била намерила работа тук, в кухнята, а съпругът ѝ щял да започне в конюшните. Тя беше толкова щастлива! Просто не можете да си представите. Тази бедна жена е изживяла такива тежки години, както и много други.

— Ние сме благодарни, че има толкова хора, желаещи да работят. Ще имаме нужда от тях, за да приведем това място във форма — каза Виктория, като влагаше смисъл във всяка своя дума. Беше се оказало непосилно трудна задача да се приведе гостната стая в що-годе приличен вид за днешната визита. Бе накарала новата прислуга да я почисти още на разсъмване.

— Е, аз нямам намерение да ви казвам, че благодарение на историята на браконiera за призрака, вие сте пред едно добро начало, доколкото хората наоколо са засегнати от това — тържествено заяви викарият и млъкна, когато жена му хвърли към него един смразяващ поглед. Той припряно си взе чашата и прочисти гърлото си: — Моля за извинение!

Но не беше лесно да отклони вниманието на Лукас:

— За какъв браконьер и каква история за призрак става въпрос, Реверънд?

Първоначалното неспокойство на викария стана очевидно. Явна беше личната му вина, че вече е казал прекалено много. Той леко се закашля:

— Опасявам се, сър, че неколцина от местните хора са склонни да браконьерстват в горите, особено когато годините са тежки, каквито бяха последните няколко. Господарят знае, че понякога животът е без стойност, и затова предишният граф беше поставил капани за хора.

— Няма за какво да се тревожите. Служил съм в армията и поради това, от време на време ми се е налагало сам да отстоявам земята, и ви уверявам, че съм склонен да не обръщам внимание на малко браконьерстване. Вече съм дал разпореждане да се премахнат тези капани за хора, които ловците още не са открили.

— Аз съм неимоверно щастлив да чуя това! Чичо ви, както сигурно знаете, имаше свършено друго отношение. — Усмивката на викария засия като слънчев лъч в облачен ден.

— А сега кажете за тази история с браконiera и призрака — вметна тихо Лукас.

Викарият размени един бърз поглед с жена си и след това въздъхна тежко:

— Да. Е, добре, това беше просто една забавна история, която случайно чух тази сутрин. Вие знаете хората в провинцията как говорят. Изглежда някакъв безстрашен ловец е минал през една пряка пътека за дома си миналата нощ, когато забелязал Кехлибарения рицар и неговата дама. Вие сигурно сте чували легендата, разбира се?

— Запознат съм с нея.

Виктория съсредоточено се наведе напред и каза:

— Кехлибарения рицар и неговата дама са били видени в областта?

Жената на викария се изсмя нервно:

— Точно тук, върху земите на вашето имение, ако позволите да отбележа. Така историята беше разказана сутринта. Изглежда рицарят и дамата му са били забелязани да се разхождат към къщата през градините някъде след полунощ. Това не е ли приятно знамение?

— Изумително — каза Виктория, докато истината започваше да се избистря в главата ѝ. Представи си как тя и Лукас може би са се сторили на стреснатия браконьер в късната доба — тя бе загърната с кехлибарената си пелерина. — Кажете, че са се разхождали към къщата през градините? — Тя почувства убийствения поглед на Лукас, но реши да не му обръща внимание. Положението беше прекалено забавно. — Какво може да са правили, ходейки наоколо по това време на нощта, как мислите?

Лукас се закашля:

— Скъпа моя, би ли ми наляла още една чаша чай? Струва ми се, че съм доста жаден.

— Да, разбира се. — Виктория му се усмихна с очи, докато му наливаше чай. В отговор той ѝ хвърли свиреп поглед, който само допълнително я въодушеви. — Какво казвахте, мисис Уърт?

— Аз ли? За това, какво може да са правили те, докато са се мотаели наоколо посред нощ ли? О, Боже — добрата жена едва се усмихна, — е, все пак те са призраци, както знаете. Предполагам, че това е единственото време, по което им е позволено да се появяват насам. И според легендата двойката е доста склонна към среднощни срещи. Изглежда, че двамата имат навика да яздят в тези земи посред нощ и да се завръщат в къщата малко преди разсъмване.

— Достатъчно вече сме говорили за призраци, скъпа. — Викарият се закашля. — Ще накараш лорд Стоунвейл и дамата му да си помислят, че с нищо друго не се занимаваме, освен с призрака на селото.

— Никога — заяви Виктория. — Намирам го за много интересно. Нали така смяташ, Стоунвейл?

— Намирам, че всичко това са глупости — каза властно Лукас.

— Трябва да разберете — каза бързо жената на викария, — хората от селото се вълнуват, като слушат историята. На тях им се иска да ѝ вярват, защото им се иска наистина нещата да започнат да се променят към по-добро. Според легендата Стоунвейл ще започне да

разцъфтява отново само когато Кехлибарения рицар и дамата му се завърнат. Моля ви, милорд, да не унищожавате малката история, свързана с надеждите им!

— Да. — Виктория се усмихна сладко на съпруга си. — Моля ви, не убивайте радостта, Стоунвейл!

Викарият и жена му изумено се загледаха в нея. Лукас само хвърли още един убийствен поглед и отпи от чая. Гостите усетиха, че случайно са попаднали в една лека съпружеска свада. Викарият стана още по-червен и побърза да промени темата на разговора:

— По-добре да видиш двойка безвредни призраци, отколкото този разбойник, който е станал страшна напаст за хората от околията през последните два месеца.

— Разбойник? — вниманието на Виктория моментално беше привлечено от това съобщение. — Какво по-точно е това с разбойника? Вие обиран ли сте, Реверънд?

— Аз не. И никой от хората от селото, които аз познавам. Смея да отбележа, че никой от тях не си заслужава трудът на този човек. Но има доклади от няколко пътнически коли с вагони. Страхувам се, че подлецът е доста неумолим. При един от случаите водачът на колата извадил пистолет и накарал разбойника да избяга в храстите. В друг случай пътниците са му дали дребни монети и един пръстен без стойност.

— Разбойниците обикновено имат свърталище в местността, където се занимават с нещо — забеляза замислено Лукас. — Мислите ли, че този човек може да е някой местен жител?

Викарият поклати главата си доста бързо, като изглеждаше по-обезпокоен от всякога.

— Осмелявам се да кажа — не. Може би е някой, който преминава оттук. Няма да се учудя, ако този човек напусне точно сега областта. При неговата професия е по-разумно да се сменя територията на действие.

Викарият беше доволен, че е сменил насоката на разговора.

— Не искам да бъда нахален, Стоунвейл, но помислили ли сте за видовете зърнени култури, които ще засадите? Аз живея тук от доста години и имам известни наблюдения върху това, какво вирее най-добре на тази почва.

Мисис Уърт изведнъж се разтревожи:

— Наистина, скъпи, убедена съм, че негово благородие, ако се нуждае от съвет, ще го поиска.

— Разбира се, разбира се. — Викарият стана още по-червен. — Съжалявам за това, което казах. Градинарството е мое хоби. Аз считам себе си за нещо като учен в тази наука.

— Наистина ли, сър? — Лукас се приближи към него.

Викария отново се закашля, но този път изглеждаше по-уверен в себе си:

— За мен е удоволствие да ви кажа, че имам една-две статии, публикувани в „Развитието на ботаниката“. В момента работя върху една книга за отглеждането на цветята.

— Какво знаете за елдата? — попита рязко Лукас, у когото всички следи на отпуснатост изведнъж се бяха изпарили.

— Чудесен фураж за животни. Добър за вашите бедни ниви. Разбира се, аз лично предпочитам овеса, пшеницата и зърнените култури, където е възможно да се отглеждат.

— Чувал съм, че елдата може да се яде и от хора при тежки времена и недостиг на пшеница.

— Само от тези, които живеят на континента. Съмнявам се, че ще намерите англичанин да яде елда, освен ако не е безумно гладен.

— Разбирам ви — каза Лукас. — Аз проявявам интерес към това как се противопоставя варовитата глина на късното торене. Какво е вашето мнение?

— Различно. Аз съм направил доста проучвания по този въпрос — каза викарият, изпълнен с ентузиазъм. — Изпробвал съм варовитата глина върху розовите храсти на жена ми. Също така с торф и риба. Бихте ли искали да чуете за резултатите?

— Разбира се, че искам. — Лукас се изправи. — Защо да не идем до библиотеката. Там имам няколко карти на имението. Можем да ги разгледаме. Ще ни извините ли, скъпа? — обърна се той към Виктория.

— Разбира се.

— Да вървим. Имам няколко въпроса, които искам да ви задам. Сега, относно торенето. Трябва да ви призная, че то има предимство, защото винаги има наличност на тор.

— Вярно е. Когато се свърши, евентуално, винаги може да се докара от Лондон. Сам знаете, че в Лондон има няколко хиляди обора с

коне. Трябва да се направи нещо с целия този тор. Случайно да сте чели „Елементите на химията в земеделието“ на Хъмфри Дейви?

— Не — каза Лукас, — но аз притежавам екземпляр на „Селскостопанската икономика на Йоркшир“ от Маршъл. Той отдава голямо предпочитание на варовитата глина.

— Допускам, че тя си има своите достойнства. Ако желаете, мога да ви заема екземпляра на „Елементите“ на Дейви. Човек придобива научен подход към проблемите с торенето. Вярвам, че ще ви бъде много интересна.

— Високо оценявам това — каза Лукас.

Двамата мъже излязоха от стаята, все още разговаряйки съсредоточено. Виктория погледна към гостенката си.

— Още чай, мисис Уърт?

— Благодаря ви, милейди. — Тя погледна извинително домакинята си. — Моля да простите на съпруга ми. Страхувам се, че е твърде пристрастен към заниманията си с градинарство и земеделие.

— Повярвайте ми, той е попаднал на добър събеседник — Виктория се усмихна. — Интересът на съпруга ми в последно време силно нарасна, не забелязахте ли?

— Да, забелязах. — Мисис Уърт се отпусна. Доволната ѝ усмивка беше много приятна. — Представяте ли си — да обсъждат въпросите на торенето в гостната стая. Но, все пак, такъв е животът в провинцията.

— Той съвсем не е различен от живота в къщата на леля ми в Лондон. Моята леля проявява интерес към научните постижения и се опасявам, че вървя по нейните стъпки. Аз твърде много обичам подобни беседи.

Жената на викария се въодушеви:

— Може би вие и лорд Стоунвейл ще проявите интерес и ще посетите някои от сбирките в нашето местно „Общество за проучване на интересни проблеми“. Събираме се всяка седмица, в понеделник следобед, в нашата къща. Със задоволство мога да ви съобщя, че доста голяма група хора ни посещават. — Жената изведнъж се изчерви и започна да заеква: — Разбира се, нашите сбирки може би няма да представляват интерес за вас. Сигурна съм, че сте много по-напреднали, тъй като сте имали предимството да бъдете в града.

— Ни най-малко. Възможността да посетя вашата следваща сбирка звучи много привлекателно. С нетърпение ще я очаквам!

— Колко мило от ваша страна! — Усмивката отново грейна на лицето ѝ. — Едва ще дочакам да кажа на приятелите ни.

— Казахте, че отглеждате рози, мисис Уърт?

— Страхувам се, че те са моята страст.

— С голямо удоволствие бих желала да обсъдим някои планове за градините тук, в Стоунвейл. Не мога да живея без подходяща градина, а Лукас е прекалено зает със селскостопански въпроси, за да може да ми помага.

— За мен ще бъде чест и радост.

— Отлично! Докато говорим за това, можем да обсъдим и най-належащите въпроси по отношение на благотворителността в областта. В интерес на истината, аз съм много по-притеснена как да започна с това, отколкото с градините си.

— Не е трудно да се разбере защо хората от селото с такова желание вярват, че тяхната Кехлибарена дама се е завърнала. — Жената на викария се усмихна искрено.

— Предполагам, че имате предвид предпочитанията ми към този цвят дрехи. Уверявам ви, това е чисто съвпадение. — Виктория погледна жълтата си следобедна рокля с иронична усмивка.

Мисис Уърт се стресна и се почувства много неудобно от това, че е направила подобна забележка.

— О, не, мадам! Аз нямам предвид вашата прекрасна рокля, въпреки че, ако позволите да отбележа, този цвят ви стои чудесно и създава усещането, като че ли е кехлибарен. Не, аз имах предвид легендата. Говори се, че дамата на рицаря била много мила и нежна.

Виктория сбърчи носа си и се намръщи:

— Тогава това не би могло да се отнася за мен. Аз определено не съм образец на съвършенството. Само попитайте съпруга ми.

Една седмица по-късно Виктория седеше пред огледалото на тоалетната си масичка, докато Нан привършваше приготовленията, за да я сложи да си легне. Камериерката ѝ държеше роклята, когато вратата, която разделяше стаята на Лукас и нейната, се отвори след леко почукване. Лукас се вмъкна с чувство на собственик, което вече

не изненадваше Виктория. Тя го наблюдаваше в огледалото си и кимна на прислужницата си, която направи малък реверанс на Лукас.

— Сега можеш да си вървиш, Нан. Благодаря ти.

— Да, мадам. Да ви изпратя ли едни поднос с чай?

— Не, благодаря ти, Нан — каза Виктория, като видя в огледалото блясъка в очите на Лукас. — Тази вечер не желая никакъв чай.

— Много добре, мадам. Лека нощ на вас и на негово благородие. — И тя бързо излезе от спалнята.

Лукас изчака, докато вратата се затвори след камериерката, след това се приближи мързеливо и заплашително и застана точно зад Виктория. Наведе се напред и положи ръцете си на тоалетната ѝ масичка, като по този начин я затвори като в клетка. Продължаваше да я гледа в очите в огледалото.

Виктория не можа да потисне тръпката на очакване. Този мъж имаше опустошително въздействие върху чувствата ѝ. А същевременно бе разбрала, че тя самата има същата сила на действие върху него. Зачуди се дали винаги ще бъде така между тях двамата.

— Видях, че днес пристигна писмо от леля ти. — Лукас наведе главата си, за да целуне тила ѝ. — Какво пише лейди Нетълшип?

— Всичко изглежда така, като че ли ние всички ще минем през скандала невредими. — Виктория се усмихна мрачно, като си припомни съдържанието на писмото на леля си. — Благодарение на Джесика Атертън, която е разгласила, че бързата ни сватба е най-големият роман на сезона.

— Добрата стара Джесика. — Лукас прокара езика си по чувствителната извивка на ухото ѝ.

Виктория сви раменете си.

— Кълна ти се, Лукас, че не ми е приятно да бъда задължена на тази жена.

— Нито пък аз, но като войник отдавна съм се научил да приемам помощ от какъвто и да е източник, стига да бъде от полза.

— Очевидно е, иначе не бихме били в сегашното положение.

— Сръдла. Хи не би могла да издържиш на подобни забележки, нали?

— Много е трудно — призна си Виктория. Кръвта ѝ беше вече сгорещена само от изражението на очите му и от близостта му. Порази

я мисълта, че дори ако някой махне с вълшебна пръчица и утре сутринта разтрогне брака им, тя никога не би могла да се освободи напълно от този мъж.

— Някакви други новини от леля ти?

Виктория видя напрегнат пламък в очите му и разбра, че това няма нищо общо с чувствената атака, която беше повел срещу нея.

— Имаш предвид дали тя е намерила някакви други предмети с монограм У? Отговорът е — не. Тя също така пише, че не е намерила никой, който да е изгубил шалчето или табакерата.

— А споменава ли случайно за Еджуърдс?

— Не.

— Много добре. Кажете ми, Вики, какво писмо написа в отговор на леля си? — попита Лукас.

— Писах ѝ за плановете ми за градината и я поканих да ни посети колкото се може по-скоро и когато ѝ е удобно. Също така споменах как ти и викарият сте си допаднали и имате сходни интереси в селскостопанските технологии, градинарството и торенето. Това е всичко, струва ми се. О, също така я помолих да ми изпрати няколко стръкчета цветя за разсад и семена.

— Какво? И дори никакъв намек за това, как ти благородно си приела нерадостната си съдба и си се зарекла да изпълниш дълга си на съпруга? — Той целуна врата ѝ. — И нито дума за това, как си стигнала до извода, че твоята женска чест ти повелява да се подчиняваш на мъжа си, независимо какъв е съпружеският акт, естествено като се имат предвид обстоятелствата? — Той гризна ухото ѝ. — И не споменаваш за задълженията си в съпружеското легло? — Той целуна извивката на рамото ѝ. — Никакъв коментар върху това, как си принудена да заплащаш за глупостта си и какъв урок ти е дало всичко това?

Тя се изправи на крака, обърна се и безмилостно го ръгна в ребрата.

— Стоунвейл, вие сте нещастен, дразнещ звяр, подобие на съпруг и желаете само да ми се подигравате.

— Кракът ми, кракът ми. Престанете веднага, мадам, или ще ме превърнете в развалина за цял живот. — Лукас отстъпи към леглото, като смехът му изпълваше цялата стая.

— Върви по дяволите с твоя крак! — Тя продължи да го напада, като се приближаваше към него, бутайки го назад, докато не се катурна на леглото. След това скочи върху него, възсядайки го победоносно. Лукас протегна ръцете си за прегръдка.

— Моля ви за милост, милейди! Ще продължавате ли да биете един беззащитен мъж, който вече е повален?

— Ти можеш да бъдеш повален, но изобщо не си безпомощен, Стоунвейл. Все още продължаваш да използваш устата си и струва ми се, че тя ще е това, което ще ти навлече беля на първо място тази вечер. Нали няма да продължаваш да ми се подиграваш по най-подлия начин? Обещай ми!

Той се усмихна бавно и чувствено.

— Позволете ми да използвам устата си за по-добри цели, мадам!

Той я достигна с една ръка и обхвана със силните си пръсти задната част на главата ѝ. След това придърпа лицето ѝ надолу към своето и превзе устните ѝ със своите.

С лека въздишка Виктория се отдаде на тайнството на магията, която усещаше в прегръдките на съпруга си.

ГЛАВА 14

Лукас знаеше, че трябва да обвинява само себе си, когато фината нишка на домашната хармония, която едва бе започнал да тъче, се накъса на парчета на следващата сутрин, в понеделник. Той сигурно е трябвало да я види, като идва. Трябвало е да бъде подготвен. Той, който винаги се е гордеел с чувството си за тактика и планиране, беше изгубил бдителността си, а за това нямаше извинение.

Но жена му беше избрала момента толкова добре, както някой маршал на бойно поле, който добре е изучил противника. Тя влезе в библиотеката, като размахваше последното писмо от леля си точно в момента, когато той правеше подробни сметки на вложенията на парите ѝ през последните три години.

— Ето къде си бил, Лукас. Търсих те. Не, недей да ставаш. Искан само да ти кажа, че ще подпиша доста голяма полица от моята сметка, за да покрия вложението, което смятам скоро да направя. Предполагам, ще го вземеш предвид, когато планираш собствените си разходи този месец.

Лукас седна отново и погледа нагоре, като съзнанието му все още пулсираше от шока, който изпита, когато научи за навиците на Виктория да влага пари. Тя му се усмихна блестящо от другата страна на масивното бюро, като изглеждаше така елегантна и оживена, както винаги, в една сутрешна жълта рокля.

— От колко голяма сума ще имаш нужда и какъв вид вложение на пари имаш предвид? — попита той внимателно.

— Мисля, че няколко хиляди лири ще ми стигнат, за да ги вложа специално в това начинание.

— Няколко хиляди?

— Може би десет или петнадесет. — Тя хвърли един поглед на писмото в ръката си. — Леля Клео пише, че групата ще инвестира в някаква каменовъглена мина в Ленкъшир.

— Десет или петнадесет хиляди лири? За някакъв каменовъглен проект в Ленкъшир? — Лукас беше зашеметен. — Ти не можеш просто

така да направиш нещо толкова глупаво. Не мога да ти позволя да го направиш!

Лукас веднага разбра, че е направил сериозна, непростима грешка, щом видя пламъка на огъня на битката в нейните красиви очи.

— Човекът, който се занимава с нашите дела, мистър Бекфорд, неотдавна горещо ни препоръча този проект — каза Виктория. — Леля Клео пише, че тя също смята да вложи пари.

— Леля ти е свободна да прави каквото си пожелае, но аз не мога да ти позволя да пропилиеш толкова количество пари за шахта за въглища в Ленкъшир. Човек може да прахоса състоянието си много бързо, като влага пари в каменовъглени мини.

— Аз имам богатство, Лукас, да не си забравил? Нали се ожени заради него за мен?

Графът се опита бавно да се измъкне от тинята, в която беше потънал.

— Твоето наследство е значително, скъпа моя, но не е неизчерпаемо. Като оставим настрана това, че ти си достатъчно интелигентна, за да го осъзнаваш. Ти нямаш достатъчно пари, с които да се оправдаеш и да поемаш такива рискове от десет или петнадесет хиляди. Суми с такъв размер трябва да се влагат в дела, а не за копане на скъпи шахти в земята.

— Но аз вече притежавам няколко имота в Лондон, от които получавам много добър доход. И... — добави тя с предизвикателна усмивка — сега аз съм съдружник с теб в притежаването на много голямо парче земя от Йоркшир. Аз не искам да имам повече земи, Лукас.

Лукас се обърна към изчисленията по сметките и каза натъртено:

— В такъв случай, можеш да вложиш парите за решаване на проблемите тук, в Стоунвейл.

— Ти си достатъчно зает да харчиш голяма част от моите пари за подобни подобрения. Този проект за каменовъглените мини е мое лично вложение, което бих искала да направя за моя сметка.

— Вики, довери ми се в това отношение! Каменовъглените мини са рисковани вложения особено когато се управляват от други. Ако наистина се интересуваш от минното дело, можем да помислим за инженерен план на Стоунвейл. В Йоркшир също има въглища, а също така и други минерали, и можем да имаме някаква печалба, ако

потърсим в имението. Но не мога да ти разреша да хвърляш парите си в някакъв отдалечен проект, върху който ние няма да имаме никакво право да упражняваме контрол.

Виктория се отправи към бюрото в библиотеката и хвърли върху него писмото.

— Ти смяташ да ми забраниш да правя с парите си каквото искам и да не ми разрешиш да ги използвам, както намеря за добре?

Лукас се помоли на Господ да се случи чудо, но нищо не стана. Той трябваше да се справи с дяволския въпрос сам-самичък и вече знаеше, че няма друг изход. Опита се внимателно да подбере следващите си думи:

— Ти дойде при мен с един голям доход, който трябва да бъде запазен за доброто на нашите деца, за нашите внуци и за техните деца. Като твой съпруг, аз имам задължението да те предпазвам при влагането на пари.

— И аз така мислех — отбеляза мрачно Виктория. — Предполагам, че винаги така се започва. Съпругът обяснява на жена си, че тя не е компетентна да управлява сама своите работи и трябва да му позволи той да се грижи за тях. Оттам той тръгва, поема пълния контрол, като не ѝ позволява да каже каквото и да е по това, как да се използват парите ѝ.

Това го разгневи. Той нетърпеливо отправи ръката си към отчетната книга, която лежеше отворена върху бюрото:

— За да бъда напълно откровен, скъпа, аз не съм сигурен, че ще се справиш с всичките си решения. Изглежда, че имаш склонност да поемаш големи рискове във финансовите си сделки. Често доста си закъсвала.

— Винаги съм се оправяла — изстреля тя в отговор, — както ти сам можеш да се убедиш, ако погледнеш текущите ми доходи.

— Да, благодарение на имотите в града. Разбираш ли, Вики, най-сигурни са вложенията на пари в земя. Те са като подслон за наследство, подобно на твоето. Нямах изгода да поемаш рискове с различни фондове, корабоплаване или проекти за далечни каменовъглени мини.

— Няма смисъл да поемам рискове? Това звучи смешно от твоята уста. Преди да се ожениш за мен, целият ти доход идваше от поемане

на рискове. Какво може да бъде по-рисковано от това да бъдеш на бойното поле или на игралните маси?

Думите ѝ още повече го раздразниха.

— По дяволите, Вики, нямах друг начин, по който да си изкарвам парите. Правех това, което ми се налагаше да правя. Но нещата се промениха. Ние двамата носим отговорността да управляваме Стоунвейл и дохода, който ти донесе с тази женитба, колкото може по-разумно. Времето, в което си поемала огромни рискове с твоето състояние, свърши.

Тя пристъпи напред и сложи и двете си ръце върху бюрото му. Очите ѝ горяха от ярост.

— Кажи го с прости думи, Стоунвейл. Искам и двамата да чуем как го казваш.

— Не виждам как по-просто бих могъл да го обясня.

— Кажи ми го много ясно, че ми забраняваш да използвам парите си по какъвто и да е начин, както аз бих желала. Нека да говорим помежду си на достъпен език.

Гневът му нарасна още повече и се изравни с нейната ярост, когато ѝ каза:

— Ти определено се опитваш да ми поставиш капан, Вики. Искаш от мен да избирам между думите, които ще ти дадат пълна свобода, и тези, които ще ме превърнат в още един проклет деспотичен съпруг, точно като мъжа, който се е оженил за майка ти. Мислиш ли, че можеш толкова лесно да постъпваш така нечестно с мен?

— Не се опитвам да те използвам нечестно. Напротив. Ти се опитваш да постъпваш нечестно с мен. — Гласът на Виктория не трепваше под свирепия му поглед.

— Опитвам се да те предпазя от безразсъдната ти натура.

— Безразсъдна? Ти ме наричаш безразсъдна? Точно ти, който си изкарвал прехраната си първо като войник, а после като комарджия? Ха! Това е едно извинение и ти много добре го използваш. Искаш пълен контрол върху моите пари и ми съобщаваш, че повече няма да ми позволиш да ги използвам, както намеря за добре. Какъв е следващият ти ход, Лукас? Ще ме принудиш ли да приема една малка тримесечна издръжка? Ще трябва ли да бъда благодарна, че ще купувам всичките си дрехи и бои, и книги, и по някой кон от това, което междувременно ще ми отпуснеш от дохода?

С това чашата преля. Той изгуби и малкото самообладание, което му беше останало.

— Защо не? Ако смяташ да ми играеш ролята на лекомислена прахосница, която и не помисля за спестяване, няма да имам друг избор и ще постъпя точно по този начин. Но и двамата знаем, че ти си достатъчно умна и няма да постъпваш така, за да ме ядосваш нарочно.

— Забраняваш ли ми свободата да разполагам със собствените си пари?

— Забранявам ти да рискуваш с голяма сума за някакъв проект, за който не знаеш нищо, освен че човекът, който се занимава с делата на леля ти, го препоръчва.

— Натрупала съм доста пари от препоръчаните от мистър Бекфорд сделки.

— Точно така си изгубила и доста пари от тях. Виждам това черно на бяло в твоите отчетни книги. Мистър Бекфорд далеч не е безпогрешен — каза Лукас, като предизвикателно подбутна главната счетоводна книга на Виктория.

— Човек трябва да е готов да понесе няколко загуби, когато играе с големи залози.

— Има много мъже, далеч по-богати от теб, които докараха семействата си до просешка тояга с подобен начин на мислене.

— Кажи го, дяволите да те вземат! Кажи думите, Лукас! Кажи ми в лицето, че отсега нататък нямам никаква власт върху наследството си!

Лукас направи още един опит да спаси положението.

— Вики, мислех, че съм бил ясен. Като допуснах да се разгорещиш с твоите ожесточени забележки, това не означава, че ще ти позволя да си играеш с мен, както си поискаш. По един или друг начин ти ще научиш това.

— Кажи го, Лукас! — очите ѝ продължаваха да го гледат смело и предизвикателно, а усмивката ѝ беше определено подигравателна.

Лукас много тихо изруга.

— Много добре, мадам. След като вие така настойчиво ме принуждавате да се впусна с пълна сила в битката, ще ви дам това, което, изглежда, търсите — да го наречем противопоставяне. От настоящия момент ви е забранено да влагате пари в проекта за каменовъглената мина. Ще дам нареждане на вашите банкери да ви

отпуснат малка месечна издръжка и нищо друго, освен ако аз лично не ги упълномощя.

Тя го гледаше стъписана и изумена, явно поразена от степента на откъсването му.

— Не мога да повярвам! Ти едва ли ще направиш това, което каза. Да ми забраниш да инвестирам в проекта за каменовъглената мина е едно, но да ми забраниш какъвто и да е достъп до парите ми, това е... Това е невероятно!

Лукас се облегна назад в креслото си и безстрастно започна да я изучава. Тя наистина изглеждаше изненадана. Очевидно не очакваше такъв изход, когато започна престрелката.

— Разбирам изненадата ти — каза меко той. — Аз съм съвсем сигурен, че когато ти влезе тук преди няколко минути, си смятала, че ще излезеш като победителка. Ти си прекалено умна и не би се впуснала в схватката, без да си убедена, че имаш доста голям шанс да спечелиш. Но ти ме подценяваш, скъпа моя, и се опасявам, че ще продължаваш да губиш, ако не престанеш да постъпваш така. Един добър маршал никога не прави тази грешка — да подцени противника си на бойното поле.

— Говориш така, като че ли сме на бойно поле.

Лукас кимна студено:

— Боя се, че точно такава е положението, което ти създаде.

— И като си помисля, че в действителност ти ще бъдеш, въпреки всичко, един толерантен съпруг... — тя се извърна и се втурна към вратата, без да се спира, за да не му даде възможност да се втурне след нея.

— Къде си мислиш, че отиваш, Вики?

— Навън — усмивката ѝ го накара да излезе извън кожата си от гняв.

— Вики, ако си мислиш, че можеш да се измъкнеш от това избухване и да отидеш да извършиш някоя пакост, жестоко се лъжеш.

— Не се притеснявайте, милорд. Аз ще бъда в една твърде необичайна компания. Поканена съм на сбирка в дома на викария. Обзалагам се, че дори вие с вашето новопридобито богатство, с чувството ви за собственост и с педантичния ви характер не можете да намерите някакъв довод срещу прекарването на следобед в подобно обкръжение.

— Какъв вид общество се събира на тези сбирки?

— Хора, посветили се на проучвания на любопитни явления — отвърна тя надменно.

— Може би ще намеря време да те придружа — започна внимателно той.

— Много любезно от твоя страна, Лукас, но това е направо невъзможно. Сигурна съм, че си прекалено зает, за да ме придружиш. Тук имаш да взимаш толкова много важни решения. — Тя излезе от стаята, като подчертано тръшна вратата зад гърба си.

Лукас се сепна, когато свещта изгасна от трясъка. Той седя мълчаливо известно време, след което се изправи, прекоси стаята и си наля бренди. Застана на прозореца, като отпиваше по малко от чашата и си повтаряше мрачно, че тази история ще се проточи много дълго. Горчиво се бе заблуждавал, че най-трудното е минало, след като тя се бе омъжила за него. Очевидно бе, че в действителност тежката работа беше след венчавката. Мили Боже, не се ли бе оказал прекалено педантичен под тежестта на отговорността от новопридобитото си богатство, се зачуди той.

Виктория все още бе ядосана, когато стигна до уютната къща на викария и жена му. Но тя се усмихваше очарователно, докато я въвеждаха в приятната, слънчева стая, изпълнена с различни представители на местната дребновладелческа аристокрация. Те топло я приветстваха и лошото ѝ настроение бързо се изпари.

— Добре дошли на сбирката на нашето малко общество, лейди Стоунвейл. Ние всички бяхме съсредоточили вниманието си в опита да приготвим едно по-добро лекарство за подагра и ревматизъм — обясни мисис Уърт след въведенията, които направи. Тя махна към масата, препълнена с малки чашки. Всяка съдържаха течност. — Медицинските билки и растения представляват голям интерес за повечето от нас. Сър Алфред например се надява да получи наградата на „Обществото за хуманитарни науки“ за откритието си относно значението на опиумните изделия от мак в Англия. Наистина, той е получил едно изделие с много високо качество.

— Колко вълнуващо! — каза Виктория. — Вие сигурно се чувствате много горд, сър Алфред.

Сър Алфред срамежливо се изчерви.

— А доктор Торнбай, който седи там, е експериментирал с различни тинктури и смеси, които съединяват алкохола с други съставки, като например сладък корен, ревен, лайка.

Сега беше ред на д-р Торнбай да се зачерви от гордост.

— Изумително — промърмори Виктория, като изучаваше различните чаши. — Леля ми и аз сме посещавали много медицински беседи с подобна проблематика. Постигали ли сте голям успех?

— Както знаете — започна д-р Торнбай с едва сдържано въодушевление, — комбинацията от алкохол и опиум в лауданум е твърде ефикасна за успокояване на болките, но прави пациента невероятно сънлив. Това е добре при определени заболявания, но не и за хронично болни, като тези от подагра, ревматизъм или, хъм, определени женски заболявания. За тях е необходимо нещо, което действа успокоително, но не причинява сънливост.

— Вие искате да получите болкоуспокояваща смес, която да позволи на пациента да извършва всекидневните си занимания — каза Виктория с разбиращо кимване. — Много важно изследване. Наистина с голямо значение и приложение.

— Фермерите и работниците от моя район в провинцията са постигнали сами известен успех, като са минали през опити и грешки — отбеляза един топчест господин, който седеше в ъгъла. Те са получили някои отлични церове.

— Проблемът е — каза друг — липсата на единна норма и анализи. Всяко семейство си има свои собствени лекове, разбира се, но всяка от тези рецепти се е предавала от поколение на поколение и е повече резултат на традиции и предания, отколкото на някакъв научен подход. Всяка домакиня си има определена рецепта за сироп за кашлица, но никога няма да получите две еднакви смеси.

— Очевидно към проблема трябва да се подходи от няколко гледни точки — отбеляза Виктория.

— Съвсем вярно — д-р Торнбай се приближи до масата. — Но съществува само един научен подход — трябва да проведем експеримент и внимателно да си водим бележки. Всяка от тези чаши съдържа определено лекарство. Нашата цел днес е да видим кое от тях донася най-бърз ефект, без да причинява сънливост.

— А какво ще кажете за истинско премахване на болката? — попита Виктория с голям интерес. — Как ще прецените постигането

му? Аз самата в момента страдам само от главоболие.

— Това ще трябва да направим на втория етап на експеримента. Страхувам се, че трудно ще намерим пет или десет души, които да се оплакват от подагра и главоболие едновременно.

— Както се случи — намеси се мисис Уърт, — аз имах този следобед пристъп от ревматични болки.

— А моята подагра пак ме безпокои — заяви друг член от групичката.

— Аз цял ден се измъчвам от зъбобол — допълни един възрастен господин.

— Опасявам се, че и аз имам главоболие — обади се лейди Алис. Викарият се оживи, както и д-р Торнбай и сър Алфред.

— Отлично, отлично! Ние ще сме в състояние да проведем днес и двете фази на експеримента. — Сър Алфред отправи пълен със срамежливост и надежда поглед към Виктория. — Разбирам, че проявявате интерес към подобни неща, лейди Стоунвейл. Желаете ли да се присъедините към нашите изследвания, или ще предпочетете да наблюдавате?

— Божичко, винаги е по-интересно да участваш в експеримент, отколкото просто да го наблюдаваш. С голямо удоволствие ще се присъединя и ще изпробвам вашите смеси.

Сър Алфред бе много поласкан, както и всички в стаята. Д-р Торнбай пристъпи напред, за да поеме задълженията си.

— Сега ще сложа тетрадката тук, на масата, и всеки от нас ще трябва да напише кратко и ясно описание на усещанията си, като минаваме от чаша на чаша. Предлагам на всички да започнем първо от брeндитo и да опишем въздействието от него, преди да преминем към различните лекарствени смеси.

— Да, разбира се — възкликна викарият. — Ние трябва да сме в състояние да оценим разликата между чистия алкохол и този, примесен с други съставки. Много умно от ваша страна, Торнбай.

Виктория замислено се намръщи, когато една мисъл ѝ хрумна:

— Може би ще е добре, ако накрая един от нас остане на чист алкохол през целия експеримент. По този начин ще могат да се съпоставят реакциите на тези, които са употребили различни смеси, и този, който е пил само алкохол.

— Прекрасна идея, ваше благородие — каза сър Алфред. — Вие очевидно сте много веща при провеждането на подобни научни опити.

— Да, имам известен опит — скромно призна Виктория. — Тъй като това е моя идея и нямам определено физическо страдание, което да искам да облекча, аз доброволно ще изпивам само алкохола.

— Много ще ни помогнете, лейди Стоунвейл. Наистина, от голяма полза ще ни бъде — каза д-р Торнбай. — Нека да започнем — той любезно подаде една чаша бренди на Виктория.

Лукас беше ужасен от гледката пред очите си, когато същия следобед се прибираше от един от наемателите си. Силно клатушкащата се Виктория беше придържана при изкачването си по стълбите пред къщата от камериерката си и двама притеснени лакеи. Лукас хвърли юздите на коня на кочияша и забърза напред.

— Боже господи, какво става тук? Да не си болна, Вики — Той се взираше в нея силно обезпокоен.

— О, здравей, Лукас — тя се обърна към него с щастлива усмивка, като едва не загуби равновесие. — Приятно ли ти беше да бъдеш предпазлив, консервативен педант цял ден. Аз прекарах времето си този следобед по много по-полезен начин. Аз провеждах малък... — тя направи пауза и продължи предпазливо — ... един малък експеримент.

Ароматен облак с дъх на бренди лъхна Лукас. Той свирепо погледна разтревожената камериерка, когато осъзна истината.

— Аз ще се погрижа за нейно благородие — заяви той със стоманен глас.

— Да, милорд. Ще ида да приготвя малко хубав чай за нейно благородие.

— Няма нужда — изръмжа Лукас, докато прихващаше Виктория през кръста.

Той я пренесе покрай обезпокоените погледи на иконома, двама лакеи и няколко домашни прислужници. Изкачи стълбите и накрая я положи в леглото ѝ. Докато грациозно се изтягаше върху възглавниците, Виктория му се усмихна още веднъж и го огледа сънливо.

— Лукас, скъпи, ти наистина трябва да се научиш да не изглеждаш толкова ужасно заплашителен. Имаш отвратителния навик

да гледаш свирепо, знаеш ли?

— Какво, по дяволите, си пила?

Тя се намръщи:

— Чакай да помисля. Бренди, струва ми се, през повечето време. Аз обясних ли ти за експеримента?

— Не съвсем, но можеш малко по-късно да се впуснеш в детайлите.

— О, скъпи, това означава ли още една лекция?

— Да. Страхувам се, че да, Вики — каза мрачно Лукас. — Ще се отнасям към повечето неща много толерантно, скъпа моя, но не искам да те виждам да се прибираш вкъщи пияна посред бял ден и това ти е за последен път.

— Надявам се, че ще ми изнесеш лекцията по-късно, Лукас. Не се чувствам много добре в момента. — Виктория се обърна рязко и сграбчи гърнето под леглото.

Лукас въздъхна, като ѝ придържаше главата. Тя беше права. Лекцията трябваше да се отложи.

Както се и очакваше, лекцията трябваше да се състои на следващата сутрин. Виктория се опита да я избегне, като стана късно и събщи, че желае да си пие чая в стаята. Но камериерката пристигна малко след девет часа с молба от Лукас към жена му да го посети в десет часа в библиотеката.

Виктория набързо пресметна плюсовете и минусите от измъкването от тази неприятна среща, като се чудеше дали да обяви, че все още е неразположена вследствие научния експеримент. Но практичната страна на характера ѝ надделя. Може проблемът да е приключил, помисли си тя, докато се измъкваше от леглото. Тя се намръщи, като усети, че главата ѝ не е съвсем в ред, но поне стомахът се бе стабилизирал. Когато прислужницата донесе чая, Виктория изпи целия чайник и се почувства по-добре.

Тя избра най-ярката си жълто-бяла сутрешна рокля и се облече толкова внимателно, сякаш отиваше на официално посещение. След това се отправи неохотно надолу по стълбите.

Лукас се надигна иззад голямото си бюро, изучавайки лицето ѝ, докато влизаше в стаята.

— Моля те, седни, Вики. Трябва да призная, че изглеждаш не по-зле от това, което носиш. Поздравявам те за невероятния ти организъм!

Познавам няколко мъже, които биха били в доста по-ниско жизнеспособно положение след подобен род „експеримент“, с който си била ангажирана вчера следобед.

— Научният напредък изисква определени жертви — каза Виктория с достойнство и седна. — Аз се гордея, че съм дала малък принос за благото на човечеството.

— Принос за благото на човечеството? — устата на Лукас се сви в спазъм. — Така ли наричаш това? Прибираш се вкъщи мъртво пияна посред бял ден и ми казваш, че всичко това е в името на решаването на интелектуални проблеми?

— Вършила съм много по-рисковани неща в името на търсене отговори на въпроси от интелектуално естество — отвърна Виктория многозначително. — Само като имаш предвид факта, че съм омъжена за човек, който дори не ми позволява да използвам собствените си пари така, както аз намеря за добре. И всичко това, защото се оказах жертва на опасностите от друг вид експеримент.

Устата му замръзна в мрачна усмивка.

— Не се опитвай да ме отклоняваш, като ми хвърляш стари обвинения. В момента обсъждаме поведението ти вчера следобед. Какво точно прави в дома на викария?

— Изпробвахме медицински смеси, за да изучим различните им ефекти — го информира Виктория, като надменно си беше повдигнала брадичката. „Нека само да опита да се заяде за нещо от това толкова безкористно научно проучване“ — помисли си тя.

— И всички тези смеси са били направени на база бренди, така ли?

— Не, разбира се, че не. Някои от билките бяха разтворени в светла бира, а други бяха смесени с шери и бордо. Ние не бяхме много сигурни кой вид алкохол се смесва най-добре с билките, разбираш ли?

— Мили Боже! Колко чаши от този експеримент изпи?

Виктория масажира слепоочията си. Главоболието ѝ се увеличаваше.

— Не си спомням точно, но съм сигурна, че всичко внимателно е описано в тетрадката за експерименти на д-р Торнбай.

— И викарият и жена му бяха въввлечени в това?

— Е, всъщност опасявам се, че мисис Уърт задряма твърде бързо — каза Виктория добродушно. — А викарият изпи прекалено голяма

доза от една от смесите, отиде в ъгъла и остана с лице към стената през цялото време на експеримента.

— Боя се да попитам, ти какви смеси погълна?

Лицето на Виктория светна:

— О, аз през цялото време бях на чист алкохол, Лукас. Моята течност беше стандартът, по който другите резултати от смесите се оценяваха. Това беше една много важна част от експеримента.

Лукас тихо изруга и замълча. Тиктакането на големия часовник в стаята се чуваше много отчетливо. Виктория започна да се чувства неспокойна.

— Страхувам се, че ще трябва да наложа още едно правило за вас, мадам — каза най-накрая Лукас.

— Аз също се страхувах от това — Виктория искаше отново да поднови схватката, но главата я болеше толкова много. Струваше ѝ се, че няма да може да се въодушеви от конфликтите. Тя само искаше да се върне в леглото и да си легне.

Лукас не обърна внимание на мрачното изражение на лицето ѝ, но гласът му звучеше учудващо нежно, когато той ѝ обясни новото правило:

— Отсега нататък няма да се ангажираш с никакво друго научно изследване без моето разрешение. Съвсем ясен съм, нали?

— Както винаги. Вие се изразихте до болка ясно, милорд. — Виктория се надигна с високо изправена глава. — Бракът е една твърде досадна работа за жената, нали? Никакви приключения, никакви търсения на отговори на въпроси от интелектуално естество, никаква свобода да използвам парите си така, както аз намеря за добре. Чудя се колко жени издържат през целия си живот, без да издъхнат от тази абсолютна скука?

Тя стана и излезе от стаята.

Лукас лежеше в леглото си тази нощ и наблюдаваше луната през прозореца си. Не се чуваше никакъв звук от стаята на Виктория, освен шума преди половин час. Тогава до съединителната врата между двете спални бе довлечено нещо голямо и тежко.

С леко раздражение той слушаше как тя се барикадира в спалнята си. Не му харесваше това, че тя бута сама тежки предмети. Би трябвало да извика някой лакей или камериерката си. Но, без съмнение, ѝ беше прекалено неловко да ги вика да свършат тази

работа, иначе щяха да участват в този малък акт на открито неподчинение.

От друга страна, проявата на чувства беше добър знак, помисли си той. Очевидно тя се чувстваше много по-добре, отколкото бе сутринта. Нещата се връщаха обратно на местата си. Но би ли могъл животът с Вики да се нарече нормален?

Лукас бутна настрана завивките си и се изправи на крака. Стратегът в него знаеше, че не е имало никакъв начин да се избегнат сблъсъците и противопоставянията, които ставаха напоследък. Няколко битки бяха неизбежни и когато те назряваха, на него не му оставаше нищо друго, освен да се бие. Виктория все още не бе приела напълно брака. Тя беше едно независимо, вироглаво създание, на което твърде дълго са му били отпуснати юздите. Нейната собствена интелигентност, нежните ѝ пориви и желанието ѝ да не излага на опасност положението на леля си в обществото бяха диктували държанието ѝ, докато той се появи.

Но сега Лукас знаеше, че тя гледа на него като на някой, който е застанал на пътя ѝ, като на човек, който посяга на свободата ѝ. Тя беше разкъсвана от чувствата си към него и това, че е хваната в капан с този брак.

Лукас си припомни всички мъже, които тя разиграваше и привличаше вниманието им, и простена. Беше свикнала да върти мъжете на местата им, беше свикнала да бъде тази, която командва. Но той беше почувствал, че една от причините, поради която тя беше привлечена от него още в първия миг, бе фактът, че не беше сигурна в способността си да му влияе и да му се налага. Тя беше силна жена и имаше нужда от мъж, по-силен от нея.

След като го бе открила, тя не можеше да се въздържи да не го изпита. Той съжаляваше, че между тях избухна война, но сега бойните действия бяха в затишие. Лукас нямаше намерение да се предава и да позволи на Виктория да се налага, в противен случай това щеше да му струва скъпо в бъдеще.

Животът драстично се измени и за двамата. Той трябваше да я накара да проумее това. Те трябваше да мислят и за бъдещите поколения, а не само за собствения си живот. Имение като Стоунвейл трябваше да се поддържа и предава на следващите наследници. То бе едно вложение в бъдещето, а не само настояще. Тези наследници ще

раздвижат кръвта на Виктория, както и неговата собствена. И двамата бяха заложили твърде много в тази земя. Никой от тях нямаше право и не можеше да продължи да постъпва така безразсъдно, както преди женитбата им.

Боже Господи! Той наистина започваше да става твърде педантичен. Но, въпреки всичко, всеки от тях знаеше, че следващото поколение на Колбрук трябва да си бъде на мястото. Образът на Виктория, разхождаща се наоколо и носеща неговото дете, го накара да се разтърси от дива тръпка на задоволство.

Лукас се намръщи отново, като си спомни как тя беше бутала много тежък предмет пред вратата си. Той не можеше да ѝ позволи да върши подобни неща, не сега, когато може би беше бременна. Тя му принадлежеше и той щеше да се грижи за нея, независимо дали на нея ѝ харесваше, или не. На първо време трябваше да намери начин да пробие твърдата ѝ отбрана. Той си спомни за кактусите в градината на лейди Нетълшип и се усмихна. След това отиде до гардероба и извади една риза и чифт бричове.

Виктория го видя в момента, когато се появи на външния ръб на прозореца ѝ — тъмна, заплашителна сянка на фона на сребрилата нощ. Това не беше кошмарен образ. Това беше Лукас. Тя осъзна, че го бе очаквала.

Беше немислимо, че той ще остави да го спре нещо толкова малко, като тоалетната ѝ масичка, която подпираше съединителната врата. Тя седна и обгърна колената си, когато тъмната фигура от ръба на прозореца го отвори и скочи вътре. Той беше напълно облечен.

— А, това значи е било — тоалетната ти масичка — отбеляза Лукас спокойно, хвърляйки поглед към масичката. — Ти не би трябвало да местиш тежки предмети като тези, скъпа моя. Следващия път помоли за помощ.

— Ще има ли следващ път? — попита тя меко, като усети промяната, която надвисна между тях.

— Вероятно. — Той пристъпи напред и застана прав до леглото ѝ. — Страхувам се, че сме създадени да се караме от време на време, сладка моя. Като имам предвид твоите безразсъдни постъпки и моята, достойна за оплакване скука — това е неизбежно.

— Скучен и отегчителен не са точните думи, с които бих те описала, Лукас. Мисля, че „арогантен, властен и упорит“ по-добре ти

подхождат.

— Ами педантичен?

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но да — в последно време педантичен най-добре ти приляга.

Той постави ръката си на таблата на леглото и мрачно се усмихна.

— Това е утеха, разбира се, да знам че, въпреки всичко, не си мислиш толкова лоши неща за мен.

Тя се напрегна.

— Лукас, ако дори за момент си помислиш, че можеш да се промъкваш тук посред нощ и да изтъкваш съпружеските си привилегии, грешиш. Ще се разкрещя и ще събудя цялата къща.

— Съмнявам се. Ти не би искала да унижаваш нито себе си, нито мен пред прислугата. Във всеки случай жестоко ме подценяваш, ако си мислиш, че ще бъда толкова глупав да те ядосвам при този твой темперамент по такъв начин. И по-рано те бях предупредил, че имаш навика да ме подценяваш.

— Какво си решил да правиш? — Тя внимателно го погледна.

Той се извърна и погледна назад през рамото си, където завесите потрепераха от нощния въздух.

— Нощният навик, мадам. Вие винаги сте били готова да му се отдавате. Яздила ли сте някога в полунощ?

— Сериозно ли говориш? — Тя го погледна изумена.

— Никога не съм бил по-сериозен.

— Ти ще ме заведеш да яздим по това време?

— Да.

— Това е някакъв номер, нали? Опитваш се да ме обезоръжиш, опитваш се да ме накараш да забравя гнева си?

— Да.

— Ти дори не правиш опит да отречеш?

Той красноречиво сви раменете си:

— А защо трябва? Това си е самата истина.

— Тогава аз би трябвало да отхвърля твоето предложение.

Мрачната му усмивка проблесна в тъмнината.

— Въпросът е не дали би трябвало, а дали можеш?

Тя осъзна, че той я познаваше прекалено добре. Прехапа устни и реши, че ако отиде с него, не е задължително решението ѝ да означава

поражение. Тя просто щеше да използва тази възможност, невероятната възможност за приключение. Да язди на лунна светлина! Звучеше прекрасно. Освен това, откакто преди няколко часа главоболието ѝ беше изчезнало, тя не беше в състояние да заспи.

— Ти ще си направиш погрешни изводи, ако аз приема — каза тя.

— Така ли?

— Ще помислиш, че съм ти простила за поведението ти към мен напоследък.

— Не съм толкова глупав, за да си помисля, че ще ми простиш толкова лесно.

— Това е добре. Защото аз няма да го направя.

— Разбирам — каза той със сериозен тон.

— Ти не би трябвало да гледаш на това като на някакъв вид отдаване.

— Ти се изрази прекалено ясно — увери я Лукас.

Виктория се поколеба за известно време, след това се измъкна от леглото и се втурна към гардероба, за да потърси бричовите, които беше носила по време на нощните си приключения в Лондон.

— Обърни се! — нареди тя, докато събличаше нощницата си.

— Защо? Та аз съм те виждал гола няколко пъти!

Той се изтегна срещу таблата на леглото и скръсти ръце пред гърдите си.

— А и винаги ми е било интересно да видя как ще се вмъкнеш в чифт мъжки бричове.

Тя го погледна кръвнишки и пренесе дрехите си през стаята до мястото на паравана.

— Ти не си никакъв джентълмен, Лукас — обади се тя, когато застана зад паравана и започна с усилие да си обува бричовите.

— Ти си била отегчена от един джентълмен. Признай си го, Вики.

— Нищо не си признавам.

Десет минути по-късно, с шалче с цвят на кехлибар около врата си, наметната с пелерина върху бричовите и ризата си, Виктория стоеше навън, пред конюшните, с юзди в ръката, като наблюдаваше как Лукас бързо оседлаваше нейната кобила и спящия Джордж.

— Само се моля да не би да съжалявам за това — каза Лукас, докато я водеше към нейната кобила за езда.

— Вече е твърде късно да го мислиш. — Тя дръпна юздите, като се наслаждаваше на истинската свобода, която ѝ даваше язденето. — А и аз най-много те харесвам, като тръгнеш срещу собствените си принципи, Лукас. Нека да не говорим повече за това.

— По-бавно — извика той след нея, като се намести върху седлото си. — Посред нощ е, Вики. Внимавай откъде минаваш с кобилата си. Придържай се към алеята.

— Но аз бих предпочела да яздя през гората — възпротиви се тя.

— Не съм сигурен, че всички капани за хора са махнати — каза ѝ той. — Затова ще продължаваме по пътя.

Тя се чувстваше прекалено въодушевена, за да продължи да спори. Само това, че се намираще на гърба на коня при лунната светлина, беше достатъчно вълнуващо за нея. Тя се обърна по посока на главния път и Джордж също последва нейната кобила. За няколко минути, докато яздеха с конете си под балдахина от дървета, наредени чак до Стоунвейл, между тях се бе възцарила тишина. Най-накрая Лукас заговори.

— Бях говорил с викария по въпроса, дали да не насадя още дървета. Дъбове или брястове, може би. Една гора би била прекрасно капиталовложение за нашите деца и внуци.

— Лукас, не бих искала да говорим за капиталовложения от този сорт — каза Виктория доста натъртено.

— Ами какво ще кажеш за бъдещето? Би ли искала да говориш за това?

— Не особено. — Тя стисна здраво юздите си.

Гласът му прозвуча по-нежно:

— Идвало ли ти е наум, че може би дори сега носиш моето дете?

— Това не е нещо, за което имам желание да мисля.

— Тогава ти намиращ тази тема за разговор много неприятна, така ли? Изумен съм от теб, Вики! Ти не си страхливка, в това съм сигурен.

— Да не сте ме довели тук, за да говорим за вашия наследник, милорд? Защото, ако е така, можем веднага да се върнем обратно.

Той замълча за известно време, после каза:

— Толкова ли ме мразиш, че дори не искаш да носиш моето дете?

— Аз не те мразя — избухна тя, като се почувства силно потисната. — Работата въобще не е в това.

— Много се радвам да чуя това.

Виктория въздъхна.

— Просто не искам да говоря за твоя наследник тази нощ или която и да било нощ, докато не си уредим сметките и проблема, който е застанал между нас.

— Единственото нещо, което е застанало между нас, е твоята гордост и страха ти да не загубиш независимостта си. Това, че ти не си единствената, която вече не е свободна, кара ли те да се чувстваш по-добре?

Тя му хвърли един продължителен поглед.

— Към себе си ли се обръщате, сър?

— Да.

— Вие ми изглеждате достатъчно свободен.

— Огледай се наоколо, Вики. Аз изгубих цялата си свобода, на която се наслаждавах, в деня, в който наследих Стоунвейл. Аз съм прикован към тази земя и към отговорността, която нося към нашите наследници, до края на живота си.

— А ти си мъж, който винаги ще изпълнява своите задължения, независимо от това, което става. — Тя размишляваше върху собствените си думи, докато изучаваше пътя, който се виждаше между ушите на кобилата.

— Ще направя всичко, на което съм способен, Вики, дори ако някое от тези задължения не ти допада. Но искам да ти напомня че дори в разгара на нашите битки това, което правя, го правя, защото наистина съм убеден, че това е най-доброто за нас и за нашето бъдеще. Не ми е леко да ти се противопоставям — той се усмихна. — Повярвай ми, струва ми твърде много усилия да се сражавам с теб и да губя времето и енергията си за дребни схватки. Много повече предпочитам да те глезя, когато е възможно.

Виктория беше възмутена:

— Да ме глезиш? Ти си мислиш, че ме глезиш? Вие прекалено много надценявате постъпките си, милорд.

Той направи жест, изразяващ техните среднощни отдавания.

— Огледай се наоколо, скъпа моя. Кой друг мъж от всичките ти познати ще се измъкне от топлото си легло в този час само за да те забавлява.

Лека усмивка пропълзя по устните ѝ. Имаше нещо в това, да бъде навън с Лукас по това време на нощта, което винаги действаше на чувствата ѝ. В този момент тя дори не можеше да излее яростния гняв, който ѝ се беше насъбрал през целия ден.

— Е, добре, милорд. Относно това, не съм съвсем сигурна точно колко мъже от моите познати биха ме глезили по този начин. Не съм имала възможността да направя подробно проучване, нали? Може би, ако почна да моля за това, ще намеря двама-трима благородни господа, които биха ми угаждали по този дребен начин.

— Ако те хвана да правиш подобно проучване, така ще се погрижа за това, че няма да си в състояние да седиш удобно на коня си цяла седмица поне.

Доброто ѝ настроение изведнъж се изпари.

— Достатъчно сме говорили за ухажването ви, милорд.

— Аз си имам свои норми, мадам. Опасявам се, че ще трябва да се научите да ги уважавате.

— Аз имам тоалетна масичка, която мога да продължа да избутвам пред вратата си всяка нощ — предупреди го Виктория.

Лукас се усмихна самоуверено.

— Первазът, който се простира от моя прозорец до вашия, е достатъчно широк, за да ми осигури удобна пътека, дори и при безлунни нощи. Но ви предупреждавам, мадам, че ако ме принуждавате да го използвам при лошо и ветровито време, не ви обещавам, че докато се добера до прозореца ви, ще бъда в настроение да ви глезя.

— Но вие, независимо от всичко, ще се доберете до прозореца ми?

— Можеш да разчиташ на това, сладка моя. Бъди толкова сигурна в твърдението ми, колкото в това, че слънцето ще изгрее.

Виктория се осмели да му хвърли още един продължителен поглед и видя, че той също я гледа и очите му отразяваха лунната светлина. Цялото ѝ тяло реагираше и не можеше да устои на силата, с която я завладяваше. Той я желаяше и дори не правеше опит да скрие

това. Това пък я накара да почувства собствената си сила и да я обхване въодушевление.

В този момент конят ѝ леко потръпна.

— Лукас, аз...

— Тихо — той дръпна юздите на коня си и се доближи до нея, за да спре кобилата ѝ. Неговият чувствен флирт се бе превърнал в остра бдителност.

— Какво има? — тя инстинктивно снижи гласа си.

— Струва ми се, че не сме сами тук. Бързо! Към дърветата!

Тя не се опита да спори. Подчини се и последва жребеца му към дърветата от страната на пътя. От убежището си в гората те наблюдаваха осветената от лунната светлина алея.

— От кого се крием? — попита тя много тихо.

— Не съм съвсем сигурен, но се сещам само за един човек, който може да има работа посред нощ на пътя.

— Разбойникът? — изведнъж Виктория остана без дъх. — Въпреки всичко той не е напуснал околността. О, Лукас колко вълнуващо! Никога не съм виждала истински разбойник.

— И би трябвало да бъдеш много благодарна. Предполагам, че няма кого друго да виня, освен себе си, че може сега да видиш един.

Виктория чу тракането на конски копита в далечината. Не след дълго на завоя се появи тъмна фигура на кон, който изглеждаше невероятно голям. Разбойникът беше облечен в някаква дрипава черна пелерина. Долната половина на лицето му беше забулена с шал. Когато се яви на алеята, Виктория го чу как рита хълбоците на коня си, а настойчивият му глас се носеше в нощния въздух.

— Побързай, нищо и никакъв непрокопсанико. Да не си мислиш, че имаме цяла нощ на разположение? Каретата всеки момент ще бъде тук. Размърдай си тлъстите бутове, дяволите да те вземат!

Конят продължи да язди в тръст флегматично по алеята, докато ездачът не го обърна и подкара към дърветата от другата страна на пътя. Те не можеха да се придвижат по алеята, докато разбойникът, или какъвто и да беше този човек, не напуснеше близката околност.

Зад гърба си Виктория чу отвратителните ругатни на Лукас. Но преди да може да му привлече вниманието, за да разбере как той смята да се измъкнат от това затруднено положение, шумът от колелата на пътническата карета разкъса спокойствието на нощната тишина.

Изглежда и двамата щяха да се превърнат в свидетели на последното дело на местния разбойник.

Няколко секунди по-късно пътническата кола, теглена от също като нея стар впряг от коне, зави по алеята и затрополи към тях. Разбойникът пришпори коня си, излезе иззад дървото и застана по средата на пътя. Извади и размаха своя голям пищов.

— Спри! — изкрещя силно той. — Слез и се предай!

Кочияшът се сепна и извика, като моментално започна да дърпа юздите на леко галопиращите коне, за да ги накара да спрат.

— Хей! — извика кочияшът неспокойно. — Какво означава всичко това?

— Чуй ме, човече. Кажу на пътниците да излязат и да се предадат, за да не стане по-лошо за всички ви.

Лукас въздъхна.

— Е, добре. Ние не можем да гледаме какви глупости се вършат тук. Оставаш точно тук, Вики. Няма да се показваш от тези дървета, докато не те извикам. Разбра ли ме?

Тя разбра, че той се кани да осуети грабежа и каза:

— Аз мога да ти помогна.

— Няма нищо подобно да правиш. Няма да мърдаш от това място. Това е заповед, Вики.

Без да дочака отговора ѝ, той измъкна един пищов от джоба си и се отправи, яздейки по алеята, зад разбойника.

ГЛАВА 15

— Престанете с това! Хвърлете пистолета, преди някой да е пострадал, момче!

Гласът на Лукас прозвуча невероятно спокойно и властно. Той говореше така много рядко, но винаги произвеждаше невероятен ефект. Това определено беше тон, който изискваше моментално подчинение. Виктория беше много впечатлена, независимо от всичко.

Разбойникът се завъртя на седлото си.

— Какво, по дяволите...? Дяволите да те вземат, кой си ти? Тази карета е моя. Върви си търси друга. Нямам никакво намерение даделя с разни таквиз кат тебе.

— Ти не ме разбра, момче. Не желая каретата. Аз съм по друга работа тук. Хвърли пищова!

— Кой си ти, бе? — гласът на разбойника потреперваше. — Кой си ти, господине? Ти не можеш да бъдеш призрак. Нали тъй приказваха, че са се завърнали. Ти не можеш да бъдеш призрак.

— Пистолетът, ако обичаш — гласът на Лукас прозвуча малко по-остро и пищовът веднага беше хвърлен в протегнатата му длан. — Добро момче! А сега нека да видим какво става с пътниците.

В този момент кочияшът, без съмнение, бе все още под впечатлението, че изведнъж се е сблъскал лице в лице с двама разбойници вместо с един; използва възможността, скочи от капрата и се шмугна в храстите.

Пронизителен писък се понесе от каретата, когато пътниците разбраха, че са изоставени от кочияша. Конете се подплашиха от виковете и се понесоха напред, като юздите им ожесточено плющяха.

— Мътните го взели! — Лукас направи безуспешен опит да сграбчи юздите на единия от конете, докато кочияшът развълнувано притича покрай него.

В този момент разбойникът видя своя шанс да избяга. Той заби петите си в хълбоците на коня. От страх животното се втурна напред в галоп точно в обратната посока, по която се носеше каретата.

Друг писък се разнесе от каретата. През отворения прозорец се подаваха изплашени глави. Виктория видя как Лукас обърна коня си, за да догони каретата, и реши да не губи повече време.

Колата беше много по-близо до нея, отколкото до Лукас, а и разбойникът имаше намерение да избяга.

Тя пришпори бързо кобилата си към пътя.

— Настигнах я, Лукас. Не го оставяй да избяга! — Тя препусна в галоп с кобилата си редом до един от по-старите коне от впряга и се готвеше да хване юздите. Животното веднага започна да намалява ход, като че ли почувствало облекчение да бъде под човешки контрол.

— Мили Боже, пази се! — изкрещя Лукас. Но вече беше сигурно, че каретата ще бъде спасена — конете бяха намалили ход. Тогава той се обърна и препусна в противоположна посока след тежко галопирация кон.

Виктория потупа запотения врат на коня от каретата и погледна назад точно навреме, за да види, че изобщо не можеше да става сравнение между бързината на чистокръвния жребец на Лукас и другия кон, който беше използван за оран. Разбойникът нямаше никакъв шанс да избяга.

Тя събра юздите на конете и издърпа качулката на главата си така, че лицето ѝ да остане в сянка.

— Всичко е наред — извика тя на скрилия се кочияш. — Сега можеш да излезеш. Не си в опасност. Погрижи се за пътниците си, ако обичаш, добри ми човече.

От прозореца на каретата се подаде една възрастна жена, увита с шал около главата си.

— О, небеса, вие сте жена, нали? Накъде върви светът, след като се позволява на жените да яздят посред нощ, обути в бричове? Вие би трябвало да се срамувате от себе си, млада жено!

Виктория се усмихна:

— Да, мадам — каза тя възможно най-скромно и с акцент, — съпругът ми е на вашето мнение.

— А къде е самият ви съпруг, ако мога да попитам?

Виктория кимна по посока на пътя, където Лукас водеше обезсърчения разбойник обратно към каретата.

— Ей го там, мадам. Той хвана вашия разбойник заради вас.

— О, Господи, не го искам — жената се облегна назад в каретата си и заговори на компаньонката си, която, изглежда, щеше да получи още един истеричен припадък: — Марта, струва ми се, че той избяга в гората. Престани с този ужасен звук и извикай Джон, кочияша. Човек просто не може да разчита в днешно време на тази прислуга.

— Тук съм, мадам — обади се кочияшът, като се появи много бързо откъм храстите. — Аз просто изчаквах възможността да заловя проклетника — той изумено погледна Виктория, която му подхвърли юздите. — Сигурен ли сте, че не искате да ни ограбвате?

— Не, нямам никакво намерение да ви ограбвам.

— О, мили Боже, тя прилича ли ви на разбойник? — възрастната жена отново си подаде главата от прозореца и погледна свирепо кочияша си, докато той овладяваше конете. — Тя е жена, преоблечена в мъжки дрехи, и би трябвало изцяло да се засрамиш от себе си. Представете си една жена с добро и благоприлично възпитание да се появява наоколо по този начин върху гърба на коня посред нощ. Ако съпругът ѝ има поне малко чувство за приличие, би трябвало да я набие, та да ѝ дойде умът в главата.

Лукас се появи на коня си, влачейки пленника, точно навреме, за да чуе последната забележка.

— Обещавам ви, мадам, че ще взема под внимание вашия съвет.

Жената моментално пренасочи вниманието си към него:

— Вие сте нейният съпруг, предполагам. Какво, по дяволите, си мислите, че правите, като я оставяте да се разхожда тук по този начин?

Лукас се усмихна:

— Опитвам се да вървя в крак с нея и ви уверявам, че това никак не е лесно. Добре ли се чувствате, Вие и вашата прислуга?

— Съвсем добре, много Ви благодаря. Ние се връщаме от дома на наши приятели, но закъсняхме. Това е грешка, която повече никога няма да повторя. Какво смятате да правите с него? — тя кимна към посърналия разбойник, който все още носеше шала си като маска.

— Е, що се отнася до това — започна замислено Лукас, — предполагам, че трябва да го предам на съответните власти.

От страна на разбойника се чу тихо хлипане и нищо повече.

— Да, да, на съответните власти — каза жената оживено. — Направете това. А когато свършите с тази работа, предполагам, ще се заемете и с жена си. Жена, на която ѝ се позволява да се разхожда

посред нощ и да носи мъжки бричове, ще свърши зле. Аз Ви казвам това. А сега, стига вече с тези глупости. Карай към къщи, Джон.

— Да, ваше благородие. — Кочияшът се качи обратно на капрата и леко размаха юздите. Каретата потегли тежко напред и скоро изчезна от погледа им след завоя.

Виктория се вгледа в разбойника. Не се изискваха никакви изключителни познания, за да се стигне до заключението, че конят е от най-близката ферма.

— Може би един професионален разбойник би трябвало да заложи на по-бързо животно. Кой си ти, момче? От тази околност ли си?

От страна на разбойника се чу още един хленч; той хвърляше уплашени погледи към Лукас, сякаш търсеше подкрепа от него.

— Отговори на дамата! — нареди Лукас меко.

Младият мъж неохотно протегна ръка и издърпа шалчето надолу. Виктория с внезапна болка осъзна, че той едва ли е на повече от 15 години. Момчето погледна първо Лукас, а после Виктория с уплашено изражение.

— Били ме викат.

— Били чий? — запита Лукас търпеливо.

— Били Симс.

— Е, добре, Били. Страхувам се, че много си загазил — отбеляза Лукас, прибирайки пищова обратно в джоба си. — Графът на Стоунвейл не одобрява, когато разбойници действат в тази околия.

— Дан'си мислите, че да'ам пет пари за туй, к'во одобрява негово не знам си к'во благородие? — избухна Били. — Не бих вършил таз' работа като проклет разбойник изобщо, ако последният граф не беше изхвърлил майка ми, мен и сестра ми от нашата къща. К'во, мислите, друго ми оставаше да върша, след като баща ни си опъна петалата от треска? Ний живейм с моята леля и семейството ѝ и няма достатъчно стаи, нито пък храна наоколо. Трябва ли да стоя и да гледам как всичките женоря у дома умират от глад? Не, дяволите го взели! Правих това, което трябваше да направя, като ползвах пищова, който баща ми остави. Туй е всичко.

Лукас го загледа с уважение за известно време, без да каже нито дума.

— Ти си съвсем прав, Били. На твое място аз може би бих направил същото.

Били го загледа леко сконфузен.

— Вий ми приличате на дребен благородник. Сигурно и вий бихте хванали пътя по тоз начин.

— Както ти каза, Били, един мъж върши това, което е длъжен да направи. Но да бъдеш такъв, какъвто можеш. Чувам, че нещата са се променили по тези места. Във владенията на Стоунвейл е дошъл нов граф.

— Не ще да е по-добър от последния граф, помнете ми думите. Кръвта вода не става и сортът им е все еднакъв. Изсмукват и последната капка кръв от хора като мен и моята майка. Майка ми разправя, че новите хора горе в голямата къща са различни, а и аз чух к'во говорят хората в селото, за туй че призраците се били завърнали, но не вярвам на нищо от туй, което говорят.

— Така ли е наистина? — Конят на Лукас се размърда и той разсеяно го потупа по гърба. — Ти си помисли в началото, че аз съм призрак, нали?

Били намусено го стрелна с поглед.

— Вий просто ме изненадахте. Туй е 'сичко. Не съществуват таквиз неща кат' призраците. — Били се загледа в шалчето на Виктория, заметнато около врата ѝ. Кехлибареният цвят го смути.

— Сигурен съм, че си прав. Но всичко това няма нищо общо с нашата работа. Тук имаме друг проблем.

Били избърса носа си с опакото на ръката си.

— Какъв проблем?

— Как така какъв проблем? Проблемът, какво ще правим с теб, разбира се.

— Що просто не ме гръмнете с вашия проклет пищов и да свършим с всичко?

— Това, естествено, е една възможност. При това съвсем не е необичаен край за един разбойник. Какво мислите вие, госпожо? — Лукас погледна Виктория.

— Аз мисля — каза Виктория меко, — че Били трябва да се яви пред конюшните на графа на Стоунвейл утре сутринта и да уведоми новия коняр, че е нает на работа. А сега мисля, че трябва да си иде

вкъщи и да успокои майка си. Без съмнение е, че тя сигурно изключително много се притеснява за него.

Били повдигна очите си и я погледна въпросително:

— К'во ви кара да мислите, че ще получа работа в голямата къща?

— Можеш да бъдеш сигурен, Били — каза Лукас успокоително, — че ще има работа за теб. Работа с по-голямо бъдеще от тази. Тя няма да ти носи толкова вълнения като тази да бъдеш разбойник, но ние се съгласихме с теб, че мъжът трябва да върши това, което му повелява дългът. Ти имаш цял куп женоря вкъщи, за които трябва да се грижиш и не можеш да си позволиш да имаш професия, където могат да те убият тази или другата седмица.

— Т'ва някаква игра ли е, която си играете с мен? — момчето погледна подозрително Лукас.

Виктория се усмихна, закрыта под сянката на качулката.

— Това не е игра, Били. Иди си сега при майка си и утре сутринта се яви пред главния коняр. Надниците може би няма да са толкова високи, колкото можеш да изкараш тук, на пътя, но ще бъдат постоянни и сигурни. А точно от това се нуждае семейството ти. Какво има да губиш? Ако нещата не потръгнат, ти винаги можеш да се върнеш към стария си занаят.

Били задържа погледа си за известно време върху нея, опитвайки се да проникне с очите си под качулката на наметалото ѝ. Най-накрая той разтърси главата си със страхопочитание.

— Вий сте, нали? Вий двамата сте призраците — Кехлибарения рицар и неговата дама. Погледнете само шалчето, дет' го носите. Значи е вярно туй, дет' разправят хората в селото. Вий сте се завърнали след толкоз много време, за да яздите по земите на Стоунвейл в полунощ.

— Иди си вкъщи, Били. Мисля, че всички имахме достатъчно много вълнения за тази вечер — каза Лукас.

— Да, сър. Няма нужда да ми го повтаряте два пъти. Аз не съм привикнал да имам разговори с двойка призраци. — Били дръпна юздите на коня, ритна го силно и животното препусна в буен тръст.

Виктория го проследи, докато изчезна зад завоя на пътя, след което свали качулката на пелерината си и тихо се засмя.

— Трябва да си призная, милорд, че винаги съм прекарвала много интересно времето си с вас, когато сме търсили приключения

посред нощ.

Лукас тихо изруга.

— И никога не сте прекарвали скучно, така ли?

— Никога. Какво ще правим сега?

— Би трябвало да последваме съвета, който ни даде дамата от каретата. Аз би трябвало да те заведа вкъщи и да те набия за безсрамието, което проявяваш, като се разхождаш нощем в мъжки бричове. Но това едва ли ще свърши много работа.

— Това не е най-доброто разрешение — съгласи се Виктория оживено. — Във всеки случай идеята да търсим приключения тази вечер е изцяло твоя, така че това изобщо не би било честно от твоя страна.

— Аха, но ти не си мислиш, че аз съм честен човек, нали, Вики? Ти си мислиш, че съм своеволен, че проявявам деспотизъм и съм невероятно коравосърдечен, да не говорим за педантизма ми.

— Лукас, аз... — тя наведе очи.

— Няма значение, Вики. Крайно време е да се прибираме вкъщи. За тази вечер си получи приключението.

Той насочи Джордж в посоката, от която бяха дошли, и на нея не ѝ оставаше друг избор, освен да го последва.

Половин час по-късно тя беше на сигурно място в леглото си, но се чувстваше прекалено самотна в него. Невъзможно бе да заспи. Обърна се на едната си страна и се опита да прогони думите на Лукас от съзнанието си — „Ти си мислиш, че съм своеволен, че проявявам деспотизъм и съм невероятно педантичен.“ А и такъв си беше, уверяваше се тя за стотен път. Определено тя нямаше нужда от повече доказателства след поредното им спречкване през деня. Знаеше, че рано или късно ще си покаже рогата, както постъпваха другите, така наречени джентълмени, които, след като се оженеха, установяваха пълен контрол върху парите на жените си. Но тя също така прекрасно съзнаваше, че всеки друг така наречен джентълмен от всичките ѝ познати щеше да предаде нещастния Били на властите и щеше да се погрижи момчето да увисне на бесилото без никакво угризение на съвестта. Джентълменът щеше да постъпи или така, или щеше да застреля момчето на пътя и щеше да се мисли за герой.

Още в момента, когато осъзна, че си имат работа с момче от околността, тя нямаше абсолютно никакви съмнения относно това, как

Лукас ще се справи с положението. Знаеше, че той нито ще застреля момчето, нито ще го изпрати на бесилката. Истината беше, че нейният съпруг не приличаше на нито един от господата, които познаваше, и тя знаеше това още от самото начало. Това беше и причината, заради която се бе озовала в това положение.

Това, обаче, не означаваше, че Лукас не е арогантен, своеволен и деспотичен от време на време.

Тя се обърна на другата страна и се загледа в затворената врата, която съединяваше стаите им. Тоалетната масичка все още стоеше пред нея. Лукас си беше отишъл направо в своята спалня, след като я доведе до вратата ѝ.

Виктория бе очаквала с нетърпение той да дойде в леглото ѝ след тази тяхна нощ, изпълнена с приключения, фактът, че той не дойде, я разтревожи. Тя се чудеше дали не е отишла прекалено далеч, като е барикадирала вратата си срещу него. Може би бе нанесла удар по гордостта му, прекалено жесток удар, който означаваше открито неподчинение. Въпреки всичко той беше нейн съпруг. Имаше си свои права, а тя като негова съпруга също има своите задължения.

Виктория се отказа да прави безуспешни опити да заспи и се измъкна от завивките. Нощницата ѝ се развя около нея, когато се отправи към тоалетната масичка пред вратата. Тя напрегнато се заослушва за звуците, които биха идвали от другата стая и които можеха да ѝ подскажат дали Лукас също има проблеми със спането, но не чу нищо.

Желанието ѝ да отвори вратата, която съединяваше стаите им, и много тихо да се промъкне при него, за да види дали той е заспал, беше непреодолимо. Но барикадата се оказа голяма пречка за нея. Тя можеше да я избута назад на старото ѝ място, но по този начин сигурно щеше да събуди Лукас.

Погледна през прозореца и се усмихна. Щом графът на Стоунвейл можеше да се придвижва от една стая в друга, като използва перваза на прозореца, то и тя би могла. Виктория се качи на прозореца, отвори го и погледна надолу — земята изглеждаше много далеч, а и первазът не ѝ се виждаше толкова широк, колкото си мислеше. Така или иначе той се бе справил и беше минал по него дори с болния си крак.

Виктория си пое дълбоко въздух и стъпи на перваза. Студът проникна през тънката ѝ муселинена нощница и тя потрепера. Промъкваше се бавно към другия прозорец, като се придържаше за студените камъни на стената. Нямаше да бъде толкова лесно, колкото си беше мислила. По най-трудния начин откри, че ѝ се завива свят от височината. Всеки път, когато погледнеше надолу, главата ѝ се замайваше.

На половината път между двата прозореца Виктория съвсем спря. Знаеше, че не може да продължи. Лукас беше представил преминаването си по перваза така, като че ли се е разхождал из парка. Тя не знаеше как той се е справил, но беше принудена да признае поражението си. Опита се да се върне обратно и разбра, че има затруднения с изпотяването на ръцете си. Връщането назад се очертаваше да е по-трудно, отколкото да върви напред.

Това беше смехотворно. Ужаси се от неспособността си да помръдне. Трепереща от студ, плътно прилепена назад, към каменната стена, Виктория се опита да мисли, като затвори очите си. Определено не можеше да остане навън през цялата нощ. Отвори очите си и видя, че прозорецът на Лукас е отворен.

— Лукас, Лукас, чуваш ли ме?

Не чу никакъв отговор и сърцето ѝ замря. Мисълта — позорно да се разкрещи, докато някой от прислугата я чуеше — ѝ се струваше прекалено унижаваща, за да може дори да я допусне.

— Лукас! — извика тя, този път малко по-високо. — Лукас, вътре ли си? Дяволите да те вземат, Стоунвейл. Всичко това е по твоя вина. Събуди се и направи нещо.

— Мътните го взели! Какво, по дяволите, става? — каза Лукас, като се появи на прозореца. — Трябваше да предположа, че ще се опиташ да направиш нещо подобно. Какво, по дяволите, мислиш да правиш?

Тя почувства облекчение.

— Аз просто излязох на разходка — промърмори тя. — Изглежда, че имам някакъв малък проблем със замайването от височината.

— Не мърдай, ще дойда и ще те взема.

— Аз не съм тръгнала на никъде. — Тя наблюдаваше как той сложи крака си върху прага на прозореца и стъпи на перваза. — Мили

Боже, милорд, вие сте гол!

— Съжалявам, че засягам деликатната ви чувствителност. Бихте ли предпочели да се върна обратно вътре и първо да се облека?

— Не! Не, да не си посмял! Измъкни ме от този ужасен перваз, преди да си направил каквото и да било.

— Да, милейди. На вашите услуги съм, милейди. Толкова съм щастлив, че мога да ви помогна, милейди. Не повишавайте тона си, милейди, или прислугата наистина ще има за какво да говори утре сутринта.

Тя се отпусна малко, когато силните му пръсти я хванаха за китката.

— Как, по дяволите, си успял да се справиш по-рано, когато дойде в спалнята ми?

— Бъди сигурна, че не съм минал по този начин само защото обичам да се разхождам по первазите. Използвах го, понеже ти беше избутала онази проклета тоалетна масичка пред вратата, спомняш ли си? Да, разбирам, че барикадата е все още на мястото и затова ти си тук, отвън, нали?

— Страхувам се, че случаят е точно такъв. — Тя го последва с благодарност през отворения му прозорец и влезе на сигурно място в спалнята му, като въздъхна с облекчение и потри ръце. — Много ти благодаря, Лукас. Просто не мога да ти опиша колко ужасно несигурна бях там, на перваза.

— И аз нямам думи да ти опиша колко ужасно изплашен бях, когато те видях! — Ръцете му обгърнаха рамената ѝ в силна прегръдка. — Аз, естествено, съм безкрайно поласкан от ентузиазма ти относно моето легло, но следващия път, когато поискаш да дойдеш при мен, опитай да почукаш.

— Не си ли позволявате прекалено много, милорд? — каза тя, като се намръщи.

— Позволявам ли си? Да не искаш да кажеш, че си била навън, върху онзи перваз, защото си била отегчена и не си могла да измислиш какво друго да правиш до края на нощта, освен да се разхождаш от прозорец до прозорец?

Нямаше никакъв смисъл. Тя едва ли можеше да отрече, че се е опитвала да се добере до спалнята му.

— Не ме дразни, Лукас. Положението ми е достатъчно унижително.

Той се усмихна бавно и много чувствено.

— Какво толкова унижително има в това да си признаеш, че ти харесва това, което двамата откриваме в брачното си ложе, скъпа моя?

— Не това, а това, че ти бях ядосана през целия ден, а сега ти, без да се замислиш, ще направиш заключението, че аз съм тук, защото искам да се любим.

— А не си ли точно за това тук?

— Да, така е. Но това не означава, че съм си променила мнението за каквото и да е, а ти, разбира се, ще си помислиш, че съм го променила. Или пък още по-лошо — ти можеш да си извадиш заключение, че винаги можеш да ме поставиш на колене, като ме изведеш в полунощ да търсим приключения. Това изобщо не е така.

— Няма изобщо за какво да се срамуваш, Вики — той тихо се изсмя. — Но ако това ще те успокои, аз ти обещавам да не стигам до извода, че твоето присъствие тук означава, че си ми простила завинаги. Така става ли? Утре можем да се върнем обратно на бойното поле и към битката, която ти започна днес, ако това е, което ти желаш.

— Лукас, ти си непоправим. Знаеш много добре, че нещата между нас ще изглеждат по друг начин сутринта. Как бих могла да се държа студено с теб утре, след като ще сме се любили тази нощ.

— Не знам как би могла — каза той, като я повдигна и я сложи на леглото си.

Тя повдигна очи и го изгледа през миглите си, докато той се навеждаше към нея.

— Може би аз би трябвало да бъда тази, която да моли за работа в твоите конюшни, вместо Били Симс? По този начин ще мога да допълвам издръжката си, която се каниш да ми дадеш.

Той я целуна по врата.

— Да не би случайно да си рискува живота, като се катери по този проклет перваз само за да продължим спора си, или дойде тук, за да се любим?

Виктория се отпусна и обви с ръце врата му.

— Дойдох тук, за да изпълниш съпругеските си задължения и да се любим.

— И аз така си помислих. — Той притисна гърдите й, а устните му срещнаха нейните.

След известно време Виктория се размърда сънливо в огромното легло. Отвори очите си и видя Лукас на прозореца — беше поставил единия си крак на перваза.

— О, Боже Господи, къде си тръгнал?

— Да избутам тоалетната ти масичка настрана от вратата. Да не мислиш, че камериерката ти няма да се зачуди защо си се чувствала задължена да се барикадираш в собствената си стая тази нощ?

— О, прав си. Бъди внимателен, Лукас!

— Веднага се връщам.

Той изчезна в нощта и няколко минути по-късно Виктория чу как тежката тоалетна масичка се отмества и се връща обратно на старото си място. Вратата между двете стаи се отвори и Лукас си влезе обратно в стаята, като изтърси ръцете си от праха. Виктория го погледна сърдито.

— Добре де, а сега какво съм направил? — запита той, докато се шмугваше в леглото.

— Не мога да разбера как можеш да се разхождаш нагоре-надолу гол.

— Кой може да ме види освен теб, разбира се — той се усмихна и праметна крака си върху нейните. — А и ти си точно толкова гола, колкото и аз.

— Няма значение — тя направи пауза. — Лукас, имам нещо да ти казвам.

— И какво ще бъде то, сладка моя?

Виктория го наблюдава известно време и като подбираше думите си, каза:

— Относно нашия спор.

— Кой по-точно?

— Този, относно парите.

— Не може ли този разговор да почака до закуската? Чувствам се уморен. Да яздиш кон посред нощ, да спасяваш дама от перваза на прозореца и да местиш тежки мебели — всичко това изисква много усилия, особено на моите години.

— Това е важно, Лукас!

— Много добре, тогава. Кажы какво има, за да можем и двамата да поспим.

— Само искам да ти кажа, че съжалявам за повечето от отвратителните неща, които ти наговорих по време на разговора ни относно парите — каза Виктория много сериозно.

— За повечето от отвратителните неща? Не за всички?

— Не, не за всички, разбира се, защото не чувствам, че не съм съвсем права. Въпреки това аз не би трябвало да намеквам, че ти си като всеки друг съпруг, който поема пълния контрол върху парите на жена си. Истината е, че ти си твърде различен от всички други мъже, които някога съм срещала.

Той докосна кехлибарената висулка, която се беше сгушила между гърдите ѝ.

— И вие, мадам, сте съвсем различна от всички други жени, които някога съм срещал. И след като се извинявате за повечето от отвратителните неща, които казахте, предполагам, че най-малкото нещо, което мога да направя е, да оттегля заплахата си да ви огранича с тримесечна издръжка.

— Е, и аз така мисля. Наистина, Лукас, ти и представа си нямаш колко арогантно прозвуча, когато ми отпрати тази ужасна заплаха.

Той се засмя и я придърпа върху гърдите си.

— Не мисля, че и ти имаш някаква представа колко арогантна изглеждаше, когато ме накара да си направя оглушки и да ти задоволя прищевките.

— Не съм правила подобно нещо.

— Нима не си? — Той прекара палците си по извивките на скулите на лицето ѝ. — Ти непрекъснато ме проверяваш, Вики. Постоянно ме подбутваш и проучваш до каква степен ще те оставя да правиш каквото си искаш, преди да ти стегна юздите. И когато достигнеш границата и откажа да те глезя по подобен начин, ти ми отмъщаваш, като ме обвиняваш, че съм един типичен деспотичен мъж, който не заслужава доверие и който само преследва парите на жена си.

Тя осъзна, че той говори напълно сериозно.

— Лукас, това не е вярно.

— Мисля, че е вярно, сладка моя. И за да бъда съвсем честен, не те виня напълно. Ти имаш добър повод, за да бъдеш внимателна и да

поставяш под съмнение доверието си в мен. Но не одобрявам, когато се опитваш да ме използваш нечестно.

— Така ли гледаш на моето поведение? Като опит да те управлявам?

— Аз мисля, че това си е твой начин да доказваш на себе си, че не зависиш от моята милост, че можеш да имаш власт над мен и следователно над положението, в което си се оказала. Това е един напълно естествен отговор, но причинява някои неприятни моменти между нас двамата.

— На мен ми се струва, че ти се опитваш нечестно да ме използваш и да ме контролираш още от самото начало — каза Виктория тихо. — Ти дори ми го каза още в онази първа нощ в градината на леля ми, когато ми обясни, че аз няма да мога да ти се противопоставям, защото ще ми дадеш това, което никой мъж никога не би могъл.

— Това и направих.

— Е, не смяташ ли да ми се извиниш за това?

— Няма много смисъл в това, не мислиш ли? Но аз не го отричам. — Той я придърпа и наведе устните си върху нейните. — Аз направих всичко, което се налагаше само и само да те получа.

Лека тръпка от хладина премина през Виктория. Лукас си призна, че е получил наследница независимо от цената. В тази сделка изобщо не беше включена любовта, или поне не от негова страна. Той се бе оказал прекалено коравосърдечен още от самото начало. Тя не трябваше да забравя този факт, особено когато лежеше в прегръдките му. Беше толкова лесно да се преструва, че всичко между тях двамата е наред; като например да се преструва, че той не е измислил идеята за нейното отдаване.

— Изабел Рикот веднъж ми каза, че слабите мъже са много по-полезни за една жена, отколкото силните, защото по-лесно се контролират — тихо си промърмори Виктория.

— Погледни ме, сладка моя. Аз съм изцяло зависим от твоята милост. Безпомощен роб на твоите порочни, плътски желания. Колко по-полезен би могъл да бъде един мъж?

— Точно там е работата. Трябва да си призная, че ти изобщо не си стиснат, не си скъперник, що се отнася до тази част от брака ни —

Виктория разтвори устните си и прокара езика си по извивката на силната му и твърда уста.

Лукас изстена и се обърна така, че да може по-добре да докаже с какво желание служи на дамата си в тази част от техния брак.

Виктория се събуди малко преди изгрев слънце, тъй като усети, че Лукас се върти неспокойно в съня си. Тогава постави ръката си върху грубия белег на бедрото му и започна да масажира стегнатите му мускули. Постепенно той се отпусна и потъна отново в спокойна дрямка.

Тя лежа будна до него няколко минути, като си мислеше, че с изключение на първата ѝ нощ тук, в Стоунвейл, не е тревожена от нощни кошмари. Но лекото, едва доловимо, тревожещо я чувство, все още не беше изчезнало. Виктория не можеше да се освободи от усещането, че нещо тъмно и заплашително бавно се надвесва над нея.

Сгуши се още по-близо до силното и топло тяло на Лукас и той я прегърна с едната си ръка. Тя се протегна и разсеяно докосна кехлибарената висулка на врата си, както напоследък често правеше. Не след дълго се отпусна и отново заспа.

ГЛАВА 16

Нан привърши със завързването на корсажа на избродираната с жълто муселинена рокля на Виктория и хвана сребърната четка за коса.

— Няма да повярвате на това, мадам, но те казват, че призраците са били видени пак миналата нощ. Направо тръпки да те побият, нали? Освен туй, никой наоколо не се пази специално от тези два призрака, които се разхождат тъдява. Предполагам, че така правят хората в провинцията. Да не повярваш!

Виктория наблюдаваше камериерката си в огледалото.

— Да не би да говориш за Кехлибарения рицар и неговата дама, Нан?

— Да, мадам. Във всеки случай, така говорят в кухнята.

— Казаха ли къде точно са били видени призраците? — попита предпазливо Виктория точно когато вратата между двете стаи се отвори и Лукас влезе в нейната спалня. Тя с облекчение забеляза, че той беше напълно облечен и при това не си помагаше прекалено много на болния крак.

— Добро утро, ваше благородие! — Нан се поклони и продължи да разресва късите къдрици на Виктория така, че да се получи една модерна прическа — всяка къдрица в различна посока, образуващи като цяло едно пълно безредие.

— Добро утро! — охотно отвърна Лукас. Той срещна погледа на Виктория в огледалото и се усмихна лукаво и със задоволство. — Довърши разказа си, Нан. Къде са били видени призраците?

Очите на Нан заблестяха.

— Яздели надолу по една от алеите. Толкова дръзко, моля ви се, можете ли да си представите? Какво ще прави една самоуважаваща се двойка призраци върху гърбовете на коне по това време на нощта, ви питам аз? Някои хора май преувеличават разказите.

— Съгласен съм с теб — отбеляза Лукас. Очите му блестяха и той продължи да задържа погледа на Виктория в огледалото. — Просто

не мога да си обясня защо една двойка интелигентни призраци ще язди навън по това време. Кой ги е видял?

— Как да ви кажа, що се отнася до това, аз не съм съвсем сигурна, сър. Дочух тази история от едно от момичетата от кухнята, което пък я чуло от новото момче в конюшната. Той току-що е започнал работа тази сутрин, не знам откъде я е научил.

— Възможно е да си е съчинил всичко това — каза Виктория. — Това е засега, Нан. Благодаря ти.

— Да, милейди — Нан се наведе за още един поклон и напусна стаята.

Когато вратата се затвори зад гърба на камериерката, Лукас се усмихна.

— Залагам 10 към 1, че Били Симс добре е преиначил събитията от миналата нощ.

— Без съмнение — Виктория се засмя. — Това скоро ще се превърне в голямо забавление, нали, Лукас?

— Страхувам се, че няма да бъде толкова забавно, когато най-накрая някой разбере, че призраците са просто настоящият граф на Стоунвейл и неговото мъжко момиче, което всъщност е една графиня. Но ще се изправим лице в лице с проблема, когато му дойде времето. Готова ли си да слезем долу за закуска?

— Да, естествено. Всъщност, намирам, че тази сутрин ми се е отворил огромен апетит.

— Просто не мога да си представя защо ли? — промърмори Лукас, докато отваряше вратата.

Виктория пристъпи напред и мушна ръката си в неговата.

— Нищо друго не отваря така апетита, както малко упражнения, нали? Какви са вашите планове за деня, милорд?

— Смятам да се срещна с викария, за да обменим някои идеи относно това, което проучвах за новата напоителна система. А твоите планове, скъпа моя?

Тя ведро се усмихна, докато слизаха по стълбите надолу.

— О, струва ми се, че ще прекарам сутринта си, като преглеждам размера на лихвите, които предлагат някои лихвари, с които бих могла да се посъветвам, ако се окаже, че ще получавам строга издръжка.

— Пестете си енергията, мадам. Денят, когато ви позволя да идете при лихвар, ще бъде денят, в който аз наистина ще изоставя

битката и ще развее бялото знаме на поражението.

— Интересна забележка. Никак не мога да си представя да се признаете за победен в каквото и да е, Стоунвейл.

— Започваш много добре да ме опознаваш, Вики.

Трите писма пристигнаха точно, когато те привършваха закуската си. Виктория разпозна печата на леля си на едно от тях и този на Анабела Линдууд на другото. Тя отвори първо посланието на Анабела.

Моя скъпа Вики,

Какво прекрасно объркване само причини. Всеки прекарва чудесно времето си, като обсъжда това, което всички нарекоха „големия романтичен роман на годината“. Дъщерята на лейди Хестърли дори стигна толкова далеч, че допусна, че Байрон е надраскал един-два стиха, за да отбележи събитието. Това изказване, разбира се, е направено, за да накара Кара Лемб да подскочи до небесата. Публична тайна е, че тя не обича да остава в сянка от някой оскърбително по-романтичен от нея.

Но, както и да е, останалото от мълвата избледнява в сравнение със слуховете около твоята женитба. По-бързо се връщай, Вики! Уверявам те, че ще бъдеш провъзгласена за митологична богиня на любовта, извадена като че ли направо от някой класически любовен роман. Трябва да ти кажа, че животът стана твърде скучен без теб. Единственото вълнение напоследък е, че аз успях да убедя Бerti да отхвърли предложението на виконт Бартън. Сега той е много меланхолично настроен, но се прави на наперен и обръща вниманието си другаде.

Твоя искрено любяща те

Анабела.

— Толкова много за бедния Бартън — промърмори Лукас. — Изцяло объркан от жените.

— Толкова много, наистина — съгласи се охотно тя.

След това Виктория отвори писмото от леля си и се запозна със съдържанието му бързо, като накрая изписка от смайване:

— Боже Господи, мътните го взели жалкия ми късмет.

Лукас вдигна поглед от вестника, който беше пристигнал заедно с писмата.

— Какво се е случило?

— Какво ли не! Това е ужасно! Какво нещастие!

Лукас прегъна вестника и го сложи на масата до чинията.

— Да не се е случило нещо на леля ти? Болна ли е?

— Не, не. Нищо такова няма. Нещастieto е сполетяло нас. О, Лукас, какво, по дяволите, ще правим сега? Как ще се измъкнем от това ужасно положение? Това не е почтено!

— Може би ще ти бъде от по-голяма полза, ако ми обясниш малко по-подробно всичко, което касае това ужасно нещастие.

Виктория го погледна намръщена. Веждите ѝ бяха сбърчени в ужасна гримаса.

— Не е смешно, Лукас. Леля Клео пише, че Джесика Атертън я посетила и ѝ казала, че за нас би било по-добре да се появим в Лондон преди края на сезона. Лейди Атертън много любезно я уведомила, че в наша чест ще даде прием.

Лукас изглеждаше замислен. После сви рамене.

— Може би тя е права. Това може и да не се окаже толкова лоша идея. Ще ни помогне да отстояваме изявлението, че нашият брак е брак по любов.

Виктория беше ужасена.

— Лукас, чуваш ли се какво говориш? Не друг, а самата Джесика Атертън си предлага услугите да даде прием заради нас.

— А кой по-добре би могъл? Както и двамата знаем, положението ѝ в обществото е неатакуемо.

Потресена, Виктория го загледа.

— Да не си си загубил ума? Каж ми честно — смяташ ли, че аз ще допусна Джесика Атертън да ни помага по този начин? Никога и за нищо на света! Аз няма отново да се превръщам в длъжница на тази жена.

Известно време Лукас не отговаряше нищо.

— Отново ли? — повтори той най-накрая. — Да не би случайно да се опитваш да ми кажеш, че вече ѝ се чувстваш задължена за всичко

това, което направи и предизвика венчавката ни?

— Да не си посмял да ме дразниш, Лукас! Изобщо не съм в настроение за това. Отвратително е. Какво, дявол го взел, ще кажа сега на леля Клео? Как ще се измъкнем от всичко това?

— Моят съвет е — каза той, докато се изправяше на крака — да не се и опитваме. Леля ти е съвсем права. Ще бъде една мъдра постъпка, ако се появим в балната зала на една домакиня като Джесика Атертън, преди сезонът да е свършил. Това ще предизвика вълна на одобрение относно женитбата ти, поне дотолкова, доколкото това засяга обществото.

Виктория не можеше да повярва на ушите си.

— Никога! Аз категорично отказвам. Това е тема, по която нито ти, нито леля ми можете да ме накарате да променя мнението си. Пренаситила съм се от Джесика Атертън и нейната великодушна помощ. Изобщо не ме интересува дали ще видя тази жена, докато съм жива. Няма да отида в Лондон, за да посетя бал, даден в наша чест от нея. Това е немислимо.

Лукас отиде до нейния стол, наведе се и целуна къдриците ѝ.

— Скъпа моя, ти проиграваш. Изявлението, че Джесика ще даде прием в наша чест, ми се вижда съвсем приемливо.

— Това е най-неприемливото нещо, което някога съм чувала.

— Това ще го обсъдим по-късно, когато се поуспокоиш. Сега аз трябва да тръгна. Очаквам викарият да пристигне скоро.

— Аз няма да отстъпя от мнението си, Лукас. Предупреждавам те! — Тя се загледа в гърба му, докато той напускаше стаята и след като се поуспокои, се протегна за третото писмо. Заоглежда го нетърпеливо и с любопитство, но не разбра нито почерка нито печата. Когато го отвори, от него изпаднаха една брошура, една изрезка от вестник и кратка бележка. Бележката не беше подписана и гласеше:

Госпожо, като се имат предвид интересите ви в областта на интелектуалните познания, приложеното може би ще предизвика огромен интерес у вас. Изглежда, че мъртвият не остава завинаги такъв.

Бележката беше подписана само с инициала У.

С чувство на все по-нарастващ страх, Виктория взе брошурата и прочете заглавието: „За някои любопитни проучвания по въпроса за използването на електричеството за съживяване на мъртвите“.

Статията във вестника представляваше подробен отчет за това, как един ковчег наскоро бил изровен и се оказал празен. Предполага се, че кражбата на покойника е извършена от груби хора — посегатели на тела, занимаващи се със снабдяването на медицинските училища с трупове. Възникнали са подозрения, че определена група от хора са закупили тялото, за да провеждат опити с електричество. Властите са загрижени.

За първи път през живота си тя се почувства слаба. Кимна на лакея, за да му каже, че иска още кафе, и гледаше вцепенена как той го налива в чашата ѝ. Тъмната течност се изливаше бавно от чайника. Много внимателно тя повдигна фината порцеланова чаша и погълна по-голяма част от съдържанието ѝ на един дъх. Когато реши, че може да се изправи на краката си, без да припадне, Виктория се надигна, събра пликовете от писмата и самите писма и се отправи нагоре по стълбите към стаята си.

Лукас се чувстваше в прекрасно разположение на духа, когато пресичаше хола на път за библиотеката. Той го огледа със задоволство. Стоунвейл вече беше съвсем различен от времето, когато го получи в наследство. Прекрасната дървена изработка на стаята блестеше под новите полирани пластове. Избелелите завеси бяха преправени или изцяло заменени. Старите килими бяха изчистени и възвърнали изкуствените си шарки, а прозорците блестяха на утринното слънце.

Къщата сега беше пълна с прислуга, а домашните задължения — установени и разпределени. Лакеите носеха ливреите си с очевидна гордост, а храната, която се сервираше на масата, беше винаги свежа и добре приготвена.

През прозореца на библиотеката Лукас можеше да види напредъка, който постигаха градинарите под ръководството на Виктория. Малката оранжерия, която беше наредила да направят, скоро щеше да бъде привършена. Няколко саксии с необикновени растения бяха на път от Лондон.

Лукас знаеше, че цялото преустройство на къщата и всичко около нея се извършва под прекия контрол и указания на Виктория. Нейните пари сами по себе си не можеха да постигнат това чудо — да превърнат Стоунвейл в един дом. Това постижение се дължеше на нейната женска ръка.

Тя беше донесла нещо безкрайно по-ценно от самото си наследство в тази женитба, призна си Лукас. Тя беше донесла самата себе си с природната си интелигентност, естествения си ентузиазъм и щедрата си натура. Прислугата и наемателите я обожаваха. Хората от селото се гордееха, че тя беше открила магазините им и ги бе поела под свое покровителство. Самият факт, че сметките на търговците винаги се изплащаха бързо, също не остана незабелязано. Качеството на наличната стока в селото вече бе чувствително подобро.

Добре беше избирал, каза си той, докато разглеждаше градината през прозореца. Имаше всичко, което би могъл да иска един съпруг — интелигентна дама за през деня и страстно, огнено създание, което да топли леглото му през нощта. Какво повече би могъл да желае един мъж. И въпреки това той се чувстваше странно незадоволен. Беше открил, че има още няколко неща, които желаше Виктория да му даде. Осъзна, че копнее за сладките, трепетни любовни думи, които тя отказваше да произнесе от първия ден на тяхната женитба, а също така желаше да има пълното ѝ и безгранично доверие в него. Той може би нямаше така да жадува нито за любовта ѝ, нито за доверието ѝ, ако не беше стигнал до заключението, че няма да намери покой, докато не получи и двете. Не се интересуваше от деловия ѝ подход към нейната собствена съдба. За нея тази женитба не трябваше да бъде просто още едно капиталовложение. По дяволите! Нямах да ѝ позволи да гледа повече по този начин на брака им. Той погледна картината, изобразяваща „Кралица Стрелица“, която беше донесъл от горе, и я подпря да стои изправена на бюрото му. Всеки път, когато я погледнеше, той си спомняше изгарящото изражение на лицето на Виктория онази нощ в странноприемницата.

Мисля, че съм влюбена в теб, Лукас!

Вратата на библиотеката се отвори точно когато нагласяше картината така, че да може да се вижда и от стола, които стоеше от другата страна на бюрото му.

Реверънд Уърт беше въведен в стаята. Той се усмихна на домакиня си и размаха едно списание:

— Последното издание на „Преглед на селското стопанство“ — съобщи той. — Мислех, че може би ще искате да го видите.

— О, да, много дори. Благодаря ви, сър. Моля ви, седнете.

— Вие сигурно ще имате прекрасен изглед от тези прозорци, когато лейди Стоунвейл привърши работата по градината. — Викарият се загледа навън, след което седна на едно от махагоновите кресла. — Съпругата Ви е прекрасна жена, сър, ако не възразявате да направя подобна забележка. Един мъж не би могъл и да мечтае за по-добра другарка и помощничка.

— Току-що и аз си мислех нещо подобно.

— Сигурно съзнавате, разбира се, че хората от селото са започнали да я наричат тяхната Кехлибарена дама, при това съвсем с основание.

Лукас се усмихна.

— Няма да се притеснявам, докато жителите не започнат да ме наричат техния Кехлибарен рицар. Не бих искал да ги карам да мислят, че техният стопанин е призрак, иначе могат да решат, че биха могли да отложат плащането на наемите си за откъдния живот.

— Бъдете сигурен — каза викарият, смеейки се тихо, — че те гледат на вас като на съвсем действителен и доста стабилен човек. Определено не като на призрак. Вие сте един истински господар, Стоунвейл, и аз съм сигурен, че добре го съзнавате. А и вашето покровителство е точно това, от което тази земя и нейните хора имаха нужда от доста време. Това ми напомня за...

— Да?

Викарият сви веждите си многозначително:

— Носи се една мълва, че Кехлибарения рицар и неговата дама са се разхождали късно тази нощ.

— Дали е така наистина?

— Изглежда някакво момче от селото е разправяло, че ги е видяло. Лично аз се запитах какво е правило точно това момче посред нощ, още повече вярвам, че мога да рискувам да отгатна. Във всеки случай, тази среща с рицаря и неговата дама е променила отношението на момчето към това изключително опасно занимание, каквото е да бъдеш разбойник. Вместо това момчето е предпочело да дойде да работи във вашите конюшни.

— Да, много по-безопасна, но не така вълнуваща професия.

— Наистина — викарият се усмихна. — То всъщност е добро момче и тъй като носи отговорността да се грижи за майка си и сестра

си, аз определено съм доволен, че рицарят не е счел за свое задължение да застреля момчето на пътя или да го прати на бесилото.

Лукас сви рамене.

— Може би рицарят е бил свидетел на безсмислената смърт на достатъчно много млади мъже. Може би дори и на един призрак му е дошло до гуша от подобни неща. Искрах да ви попитам какъв напредък имате с книгата си, посветена на градинарството.

Викарият го погледна с явно разбиране, след това премигна и се усмихна добродушно.

— Много мило от ваша страна, че проявявате интерес. Работя върху главата, в която става въпрос за розите. — Той погледна картината, която стоеше подпряна на бюрото. — Трябва да ви призная, че това е една прекрасна творба на „Кралица Стрелица“. Изпипана е толкова изящно и с такива подробности, че изглежда като жива. Превъзходна е! Как се сдобихте с нея, ако мога да запитам?

— Подарък ми е.

— Наистина ли? Аз все още търся някой да ми изрисува цветните илюстрации за моята книга, както знаете.

— Да, струва ми се, споменахте, че търсите един даровит художник, добре владеещ четката, а също така и разбиращ малко от ботаника.

Викарият продължаваше да изучава картината на Виктория.

— Който е направил това, би бил най-идеалният. Вие случайно познавате ли художника?

— Що се отнася до това — каза, смеейки се Лукас — да, познавам го.

— Отлично, отлично! А ще ви бъде ли възможно да уредите да мога да се срещна с него?

— Художникът е жена и мисля, че ще мога да уредя да говорите с нея.

— Ще ви бъда безкрайно благодарен — каза щастливо викарият, — безкрайно благодарен!

— За мен ще бъде удоволствие — каза Лукас. — Мога да ви уверя, че ще се срещнете с нея. А сега бих искал да Ви запитам за мнението Ви относно изграждането на напоителни системи за фермите, които граничат с горите. — Лукас разгърна картата върху бюрото и посочи ивица земя.

— Да, наистина. Трябва да се направи нещо, за да се увеличи продуктивността на тази област, нали? Дайте да видя какво имате предвид — викарият се наведе напред, за да проучи внимателно картата и повдигна очите си още веднъж. — Не искам да ви притеснявам, Стоунвейл, но имате ли някаква представа след колко време ще мога да се свържа с художника, за когото споменахте?

— Скоро — обеща Лукас. — Много скоро.

Два часа по-късно Лукас изпрати гостенина си до вратата, след което се отправи към стълбището, като носеше своята ценна картина. Чувстваше се много доволен от себе си. По-правилно би било — самодоволен, призна си той, когато стигна площадката на стълбището и се отправи към хола, за да стигне до стаята си. Да се намери най-подходящият подарък за една жена, която беше донесла значително повече пари от съпруга си в брака им, не беше лесна задача. Човек едва ли може да използва личното наследство на съпругата си, за да ѝ купи диамантено колие.

Лукас отново закачи картината на мястото ѝ много внимателно и отстъпи назад, за да ѝ се полюбува, след което се отправи към вратата, която съединяваше двете стаи. След като отвътре не се чу никакъв отговор, той се намръщи и опита отново. Беше сигурен, че Грегс му каза, че Виктория се намира в стаята си.

— Вики?

Тъй като все още не се чуваше никакъв отговор, той завъртя валчестата топка на дръжката, отвори вратата и огледа спалнята. Веднага я видя да стои до прозореца. Трите писма, които бяха пристигнали тази сутрин, лежаха на изработеното от розово дърво бюро пред нея. Тя се обърна към него, докато той прекосяваше стаята, и се усмихна измъчено.

— Съжалявам, Лукас, но не се чувствам много добре. Качих се тук, за да си почина.

Неприятно усещане премина през него. То му напомни за онзи вид усещане, което изпитваше на бойното поле, преди да гръмне първият куршум.

— Ти беше много добре на закуска.

— Това беше, преди да отворя пощата си.

Той малко се отпусна:

— Да смятам ли, че ти все още си раздразнена от това, че трябва да се чувстваш задължена да приемеш поканата на Джесика.

— Джесика Атертън няма нищо общо, а и изобщо тя вече не ме интересува.

— Радвам се да чуя това! — Той застана по средата на стаята и после седна срещу нея. Опъна краката си напред, като разсеяно разтриваше бедрото си. — Какво има, Вики? Виждам съм те в различни настроения, но никога не съм те виждал такава, кълна ти се! Ти ме караш да оставам без дъх, опитвайки се да бъда в крак с теб.

— Никога не съм изпадала в подобно положение и трябва да си призная, че не знам как да се справя с него. Но едно е сигурно — нещо трябва да се направи, иначе ще полудея.

— Наистина ли не се чувстваш добре — той се усмихна. — В края на краищата, да не би случайно да носиш дете, Вики? Мислила ли си по този въпрос?

— Ако трябва да бъда откровена, Лукас, да нося дете е много по-просто нещо, отколкото решаването на този проблем.

Тръпка на разочарование го разтърси — тя не носеше неговото дете.

— Не ми е много приятно да чуя това. Може би ще е по-добре просто да ми кажеш какво те тревожи, скъпа.

Тя сведе очите си надолу към листите, които лежах на малкото ѝ бюро. Когато отново го погледна, кехлибарените ѝ очи бяха изпълнени със страх и напрежение.

— Лукас, мислиш ли, че е възможно да се върне животът на мъртвец, като се използват електрически машини?

— Да възвърнеш към живот един мъртвец? Глупости! Струва ми се, че напоследък прекалено много си играеш на призраци, Вики. Никога не съм чувал дори за един случай, когато подобен експеримент да е бил успешен.

— Но ние не можем да знаем за всичките експерименти, които са провеждани, нали? В днешно време хората от цяла Англия си играят с електричество.

Лукас я погледна със съмнение.

— Аз съм убеден, че всеки успешен експеримент, свързан с възвръщането на живот, щеше да бъде отразен във всички вестници и списания.

— А може и да не бъде, ако някой заплати на експериментаторите, за да запазят в тайна резултатите.

Той започна да осъзнава колко много е изплашена тя, и през тялото му премина тръпка на студен гняв. Без да задава повече въпроси, той се протегна и взе купчината листа, които лежах на бюрото ѝ. Веднага хвърли настрана писмата на Анабела и лейди Нетълшип. Един поглед върху брошурата и изрезката от вестника беше достатъчен, за да разбере, че те се отнасят до липсващи тела и опити за възвръщане на живот.

— Интересно е, но не виждам никакво изявление за успешни опити. Откъде взе тези неща? — той посочи брошурата и изрезката от вестника.

— Бяха ми изпратени в третото писмо, което отворих на закуска. Бяха заедно с това — Виктория му подаде кратката бележка.

Лукас я прегледа набързо. Бяха му необходими много усилия, за да сдържи яростта си.

Госпожо, като се имат предвид интересите ви в областта на интелектуалните познания, приложеното може би ще предизвика огромен интерес у вас. Изглежда, че мъртвият не остава завинаги такъв.

У.

Той захвърли бележката върху масата и ожесточено замахна.

— Проклето копеле!

— Лукас, това е той, това е отново У, онова У, което беше изобразено върху табакерата и избродирано върху шалчето.

Виктория се опитваше да запази самообладание, но Лукас забеляза, че тя почти бе изпаднала в шок, а страхът я бе сграбчил за гърлото. Той положи много усилия, за да запази гласа си спокоен, такъв, какъвто би бил, ако говореше на един смел, но изплашен млад офицер в навечерието на сражение.

— Успокой се, Вики. Тази работа стигна прекалено далеч. Ще предприема мерки, ще открия кой стои зад всичко това и ще го принудя да спре.

Красивата ѝ уста трепереше, когато каза:

— Аз знам кой стои зад всичко това — Самюъл Уитлок. Мъжът, който уби майка ми. Той се е върнал, Лукас. По някакъв начин той се е върнал от смъртта си и сега се кани да ме убие или да ме доведе до моята смърт по същия начин, по който аз... — тя не може да продължи и скри лицето си в шепите си. — О, Боже Господи! О, Боже Господи!

Лукас се изправи и протегна ръцете си, за да я придърпа в обятията си. Тя, трепереща, се притисна към него. Въпреки че той я галеше нежно и успокоително, яростта му сега беше такава, че можеше да смрази и мозъка в костите му.

Тръпките постепенно започнаха да намаляват по изтощеното тяло на Виктория, тя бавно се освободи от прегръдките му и се отправи към тоалетната си масичка, за да си вземе една носна кърпичка.

— Сигурно си мислиш, че аз съм една малка глупачка, за да вярвам в подобни неща, като възвръщането към живот на мъртвците — прошепна тя, като продължаваше да стои с гръб към него и да бърше сълзите си.

— Аз мисля — каза Лукас, — че ти си прекалено изплашена и че някой умишлено те е довел до това състояние. — Той наблюдаваше лицето ѝ в огледалото на тоалетната ѝ масичка. — Кой би могъл да направи подобно нещо, Вики?

— Нали току-що ти казах — Самюъл Уитлок.

— Не, скъпа моя, не е Самюъл Уитлок. Той е мъртъв. Ти си била толкова ужасена от подписа на тази бележка, че си загубила способността си да разсъждаваш логично.

— Той трябва да е — тя се завъртя. — Не разбираш ли, Лукас? Той не е мъртъв. Или не е умрял напълно онази нощ на стълбището, или пък е бил възврънат към живот от някой с помощта на електрическа машина. По един или друг начин той се е върнал и сега ме преследва. Уитлок е единственият човек, който може да има някаква причина да търси отмъщение.

Лукас я изучаваше и после попита:

— Всичко това предизвиква интересна тема за разговор. Каква е причината, за да иска да ти отмъсти?

Очите на Виктория се помрачиха от безгранична мъка.

— Лукас, не мога да ти кажа. Ако ти кажа, ти ще се изпълниш с такова отвращение към мен, че няма да можеш да си в състояние дори

да ме погледнеш.

Въпреки всичко той почувства как устата му се изкриви в лека усмивка:

— Тъй като започна това огромно откровение с подобна забележка, съвсем сигурно е, че ще трябва да ми кажеш сега цялата истина. Ако не го сториш, аз ще умра от любопитство.

— Това не е шега, Лукас. Ти и представа си нямаш какво съм извършила.

Той се приближи към нея и отново притегли напрегнатото ѝ тяло към гърдите си.

— Уверявам те, че това изобщо не е така и че ако ти ми разкажеш нещото за себе си, то няма да ме докара до състояние да не мога дори да те погледна. Съмнявам се, че има нещо, което ти би могла да ми разкажеш и което би могло да се сравни дори и малко с онзи ад, който съм виждал на бойното поле. Разкажи ми всичко, скъпа моя!

— Много добре, Лукас. — В гласа ѝ се чувстваше нотка на трагизъм. — Но да не кажеш, че не съм те предупредила.

— Никога няма да кажа подобно нещо.

— Аз го убих. — Тя застана абсолютно неподвижна в ръцете му, очевидно подготвяща се за неговия шок и отвращение. — Аз убих Самюъл Уитлок.

— Хъм! — промърмори Лукас. — Аз доста съм мислил за това.

Тя отдръпна главата си назад, за да го погледне.

— Ти си мислил? Но какво те е накарало да си помислиш нещо подобно? Аз пазех тайната в себе си през всичките тези месеци. Дори леля ми няма никаква представа за това, което съм извършила.

— Не е имало нещо определено в това, което си казала или направила. Просто някои съвсем простички неща разбудиха леко любопитството ми.

— Мили Боже, какви простички неща?

— Е, добре, например това, че смъртта на Уитлок е настъпила съвсем наскоро след смъртта на майка ти и фактът, че беше толкова убедена, че той я е убил и никога няма да бъде обесен за постъпката си. И към тези две неща прибави и това, че съм имал случаи да те опозная твърде добре. Трябва да призная, че не те познавам толкова добре, колкото бих искал, но съвсем достатъчно, за да предрека с

определена сигурност, че ти няма да оставиш убийството на майка си ненаказано.

Настъпи кратка пауза, след което Виктория проговори много тихо:

— Не изглеждате много разтревожен от това, милорд.

Лукас се замисли над думите ѝ.

— Единственото нещо, което ме тревожи, е мисълта за опасностите, с които си се нагърбила, за да извършиш това.

Тя въздъхна:

— Знаеш ли, всъщност аз не бях се канила да го убивам. Единственото, което исках от него, беше признанието. Но истината е, че не изпитах съжаление, когато разбрах, че е мъртъв. В действителност почувствах невероятно успокоение.

— Не искам да бъда неделикатен, но ти всъщност беше ли свидетелка на смъртта му?

Виктория зарови лицето си в гърдите на Лукас.

— О, да! Бях свидетелка на смъртта му. А също така свидетелка на моята бъдеща смърт.

— Мили Боже! Какво се е случило?

— Това е дълга история. Съвсем сигурен ли си, че искаш да я чуеш?

— Уверявам те, че съм готов да слушам цял ден и цяла нощ, ако е необходимо! — той я сложи върху креслото ѝ и се настани на мястото срещу нея. — Говори, Вики! Разкажи ми всичко.

Тя въртеше носната си кърпичка в ръцете си, но погледът ѝ беше непоколебим, когато срещна очите му.

— Ти трябва да знаеш, че вторият ми баща много се напиваше. Понякога ставаше свиреп. Навиците му не бяха никаква тайна и аз реших да се възползвам от неговата слабост.

— Стратегия — каза Лукас одобрително.

Тя се намръщи:

— Да, е добре, аз не можах да измисля нищо по-добро, нали разбираш. Познавах къщата много добре, защото бях живяла там няколко години, преди майка ми да ме изпрати при леля. Това беше едно огромно, старо място, пълно със скрити проходи и дълги зали с най-невероятни входове към определени стаи. Аз използвах тези неща, за да го преследвам.

— Ти си го преследвала?

— Да — тя изсекна носа си.

— Изумително!

— Наистина, Лукас, аз съм сигурна, че ти не трябва да бъдеш толкова впечатлен от всичко това. Много е осъдително, когато мислиш така.

— Нека просто да кажем, че го намирам за интелигентно и интересно. Какво лошо има в това? Определено не е по-лошо, отколкото да се опитваш да съживяваш мъртви тела. Моля те, продължавай, скъпа!

— Уредих си да прекарам известно време с приятелки, които се случиха да живеят в една съседна къща. Всеки знаеше, че не се чувствам удобно в присъствието на втория си баща, а тези хора бяха приятели на майка ми, така че те ми съчувстваха. Няколко пъти, в течение на една седмица, аз се измъквах от къщата посред нощ и се разхождах между дърветата на неговата къща. Носех роклята, с която майка ми се бе омъжила, и започнах да преследвам Самюъл Уитлок.

— Ти си се надявала, че по време на пианските си вцепенения той ще си мисли, че вижда призрака на мъртвата си съпруга.

Виктория кимна:

— Да. Отначало той си мислеше, че сънува кошмари. След това започна да ми говори. Беше зловец, Лукас. Той ми заповядваше да си отида и да го оставя на мира. После ми разказа за това, как отначало не е имал никакво намерение да се жени, но са му трябвали пари и защо аз не мога да разбера това. Той ме умоляваше да го оставя на мира. Най-накрая една нощ нервите му съвсем не издържаха. Той тръгна след мен с един нож, като ми каза, че ще ме убие отново и този път ще се постарее да си свърши добре работата.

Лукас затвори очите си за секунда, опитвайки се да не мисли за това, колко близо е отишла тя до собствената си смърт.

— Това се е случило тогава, когато е пострадал върху стълбите?

— Да, аз бягах от него надолу към хола. Започнах да слизам по стълбите. Той беше точно зад мен, като държеше високо в ръката си ножа и крещеше и обясняваше как щял да ме убие. Той си препъна краката някъде на третото стъпало и падна надолу.

— Слугите — промърмори Лукас, — къде бяха те?

— В къщата има само двама — една възрастна двойка, като техните стаи са доста отдалечени и са в задната част. Те имат навика да се оттеглят рано и да не се мяркат пред очите на господаря си до сутринта. Крясъците, които може би са чули тази нощ, определено не са първите, които са чували в тази къща. Те са се научили да си гледат само своята работа.

— Разбирам. Провери ли дали вторият ти баща наистина е мъртъв?

— Не. Аз бях толкова изплашена, че побягнах. Вероятно падането му не го е убило — тя погледна изрезките от вестниците. — Лукас, не знам на какво да вярвам. Мислиш ли, че може да е организирал собственото си погребение, за да ме преследва така, както аз го преследвах някога?

— Това е една възможност.

Виктория прехапа устните си.

— Какво е правил през всичките тези месеци, ако все още е жив?

— Може би се крие. Чака да види дали ще отидеш да разкажеш на властите.

— Той беше мъртъв. Знам, че беше мъртъв. Аз го убих — каза тя.

— Ти не си го убила, Вики. Ти си се опитала по много умен начин да изтръгнеш едно признание и си го получила. С течение на времето ти сама започваш да се погубваш и там е целият проблем — каза Лукас много твърдо. — А това дали той наистина е мъртъв, или не е, остава тепърва да разберем. Тази история с брошурата и с бележката определено ни посочва, че има някои неясни неща, които трябва да проучим.

— Като например кой ми е изпратил тази бележка и брошурата с изрезките.

— Да — съгласи се Лукас. — Това е един от няколкото въпроса, на които, мисля, трябва да намерим отговора колкото може по-скоро. Също така, има нещо общо между онази карета, която почти щеше да те прегази и разбойника, който ме нападна през нощта, когато ти намери табакерата.

— Лукас, всичко това много ме обърква. Не мога да продължавам да живея по този начин. Аз трябва да намеря отговорите.

— С цялото си сърце съм съгласен с теб. Както вече казах, има няколко въпроса, на които трябва да намерим отговорите. Мястото,

откъдето трябва да тръгнем, е градът, където и всичко започна — той се усмихна. — Сега имаме една отлична причина да отидем в Лондон, освен поканата за бал на лейди Атертън, нали?

Виктория леко се изсмя:

— Лукас, кълна се, че ти си невъзможен! Дори и в такава ситуация пак кроиш планове, за да ме накараш да правя това, което ти пожелаеш.

— Стратегия, скъпа моя. Добре съм я изучил. Сега, тъй като това, без съмнение, ти се отразява крайно неблагоприятно, аз имам една изненада за теб. Спомняш ли си картината, на която беше изрисувала „Кралица Стрелица“?

— Да, разбира се. И какво общо има това?

Лукас я дари с една бърза целувка.

— Викарият би желал още половин дузина рисунки с водни бои на същата тематика за книгата му, посветена на градинските цветя.

Изражението на изненада, изписано върху лицето на Виктория, беше изключително приятно за Лукас.

ГЛАВА 17

Естествено, Лукас беше приел нейното ужасяващо откровение толкова спокойно, като че ли тя просто му казваше какво е приготвил готвачът за вечеря. Какво беше очаквала тя? Виктория продължаваше да си задава този въпрос няколко дена по-късно, докато седеше с Анабела и леля Клео в магазина на една известна лондонска модистка. Беше ли допускала тя всъщност, дори и за момент, че той ще реагира така, както се очаква от един нормален съпруг да реагира на подобни шокиращи новини?

Ако имаше поне едно нещо, което бе научила относно Лукас до този момент, то бе, че той определено не е един обикновен съпруг. Дори когато от време на време беше арогантен, надменен, упорит, малко старомоден относно някои неща, никога не се оказваше на загуба. При това винаги се грижеше добре за всичко свое. Посвещаването му на земите и хората на Стоунвейл потвърждаваше това.

Все пак макар да знаеше какво е направила за него, не бе очаквала такава невъзмутима и трезва реакция. Беше все още леко изплашена от това, колко хладнокръвно прие той нейното жалко минало. Разбира се, тя имаше работа с един човек, който веднъж я бе завел в комарджийница и в публичен дом, припомни си Виктория, с един мъж, който я извеждаше в полунощ на езда.

— Това парче коприна не е ли прекрасно, скъпа? Освен това е точно твоят цвят — леля Клео посочи един топ плат с цвят на кехлибар.

— О, да, Вики! Направо превъзходно за бала на Джесика Атертън! — заяви Анабела. — Ти трябва да изглеждаш изумително на това голямо събитие и леля ти е права, цветът е много подходящ.

— Направо прекрасен! — Виктория протегна ръката си, за да докосне красивата материя.

— Какво мислиш за муселина, Вики? — леля Клео погледна въпросително.

— Много е приятен — Виктория положи усилия, за да се съсредоточи към настоящите си занимания. Муселинът беше с наситено жълт цвят. Тя веднага го хареса.

— Но той не е подходящ за бала на лейди Атертън — настоя Анабела.

— Тогава може да стане една рокля за разходка, гарнирана с нещо с акварелен цвят — предложи Виктория, която беше решила да не изпуска хубавия муселин.

Модистката, една дребна жена с неясен френски акцент, кимна в знак на потвърждение:

— Много очарователно, милейди.

— Много добре, една бална рокля от коприна и една рокля за разходка от жълтия муселин — каза решително Виктория. — А сега, що се касае до балната рокля, бих желала тя да бъде ушита по последна мода, разбрахте ли ме?

— Трябва да бъде нещо, което веднага приковава вниманието — заяви Анабела. — Може би нещо като кройката на тази рокля — тя посочи една страница от модно списание, което беше забелязала по-рано.

— Една прекрасна рокля, мадам! — увери я модистката.

Лея Клео се намръщи, докато се взираше надолу към страницата, която Анабела беше посочила. Тя представляваше скица на жена в рокля, която твърде много разкриваше гърдите ѝ.

— Мислиш ли, че Лукас би харесал тази рокля, скъпа Вики? Знаеш какво каза той миналата вечер по време на вечерята. Съвсем определено спомена, че не желае да те вижда облечена в нещо с прекалено изрязано деколте.

— Лукас обича да си говори такива неща — обясни Виктория. — Но той всъщност не разбира много от мода. Тази рокля е за празненството у лейди Атертън и Анабела е съвсем права — трябва да бъде колкото се може по-вълнуваща.

— Е, добре. Аз ще оставя ти да обясниш това на Лукас — отбеляза Клео. — В края на краищата, той е твой съпруг.

Анабела се изкикоти:

— Аз съм сигурна, че досега Вики вече е моделирала своя лорд и го е превърнала в един съгласяващ се с всичко съпруг, който не причинява никакви тревоги на жена си.

Виктория се усмихна ведро и реши, че не е абсолютно необходимо да признава, че все още има някои трески за издялване у Лукас, преди да го е направила идеален.

— Той ще бъде доста доволен от тази рокля — каза тя.

— Кълна ти се, Вики, ти си едно вдъхновение за всички нас — каза Анабела с тон на обожание.

— Или един необикновено опасен пример. — Клео Нетълшип почервения. — Много добре, а сега да тръгваме! Имаме още няколко ангажимента, които сме поели за този ден.

Не след дълго Виктория последва леля си и Анабела навън на улицата. Предимно търговски, районът беше претъпкан. Модни кабриолети, добре облечени жени и предизвикателно облечени контета изпълваха всичко наоколо.

Каретата на лейди Нетълшип чакаше до бордюра, но докато те се отправяха към нея, друга карета спря зад тяхната и кочияшът скочи, за да помогне на пътничката си. Изабел Рикот слезе от нея. Беше облечена в наситено зелено, което много подходеше на очите ѝ. Една малка шапка с перо бе кацнала наперено върху тъмната ѝ лъскава коса.

— Добро утро, лейди Нетълшип! Радвам се да ви видя!

— Изабел! — Клео кимна учтиво.

— И сияещата булка! — Изабел се усмихна с тайнствената си усмивка, докато се обръщаше към Виктория. — Само какъв смут предизвикахте, когато се омъжихте за лорд Стоунвейл! Доста романтично! Сигурна съм, че някои се чудят какво биха казали уважаемите ви родители относно подобна прибързана сватба.

— Тъй като те вече не са сред нас, това едва ли има значение — отбеляза Виктория.

— Може би сте права. Вече чух, че вие и съпругът ви сте отново в града. Лейди Атертън дава прием във ваша чест, нали?

— Точно така — отвърна Виктория. — Надявам се, че се чувствате добре, лейди Рикот? — тя насила се усмихна.

— Много добре, благодаря ви!

— А вашият приятел Еджуърдс? Той в добро здраве ли се намира?

Усмивката на Изабел едва доловимо трепна.

— Напоследък не съм виждала често Еджуърдс. Предполагам, че е добре. Кажи ми, Вики, скъпа, ще се видим ли довечера у

Фокстънови?

Тук Клео се намеси и отговори:

— Ние смятаме да се отбием за малко, но няма да можем да останем за дълго. Вики и Стоунвейл са в града само за няколко дни и получиха купища покани. Разбирате, че е невъзможно да се приемат всички.

— Мога да си представя — промърмори Изабел. — Фактът, че лейди Атертън изказа мнението си, че това е венчавката на сезона, изостри апетитите на всички домакини да видят в балните си зали тази известна двойка. Пожелавам ви приятен ден! Надявам се да ви видя тази вечер, а ако ли не, тогава на приема на лейди Атертън!

Виктория наблюдаваше Изабел, докато влезе в магазина на модистката; след това се качи в каретата след леля си и Анабела.

— Наистина, тази жена може така дяволски да те раздразни! Никога няма да ми стане симпатична.

— Кой? Изабел Рикот ли? Знам какво имаш предвид. Има нещо в тази жена, което дразни и действа неприятно — съгласи се Анабела.

— Но не и на мъжете — отбеляза Клео сухо.

Виктория направи гримаса и погледна назад, към магазина, докато каретата потегляше.

— Интересно е това, което каза за Еджуърдс, нали?

— Той не е първият ѝ любовник, а и, без съмнение, няма да бъде последният — каза Клео. — Изабел винаги има около себе си един-двама мъже, които се влачат подире ѝ.

Анабела се намръщи замислено:

— Като стана въпрос за това, никой не е виждал Еджуърдс тези дни нито с Изабел, нито с когото и да било.

— Наистина ли? — Виктория не можеше повече да чака, за да сподели тази малка пикантна новина с Лукас.

Но така се случи, че тя нямаше възможност да говори със съпруга си, докато не слезе по стълбите на неговата градска къща тази вечер. Беше се облякла много внимателно за първата си вечер в Лондон, която щеше да прекара навън като омъжена жена. Роклята ѝ, в жълто и кремаво, падаше изящно и изискано до самите ѝ глезени. Не носеше никакви бижута, освен кехлибарения медальон и едно гребенче от полирана черупка на костенурка в косите си. Лукас стоеше прав в хола и я чакаше. Беше облечен елегантно изцяло в черно и бяло.

Тъмната му коса блестеше на светлината на полилея. Виктория погледна надолу към него от стъпалата на стълбите и се зачуди дали той би могъл да я обича така истински, както тя го обичаше. Може би най-доброто, на което можеше да се надява, беше неговата привързаност, компанията му и закрилата, която той предлагаше на всеки, за когото се чувстваше отговорен.

Тя едва ли можеше да се оплаче и да каже, че това е всичко, което е получавала от него. Беше получила много повече, отколкото много жени биха мечтали да получат от съпрузите си, особено от тези, които са се оженили заради пари.

Лукас галантно се наведе над ръката ѝ, докато тя слезе по стълбите.

— Изглеждате прекрасно, мадам! Струва ми се, че аз съм най-щастливият мъж тази вечер.

Тя се усмихна.

— Аз самата се чувствам много по-щастлива, сър.

— Ще тръгваме ли вече, за да изнасяме представления на тълпите? — попита той сухо, докато я извеждаше навън през вратата.

— Всъщност точно това излиза, че правим, нали? Много повече бих предпочела да отида на среднощна езда с теб, Лукас.

— Лично аз очаквам с нетърпение една относително спокойна вечер, в която ще бъда премазван, стъпкван и отегчен в цяла поредица бални зали. Звучи определено по-успокоително в сравнение с приключенията, с които изглежда винаги се сблъскваме, когато ме повлечеш навън след полунощ.

Виктория му хвърли един смразяващ поглед, докато той ѝ помагаше да се качи в каретата.

— Наистина, Лукас, начинът, по който се оплакваш, показва, че ти изобщо не си се забавлявал по време на нашите среднощни приключения. Добре, а сега нека ти кажа за Еджуърдс, след като чаках цял ден, за да намеря такава възможност.

— Какво за него? — попита Лукас, като седна точно срещу нея в каретата.

— Днес на улица „Бонд“ се срещнах с Изабел Рикот и тя достатъчно ясно даде да се разбере, че повече не се вижда с него. Всъщност от това, което леля ми и Анабела ми казаха, аз останах с

впечатлението, че той повече не се е появявал в светските кръгове на обществото.

— Може би страда за някои от загубите си на игралните маси? — предположи меко Лукас.

— Лукас, ти предположи веднъж или два пъти, че той може да е въввлечен или в инцидента с каретата, или в нападението на разбойника. Мислил ли си изобщо по въпроса, че той може би ми е изпратил бележката и брошурата?

— Мислил съм за това — Лукас изучаваше улицата през прозореца на каретата. — Не се съмнявам дори и за момент, че той няма да има нещо общо, поне малко, ако пострадам при някой нещастен случай. Но не мисля, че това има някакво значение, за да те тревожа. Поне докато той не си подготви почвата, за да прави опити за изнудване.

— Но досега не е имало никакво искане за плащане — каза Виктория.

— Знам. Както вече казах, това е безсмислено. Както и да е, смятам да започна проучванията си с Еджуърдс.

— Ще си наемем ли преследвач? — попита Виктория, като се почувства въодушевена от перспективата. — Този, който бях наела да ми достави информацията за лорд Бартън, беше отличен.

Лукас срещна погледа ѝ.

— Аз бих предпочел да не се забърквам с наемане на преследвач, ако мога да мина без него.

— Защо не?

— Защото, ако направя това, ще поема риска да си навлека неудобни въпроси относно смъртта на втория ти баща, а те на свой ред могат да доведат до неудобни въпроси относно теб.

— О! — Виктория седна обратно на мястото си. — Да, разбирам проблема. Ти си много умен, Лукас! Винаги мислиш в перспектива.

— Опитвам се.

— Как ще постъпиш, за да откриеш Еджуърдс?

— Ще започна, като направя няколко проучвания в клубовете му. Хората сигурно знаят нещо за него, тъй като непрекъснато играеше комар.

— Отлична идея!

— Радвам се, че одобряваш това! Защото ще ти се наложи да се прибереш направо вкъщи и да си легнеш, след като направим няколко посещения тази вечер.

— Какво? — очите ѝ потъмняха. — Ти не можеш да направиш това.

— Страхувам се, че така трябва, мадам. Аз просто нямам възможност да те промъквам в моите клубове. И двамата знаем това. И тъй като не желая ти да се разхождаш и мотаеш посред нощ без мен, не ми остава никакъв друг избор, освен да знам, че си на сигурно място, добре завита в леглото вкъщи.

— Докато ти си навън и събираш информация? — Виктория беше разгневена. — Това не е честно, Лукас!

— Тук не става въпрос, дали е честно, или не. Това е въпрос, свързан с твоята сигурност. Аз няма повече да рискувам с разни неуправляеми карети, разбойници или призраци, които оставят след себе си неща, белязани с буквата У.

— Но, Лукас, аз ще бъда в компанията на леля Клео или в тази на Анабела. Аз няма да оставам сама.

— Това не е достатъчно, Вики. Човек не може да очаква от леля ти или от Анабела да те предпазват от неуправляеми карети или от разбойници, още повече, те не знаят, че би трябвало да те пазят от подобни неща. Не, аз искам да знам, че ти си на сигурно място вкъщи, докато аз съм в моите клубове.

Настроението на Виктория се помрачи, когато тя почувства неговата неумолимост.

— Ти не можеш да ме изключиш от твоите проучвания. И двамата се съгласихме, че основната причина да се върнем в Лондон, е да разучим тази работа. Това е свързано с мен.

— Аз не те изключвам. Искам просто да съм сигурен и да знам къде точно се намираш по времето, когато не мога да бъда с теб. Опасността дебне тук, в Лондон, Вики. Всички инциденти се случиха тук, така че аз искам, докато сме в града, да бъдеш или под мое лично наблюдение, или под ключ — заяви Лукас, като тонът му беше толкова ясен, колкото и думите му.

Виктория настръхна:

— Лукас, трябва да ти кажа, че докато в някои отношения си съвсем толерантен съпруг, то изобщо не одобрявам поведението ти,

когато приемеш вид на висш офицер и започнеш да ми даваш заповеди. Аз не се намирам под твоето командване. Аз съм твой партньор, забрави ли? Ние и двамата учаваме в тази работа.

— Преди всичко ти си моя съпруга и аз, като твой мъж, нося известна отговорност за теб. Съжалявам, ако понякога те обиждам с някоя заповед. Опасявам се, че не мога лесно да се отърва от старите си навици.

Виктория го дари с убийствен поглед.

— Не обвинявайте старите си военни привички, милорд. Това не е нищо друго, освен едно извинение и вие много добре го знаете.

— Е, добре тогава. Ако трябва да бъда напълно откровен, Вики, трябва да призная, че в някои случаи нищо друго, освен една директна заповед, не може да свърши работа, когато се занимавам с теб. Тази вечер е един от тези случаи. А сега престани да ме гледаш така, като че ли ти се иска да ме удушиш, и се опитай да ме гледаш като една любяща младоженка. Струва ми се, че пристигнахме у Фокстънови.

— Лукас, предупреждавам те, че няма да позволя да се отнасяш с мен като с глупаво дете!

— Дори и не бих сънувал подобно нещо — той погледна през прозореца, докато каретата бавно намаляваше ход. — Струва ми се, че ние сме помогнали на лейди Фокстън да събере такава голяма тълпа тази вечер. Без съмнение, те ще се чувстват безкрайно благодарни. Готова ли си, скъпа?

— По дяволите, Лукас, ти няма да успееш да се измъкнеш, като се държиш по този начин — тя го наблюдаваше, докато той слезе от каретата и се обърна, за да ѝ подаде ръка. — Само защото ти можеш да ме прелъстиш фактически всеки път, когато пожелаеш, не означава, че аз съм една слабоволева, глуповата жена, на която можеш да заповядваш, както ти е изгодно.

Той стисна силно ръката си около пръстите ѝ и внезапен смях изпълни очите му.

— Не мога да повярвам, че правилно съм чул всичко. Би ли имала нещо против да повториш това, което чух?

— Ти ме чу добре. О, виж, там са Анабела и Бerti — тя се усмихна ослепително. — Не мога да дочакам да си поговоря с тях. — Виктория се втурна, като влачеше Лукас със себе си през навалицата от

хора, насъбрали се на предното стълбище на градската къща на Фокстънови.

Усетът на жена му да избере точния момент, както винаги, беше смайващ. Лукас се усмихна мрачно на себе си, докато слизаше от каретата, спряла пред един от клубовете му. Нейното признание за това, че той имал силно въздействие върху нея и можел да я прелъсти, когато си пожелае, беше достатъчно, за да го накара да я върне обратно право вкъщи и да я заведе до леглото. Вместо това беше длъжен да я придружи до балната зала на Фокстънови, където му се наложи да прекара повечето от времето си в отблъскване на старите обожатели на Виктория. Всеки от тях се чувстваше длъжен да ѝ признае прочувствено болката си от съобщението, че тя е дала ръката си другиму и се е омъжила. Виктория се бе забавлявала извънредно много и бе флиртувала така възмутително, че Лукас бе твърдо решен да изиска заслужено наказание, когато се прибере у дома.

Какво точно наказание ще осъществи, беше въпрос, на който той смяташе да отдаде заслужено внимание. Но междувременно на преден план изпъкнаха други проблеми, които изискваха пълното му съсредоточаване.

Първият човек, когото Лукас видя като влезе в клуба, беше Фреди Мървейл. Младият човек се усмихна и го приветства.

— Приемете моите поздравления за женитбата ви, Стоунвейл! Не мога да кажа, че бях ужасно изненадан. Пожелавам ви всичко най-хубаво и така нататък. Вие сте късметлия човек. Вашата графиня е една прекрасна дама.

— Благодаря ти, Мървейл. — Лукас си наля една чаша бордо.

— Ще дойдете ли да поиграете няколко игри на карти? — попита Мървейл.

— За съжаление опасявам се, че времената, в които играех карти, са вече зад гърба ми. Сега аз съм женен мъж. Не мога повече да прекарвам цялата си нощ в игра на карти.

Мървейл се изсмя тихо:

— Предполагам, че лейди Стоунвейл ще има какво да ви каже по този въпрос, нали?

— Съпругата ми рядко няма какво да каже — съгласи се Лукас. — Някакви интересни новини?

— Точно така. Вие прекарахте последните няколко седмици в провинцията, нали? Сигурно ще ви е интересно да научите, че откакто между вас и Еджуърдс се разигра онази сцена малко преди да напуснете града, оттогава той много рядко е забелязван в клубовете. Всъщност беше длъжен да напусне този клуб.

— Не мога да си представя Еджуърдс да се откаже да играе карти.

— О, не си мислете, че го е направил! Но се носи мълва, че върти собствен бизнес с едно недотам почтено обкръжение. Чух, че бил видян в онази същата комарджийница, от която ме спасихте не много отдавна. „Зеленото прасе“ се казваше. Отвратително място! Въпреки че на него много му подхожда, не мислите ли?

— Убеден съм, че там ще се чувства направо като у дома си — съгласи се Лукас.

Бяха изминали около два часа, преди Лукас да прекрачи прага на „Зеленото прасе“. Нищо не се бе променило от нощта, когато бе довел Виктория тук. Това беше все още същото потискащо, шумно място, каквото си беше, когато той съвсем преднамерено го избра, за да шокира Виктория и да я накара повече да не пожелава да посещава комарджийници. Но не с това постигна успех, а с друго, помисли си той и се усмихна. Тази нощ Виктория имаше голямо изживяване.

Еджуърдс седеше на една игрална маса с група добре облечени млади контета, които се бяха порядъчно подпомогнали с вино. Очевидно са се канели да прекарат вечерта, опитвайки от удоволствията на живота. Лукас си взе една чаша бира от сервитьорката на бара и се насочи към групичката играещи.

— Господа — каза той спокойно, — бихте ли били така добри да ни позволите на мен и на Еджуърдс да си кажем една-две думи насаме.

Един от младите мъже го погледна и се намръщи:

— Ние точно сега започваме сериозно да играем. Нямаме никакво право да се намесвате по този начин!

Но другият младеж вече се беше изправил на крака, той бе разпознал Лукас със закъснение:

— Моля за извинение, Стоунвейл. Не се притеснявайте и не бързайте. Струва ми се, че можем да изчакаме, за да продължим точно тази игра. Може би нашият късмет ще се обърне.

Лукас погледна младежа и едва-едва се усмихна:

— Единственият начин да проработи вашият късмет е да си намерите друго занимание. Докато играете с Еджуърдс, вие, без съмнение, ще продължавате да губите.

— Бих искал да ви уверя, че спечелих няколко хиляди лири преди около час — заяви първият мъж.

— Наистина ли? А с колко разполагате сега?

Мъжът изгледа Лукас:

— Това не е ваша работа.

— Съгласен съм с вас. Вие можете да постъпвате както си искате. Уверявам Ви, че изобщо не съм заинтересован от вашите загуби. А сега, бихте ли ме извинили?

— Хайде да вървим. Бързо — промърмори вторият младеж, като издърпа приятеля си от масата. — Ти едва ли искаш да се забъркаш в скандал със Стоунвейл. Можеш да ми вярваш. Един мой приятел е служил под негово командване. Разправя, че той знаел как да се грижи за себе си.

Еджуърдс наблюдаваше как двамата младежи се измъкват, и когато се скриха от погледа му, се обърна към Лукас:

— Не одобрявам много това, че наплашихте моите невинни агънца, преди да бъдат достатъчно оскубани, Стоунвейл. Само защото на теб ти се е усмихнала съдбата и си се оженил за пари, не означава, че ние, останалите, не трябва да продължаваме да си изкарваме прехраната.

— Аз съм уверен, че ще си намерите други източници за доход още преди разсъмване. Вие винаги сте бил много вещ при предпазливото опазване на това, което се намира в техните джобове и преминаването му във вашия. Кажете ми, Еджуърдс, кое по ви привлича — да измамвате глупави младежи, които просто прекалено много са пили, или да крадете от млади хора, които вече са мъртви или умират?

Еджуърдс разпиля картите на масата.

— Така значи, вие сте ме видели онзи ден. През цялото време се чудех за това. Трябваше да ти прережа гърлото, докато имах тази възможност, и да си тръгна чак когато се убедя, че си наистина мъртъв.

— И защо не го направи?

Еджуърдс сви рамене:

— Ако трябва да бъда съвсем откровен, не мислех, че ще доживееш до изгрев слънце, Стоунвейл. Очевидно имаш най-изумителния късмет.

— По-късно някой се опита да обърне късмета ми. Реших да се докопам до теб, за да разбера дали имаш някаква представа за това, кой би искал да го направи?

Еджурдс се усмихна, като очите му проблясваха зад полуотворените му клепачи.

— Може би някой, който е загубил значителна сума пари в миналото от теб?

— Този списък ще включи и теб.

— Тогава нека ме включи.

Лукас направи малка пауза и каза:

— Да не би да се опитваш да ме убиеш, Еджурдс?

— Бъди сигурен, нямам никакво намерение да се оставя да ми се обаждаш повече. Нима мислиш, че твоят късмет не би могъл да ти изневери? Струва ми се, че много добре си се погрижил за себе си след това.

— Случиха се един или два незначителни инцидента. Не е необходимо да навлизам в подробности. Ако ти наистина нищо не знаеш за тях, толкова по-добре, но ако ти е известно нещо за тях, бъди сигурен, че ще видиш как те ще престанат.

— Защо трябва да ме е грижа какво ти се случва? Ти започваш много да ми досаждаш, Стоунвейл.

— Тогава нека да го кажа по този начин — ако се случи още някакъв инцидент от такъв сорт, какъвто аз бих нарекъл обезпокояващ, то аз ще дойда да те потърся и тогава ще обсъдим въпроса по-подробно. Може би на „Клери Фийлд“? При изгрев слънце?

Ръката на Еджурдс застина върху картите:

— Би било много нечестно в случай, че аз не съм автор на тези инциденти.

— Да, но много малко неща са честни в този живот, нали? Аз окончателно се убедих в това в деня, когато те видях да се разхождаш сред мъртвите и ранените и да прибираш каквото намериш в джобовете им.

Лукас се изправи на крака, обърна се и се отдалечи от игралната маса, без да се обръща назад.

Виктория стоеше пред прозореца облечена в нощницата си, когато чу как се отвори вратата, която съединяваше стаята ѝ с тази на Лукас. Тя се обърна и го видя да влиза. Той се беше преоблякъл и носеше халат.

— Ето те най-после! Благодаря ти, Боже! Толкова много се тревожех! — Тя се затича боса и се хвърли в прегръдките му.

Лукас залитна едва доловимо, когато болният му крак се огъна от удара ѝ, но той бързо възстанови равновесието си. Ръцете му я обгърнаха здраво.

— Аз ще се постарая да направя така, че по-често да се тревожиш, ако това е поздравът, който ще ме очаква.

— Моля те, не ме дразни. — Тя повдигна главата си от рамото му и направи гримаса. — Къде беше? Какво направи? Откри ли нещо, което може да ни е от полза?

Лукас хвана брадичката ѝ с ръката си:

— Само един въпрос, сладка моя. Прекарах дълга нощ.

— Е, добре, аз също. А аз трябва да ти кажа, Лукас, че повече няма да ти позволя да ми заповядваш да си стоя вкъщи, докато ти си навън, като се забавляваш и търсиш информация. Да стоя тук и да чакам, е непоносимо за нервите ми. Добре, сега кажи какво направи? Намери ли Еджуърдс?

Той я пусна и я настави на един стол.

— Намерих го, но не мога да кажа дали той знае нещо за това, което става, или не. Обаче той си има причини, за да желае да ми причини неприятности.

Тя бързо кимна:

— Откога точно започна това, Лукас?

— От деня, в който получих тази проклета дупка в крака си. Еджуърдс беше там.

— Искаш да кажеш, че той също се е бил този ден?

— Не съвсем — каза Лукас. — Нека да кажем, че той предпочете да наблюдава битката от по-сигурно разстояние.

Виктория най-накрая разбра.

— Искаш да кажеш, че е дезертирал и избягал?

— Това се случва по време на битка. Еджуърдс не е нито първият, нито последният. Кой знае? Ако повече мъже имаха разум, не

отстъпваха от позицията си и стреляха един срещу друг, докато никой не остане, ние щяхме да имаме по-малко войни.

Виктория беше потресена.

— Лукас, и ти не го порицаваш за неговото малодушие?

— Не съвсем. Страхливост по време на битка не се смята за проява на достойна за уважение черта на характера.

— И аз така мисля.

— Но аз мога да го разбера. — Той я изгледа хладно. — И да му простя. Не е лесно да се бориш със страха си. Ако не съм успял да науча нищо друго по време на службата си в армията, то поне за войната научих много. Не е толкова трудно да приемеш мисълта за това, че човек предпочита да избяга от сцените на битките. Това изглежда дори по-логично, като се размислиш.

Виктория се съвзе от първоначалното си изумление и се замисли над изявлението му.

— Може би имаш право. Никога не допускай приятелите ти в клубовете да чуят подобни неща.

Той се усмихна.

— Аз не съм пълен глупак. Казвам подобни неща само на теб, Вики. Ти си единственият човек, когото познавам и с когото мога да говоря свободно.

Тя му се усмихна, като усети как една приятна топлина се разлива по тялото ѝ.

— Това е най-хубавото нещо, което някога си ми казвал. Аз съм много щастлива, че ме чувстваш по този начин, Лукас, защото открих, че чувствам абсолютно същото и към теб. Казвала съм ти неща, които дори и на леля Клео не съм казвала.

— Радвам се — каза той просто.

Виктория топло се усмихна и продължи:

— Но без значение какво е отношението ти към проявата на страхливост по време на битки, аз знам, че ти не си способен да се държиш като страхливец. Еджуърдс, без съмнение, също знае това. Затова ли храни лоши чувства и неприязън към теб? Той знае, че си го видял да бяга?

— Отчасти и за това. Другото е, защото, аз го видях какво прави след сраженията. Той тръгва през полето и ограбва мъртвите.

Виктория го загледа втренчено.

— Мили Боже, просто не мога да повярвам! — След това изведнъж ѝ хрумна друго. — Той знаеше ли, че ти лежиш там, на полето? Видя ли те?

— Видя ме.

— И не направи нищо, за да ти помогне?

— Сметна, че не ми остава да живея още много, а и беше прекалено зает да ограбва бижута, часовници и други ценности — обясни Лукас.

Виктория скочи на крака и започна яростно да крачи напред-назад из стаята. Тя никога досега не беше разтърсвана от такъв гняв.

— Ще застрелям този човек следващия път, когато го видя. Кълна се, че ще го направя! Как е могъл да падне толкова ниско? Как е могъл да постъпи по такъв долен начин? Да те остави да лежиш там. Това е направо непоносимо!

— Склонен съм да се съглася с теб, че той беше затънал из дълбините този ден. Но пък се държа с много достойнство — каза Лукас мрачно.

— Не, сигурно не е. Чудя се дали Изабел Рикот не е научила за навиците му да лъже на карти. Може би затова го е зарязала. Тя обича слаби мъже, но може би е теглила чертата за подобен род слабост.

— Може би.

Виктория се обърна и закрачи обратно.

— Значи ти смяташ, че Еджуърдс може да стои зад тези инциденти и изпитва неприязън към теб, защото знаеш истината за същността му?

— Възможно е. Не мога да се отърва от чувството, че той знае повече, отколкото пожела да ми каже тази вечер. Аз го предупредих, че ако още нещо се случи, първо него ще потърся за обяснение.

Тя внимателно го погледна.

— Но ти не си абсолютно сигурен, че само той носи вина за това, което ни се случи?

— Мисля, че има още нещо в цялата тази история.

— Защото аз бях на прицел при някои от инцидентите.

— Съвсем възможно е Еджуърдс да те е избрал на прицел, защото е знаел, че това ще ме раздразни — каза Лукас.

Виктория седна на ръба на леглото.

— Това е много потискащо. Не сме в по-добро положение сега, отколкото бяхме, преди да го потърсим.

— Това тепърва ще видим. Ако се случат още някои инциденти, аз ще трябва да приема, че не съм предупредил този, когото е трябвало.

— Прав си. — Тя се намръщи, размишлявайки върху последните му думи. — Но ако инцидентите продължат, ние трябва също да приемем и факта, че вторият ми баща е жив.

— Допускам и тази възможност, но чувствам, че съм направил страхотен напредък в една друга област тази вечер — продължи той бавно.

Тя го загледа заинтригувана:

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид твоето признание, че притежавам способността да те прелъстя винаги, когато пожелаея.

— О, това ли! — Тя почувства как топлина заля бузите ѝ.

Лукас се изправи и тръгна към нея.

— Да, това. За теб може би е нещо незначително, скъпа моя, но това е въпрос от невероятна важност за мен. Това ми дава огромна надежда, сигурно разбираш. През един от следващите дни ти ще предприемеш последната стъпка и ще ми признаеш, че ме обичаш.

Тя порозовя и отстъпи назад, като се отдалечи от него.

— Ти вероятно не би трябвало да приемаш така буквално това, което ти казах, докато слизахме от каретата, Лукас. Аз ти бях много ядосана и говорех, без да се замисля.

Той се усмихна:

— Да не би да искаш да си върнеш думите назад? Ти не можеш просто така да се отречеш от тях. Аз няма да го позволя!

Тя изстена и направи още една крачка назад.

— Ти се каниш да приемеш за сериозно прекалено много от това, което съм казала. Гледаш на признанията ми като на един вид пълна капитулация, пълно отдаване. Аз просто знам, че така ще погледнеш в случая.

— Толкова лошо нещо ли е отдаването, Вики?

— Непоносимо. — Тя се отдръпна още назад и се оказа опряна на стената. Очите ѝ се разшириха, когато той закрачи към нея, а неговите блестяха, докато се приближаваше. Много бавно той я

обгради като в клетка, като притисна дланите си на стената от двете ѝ страни на главата. Устата му се надвеси над нейната едва-едва.

— Непоносимо, хъм... Много добре, мадам, защо не го наречем една стъпка към уговорено примирие, вместо една стъпка към отдаването?

Дъхът ѝ секна.

— За да го направим да бъде една стъпка към уговорено примирие, ние двамата би трябвало да дадем еднакви основания за това, милорд. Ще ви се наложи да признаете, че аз също имам въздействие върху вас.

— Да, аз го признавам.

Тя облиза устните си с върха на езика.

— Признавате ли, че аз мога да ви прелъстя, когато пожелаея?

— Мадам, вие можете да ме прелъстите, дори просто като се разхождате из гостната стая или ми поднасяте чаша чай. Всеки път, когато погледна картината „Кралица Стрелица“, аз съм прелъстен.

— О! — усмихна се тя бавно. — Това друг пример за твоите умения на стратег ли е, Лукас?

Той не отвърна с думи. Устните му се приближиха към нейните — горещи, вълнуващи и опияняващи. Виктория обгърна с ръцете си врата му, тържествуваща от неговата топлина и сила.

Той прокара ръката си надолу по нейното бедро и повдигна фината материя на нощницата ѝ до кръста.

— Лукас?

— Разтвори си краката, сладка моя.

Тя изстена тихо, потрепервайки възхитително, и направи това, което той ѝ каза. Ръката му се промъкна между бедрата ѝ.

— Лукас!

— Да, сладка моя. Точно така. Точно това исках от теб. Наречи го примирие или отдаване, ако искаш, това няма никакво значение.

Тя се прилепи плътно до него, докато той промъкна леко езика си в устата ѝ точно когато промъкна пръста си в нейната топла влага. Той започна да движи и пръста и езика си едновременно напред и назад. Виктория си помисли, че ще се подкосят краката ѝ.

Тя запази самообладанието си едва дотолкова, колкото да опипа отвора на неговия халат. Почувства възбудата, твърдостта и тежестта му и прокара нежно пръстите си.

— О, Боже, Вики!

Той я премести нежно назад, към леглото, като я събори върху него и започна да целува гърдите ѝ, корема ѝ, който беше мек като коприна, нежната кожа на бедрата ѝ. Без предупреждение целувките му станаха много по-интимни. Виктория започна да диша тежко първо от изумление, а после от почуда, когато почувства устните му върху най-тайната ѝ част.

— Лукас, това е възмутително! Ти не можеш така да... — пръстите ѝ се притиснаха към тъмната му коса и цялото ѝ тяло непоносимо се стегна. — Лукас!

Тя все още беше по средата на изгарящия я оргазъм, когато почувства как той се плъзна по цялата ѝ дължина и навлезе дълбоко и тежко в тялото ѝ. Зъбите на Виктория се впиха в кожата на голото му рамо. Тя го прегърна здраво, като че ли никога не смяташе да го пусне да си тръгне, когато неговият дрезгав вик отекна в ушите ѝ.

ГЛАВА 18

— Трябва да призная, че ти и Лукас твърде бързо и добре съумяхте да преминете през цялата тази шумотевица. — Клео повдигна лейката си и се протегна, за да достигне цветето, което висеше на една греда. — Вие имахте голям успех миналата вечер у Фокстънови. Очевидно е, че дори не се нуждаете от публичното одобрение на Джесика Атертън. Обществото реши, че вие сте неговата любима двойка и сезонът ще свърши, надявам се, преди да сте решили да направите нещо, с което да компрометирате общественото си положение.

— Надявам се. — Виктория се усмихна. — Струва ми се, че Лукас храни същите чувства и надежди. Ти и той трябва да се съберете и да споделите загрижеността си относно моето поведение.

— Ние без съмнение имаме много неща, за които да си поговорим, нали? — Клео се усмихна. — Аз му казах веднъж, че човек едва ли може да скучае, когато е около теб.

— Е, добре, доколкото това засяга мен, не аз и Лукас имаме заслугата, че съумяхме да избегнем потенциалния скандал, лельо Клео. Ти си тази, която доведе всичко до благоприятен край. С малка помощ и от Джесика Атертън, разбира се — добави тя честно със съжаление, докато изучаваше наполовина нарисуваната картина на статива пред себе си, изобразяваща един кактус. Всичките тези малки бодилчета причиняваха големи главоболия.

Клео пристъпи към следващата саксия, като много загрижено търсеше да зърне лицето на Виктория.

— Аз много се притеснявах, когато Лукас те отведе в Йоркшир. Щях да удуша Джесика Атертън за оповестяването сутринта на вашата сватба и за причиняването на такива вълнения.

— И аз самата съм си мислила за това. Лукас също.

— Не е чудно. Сигурна съм, че той щеше да го направи без нейната намеса. Цялата ситуация доведе само до неприятности, но аз си казах, че има само един човек от твоите познати, който може да се

справи с подобна намеса, и ти беше с него. Когато получих първото ти писмо, в което искаше цветя за градините му, разбрах, че най-лошото е минало — обясни Клео.

— Истината е, че ние с Лукас постигнахме разбирателство по въпроса.

Клео рязко повдигна главата си.

— Разбирателство? Така ли го наричате? Ти би трябвало да се видиш, когато си някъде наблизо около него, скъпа моя. Ти направо грееш. Надявам се, повече не се тревожиш, че вървиш по стъпките на бедната си майка?

Виктория внимателно смеси жълто с малко синьо, за да получи точния оттенък на зеленото, което търсеше.

— Лукас не е Самюъл Уитлок.

— Божичко, разбира се, че не. Точно както и ти изобщо не приличаш на майка си, скъпата Каролайн, мир на праха ѝ. Тя истински обичаше баща ти, ти знаеш. Ако той беше жив, всичко щеше да бъде много по-различно. Тя никога нямаше да стане лесна плячка на чара на Уитлок. Но тя така жадуваше за любов след като баща ти почина, че веднага попадна под влиянието му.

— Любовете е опасно нещо, също като електричеството, струва ми се. Мисля, че е по-добре да се създаде едно солидно действащо партньорство с един мъж, както аз правя с Лукас. Ти знаеш, ние постигаме напредък.

— Моля за извинение. Ти си създавала делови брачен съюз със Стоунвейл?

— Това е най-логичното нещо, което трябваше да се направи, като се имат предвид обстоятелствата, при които се оженихме. Няма защо да отричам, че Стоунвейл сам по себе си е едно отлично капиталовложение. Там земята е добра.

— Разбирам. — Клео изглеждаше смаяна. — Направо изумително.

— Спогодбата върши добра работа в по-голямата си част, въпреки че Лукас има ужасния навик да дава нареждания тогава, когато не може по друг начин да постигне своето, като се опира на здравия разум и логиката.

— Вики, скъпа, това е твърде интересно. Стоунвейл се придържа към тази партньорска спогодба, така ли?

— Като цяло, да. Срецам известна съпротива в определени области.

Очите на Клео се разшириха:

— Мога да си представя. Какви области?

— Той все още е твърдо убеден и вярва, че аз съм влюбена в него и никога не пропуска възможността да се опита да ме принуди да си призная.

Клео остави на земята лейката, която издаде тъп звук, и се загледа в племенницата си:

— Не си ли влюбена в него, Вики? Аз приех още от самото начало, че твоето сърце те води по този път. В противен случай никога нямаше да настоявам за брак.

— Разбира се, че съм влюбена в него. Никога не бих отишла в странноприемницата онази първа нощ с него, ако не го обичах. Но аз не смятам да му доставя удоволствие, като му го призная — заяви Виктория.

— И защо?

Виктория повдигна очите си от картината:

— Защото, ако трябва да бъда откровена, той не е влюбен в мен.

— Божичко, Вики, сигурна ли си? Той изглежда така, като че ли невероятно много те обича.

— Той ме обича. Това е една от причините, поради която сватбата се осъществи. Но той чувства, че не може да си позволи да ме обича, защото ако го направи, аз ще използвам това, за да се отнасям грубо с него. Той си мисли, че аз съм една сръдла, разбираш ли? Освен това — прекалено независима и твърдоглава — ако ми подаде пръст, ще му дръпна ръката, си мисли той.

— Може би той просто не е сигурен в теб и не може да признае любовта си, докато не научи, че и ти го обичаш — предположи Клео.

— Защо не трябва да е сигурен в мен? Той е женен за мен.

— Какво означава и колко струва това? Колко много омъжени жени от нашите познати са влюбени в съпрузите си? Не една е прибягвала до някоя благоразумна връзка, както добре знаеш. А жени като Джесика Атертън, които може би никога не биха се впуснали в някоя връзка, са привърженици на чувството за дълг у жените, а не на любовта, която жената дава. Мисълта да бъдеш женен, без да си воден от чувството за дълг, може би кара мъжете да настръхват.

— А защо? Лукас сигурно не е имал угриzenia на съвестта относно това, че се ожени за мен, без да е воден от чувството за дълг. Неговата цел от самото начало беше да спаси Стоунвейл, а не да търси дълбока и всеотдайна любов за себе си. — Виктория със замах ожесточено прокара четката по листа и веднага ѝ се наложи да заличи едно продълговато зелено петно.

— Само защото мъжът е бил принуден да се ожени заради отговорността, която носи, не означава, че той не е достатъчно човечен и няма нужда да бъде обичан. Лукас ми каза, на сутринта след вашата женитба, че искрено би желал нещата да бяха завършили по доста различен начин. Той знае, че заради поражението в странноприемницата загубва възможността да довърши ухажването си така, както трябва и както той иска.

— Той го завърши много добре. Приключи целия въпрос с един специален брачен съюз, ако случайно си спомняш. — На листа се появи друго зелено петно.

— Моето мнение е, че той прекалено добре е наясно с факта, че не е имал възможността да спечели любовта ти. Ти не се омъжи за него изцяло по собствено желание и той знае това. По-късно, когато ти откри, че той е започнал да те преследва, защото си богата наследница, неговата позиция значително отслабна. Как при това положение би могъл да бъде сигурен в теб, докато ти не го убедиш в любовта си?

Виктория повдигна очите си, чувствайки се потисната:

— На коя точно страна си, лельо Клео?

— Не съм на ничия страна — въздъхна Клео. — Просто искам да те виждам щастлива, Вики.

— Ти мислиш, че аз бих могла да бъда щастлива, ако просто изцяло се отдам на съпруга си?

— Да се отдадеш? Какъв странен израз.

— Той го използва — промърмори Виктория. — С изключение на случаите, когато се опитва да открие някаква друга дума, например „уговорено примирие“.

— Наистина ли? Сигурно това е, защото е прекарал доста време във войската, а след това се е посветил на игрите с карти. Военните и комарджиите имат много сходен речник, разбираш какво имам предвид. Те всички винаги мислят със стратегически термини — да побежда, да загубя. Разликата между тях е много малка.

— Да, аз също забелязах това.

— Жените, от друга страна, са способни на по-голяма гъвкавост на мисълта — продължи Клео.

— Това без съмнение е една слаба страна, когато дойде време да си имаш работа с мъже. Тогава те дават воля на собствената си праволинейност. Не, аз съм се омъжила за мъж, който разсъждава като войник, и аз трябва или да пречупя навиците му, или да го науча да се задоволи с партньорството, което сме създали. Единственото нещо, което няма да направя, е да рискувам всичко, като му се отдам така, както той иска.

Клео се замисли над думите ѝ за известно време.

— Кое точно е това, което би рискувала?

— Моята гордост.

— Това от такова значение ли е?

— Разбира се, че е.

— Е, добре, той е твой съпруг, скъпа моя. Ти трябва да направиш това, което смяташ, че е най-добро.

Успокоена, че са привършили с тази тема на разговор, Виктория побърза да започне друга:

— Може би няма да имаш нищо против да идем по магазините днес? Аз смятам да купя няколко книги относно градинарството и всичко свързано с него и да ги занеса в Йоркшир.

— Ще ми бъде много приятно! Тези книги за библиотеката ти в Стоунвейл ли са?

— Някои от тях са за библиотеката, но останалите ще ми послужат като подарък за нашия местен викарий и жена му. Те много ни помагат. Викарият пише книга за градинарството. — Виктория се поколеба за момент и след това добави: — Аз рисувам илюстрациите.

— Вики, това е направо чудесно! — Клео се усмихна. — Ти се каниш да публикуваш прекрасните си ботанически творби! Толкова съм доволна! Как успяхте да осъществите този договор?

— Лукас го уреди — призна Виктория тихо.

— И как постигна той това? — Клео присви очи.

Виктория се изчерви и отвърна:

— Той е показал една от картините ми на викария, който веднага помолил за среща с художника, за да разбере дали той ще прояви интерес и ще изрисува илюстрациите към книгата му. Лукас се кълне,

че изобщо не е повлиявал на викария, като не му е казал кой е художникът, докато Реверънд Уърт не се възхитил от картината. Викарият е невероятно възхитен, че аз ще изработя илюстрациите. Трябва да призная, че аз също съм много развълнувана.

Клео се наведе напред и замислено се възхити от картината на Виктория.

— Довери се на Стоунвейл да намери начин да поднесе на своята наследница един подарък, който тя никога не би могла да си купи.

Жълтата рокля с цвят на кехлибар беше изумителна с простотата и елегантността си. Виктория беше много доволна от ефекта. Полата ѝ падеше леко надиплена до самите ѝ глезени, като наподобяваше стройна колона. Високата талия, покрита с малък, изящно изработен корсаж, разкриващ бялата ѝ кожа, подчертаваше нежните извивки на гърдите. Пантофките бяха блестящо изработени и бяха бродирани със златни конци, за да подхождат по цвят на дългите ѝ елегантни ръкавици.

На врата ѝ висеше с цялото си великолепие единствено кехлибареният медальон. С един последен поглед в огледалото Виктория реши, че вече е съвсем готова за приема у Джесика Атертън. Тя взе позлатеното си ветрило.

— Ще взема черното наметало — онова с качулката, подплатена със златния атлаз, Нан.

— Вие изглеждате направо великолепно тази вечер, мадам! — Нан затаи дъха си с благоговение, докато внимателно обвиваше с дългото влачецо се наметало раменете на господарката си. — Негово благородие ще бъде толкова горд. — Тя нагласи качулката така, че златният атлаз да образува една дълбока, богато надиплена яка около врата на Виктория. — Прекрасно!

— Благодаря ти, Нан! Аз трябва да тръгна. Негово благородие чака в приемната. Моля те, не ме чакай! Аз ще те събудя, като се върна, ако имам нужда от теб.

— Да, мадам.

Лукас нетърпеливо крачеше пред стълбището, но когато видя Виктория загърната в черно кадифе и злато той рязко спря. Очите му бяха изпълнени с изгарящо чувство на обожание, докато я наблюдаваше как тя бавно слиза по стълбите.

— Готови сме за битката, нали? — промълви той, докато ѝ поемаше ръката.

— Нека просто кажем, че не желая Джесика Атертън да те съжاليا заради мен.

Григс им отвори вратата, а Лукас се изсмя:

— Тя по-скоро би изпитала съжаление към мен.

— О, няма! А защо, ако смея да попитам, милорд?

Лукас по-силно стисна ръката на Виктория и отвърна:

— Тя ще разбере, че съм безпомощен да устоя на моята Кехлибарена дама. И без съмнение ще се разтревожи за това, че вече си поела командването в този брак.

Виктория му хвърли един поглед отстри, докато той ѝ помагаше да се настани в каретата.

— И ти си безпомощен и не можеш да ми устоиш?

— А ти как мислиш? — Той се качи след нея.

— Мисля, че пак ме дразниш.

Той се протегна, взе ръката ѝ и галантно наведе главата си над пръстите ѝ, облечени в ръкавица.

— Мадам, уверявам ви, че ви намирам абсолютно неустоима!

— Ще го имам предвид.

Улиците около огромната къща на Атертънови бяха препълнени с карети. Десетки елегантно облечени хора задръстваха предните стъпала, но Лукас и Виктория, като почетни гости, бяха бързо въведени през тълпата.

Когато Виктория свали наметалото си в просторната, блестящо осветена приемна, кехлибарено жълтата ѝ рокля се разкри с цялото си великолепие. Лукас хвърли един поглед към разголените рамене и грациозната шия на жена си, към гърдите, показващи се от малкия корсаж, и стисна зъби.

— Не е чудно защо, докато дойдем дотук, ти така плътно се беше обгърнала с това наметало — изръмжа той. — Това ще ми е за урок за в бъдеще да проверявам облеклото ти по-внимателно, преди да те заведа където и да било.

— Повярвай ми, Лукас! Тази рокля е точно по модата.

— Тя показва много повече, отколкото роклята на някоя кръчмарка. На практика тя те разкрива цялата! Ако те бях видял, преди да излезем, щях да те пратя право горе по стълбите да се преоблечеш.

— Вече е твърде късно за това — каза му тя оживено. — Сега престани да се мръщиш. Скоро ще съобщят имената ни и сигурно не желаш лейди Атертън и гостите ѝ да си мислят, че се караме.

— Засега спечелихте, мадам, но бъдете сигурна, че този разговор ще продължи по-късно у дома. — Той я поведе към стълбите, които водеха към блестящата препълнена бална зала.

Когато съобщиха имената на графа на Стоунвейл и неговата дама, над навалищата от красиво облечени хора се възцари тишина. След това се понесоха звънтящи наздравници за поздрав, докато Лукас и Виктория заслизаха по стълбите, за да поздравят домакина и домакинята.

Погледът на лейди Атертън беше изпълнен с тъга и копнеж, докато се усмихваше на Лукас. Лорд Атертън, един неприветлив и студен човек, който се занимаваше с политика, наклони плешивата си глава над ръката на Виктория.

— Много мило от ваша страна — и на двама ви, че ни удостоихте с този прием тази вечер. — Виктория се насили гласът ѝ да прозвучи колкото може по-искрено.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа моя — каза Джесика на Виктория. — Тази рокля е просто изящна. А е и в толкова необичаен стил за една току-що омъжена жена. Но все пак ти винаги си била много оригинална, нали?

— Правя каквото мога — увери я Виктория. — Още повече, не бих желала да отегчавам съпруга си.

Лукас ѝ хвърли един предупредителен поглед. Усмивката му беше изпълнена със заплашителен чар.

— Скуката не е нещото, от което страдам, още от вечерта, в която те срещнах, скъпа моя.

Лорд Атертън едва се усмихна:

— А аз, доколкото разбрах, това важно събитие се е случило тук — в тази бална зала, нали?

— Лейди Атертън беше достатъчно любезна да ни запознае — каза учтиво Виктория.

— И аз така чух. — Лорд Атертън протегна ръката си: — Ще бъдете ли така любезна да ми окажете честта за първия танц, мадам?

— За мен ще бъде удоволствие.

Докато отиваха към дансинга, Виктория се обърна и погледна през рамото си навреме, за да види как около Лукас се натрупаха познати. Той улови погледа ѝ над главите в навалищата и слабо се усмихна — усмивка на притежание, обожание и чувствено обещание, усмивка на любящ човек.

Стоплена от тази усмивка, Виктория отдаде вниманието си на лорд Атертън, който вече беше започнал да говори за политика.

Лукас държеше под око Кехлибарената си дама през цялата вечер, но имаше много малка възможност да говори с нея. И по-добре, помисли си той. Ако се намираше близо до нея, сигурно нямаше да се стърпи да повдигне въпроса за облеклото ѝ отново, а тъй като бедата се беше вече случила, би било безсмислено да се продължава спорът.

Един съпруг трябва да се научи кои битки няма смисъл да се започват, и в случая военният стратег не можеше да направи нищо. Той разбра, че Виктория жадуваше да предизвика ослепителна сензация тази вечер пред Джесика Атертън.

„Въпреки всичко — зарече се той, като видя как отново отвеждат Виктория на дансинга, — ще обръщам много повече внимание на дрехите ѝ за в бъдеще.“

— Жена ти предизвика доста голямо впечатление и покори мъжката половина от гостите ми тази вечер — промърмори Джесика Атертън, като се промъкна и застана зад Лукас. — Аз съм много доволна, че тя така се забавлява.

— Тя обожаваше да се забавлява.

— Да. Сигурно не ѝ е било лесно да дойде тук тази вечер.

Лукас повдигна веждите си при проявата на тази неочаквана интуиция от нейна страна.

— Не, не ѝ беше лесно.

— Знаем, че тя някак се чувства разбита от всичко, което се случи по време на сватбата ѝ с теб. А и аз не ѝ помогнах много, като я посетих онази сутрин, преди да заминете за Йоркшир. Съжалявам за това, Лукас. Много исках да се извиня. Единственото ми извинение е, че аз бях страшно обезпокоена и загрижена да разбера дали ще бъдеш щастлив с нея — едва-едва каза Джесика.

— Забрави го Джесика, всичко това е минало.

— Да, ти си съвсем прав. Това е просто защото знам, че си ми бил ядосан този ден, и аз се надявам да разбера, че си ми простил.

— Както вече ти казах, всичко е минало. Недей да се тормозиш за това. Аз и Виктория достигнахме до заключението, че и двамата сме доволни от брака.

— И аз до известна степен си мислех, че така ще се получи. — Джесика кимна. — Тя е все пак една интелигентна жена. Може да се държи доста възмутително на моменти, но е почитена и честна. Аз не бих те запознала с нея, ако не мислех по този начин. Бях убедена, че когато всичко свърши, тя ще се научи да приема съдбата си и да изпълнява дълга си, точно както и ти трябва да направиш.

Лукас усети, че започва да скърца със зъби. Протегна се, взе една чаша с шампанско и отпи голяма глътка.

— Каж ми, Джесика, доволна ли си от брака си?

— Атертън е толерантен съпруг. Това е най-много, което една жена може да очаква от брака си. Аз изпитвам голямо задоволство от факта, че съм добра съпруга за него. Човек трябва да прави това, което е длъжен да прави.

„Толерантен съпруг.“ Виктория го бе нарекла така веднъж или два пъти, помисли си Лукас. Изведнъж се почувства освирепял. Това ли бе всичко, което означаваше той за нея. Един толерантен съпруг?

— Извини ме, Джесика. Струва ми се, че току-що видях Потбъри в навалищата до прозореца. Искам да го попитам нещо по един въпрос.

— Разбира се.

Лукас избяга от домакинята си, но знаеше, че не може да избяга от думите ѝ. Както често се случваше с Джесика Атертън, тя можеше много да преувеличава, но не се лъжеше в наблюденията си. Беше права в това, че Виктория е честна и почитена жена. Но Лукас не искаше да приеме, че също така бе права, когато заяви, че Виктория, без съмнение, е приела този брак, защото това е най-разумното нещо, което можеше да се направи. Той не искаше да бъде просто един толерантен съпруг.

Не можеше да се насили да повярва, че когато Виктория потръпваше и крещеше в прегръдките му, просто изпълняваше задълженията си на съпруга. Тя се грижеше за него, помисли си той. Беше почти сигурен, че тя може да се научи да го обича отново, ако спре да издига отбрана, за да запази гордостта си. Нейната проклета женска гордост беше това, което я възпираше от пълното отдаване.

Лорд Потбъри се усмихна топло и приветства с добре дошъл Лукас, когато го видя да се отравя към него.

— Радвам се да те видя отново, Стоунвейл. Трябва да ти кажа, че младоженката изглежда направо блестяща тази вечер. Как вървят нещата в Йоркшир?

— Много добре, благодаря ти. Но ми липсваха седмичните сборки на Обществото. Искях да те питам как вървят експериментите с електричеството. Да си чувал за някакво по-интересно постижение в тази област?

Лорд Потбъри светна, като каза:

— Гримшоу претърпя известна злополука миналата седмица. Ужасно се пораздруса. Мислехме, че е свършил, но засега доста добре се възстановява.

— Радвам се да чуя това. Върху какво работи той?

— Мисли, че има някаква идея, как да създаде по-малка, компактна система за съхраняване на електрическата енергия. Надявам се да не се убие с това електричество, преди да е довършил работата си около изобретението.

— Наскоро четох нещо около работата по съживяването на мъртвите — небрежно каза Лукас.

— Да, да, и аз го видях. Доста интересно, но досега никой не е видял съживени трупове да се разхождат — Потбъри тихо се изсмя.

— Значи не вярваш, че подобни експерименти могат да доведат до успешен резултат?

— Кой може да твърди това със сигурност? Аз лично много се съмнявам!

— Да — каза Лукас, — аз също. Което значи, че трябва да търсим отговора сред живите.

— Моля?

— Не, няма значение. Просто сам си правя някои заключения. Ако ме извините за момент, мисля, че ще се опитам да си пробия път ей до там, където е застанала жена ми.

— Желая ти успех. Тази вечер направо е претърпано, нали? А и по-лошо става. В момента още хора пристигат. Може би това ще бъде сборката на сезона. Тук е лейди Нетълшип. Тази вечер изглежда доста очарователна, нали? Ще се опитам да се добера до нея.

Лукас учтиво кимна и се запромъква през навалицата. Трудно напредваше, защото почти всеки, покрай когото минаваше, настояваше да го спре и да му поднесе лично поздравленията си. Той беше по средата на разходката си през балната зала, когато един лакей, облечен в ливрея, се изпречи на пътя му. Носеше малка сребърна табличка, върху която лежеше запечатано писмо.

— Един мъж се появи на вратата и помоли това да ви бъде предадено, милорд — каза учтиво лакеят. — Съжалявам, че се забавих. Отне ми доста време, докато ви откроя.

Лукас се намръщи и взе бележката, кимайки рязко в знак на благодарност към прислужника. Той сложи няколко монети върху табличката и лакеят изчезна сред морето от гости.

Имам информация относно някои инциденти, която би могла да ви заинтересува. Много спешно. Чакам навън в черна карета близо до ъгъла.

Лукас смачка бележката и погледна в посоката, където Виктория беше застанала сред една групичка от бърборещи и смеещи се хора. Той се отправи към нея, този път без да се спира учтиво, когато биваше поздравяван от доброжелатели.

— Чудя се дали бих могъл да отвлека съпругата си за една-две минути — каза той, когато се промъкна до малката групичка, наобиколила Виктория. Това беше заповед, а не молба и всеки отстъпи назад моментално.

Виктория изненадано го погледна, а след това се усмихна разбиращо на жените в групичката.

— Мъжете така се променят след брака, не намирате ли? — промърмори тя нещо като извинение. — Защо те са толкова сговорчиви и галантни преди сватбата и толкова диктаторски настроени след това?

Лукас я хвана за ръката и я отведе настрана, по-далеч от смеховете и кикотенето, което чуваше зад гърба си.

— Ще ви задържа само за една минута, мадам, след което ще можете да продължите наблюденията си върху съпрузите.

— Лукас, аз просто се шегувах, дяволите да го вземат. Какво има? Нещо лошо ли се е случило?

— Не знам. Просто получих това — той ѝ подаде бележката.

Тя я прочете с широко отворени очи.

— Еджуърдс?

— Той трябва да бъде. Сигурно не е получил покана и не може да влезе, за да поговори с мен. Аз ще изляза навън, за да видя какво иска. Дойдох да те предупредя, че ще отсъствам за известно време. Не искам да привличаш вниманието на хората върху това, че съм излязъл. Не знам колко време ще отсъствам.

С убийствен поглед Виктория се заоглежда:

— Мисля, че ще е напълно възможно да се измъкнеш незабелязано. Знаеш ли, струва ми се, че и двамата можем да се измъкнем. Тази навалица става все по-голяма, така че никой не би се досетил, че сме си тръгнали. Всеки, който ни потърси, просто ще допусне, че сме на другия край на залата или на масата за игра на карти, или дори навън в градината.

— Виктория...

Изражението на лицето ѝ беше силно заинтригуващо и сияеше от предчувствието.

— Да, убедена съм, че и двамата можем да се измъкнем незабелязано. Ти пръв ще тръгнеш, а аз просто съвсем небрежно ще тръгна към градината, ще прескоча стената и ще се покажа някъде около ъгъла. Ти можеш там да ме чакаш.

— Ти с всички ли си? — Той беше втрещен, въпреки че беше допускар, че трябва да очаква нещо от този род. — Няма да правиш нищо подобно. Съвсем категорично ти забранявам. Ще останеш тук, Вики. Това е безпрекословна заповед. При никакви обстоятелства няма да напускаш тази бална зала! Дори няма да излизаш в градината на свеж въздух! Чу ли ме добре?

— Съвсем ясно, милорд. Уверявам ви, че добре изразихте мнението си. Честно да ти кажа, Лукас, понякога имаш ужасния навик да действаш обезсърчително върху неща, които пряко ме засягат.

— Прости ми, скъпа моя, но понякога ти имаш ужасния навик да ми излизаш с най-идиотските предложения, които някога съм чувал. Сега се върни при твоите приятели. Ще се върна колкото се може по-скоро.

— А аз ще изискам пълен отчет, колкото се може по-скоро, след като се върнеш в балната зала.

— Да, мадам.

Тя постави ръката си върху неговата и изведнъж в очите ѝ се появи напрежение.

— Лукас, обещавай ми, че ще бъдеш много внимателен.

— Сигурен съм, че няма никаква опасност — каза той успокояващо. — Но ти обещавам. — След това леко се намръщи, като видя деколтето на роклята ѝ. — Единствената истинска опасност тази вечер се състои в това, че можеш много лошо да простудиш гърдите си.

— Ще се опитам да се стопля с танцуване — тя се усмихна. — Тръгвай, Лукас, и бързо се връщай!

Той искаше да я целуне по прекрасните устни, но знаеше, че сега е невъзможно. Подобна публична проява на чувства би била доста скандална. Абсолютно немислима! Освен това, едва ли щеше да престане да мисли за нея.

— Вики?

— Да, Лукас?

— Все още ли ме смяташ просто за един толерантен съпруг?

— Твърде толерантен, милорд — каза тя оживено.

Той се обърна и започна да се придвижва през тълпата към прозорците. Изгуби известно време, тъй като не искаше да привлича вниманието върху себе си. Напусна залата, когато се убеди, че никой не би сметнал за нередно той да излезе навън, за да подиша чист въздух.

Градинската стена на Атертънови не бе по-трудна за прескачане, отколкото тази на лейди Нетълшип. Лукас откри сред тухлите няколко пролуки, изпълнени с бръшлян, и малко по-късно вече бе прескочил върха, като успешно се приземи от другата страна. Озова се в една тясна алея, където беше тъмно като в рог. Тя вонеше ужасно, както всички алеи в Лондон, но това не го притесни. Заобиколи, за да стигне до предната част на къщата, и мина през една групичка размотаващи се кочияши и коняри, които играеха на зарове. Спря се и застана в сянката на един впряг коне, за да разгледа внимателно поредицата от карети. Близо до ъгъла, малко по-настрани от другите, имаше една малка, черна, едва забележима кола. Очевидно чакащ, кочияшът седеше върху капрата.

Лукас заобиколи една-две карети, които се намираха между него и черната кола, и се приближи от другата ѝ страна.

— Да не би случайно да чакате някого?

Кочияшът веднага се обърна и се втренчи в Лукас:

— Да, сър.

— Може би аз съм този, когото чакате.

— Дори не ви видях да излизате от къщата — каза кочияшът с нотка на възхищение. — Имам един пътник вътре, който иска да размени една-две думи с вас.

Лукас погледна подозрително вътре в тъмната карета и видя в ъгъла един полуизлегнал се мъж. Спомни си, че като му се наложи да излезе незабелязано от тържеството, без да се набива на очи, беше му невъзможно да си вземе балтона, а в плътно прилепналото му вечерно облекло нямаше начин да скрие пистолет. Беше жалко!

— Добър вечер, Еджуърдс! Чакаш ме, предполагам.

— Имам нещо, което мисля, че ще те заинтересува, Стоунвейл. Имаш ли нещо против да влезеш за малко?

Лукас обмисли наум възможностите и реши, че перспективата да получи някои отговори по въпроса, си струваше риска. Той отвори вратата и се качи в каретата с известна несръчност, като съвсем подчертано внимаваше за болния си крак повече, отколкото беше необходимо. Той не се изненада много, когато видя Еджуърдс да изважда от дълбокия си джоб един пистолет.

— Предполагам, всеки път, когато кракът ти те безпокои, си спомняш онзи ден, когато щеше да умреш, нали, Стоунвейл?

— Надявам се, че най-накрая ще бъдеш така любезен да ми обясниш какво всъщност става, преди да натиснеш спусъка — отбеляза Лукас, като разтриваше бедрото си, докато седеше срещу другия мъж.

— Можеш да бъдеш спокоен, Стоунвейл. За известно време няма да натискам спусъка. Моят съдружник има няколко задачи, които трябва да се изпълнят, преди да получа това удоволствие.

— Да не би случайно името на твоя съдружник да е Самюъл Уитлок?

— Уитлок? Какво смехотворно предположение! — Еджуърдс почука един-два пъти по покрива на каретата и колата потегли. След

това погледна към Лукас и избухна в неприкрит смях. — Как си представяш да се образува съдружие с мъртвец? Много забавно!

ГЛАВА 19

Писмото пристигна при Виктория върху сребърен поднос точно когато се връщаше от дансинга с лорд Потбъри.

— Моля Ви, извинете ме! — Тя бързо се усмихна на придружителя си и отвори бележката.

— Разбира се. Нищо сериозно, надявам се?

Виктория прочете краткото съобщение, като се надяваше Потбъри да не забележи, че пръстите ѝ трепереха под красивите ръкавици.

Елате веднага, ако животът и честта на съпруга ви имат някаква стойност за вас. Една карета ви чака на ъгъла, с дрехите, от които ще имате нужда. Кочияшът ще ви даде инструкции, когато пристигнете. Времето е много ценно.

— Не — каза Виктория, като се усмихваше много ведро на Потбъри. — Всичко е наред. Просто кратка бележка от една приятелка, за да ми събщи, че е отишла да подиша малко чист въздух в градината. Кани ме да я придружа. Предполагам, че е решила, че е по-лесно за някои от лакеите да ми донесе съобщението в тази тълпа, отколкото тя самата да си пробива път до мен. Ще ме извините ли?

— Естествено. — Потърби изискано се наклони над ръката ѝ. — Забавлявайте се. Градините на лейди Атертън са доста просторни. Още веднъж моите поздравления за сватбата ви със Стоунвейл! Той е добър човек.

— Да, нали?

Виктория незабелязано прибра наметалото си, обяснявайки, че отива в градината за няколко минути и че навън е доста студено. След това много дискретно се измъкна през един от френските прозорци.

Не след дълго тя се озова в неосветената част на грижливо поддържаната градина на лейди Атертън. Няколко редици подрязан

жив плет и изкусно подрязани дървета в най-различни форми я закриваха от прозорците на балната зала. Градините на Джесика Атертън бяха като самата Джесика Атертън, заключи Виктория — красиви, съвършени, недосегаеми. Изкачването на стената ѝ отне известно време. Беше принудена да повдигне роклята си нагоре, до самия край на бедрата си, за да може да се справи с положението, и през ума ѝ бързо мина мисълта — какво би казал Лукас, ако види колко много се показва от краката ѝ. При тази мисъл очите ѝ се напълниха със сълзи и тя ги избърса веднага. Щеше да причини нещо зверско на Еджуърдс веднага щом го открие, ако Лукас вече не го е направил.

Виктория сбърчи носа си при вонята, която идваше от алеята, после си сложи наметалото и вдигна качулката върху главата си. След това бързо се отправи към ъгъла.

Един кочияш я чакаше. Очевидно полупиян, той повдигна нагоре шапката си с присмехулен жест на почитание:

— Предполагам вие сте дамата, която чакам.

Виктория не каза нищо, като осъзна, че той сигурно си мисли, че ще я води на тайна среща с любовника ѝ. Тя се скри още по-дълбоко в наметалото си и бързо се качи в кабриолета. Колата се раздруска и потегли, преди тя да се беше настанила удобно и почти загуби равновесие.

Когато се протегна и се подпря, ръката ѝ докосна една торба. Веднага се досети, че в нея се намират дрехите, които трябваше да облече.

Докато навличаше бричовете, ризата и ботушите от чантата, стомахът ѝ се сви и тя осъзна с ужас, че това не е съвпадение. Този, който ѝ беше изпратил бележката, трябва да е знаел, че тя има навика да носи мъжки дрехи през нощта. Щом този някой знае тази тайна, може би знае и другите.

„Само призрак би могъл да знае такива неща“ — помисли си тя, или някой, който я преследва като призрак, така, както тя бе преследвала Самюъл Уитлок по коридорите на собствената му къща. Виктория потрепера.

Реши, че не трябва да мисли сега за това. Бързо се преоблече в мъжките дрехи. Наистина, не трябваше да мисли за това. Единственото нещо, което имаше значение, бе да спаси Лукас.

Виктория почувства силно гадене в стомаха си, когато каретата спря пред „Зеленото прасе“. Изборът на мястото също не беше съвпадение. Някой знаеше всичко.

С треперещи ръце тя отново си сложи наметалото върху мъжките дрехи, които беше облякла, и си наметна качулката. След това бързо сгъна роклята и останалите разхвърляни дрехи и ги набути в торбата.

— Третата стая на горния етаж — промърмори кочияшът, докато тя слизаше от колата. — Повярвайте ми, ще се забавлявате добре. Винаги с качество, за разлика от нас, останалите, които трябва да работим, за да си изкараме прехраната. — Той дори не си направи труда да я погледне, докато отпиваше поредната глътка от плоското шише. После изплющя с юздите и потегли.

Виктория изчака, докато каретата се изгуби от погледа ѝ, след това свали наметалото и си сложи високата шапка, която ѝ бяха оставили. Поемайки дълбоко въздух и изправяйки раменете си, тя смело прекрачи прага на входната врата на комарджийницата.

Този път всичко беше различно, си помисли тя нервно. Знаеше, че това е така, защото не усещаше Лукас до себе си, за да я кара да чувства, че всичко това изглежда като едно голямо приключение. Червената ослепителна светлина, която идваше от камината, осветяваше тълпата недодялани постоянни клиенти на „Зеленото прасе“, като им придаваше вид на демони от ада. Грубият, пиански смях беше отвратителен. Имаше чувството, че всеки момент ще избухне жестока шумна свада.

Виктория се отпрати към стълбите, когато една от жените на бара се приближи плахо до нея:

— Ти не можеш да се качиш горе самичък, нали така? Ще искаш някоя дама да те придружи, а сега тъй се е случило, че аз съм свободна в момента.

Виктория започна трескаво да мисли какво да отговори:

— Благодаря ви, но горе има някой, който ме чака.

— А, тъй било значи, така ли? — жената намигна. — Аз видях приятеля ти да се качва преди това, но не съм тази, която да съди подобни неща. Освен това момчето вече плати за стаята. Пожелавам ти успех! Но ако решиш да си вземеш жена, просто се обади на старата Бетси, нали чу?

Виктория я загледа с неудобство.

— Да, много ви благодаря! Ще го направя.

Бетси избухна в смях.

— Винаги можеш да познаеш добре възпитаните люде. Те знаят как да се държат, дори и в подобни места.

Тя се насочи към тълпата, като продължаваше тихо да се смее.

Виктория намръщено се качи по стълбите, като стискаше в едната си ръка торбата, в която бяха дрехите ѝ, а върху другата беше преметнала наметалото. На горния етаж се озова в едно тъмно помещение. С неохота чу неприличните смехове и стенания, които идваха от стаите, докато минаваше покрай първите две врати. Спря пред третата. Поколеба се една-две секунди, след това почука предпазливо. Вратата се отвори незабавно. Изабел Рикот стоеше пред нея и изглеждаше дори по-екзотична в мъжки дрехи, отколкото в бална рокля.

— Лейди Рикот, каква изненада! — Виктория се мъчеше гласът ѝ да звучи спокойно и хладнокръвно и почти безпристрастно, както Лукас правеше, когато се озовеше лице в лице с неприятен проблем за решаване. Поне си нямаше работа с възкръсналия труп на Самюъл Уитлок, си каза тя.

— Къде е съпругът ми?

Изабел Рикот се усмихна с ужасяващо задоволство и показа пищова в ръката си.

— Няма ли да влезете, лейди Стоунвейл? Чаках ви.

Сега, след като се бе отърсила от първоначалния страх, Виктория си каза, че трябва да се държи спокойно. Тя едва ли щеше да бъде от полза на Лукас, ако изпаднеше в истерия.

— Еджурдс с вас ли е? — попита тя, когато влезе в стаята. — Не мога да си представя, че вие сте замислили цялата тази история. Вие имате навик да използвате мъжете от вашето обкръжение, нали?

— Само колко сте проникателна! — Изабел отстъпи назад. Очите ѝ бяха трескави и блестяха. — Но все пак вие винаги сте били едно умно момиче, нали? Прекалено умно, между другото. А сега ще ви се наложи да си платите за това.

Все още стискайки торбата с дрехите и наметалото, Виктория се отправи към огнището, като небрежно се облегна на камината. Блясъкът от огъня хвърляше ослепителна, величествена светлина върху малката, овехтяла стая.

— Едва ли искате да ми кажете всичко това само защото храните някаква неприязън към мен, мадам. Какво, по дяволите, съм ви сторила някога?

— Вие го убихте. Ето какво сте направили — изсъска Изабел. — Вие убихте Самюъл Уитлок и провалихте всичко.

Виктория изстена.

— Може би ще бъдете така добра да ми кажете какво точно съм ви провалила?

— Аз бях планирала всичко, малка глупава кучко. Уитлок щеше да се ожени за мен, след като убиеше майка ви. Костваше ми месеци, докато го обработя, за да добие достатъчно смелост да уреди убийството на Каролайн. Месеци!

Виктория щеше почти да рухне върху камината.

— Вие сте го подтикнали да убие майка ми?

— Да не мислиш, че той сам щеше да го направи! Той няма решителността да го извърши, без да бъде пришпорван. А и не виждаше никаква необходимост. Трябва да признаем, че той вече се беше възползвал от парите ѝ, така че нямаше значение дали тя е жива, или не. Но аз не се бях възползвала от нейното богатство. И дадох на Самюъл да разбере, че няма да ме има, докато не се отърве от нея, а той много ме желаше, Виктория. Страшно много, наистина. Най-накрая той организира злополуката по време на езда.

— Знаех си, че това е убийство още преди той да си признае.

— Да, вие се досетихте за това веднага, нали? Не бяха изминали и два месеца и той започна да се държи много странно. Казваше, че виждал призрака на майка ви. Страхувах се да не си загуби разсъдъка и да бъде изпратен в лудница, преди да се е оженил за мен. Така че реших сама да видя какво става посред нощ в неговата къща.

Пръстите на Виктория още по-силно стиснаха торбата.

— Вие сте били там последната нощ, когато той тръгна към мен с нож в ръката, така ли?

— Кой, мислите, му даде ножа и го насочи към вас? Аз му казах, че трябва да убие Каролайн още веднъж и този път тя ще си остане мъртва. Той беше толкова упоен от алкохола и от това, че Каролайн се е завърнала, за да го преследва, че направи всичко, което му наредих.

Пулсът на Виктория се ускори от яростен гняв и ужасен страх едновременно.

— Къде е съпругът ми? Какво общо има той с всичко това?

— Всичко с времето си, Виктория. Всичко с времето си. Той ще дойде тук, не се притеснявайте. Еджуърдс ще го доведе.

— Значи и Еджуърдс е въввлечен?

Изабел стисна по-здраво пищова и тихо се изсмя.

— О, да. Това е идея на Еджуърдс — да приключим въпроса по този начин. Той има лични сметки за разчистване със Стоунвейл, нали разбирате? Аз се съгласих да го направя, както иска, стига да съм сигурна в смъртта ви.

— Вие сте били толкова загрижена за затъпелия от алкохол втори мой баща, че сега желаете да си отмъстите, така ли? Аз съм ужасена от вкуса ви относно мъжете, лейди Рикот, макар че, предполагам, не би трябвало да бъда изненадана. Все пак вие се занимавате с Еджуърдс, а той не е образец на мъжественост, достойна за уважение, не намирате ли? Може би Вие харесвате само мъже, които стоят по-ниско от вас самата?

— Веднъж ви бях казала, че аз харесвам мъже, които могат да бъдат контролирани. Мъже, които са слаби и поради това можеш да правиш с тях каквото си поискаш. Тогава всичко става много лесно, нали разбирате? Уитлок се намираше изцяло под моята власт. Еджуърдс сега също.

— Как така избрахте Еджуърдс за ваш съдружник?

— Чух мълвата, че между него и Стоунвейл има силна неприязън. Когато Стоунвейл започна да ви преследва, реших, че един човек, който не може да го понася, какъвто е Еджуърдс, ще ми бъде от голяма полза.

— Малко късно е да ме убивате — изтъкна Виктория. — Моят съпруг има законния контрол върху парите ми сега. В случай на неговата смърт наследството отива при останалите ни роднини, включително и леля ми. Вие никога няма да видите дори и пени от него.

Очите на Изабел проблеснаха от гняв.

— Да не мислите, че не знам това? Вие ме лишихте от всякаква възможност да получа богатството ви в нощта, когато накарахте бедния, глупав Самюъл да падне по онези стълби. Това провали всичките ми планове и сега ще си платите за това.

— Защо чакахте толкова дълго, за да си отмъстите? Защо заминахте за континента след смъртта на Уитлок?

— Защото се страхувах да не разберете, че аз съм замесена. Вие сте толкова дяволски умна, че не виждах никакви шансове. Нямах начин да разбера до каква степен знаете и какво ви е казал Самюъл онази нощ, когато се опита да ви убие. Аз избягах през нощта на убийството му, защото се страхувах да не разкриете цялата история, но вие не го направихте.

— Не, но през последните няколко месеца имах странното усещане, че е останало нещо недовършено. — Кошмарите й бяха започнали малко след като я бяха запознали с Изабел Рикот, осъзна Виктория с леко изтръпване.

— Животът на континента не ме интересуваше — продължи Изабел студено. — О, отначало много добре си прекарвах, но възникнаха проблеми, след като се замесих с един млад италиански граф. Майка му се страхуваше, че нейният скъпоценен син може да се ожени за мен, а тя не можеше да понесе мисълта богатството на рода да попадне в моите ръце. Съумя да ме изхвърли от висшите кръгове на обществото, като провали всичките ми възможности. Много неприятно.

— И вие решихте да се върнете в Англия?

— Тук е мястото, където имам най-добрите шансове да си намеря богатство. И, помнете ми думата, аз ще си намеря друг Самюъл Уитлок, и то скоро. Пропилях парите на първия си съпруг и изпитвам остра нужда от повече пари. На континента аз не Ви изпусках от очи с помощта на приятели. След няколко месеца се уверих, че съм спасена, и се завърнах в Лондон.

— И решихте да ме накарате да платя за това, че ви провалих плановете?

— Именно. Но аз също така исках да ви отстраня от пътя си, защото това просто е една добра стратегия за прочистване след някого, който вече не е на белия свят. Винаги съществуваше възможността да свържете всичко и да разберете истината, нали разбирате? За да си стоя спокойно в Англия, не можех да живея с риска, че вие евентуално можете някой ден да кажете, че съм замесена в смъртта на майка ви.

— Вие бяхте тази, която остави табакерата и шалчето там, където знаехте, че ще ги открия — каза спокойно Виктория.

Изабел погледна надолу, към бричовете и ботушите си, и се усмихна особено.

— Вие не сте единствената, научила се да се наслаждава на свободата, която дават мъжките дрехи. Между другото това дължа на вас. Мислите ли, че някога ще дойде ден, когато жените ще могат свободно да носят бричове на обществени места?

Виктория не обърна внимание на думите ѝ, а каза:

— Вие сте ме проследили през нощта?

— О, да. Аз ви проследих и ви наблюдавах много внимателно през изминалите седмици, преди да направя своите планове, като изучавах вашите навици и предпочитания. Когато се събрахте със Стоунвейл, всичко стана още по-лесно — вие започнахте да поемате твърде много рискове.

— Да. — Много по-големи рискове, отколкото и Лукас е предполагал, помисли си Виктория. — Кой ме повали онази нощ край кръчмата?

— Това бе Еджуърдс. Казах му само, че искам да ви сплаши, и не ми се вярва да е направил тази глупост да реши да се отърве от Стоунвейл, като се възползва от случая. След това бях страшно разгневена.

— А разбойникът, който нападна моя съпруг?

— Еджуърдс го нае заради мен. Бях решила отново да ви изплаша. Поне леко намушкване с нож, само толкова. Както и да е, нещо се провали. Вие не следвахте обичайното си поведение онази нощ. Както обикновено, Стоунвейл Ви изпрати през градината, но вие не се върнахте с него в каретата. Тъпият разбойник го нападна. Все пак той трябваше да си заслужи парите — каза Изабел.

Виктория си припомни онази нощ, когато задържа Лукас в градината, за да му каже, че иска да започне любовна връзка с него. Тя не беше планирала приключения за онази нощ, така че не се върна с него в каретата.

— Защо избрахте тактиката на преследване, Изабел? Защо се захванахте с шалчето и табакерата и онзи памфлет за възвръщане на мъртъвци към живот?

Очите на Изабел силно заблестяха, когато отговори:

— Разбира се, взех идеята от вас. Не оценявате ли иронията? Искан да се изплашите от собствените си мисли и да знаете, че няма

към кого да се обърнете. Преди всичко кой би повярвал, че Уитлок е станал от гроба, за да ви убие? Моят план беше да ви тероризирам, докато повярвате, че сте си загубили ума. Всичко щеше да е много просто, ако вие бяхте отишли в лудницата. Представете си себе си завързана с вериги за стената, където ще гниете до края на живота си. Една нормална жена, заклецена в света на лудите. Това щеше да бъде най-пикантният завършек. И една по-голяма сигурност за мен.

Виктория отбеляза:

— Не е трябвало да рискувате собствената си глава, като прибягвате до убийство.

Изабел замълча, като се замисли над думите на Виктория:

— Права сте. Аз не обичам да се замесвам в убийства. Както и да е. Изведнъж вие се омъжихте за Стоунвейл и напуснахте града. Всичко това усложни нещата извънредно много. Съществуваше винаги възможността да се доверите на Стоунвейл и той от своя страна да направи разследване. Точно тогава започнах да се съгласявам с Еджуърдс, че вие и двамата трябва да умрете.

— Вие все още не сте отговорили на първия ми въпрос. Къде е моят съпруг?

— Еджуърдс го води насам, така че вие двамата ще може да умрете заедно в тази стая. Всичко ще бъде изключително трагично и много романтично. Уверявам ви, няма да ни се наложи да чакаме дълго.

Виктория се усмихна студено.

— Страхувам се, че сте направили грешка, като сте изпратили Еджуърдс да прибере съпруга ми. Стоунвейл ще бъде тук много скоро, в това не се съмнявам ни най-малко. Освен това ми позволете да предположа, че Еджуърдс няма да оцелее като придружител.

Изабел отиде до прозореца и се загледа в тъмната алея, която минаваше покрай „Зеленото прасе“.

— Страхувам се, че надценявате възможностите на вашия съпруг, Виктория.

— Имам твърде богат опит по отношение неговите знания по стратегия, мадам.

От тъмните очертания на каретата на Еджуърдс, която бе спряла на една алея близо до „Зеленото прасе“, Лукас видя как Виктория слезе

от каретата и влезе в игралния дом. Ръката му се сви в юмрук.

— Вие току-що подписахте смъртната си присъда, Еджуърдс. Не трябваше да въвличате жена ми в тази игра — отсече той.

— Вашата съпруга беше въвличена много преди аз да сторя това — каза Еджуърдс с нескрито задоволство. — Нейната смърт е толкова важна за Изабел, колкото вашата за мен.

— Какъв е планът ви?

— Мисля, че няма да си навредя, ако ви го кажа сега. Вие сте известен с уменията си по стратегия и тактика. Стоунвейл, така че ще успеете да прецените мъдростта на моите решения.

Лукас не свалеше очи от външната врата на „Зеленото прасе“. Чувстваше напрежението на Еджуърдс, което изпълваше тясното пространство на каретата. Той направо смърдеше.

— Вие сте страхливец и глупак, Еджуърдс. Комбинацията показва, че каквото и да сте планирали, то ще завърши с неуспех.

Еджуърдс изправи леко пистолета, доволната му усмивка премина в озъбване.

— Ще видите, Стоунвейл. Този път късметът най-после ви изневери. Тази вечер ще загубите не само жена си, но и скъпоценното си достойнство. Утре сутринта цял Лондон ще говори, че графинята на Стоунвейл е напуснала приема у лейди Атертън и е отишла на тайна среща с любовника си пред стъпалата на игрален дом. Хората ще умират от удоволствие да приказват как сте я последвали и сте я хванали в леглото с непознат мъж.

— Кой е този мъж?

— Никой няма да разбере, защото той ще изчезне мистериозно, докато вие убивате жена си.

— А моята смърт? Как ще бъде обяснена?

— Много просто. Какво друго би могъл да направи мъж във вашето положение, освен да насочи пистолета към слепоочието си.

— Кажете ми, Еджуърдс, вие ли съобщихте на лейди Нетълшип къде се намира Виктория през онази нощ?

Еджуърдс се усмихна леко.

— Както обикновено, аз я проследих от бала. Когато разбрах, че я водите в странноприемницата да се любите, си помислих, че съм намерил най-страшното отмъщение за вас, за което се радвах искрено. Бях убеден, че когато ви открият, репутацията ви ще рухне. Помислих

си, че ще бъдете низвергнат от обществото и изгонен от клубовете. Но вие се оправихте твърде бързо и се оженихте за няколко часа. Лейди Нетълшип и Джесика Атертън нямаше какво друго да направят, освен да одобрят брака.

Еджуърдс заигра с оръжието в ръката си. Движенията му бяха отсечени и издаваха притеснение.

— Мисля, че дадохме достатъчно време на моята сподвижница да остане насаме с вашата съпруга. Както знаете, Изабел притежава инстинкта на котка. Тя искаше да си поиграе със своята жертва, преди да я прати на гибел.

Лукас понечи да излезе от каретата, но се препъна и се опря на вратата, като изпъшка силно.

— По дяволите, Стоунвейл! — Еджуърдс се отдръпна бързо назад и пистолетът се насочи напред, докато се опитваше да запази равновесие.

— Извинете! Разбира се — кракът ми. Има навик да ми изневерява в неподходящи моменти.

— Млъкни и слез от каретата — каза нервно Еджуърдс.

Лукас се подчини, като се придвижваше внимателно. Той наблюдаваше как Еджуърдс слиза след него.

— Има задно стълбище. Ще минем през него — каза Еджуърдс. — Не искам да ви дам възможност да бягате през къщата, където ще има свидетели, ако се наложи да ви разстрелям.

— Твърде далновидно от ваша страна. — Лукас тръгна по алеята, която водеше до сградата. Сенките го насочваха добре. Всички луди часове, прекарани с Виктория, му се отплащаха, помисли си с ирония той. Бе свикнал да се движи из най-тъмните кътчета през нощта. Не направи никакво излишно движение, докато не стигнаха стълбите. После се подчини на командата на Еджуърдс и тръгна пред него нагоре по стълбите.

— По-бързо — измърмори Еджуърдс. — Гласът му трепереше от притеснение и вълнение.

— Това трябва да е изключително трудно за вас, Еджуърдс. Нервите ви винаги са били слаби, нали? Мога да си представя колко усилия ви коства всичко това.

— По дяволите, Стоунвейл! Скоро ще си платите за всичко. Заклевам се! По-бързо!

Лукас изчака, докато бе на третото стъпало, преди преднамерено да се препъне. Той започна да пада назад, като размахваше ръцете си на всички страни.

— Какво, по дяволите...? — Еджуърдс инстинктивно се опита да се отдръпне, но стълбището беше тясно и бе принуден да се хване за люлеещия се парапет, когато Лукас се стовари върху него с цялото си тяло. Опита се да стреля, но вече бе твърде късно.

Схватката беше кратка. Двамата мъже се претърколиха надолу по стълбите. Лукас се бе съсредоточил единствено върху пистолета на Еджуърдс. Неговият пръст бе започнал да се свива и Лукас използва и двете си ръце, за да извие ръката му.

Еджуърдс се бореше бясно, докато пистолетът гръмна. Той изкрещя, когато куршумът прониза собственото му тяло.

Лукас бе шокиран от ужасното отпускане, което внезапно обхвана другото тяло. Бе и леко зашеметен от гърма на пистолета. След това усети безпогрешно топлата кръв по своите пръсти.

— Дяволите да ви вземат, Еджуърдс. — Той се отдалечи от умирация мъж.

— Дяволите го направиха много отдавна. В деня, когато се обърнах и избягах от бойното поле. — Очите на Еджуърдс почти се затвориха. — Вие никога не сте казвали това на никого?

— Всеки човек трябва да има свое собствено достойнство.

— Вие и вашето проклето чувство за достойнство... — каза Еджуърдс. Гласът му изтъняваше и накрая се превърна в шепот.

— В коя стая е жена ми, Еджуърдс? Не отивайте при своя създател със съзнанието за убийство и с всички други неща.

Еджуърдс се закашля и захрачи кръв.

— Намери си я сам, Стоунвейл... — Той млъкна.

Лукас се изправи на крака, като се убеди, че човекът е в безсъзнание. Измъкна пистолета от ръката на Еджуърдс. Току-що бе тръгнал нагоре, когато Еджуърдс се обади за последен път:

— Трябваше да ви прережа гърлото, когато ви видях да лежите на бойното поле, Стоунвейл. Трябваше да ви убия... Вие ме преследвате оттогава като зъл дух. И сега получихте своето отмъщение...

Лукас не каза нищо. Нямаше и какво да каже. Започна бързо да се изкачва по стълбите. Горест се озова на тясна площадка. На единия ѝ

край имаше врата, която бе отворена към един овехтял коридор. Шумовете, въздишките и смеховете, които идваха от отделните стаи, му подсказаха къде се намира.

Той можеше да започне търсенето, като отваря всяка врата, но докато ги открие, щеше да се вдигне голяма врява, която щеше да предупреди Изабел Рикот и да ѝ даде време. Лукас се върна обратно на външната площадка и се загледа по тесния перваз, който минаваше под прозорците. Истинско щастие бе, че не му се замая главата от тази височина, помисли си той.

Виктория все още се подпираше на камината, когато чу шумоленето, което идваше отвън, откъм перваза на прозореца. Тя веднага се досети кой беше там. От гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение. Лукас бе тук и всичко щеше да се оправи. Тя положи всичките си усилия, за да разсее Изабел и да я остави да говори, докато се убеди, че вниманието ѝ не е насочено навън.

— Кажете ми, Изабел, мислите ли, че ще можем да се откажем от навика да ходим облечени в мъжки дрехи сега, когато усетихме свободата, която те дават? Заклевам се, на мен ще ми е трудно да удържа на изкушението. Изживяването е изключително, нали? Помислете си само колко по-хубав би бил светът, ако жените можеха да носят панталони винаги, когато това им харесва!

Изабел размаха заплашително пистолета.

— Млъквайте, Виктория! След тази нощ няма да имате възможност да се тревожите за подобни изкушения.

Виктория се усмихна и използва тока на обувката си, за да ритне едно малко дърво обратно в огъня.

— Знаете ли, Еджуърдс ще ви изостави. Понякога слабите мъже могат да бъдат полезни, но се страхувам, че на тях не може да се разчита в трудни моменти. Трябва да призная, че да се живее със силен мъж не е лесна работа, но научих, че на силните мъже винаги можеш да разчиташ. Срецали ли сте някога мъж, в когото можете да сте сигурна, Изабел? Аз стигнах до извода, че те са изключително рядка и ценна придобивка.

— По дяволите, казах ви да млъкнете. Еджуърдс ще бъде тук след няколко минути и тогава няма да бъдете толкова приказлива — изсъска Изабел.

С крайчеца на очите си Виктория видя как един крак се плъзна леко по перваза. Тя остави чантата си на земята, разсеяно свали наметалото, което все още бе на раменете ѝ.

— Говорим си само за да запълним времето, докато Стоунвейл пристигне тук.

— Вашият съпруг няма да ви освободи, Виктория. Трябва да си избиеете тази мисъл от главата.

— Глупости, знаете много добре, че Лукас е най-прекрасният мъж. — Тя се усмихна весело и в този миг Лукас нахлу през прозореца.

— Не-е-е! — изкрещя Изабел и насочи пистолета към него.

Но Виктория се бе приготвила и моментално хвърли пелерината върху главата ѝ. Изабел изкрещя отново. Под пелерината се чу писък и пистолетът се плъзна по дървения под.

Лукас погледна към Виктория, изправи се и изтупа дрехите си.

— Добре ли си? — попита я той загрижено.

— Изключително добре. — Виктория се затича и се хвърли в прегръдките му. — Знаех, че ще дойдеш. Къде е Еджуърдс?

— На алеята. Мъртъв е.

— Никога не съм предполагала това — въздъхна Виктория. — Какво ще правим с лейди Рикот?

— Уместен въпрос. — Лукас я пусна и взе пистолета на Изабел. След това повдигна пелерината, под която лежеше тяхната жертва. Тя го гледаше с широко отворени очи, изпълнени с ужас. — Нямаме много време за размисъл. Трябва да се връщаме на бала, преди да са открили нашето отсъствие. Смятам, че най-разумното нещо, което можем да направим, е да убием веднага лейди Рикот тук, на това място. Собственикът на „Зеленото прасе“ така или иначе, ще намери един труп сутринта. А защо да не намери два?

Виктория се ужаси.

— Лукас, почакай! Ти не можеш просто да я застреляш.

— Казах ти, нямаме време да обсъждаме различни варианти. Трябва да се махаме оттук, колкото се може по-скоро.

Изабел го погледна. Очите ѝ бяха изпълнени със страх.

— Вие не можете да ме застреляте ей така.

— А защо не? Собственикът на заведението няма да се поколебае да завлече и хвърли в реката твоето тяло и това на

Еджурдс. Няма да се задават никакви въпроси.

— Не! — извика, задушавайки се, Изабел. — Вие не можете да направите подобно нещо.

— Лукас, тя е права — каза Виктория.

— Ти се интересуваш какво ще се случи с нея? — попита Лукас.

— Разбира се, че не. Но не мога да ти позволя да я разстреляш ей така. Не само защото това е под достойнството ти, но и защото не искам да извършиш такова жестоко дело. Видял си много смърт в живота си.

— Както обикновено, ти си много мекушава, скъпа. Уверявам те, че честта ми няма да се засенчи ни най-малко от това да убия една жена, която искаше да убие теб. Освен това едно убийство повече или по-малко върху моята съвест не променя нищо.

— Но ще засегне мен — каза тихо Виктория. — Няма да позволя да се случи подобно нещо.

— Тогава дай някаква друга идея — подкани я с нетърпение Лукас.

Очите на Изабел се разшириха от ужас.

— Добре — каза замислено Виктория. — Не виждам защо да не я оставим тук и тя после сама да си намери пътя през нощта. Сутринта може да започне приготвянията си за заминаване на континента.

— Континента — Изабел гледаше уплашено. — Но аз не мога да се върна обратно. Няма да имам пари. Ще умра от глад.

— Съмнявам се — измърмори Виктория. — Лукас, помогни ѝ да напусне страната. Това ще свърши същата работа, вместо да я убиваме.

— Да — каза тихо Изабел, като хвърли поглед към пистолета в ръката на Лукас, който сочеше към нея. — Да, аз ще се върна обратно на континента. Давам ви честна дума, че ще напусна страната моментално.

— Предполагам, че това е добра възможност — заключи Лукас.

— Да — потвърди също и Виктория.

— Предполагам, че ще искате да напуснете града по възможно най-бързия начин — каза Лукас. — И няма да се върнете достатъчно дълго време или никога.

— Не, не, никога няма повече да се връщам, обещавам ви.

— Защото, ако решите да се върнете, ще бъдете обвинена в убийство.

— Но аз не съм убивала никого. — Устата на Изабел застина отворена от почуда.

— Мисля, че грешите, лейди Рикот — усмихна се Лукас. — Разбирате ли нещата? От ревност вие сте последвали Еджуърдс, като сте подозирали, че има среща с друга жена, и сте го застреляли.

— Но аз не съм извършила подобно нещо.

— Разбира се, мадам. Затова ще има писмено признание, подписано от вас, че сте извършили точно това, което Ви казах.

Виктория погледна одобрително Лукас и каза:

— Много умно от твоя страна, Лукас. Прекрасна идея! Това е най-добрият начин. Ние ще пазим признанието и ще го извадим, в случай че Изабел се върне.

Погледът на Изабел се премести от Лукас към Виктория.

— Но аз не съм подписвала подобно нещо.

— Ще подпишете, преди да напуснете тази стая — каза Лукас.

ГЛАВА 20

— Побързай и свали тези проклети бричове. Нямаме време за губене, ако искаме да спасим репутацията си. — Лукас отвори чантата, в която беше кехлибарено жълтата бална рокля. Той разгъна копирената дреха, докато каретата, която бе наел преди няколко минути, си пробиваше път през претъпканите улици.

— Правя всичко, което мога, Лукас. Няма нужда да ми се караш. Не е моя вината, че мъжките бричове се събуват толкова трудно.

— Ако сега смяташ, че ти се карам, трябва да знаеш, че е нищо, в сравнение с това, което ще се случи, когато нощес се приберем у дома.

Виктория изостави панталоните и обърна ужасена главата си. Трябваша й само няколко секунди, за да разбере, че той е бесен.

— Лукас, какво става?

— И имаш наглостта да ме питаш? След всичко, което се случи тази вечер? — Той свали набързо жилетката и ризата й, без да обръща внимание на голите й гърди. Бе твърде съсредоточен как по-бързо да я облече в женските й дрехи.

— По-внимателно, ще ми скъсаш роклята. — Тя промуши ръцете си през тесните ръкави. — Наистина, предпочитам да не ми крещиш. Прекарах много неприятна вечер.

— Твоята вечер не беше много по-неприятна от моята и бих желал да отбележа, че не крещя. Това ще се случи в домашна обстановка. Мили Боже, забравихме фустата.

— Не се притеснявай, никой няма да разбере, че не я нося.

— Но аз знам. И нямам никакво намерение да те пусна на бала у лейди Атертън без фуста.

— Да, скъпи. — Тя започна да се бори примирено с фустата. — Лукас, толкова се тревожех за теб тази вечер.

— Как, мислиш, се почувствах, когато те видях да слизаш от каретата пред „Зеленото прасе“? Нямаше да си в опасност, ако беше направила това, което си говорихме и за което те бях помолил. Ето къде сме сега. Сложи си наметалото.

Тя автоматично изпълняваше нарежданията му. В следващия миг Лукас отвори вратата и бързо я изведе навън. Тръгнаха по алеята, която водеше до градинската стена на Атертънови.

— Първо ще мина аз. — Лукас стъпи в една пролука и започна да се изкачва нагоре. След това се обърна, за да помогне на Виктория. — Мисля, че бричовите са по-удобни за прескачане на стени — измърмори той, когато краищата на роклята се омотаха около краката ѝ.

Те скочиха върху чакълестата алея от другата страна на стената. Лукас разтърка крака си и огледа тъмните и пусти ъгли на градината.

— Най-страшното свърши — промълви той. — Ако някой ни види сега, единственото, което би могъл да си каже, е, че графът на Стоунвейл си губи времето със своята съпруга в най-тъмните градински ъгли. Не е много прилично, дори малко скандално. Хайде да влезем отново в къщата.

Виктория прокара ръка през късите си къдрици, оправи гънките на полата си и с едно изящно движение обгърна протегнатата ръка на Лукас. Не можа да потисне смеха си, докато той я водеше обратно към светлините и глъчката на балната зала.

— Няма нищо смешно, Вики.

— Да, милорд.

— Изглежда трябва да ви постувам — каза той.

— Да, милорд.

— Скоро ми бяхте намекнали, че съм се превърнал в консервативен и педантичен съпруг, но, мадам, вие още нищо не сте видели. Възнамерявам да ви покажа отсега нататък какво значи консервативен съпруг.

— Да, милорд.

Преди Лукас да успее да изрече още няколко заплахи, една позната личност ги забеляза от терасата.

— О, ето те и теб, Вики! — Анабела Линдууд извика радостно. — Радвате се на градината? Разбирам. Искаме да се срещнеш с лорд Ширтън. Бerti каза, че има вероятност да получи тези дни предложение от него, така че искам да чуя твоето мнение.

— Моята съпруга не се занимава с оценки на вероятни съпрузи — каза Лукас. — Тя реши, че за нея вече е настъпил моментът да се държи по-изискано и като дама.

— О, скъпи — каза Анабела, — наистина ли се надяваш да я превърнеш в една нова Джесика Атертън или мис Пилкингтън?

— Не вярвам да стигнем чак дотам — промърмори Лукас. — Бихте ли ме извинили, виждам Тотингам до лейди Нетълшип. Интересно ми е да науча дали е прочел някакви новости по въпроса за наторяването. Поради известни причини тази тема е завладяла напълно съзнанието ми тази вечер.

Виктория изгледа Лукас, докато се отдалечаваше из балната зала, след което се обърна и се усмихна на Анабела.

— Прекрасно празненство, нали? — отбеляза Виктория, докато сваляше пелерината си, упътвайки се към широко отворените френски прозорци.

— Да, прекрасно е, но за да стане чудесно това празненство, най-много зависеше от лейди Атертън — засмя се Анабела.

Три часа по-късно Виктория седеше пред тоалетната си масичка и наблюдаваше своя съпруг, който крачеше напред-назад из стаята. Тя никога не го беше виждала толкова ядосан. Гласът му бе тих и заплашителен, а нервната му възбуда почти неконтролируема. Беше ясно, че е отишъл твърде далеч.

— Защо отказа да изпълняваш напътствията ми, Вики? Отговори ми, ако можеш. Казах ти да не напускаш балната зала при каквито и да е обстоятелства. Но не, ти не можеш да си позволиш да изпълняваш моите инструкции, чиято единствена цел бе да те предпазя. Ти трябваше да излезеш и да скитосваш по нощите при първата отдала ти се възможност.

Виктория се намръщи и отвърна:

— Какво можех да сторя, когато получих известие, че се намиращ в опасност?

— Трябваше да направиш това, което ти бях наредил.

— Ти би ли останал, ако получеше такова известие? — каза Виктория, като се опитваше да смекчи гнева му.

— Това е другата страна на въпроса. Ти не трябваше да напускаш къщата на Джесика Атертън самичка и го знаеше много добре.

— Съжалявам, Лукас, но трябва да ти кажа съвсем откровено, че ако събитията можеха да се върнат назад, пак бих постъпила по същия начин.

— Ето и още едно доказателство, че като жена, за която се предполага, че е достатъчно интелигентна, ти явно нямаш никакво намерение да се учиш от грешките си. Колкото по-бързо приключим с едно среднощно или каквото и да е приключение, толкова по-добре. Но за теб това означава да започнеш да се оглеждаш за следващото. Добре, имам една новина за теб, Вики. За последен път прескачаш градинска стена.

— Моля ви, не правете прибързани изявления сега, когато сте подвластен на гнева си, сър. Успокойте се. Сигурна съм, утре ще осъзнаете, че при създадите се обстоятелства съм постъпила по най-правилния начин.

— Твоето гледище е твърде различно от моето.

— Не вярвам в това, Лукас. Знам, че съм толкова твърдоглава, колкото ти си предвидлив и затова мислиш, че в случая съм действала прибързано, но...

— В случая? — той я изгледа заинтригуван.

— Наистина, милорд. Аз не съм лоша съпруга.

Той се спря.

— Не съм казвал, че си лоша съпруга. Ти си неподвластна, своенравна и безразсъдна жена, която ще ме съсипе, ако не я науча да уважава бедния си съпруг.

— Аз те уважавам, Лукас — каза тя много сериозно. — Винаги съм те уважавала. Понякога не одобрявам действията ти и често ме дразниш, но те уверявам, че съм изпълнена с най-голямо уважение към теб.

— Да, ти ме намираш за твърде толерантен, нали?

— В повечето случаи.

— Това, естествено, те окуражава твърде много — процеди Лукас през зъби, като отново се обърна и закрачи през стаята. — Следващия път, когато не се подчиниш на указанията ми, ще си спомня, че си изпълнена с уважение към мен и ме намираш за твърде толерантен.

— В действителност от моя страна никога не е имало неподчинение, милорд.

— Така ли? — той закрачи и спря пред нея. — А какво ще кажеш за тази вечер? Не беше ли това акт на неподчинение?

Виктория се изпъна на стола и каза:

— Е, добре, това наистина може да изглежда така, като че ли съм се държала лошо, но аз никога...

— Поне да беше казала, че си го направила, защото ме обичаш.

Очите на Виктория се срещнаха с неговите и спалнята се изпълни с напрегната тишина. Тя се поколеба за момент, изкашля се леко и промълви:

— Вие сте напълно прав, милорд. Точно затова го направих.

— Мили Боже, не го вярвам! — Лукас беше шокиран и объркан, после клекна и обгърна краката ѝ. — Кажй го пак, Вики! След всичко, което преживях тази вечер, аз заслужавам да чуя тези думи.

Тя се усмихна и с вълнение каза:

— Обичам те! Обичам те от самото начало! Вероятно още от нощта, когато се срещнахме у Джесика Атертън.

— Значи това е истинската причина, затова си тръгнала да ме спасяваш и затова не ми позволи да убия лейди Рикот, както трябваше да направя. Ти ме обичаш! — Той обгърна ръцете ѝ и я придърпа към себе си. — Моя мила съпруго! Толкова дълго време чаках да чуя тези думи. Мислех, че ще полудея от чакане.

— Мислиш ли, че ще дойде и това време, когато ще можеш да ми кажеш същите думи, Лукас? — Гласът ѝ се приглуши от халата му.

— Мили Боже, обичам те, Вики! Мисля, че го разбрах в онази нощ, когато те заведох в странноприемницата да се любим. След това никога не съм желал друга жена, а и никога не съм желал друга така, както съм желал теб. Но всичко отиде по дяволите още на следващия ден, когато влязох в оранжерията и разбрах, че Джесика Атертън ти е казала истинския повод за нашето запознанство. Всичко, което осъзнах тогава бе, че тя ми струваше много повече, отколкото можеше да си представи. Искаше ми се да бичувам всички и всичко. Знаех, че няма да ми повярваш, че те обичам след онази нощ.

— Тогава не бях в състояние да приема обяснение в любов. Но ти можеше да го направиш и по-късно, Лукас.

— След това ти беше твърде заета да ми обясняваш, че би могла да направиш делово сдружение с мен. И така преобърна взаимоотношенията ни в съдружие, че аз се отчаях. Единственото, което ме крепеше в тези трудни моменти, бе фактът, че ти никога не сваля кехлибарения медальон.

Тя изглеждаше развълнувана.

— Медальонът? Аз никога не го свалих, защото той бе единственото нещо, което ми даваше надежда.

— Грешката е изцяло твоя. Ти беше толкова упорита — каза Лукас.

— Едва ли можеше да очакваш да ти се обясня в любов, след като научих, че си се оженил за мен заради парите ми. Освен това беше твърде зает да ми обясняваш, че няма да допуснеш да получа каквато и да е свобода, за да не се опитвам да те контролирам и направлявам. Ти искаше да се предам, Лукас.

— Аз те обичам до полуда, скъпа, и много добре те разбирам. Ти никога не допусна да използваш непозволени средства в нашата малка война и аз не бих могъл да те обвиня. Имаше моето уважение като противник, но аз гледах на теб преди всичко като на обичана съпруга, Вики.

— Много добре казано, милорд. — Тя го прегърна страстно. — О, Лукас, толкова много те обичам!

Лукас я целуна топло и нежно и продължи:

— Тъй като сме започнали да говорим, нека да изясним още един въпрос. Не се ожених за теб заради парите ти. Започнах да те ухажвам заради тях, но се ожених за теб, защото не можех да си представя, че мога да се оженя за друга жена. Мили Боже, бях влюбен в теб, Вики! Иначе как бих могъл да се омотая около една жена, която превърна живота ми в поредица от неприятности, ако не я обичах.

— Смятам, че това е вярно. Но нека не забравяме, че ти нямаше избор. Оставаше само единствено изрядната мис Пилкингтън, към която винаги можеше да се обърнеш в случай на нужда.

— Подиграваш ли ми се — каза той и я разтърси нежно.

— Никога! Дори не бих помислила да се подигравам на собствения си съпруг. Аз изпитвам дълбоко уважение към него. — Тя повдигна глава от прегръдките му. Очите ѝ горяха. — Значи ли това, че ще престанеш да ме укоряваш за нощес?

— Не бъдете толкова самодоволна, мадам. Аз все още не съм свършил.

— Нима? Какво ще последва? Ще ме призовеш пред военен съд? Ще бъда ли лишена от моя сан и привилегии?

— Мисля — каза Лукас, — че просто ще те заведа до леглото и ще те лиша от дрехите ти. След което ще те любя, докато осъзнаеш по

колко погрешен път си тръгнала.

Виктория обгърна с ръце врата му, докато той я носеше към леглото. Тя се усмихна мило и каза:

— Звучи прекрасно.

Смехът му бе дрезгав и изпълнен със страст. Той я сложи на леглото.

— Както обикновено, за тази част от нашия брак сме постигнали съгласие.

Той свали халата си и легна до нея напълно възбуден. Бързо се справи с дрехите ѝ и легна върху нея. Кехлибареният медальон висеше на врата ѝ и се опря в къдравите косми на гърдите му.

— Кажи ми отново, че ме обичаш, Вики.

— Обичам те и винаги ще те обичам! — Тя промуши главата си между дланите му и го целуна с всичката обич, която се бе събрала в сърцето ѝ. — Ти си единственият мъж на този свят, за когото бих се омъжила. Кой друг мъж би могъл да обсъжда с мен проблемите на наторяването през деня, а през нощта да прескача градинската стена, за да ме води на забранени места? Ти си уникален, Лукас! А сега ми кажи още веднъж, че не си се оженил заради парите ми.

Ръцете му се увиха около главата ѝ, докато я целуваше.

— Няма значение поради каква причина съм се оженил за теб, моя Кехлибарена лейди. Така съм се омотал в твоите примки, че никога няма да се освободя. Обичам те, Вики! Ще се справя с всяка стена или среднощно приключение, ако ми обещаеш, че ще ме обичаш до края на живота си.

— Имате моята тържествена клетва, милорд!

Тази нощ тя му се отдаде напълно.

Лукас се събуди през нощта, налегнат от поредната болка в крака. Помисли си, че няма да е зле да изпие една чаша порто, но преди да успее да стане, Виктория сложи ръката си върху бедрото му и започна да го разтрива. Той затвори очи, отпусна се и в следващия миг бе вече заспал.

ЕПИЛОГ

На следващата пролет през една утрин Лукас обикаляше къщата и търсеше жена си. Както обикновено, намери я в оранжерията, където рисуваше една лилия, наскоро пристигнала от Америка.

Тя се върна към рисуването веднага щом се оправи от раждането миналия месец. Бе вдъхновена от издаването на книгата „Методи, които гарантират създаването на красива цветна градина“. Първото издание на книгата се бе изчерпало и се подготвяше второто ѝ издание.

Викарият бе напълно убеден, че невероятният успех на книгата се дължеше на прекрасните илюстрации, изпълнени от Виктория. Той бе загрижен за продължаването на поредицата от книги, този път — за екзотични растения от частни градини.

Радостни бебешки звуци поздравиха Лукас, докато вървеше по пътеката между прекрасните цветя. Той се спря до люлката, поставена точно до статива, и се загледа в бебето — бе толкова малко, но бе един символ и залог за бъдещето.

Градините извън оранжерията бяха пълни с цъфнали цветя, а полята зад тях бяха потънали в зеленина, която обещавахе добра реколта. Това щеше да бъде първата добра година на Стоунвейл от доста време насам.

Той се наведе да целуне съпругата си, която бе заета със смесването на цветове, и видя, че е изцапала носа си с оранжева боя.

— Какво има, Лукас? — попита тя, като се загледа в подвързаната с кожа книга, която той държеше в ръка.

— Малък подарък, мадам. Копие от твоята книга, предназначено за теб.

Тя се изправи и я пое с вълнение.

— Тя не е моя книга. Знаеш, че авторът е викарият Уърт.

— Ще ти открия една малка тайна, скъпа. Леля Клео казва, че хората купуват книгата най-вече заради твоите прекрасни рисунки, а не заради описанията на викария.

Виктория погали с ръка книгата и каза:

— О, съмнявам се.

— Това е самата истина.

— Благодаря ти, Лукас! — Тя го погледна и в очите ѝ се четеше любов. — Леля Клео беше права в едно нещо — ти умееш да правиш такива подаръци, каквито не могат да се купят.

Той се усмихна леко и отвърна:

— А ти, любов моя, ми даде много повече от това, което търсех и очаквах, когато си търсех наследница.

— Знаеш ли — измърмори тя, като докосваше леко с ръка медальона, който висеше на врата ѝ, — мисля, че е време Кехлибарения рицар и неговата дама да направят една разходка из земите на Стоунвейл през нощта.

— Минал е само един месец, откакто роди. Забрави това, скъпа. — Лукас въздъхна, след което се загледа замислено в сина си. — Освен това ти имаш да вършиш и други неща през следващите нощи.

— Е, добре, може би не тази вечер, може би не и утре, но скоро. — Тя се засмя, като очите ѝ блестяха. — Ти знаеш как да ме глезиш, Лукас.

— Защо така се получи — попита той, като с любов леко наведе устните си към нейните, — че аз все още продължавам да се питам кой от нас на кого се отдаде?

Отговорът на Виктория се изгуби в целувката. Една целувка, която носеше обещанието за живот, изпълнен с великолепни, страстни нощи.

Издание:

Аманда Куик. Отдаването

Редактор: Севелин Захариев

Коректор: Мая Арсенова

Технически редактор: Лидия Николова

Издателство „Калпазанов“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.